

su**m**rak

*su**m**rak*

STEPHENIE MEYER

*Mojoj starijoj sestri Emily,
bez čijeg bi oduševljenja ova priča možda i danas bila nedovršena.*

<<   >>

SADRŽAJ

1. PRVI POGLED	3
2. OTVORENA KNJIGA	28
3. FENOMEN	51
4. POZIVI	66
5. KRVNA GRUPA	83
6. STRAŠNE PRIČE	106
7. NOĆNA MORA.....	124
8. PORT ANGELES	145
9. TEORIJA	171
10. ISPITIVANJA	188
11. KOMPLIKACIJE	209
12. RAVNOTEŽA	226
13. ISPOVIJESTI.....	249
14. UM CARUJE	274
15. CULLENOVI.....	300
16. CARLISLE.....	321
17. UTAKMICA.....	334
18. LOV	360
19. RASTANCI	374
20. NESTRPLJIVOST	388
21. TELEFONSKI POZIV	405
22. IGRA SKRIVAČA.....	415
23. ANĐEO.....	433
24. PAT-POZICIJA	439
EPILOG: SVEČANA PRIGODA.....	460

*Ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo!
U onaj dan u koji s njega okusiš,
zacijelo ćeš umrijeti!*

Knjiga postanka, 2:17

UVOD

NIKAD NISAM PREVIŠE RAZMIŠLJALA O TOME KAKO ĆU umrijeti – premda sam proteklih mjeseci imala sasvim dovoljno razloga za to – ali sve i da jesam, ne bih smrt predočila ovako.

Gledala sam, ne dišući, preko duge prostorije u tamne oči lovca, koji me prijazno promatrao.

Nema sumnje da bi vrijedilo ovako umrijeti, stradati umjesto druge osobe, osobe koju volim. Čak bi se moglo reći da bi to bilo plemenito. Moralo bi nešto značiti.

Znala sam da se sad ne bih suočila sa smrću da uopće nisam otišla u Forks. Ali, ma kako prestravljena da sam bila, nisam se mogla prisiliti da zažalim zbog te odluke. Ako ti život pruži san što toliko nadvisuje sva tvoja očekivanja, nije razumno tugovati kad mu dođe kraj.

Lovac se prijazno osmjehnuo kad je gipkim koracima krenuo da me ubije.

1. PRVI POGLED

MAJKA ME ODVEZLA NA AERODROM SA SPUŠTENIM prozorima. U Phoenixu je bilo dvadeset četiri stupnja, sa savršeno plavim nebom, bez i jednog oblačka. Na sebi sam imala svoju najdražu majicu – bez rukava, bijelu, čipkastu s rupicama; obukla sam je majci za ljubav na rastanku. Sa sobom ću u avion ponijeti još i vjetrovku.

Na Olimpijskome poluotoku, na sjeverozapadu savezne države Washington, mjestašce po imenu Forks gotovo neprekidno obitava pod pokrovom oblaka. Na taj beznačajni gradić padne više kiše nego na bilo koje drugo mjesto u Sjedinjenim Američkim Državama. Iz toga mjesta, od njegove tmurne, sveprisutne sjenke, majka je sa mnom pobjegla kad mi je bilo tek nekoliko mjeseci. U tom sam gradiću bila primorana provoditi mjesec dana svakoga ljeta, sve do svoje četrnaeste godine. Tada sam napokon rekla da je dosta; u tri godine koje su ota-

da protekle, moj tata Charlie ljetovao je za promjenu sa mnom u Kaliforniji.

Sad sam odlazila u izgnanstvo upravo u Forks – a to me ispunjavalo silnim užasom. Forks mi je bio odvratan.

Phoenix sam obožavala. Obožavala sam sunce i nenasnosnu žegu. Obožavala sam nepregledan grad prepun života.

“Bella”, rekla mi je mama – po posljednji od tisuću puta – prije nego što sam ušla u avion. “Nisi dužna otići na ovaj put.”

Moja mama izgleda kao ja, osim što ima kratku kosu i bore od smijeha. Spopao me grč panike kad sam pogledala u njezine široke, dječije oči. Kako samo mogu ostaviti svoju privrženu, rastresenu, bandoglavu majku da se brine sama za sebe? Jasno, ona sad ima Phila, tako da će se računati po svoj prilici plaćati, u hladnjaku će biti hrane, u autu benzina, a imat će koga i nazvati kad se izgubi, ali ipak...

“*Želim* otići”, slagala sam. Nikad nisam znala uvjerljivo lagati, ali ovu sam laž u zadnje vrijeme tako često ponavljala da je sad već zvučala gotovo uvjerljivo.

“Pozdravi mi Charlieja.”

“Hoću.”

“Vidimo se uskoro”, značajno je rekla. “Možeš se vratiti doma kad god hoćeš – vratit ću se čim ti zatrebam.”

Ali vidjela sam joj žrtvovanje u očima dok je to obećavala.

“Ne brini se ti za mene”, usrdno sam joj ponovila. “Bit će mi super. Volim te, mama.”

Čvrsto me zagrlila na minutu, a onda sam ušla u avion i nje više nije bilo.

Od Phoenixa do Seattlea leti se četiri sata, a zatim treba provesti sat vremena u malom avionu do Port An-

gelesa, te još jedan sat u vožnji automobilom do Forksa. Letenje mi ne smeta; samo, malo me zabrinjavalo tih sat vremena u autu sa Charliejem.

Charlie je zaista bio prilično susretljiv oko cijele stvari. Zvučao je kao da mu je istinski drago što prvi put dolazim živjeti s njime na iole značajnije vrijeme. Već me prijavio u srednju školu i rekao da će mi pomoći da nabavim auto.

Ali uz Charlieja će mi sigurno biti nezgodno. Ni on ni ja nismo pričljivi ni po čijim mjerilima, a ja ionako ne bih ni znala što da mu kažem. Bilo mi je jasno da ga je moja odluka nemalo zbunila – poput moje majke nekoć, nisam skrivala svoju nesklonost prema Forksu.

Kad sam sletjela u Port Angeles, padala je kiša. Nisam to shvatila kao pretkazanje – nego samo kao nešto neizbježno. Već sam se ionako oprostila od sunca.

Charlie me čekao s policijskim vozilom. I to sam očekivala. Charlieja mirni žitelji Forksa zovu Načelnik policije Swan. Moj glavni poriv za kupovinu auta, usprkos ograničenim sredstvima, ležao je u tome što sam se odbijala voziti kroz grad u automobilu s crvenim i plavim svjetlima na krovu. Ništa ne usporava promet tako uspješno kao murja.

Charlie me nespretno zagrlio jednom rukom kad sam isteturala iz aviona.

“Drago mi je što te vidim, Bells”, rekao je i osmjehnuo se kad me automatski dohvatio i pridržao. “Nisi se naročito promijenila. Kako je Renée?”

“Mama je dobro. Drago je i meni što te vidim, tata.” Nisam mu se smjela obraćati s “Charlie”.

Imala sam malo prtljage. Moja odjeća iz Arizone bila je najvećim dijelom previše promoćiva za državu Washington.

Mama i ja zajedničkim smo sredstvima uvećali moju zimsku garderobu, ali još uvijek je bila skromna. Sve skupa je lako stalo u prtljažnik vozila.

“Našao sam dobar auto za tebe, vrlo jeftin”, izjavio je nakon što smo se vezali.

“Kakav auto?” Posumnjala sam kad je rekao “dobar auto *za tebe*” umjesto samo “dobar auto”.

“Pa, to je zapravo kamionet, Chevroletov.”

“Gdje si ga našao?”

“Sjećaš se Billyja Blacka? Živi dolje u La Pushu.” La Push je mali indijanski rezervat na obali.

“Ne.”

“Znao je ljeti ići s nama u pecanje”, podsjetio me Charlie.

To je i objašnjavalo zašto ga se nisam sjećala. Vrlo mi dobro ide brisanje bolnih, nepotrebnih uspomena iz pamćenja.

“Sad je u kolicima”, nastavio je Charlie kad mu nisam odgovorila, “tako da više ne može voziti, pa mi je vrlo povoljno ponudio svoj kamionet.”

“Iz koje je godine?” Složio je takvu facu da mi je bilo jasno kako se nadao da ga to neću pitati.

“Pa, Billy je puno radio na motoru – star je samo nekoliko godina, da ti pravo kažem.”

Nadala sam se da me ne potcjenjuje toliko da drži da ću tako lako odustati. “Kad ga je kupio?”

“Kupio ga je 1984, čini mi se.”

“Je li bio nov kad ga je kupio?”

“Pa, nije. Mislim da je bio nov početkom šezdesetih – ili krajem pedesetih, u najmanju ruku”, skrušeno je priznao.

“Ch – tata, ja se zbilja uopće ne razumijem u aute.

Neću ga znati popraviti ako se išta pokvari, a ne mogu si priuštiti mehaničara...”

“Ozbiljno ti kažem, Bella, ta stvar vozi k'o grom. Takvi se više ne prave.”

Ta stvar, pomislila sam ... to pruža mogućnosti – za nadimak, u najmanju ruku.

“Koliko je niska ta vrlo povoljna cijena?” Napokon, to je bio jedini vid kupnje u kojem nisam mogla praviti kompromise.

“Pa, dušo, moglo bi se reći da sam ti ga već kupio. Kao dar za dobrodošlicu.” Charlie je virnuo prema meni s očima punim nade.

Opa. Besplatno.

“Nisi morao, tata. Imala sam namjeru kupiti sebi auto.”

“Nema veze. Htio bih da ovdje budeš sretna.” Gledao je preda se, u cestu, kad je to rekao. Charlieju nije lako padalo izražavanje osjećaja riječima. To sam naslijedila od njega. Tako da sam i ja gledala ravno preda se kad sam mu odgovorila.

“Zbilja lijepo od tebe, tata. Hvala ti. Zbilja sam ti zahvalna.” Nisam trebala dodavati kako nije moguće da budem sretna u Forksu. Nije bio dužan patiti zajedno sa mnom. A ja nikad nisam gledala poklonjenom kamionetu u zube – ili pod haubu.

“Pa, eto, molim lijepo”, promrmljao je, smeten mojim izrazom zahvalnosti.

Razmijenili smo još nekoliko opaski o vremenu, koje je bilo kišno, i to je uglavnom bilo sve što se razgovora tiče. Šutke smo nastavili gledati kroz prozore.

Bilo je divno, naravno; nisam to mogla poreći. Sve je bilo zeleno: drveće, debla prekrivena mahovinom, bal-

dahini lišajeva obješeni s grana, tlo prekriveno paprati. Čak je i zrak pod krošnjama bio zelenkast.

Bilo je isuviše zeleno – kao na dalekom planetu.

Napokon smo stigli do Charliejeve kuće. I dalje je živio u onoj maloj dvosobnoj koju je kupio zajedno s mojom majkom u ranim danima njihova braka. Jedino je takve dane njihov brak i imao – rane. Ondje je, parkiran na ulici pred kućom koja se nikad nije promijenila, bio moj novi – pa, barem meni novi – kamionet. Bio je izlizano crven, s velikim, oblim branicama i kuglastom kabinom. Na moje silno iznenađenje, zaljubila sam se u njega. Nisam znala vozi li uopće, ali mogla sam se zamisliti u njemu. Uz to, spadao je u onakva posve čelična vozila kakva se nikada ne oštete – i kakva katkad opaziš na mjestu neke nesreće, kako stoje bez i jedne ogrebotine, okruženi komadima inozemnoga auta kojeg su uništili.

“Opa, tata, prekrasan je! Hvala ti!” Sad će moj grozni sutrašnji dan biti utoliko manje strašan. Neću biti primorana izabrati između tri kilometra hodanja po kiši i prihvaćanja vožnje u Načelnikovom policijskom automobilu.

“Drago mi je da ti se sviđa”, oporo je rekao Charlie, opet smeten.

Sve moje stvari odnijeli smo na kat odjednom. Dobila sam zapadnu spavaću sobu s pogledom na prednje dvorište. Poznavala sam je; pripadala mi je od rođenja. Drveni pod, svijetloplavi zidovi, strop pod sljemenom krova, požutjele čipkaste zavjese oko prozora – sve je to bilo dio moga djetinjstva. Charlie je, kako sam odrastala, promijenio tu sobu tek toliko da je na mjesto kolijevke stavio krevet i pridodao mu radni stol. Na tom stolu sada je stajalo polovno računalo s modemskim kablom,

spajalicama pričvršćenim za pod do najbliže telefonske utičnice. To je tražila moja majka, kako bismo lako mogle ostati u vezi. Ljuljačka iz vremena dok sam bila mala beba i dalje je stajala u kutu.

Na katu se nalazila samo jedna mala kupaonica, koju ću morati dijeliti s Charliejem. Nastojala sam ne razmišljati previše o toj činjenici.

Jedna od najboljih Charliejevih strana je to što se nema naviku petljati u tuđe poslove. Ostavio me da se na miru raspakiram i smjestim, a takav podvig bio bi posve nemoguć mojoj majci. Bilo mi je ugodno ostati sama, ne biti primorana da se smješkam i izgledam zadovoljno; laknulo mi je što se mogu beznadno zagledati kroz prozor u kišu što pljušti i pustiti da mi pobjegne pokoja suza. Nisam bila raspoložena da briznem u pravi plač. Sačuvat ću ga za odlazak na počinak, kad ću biti primorana pomisliti na jutro koje mi slijedi.

Gimnazija Forks imala je, na moj užas, ukupno tek tristo pedeset sedam – sada pedeset osam – učenika; kod kuće mi je samo na drugoj godini bilo preko sedamsto ljudi. Ovdje su sva djeca odrasla zajedno – još su im se djedovi i bake skupa igrali po dvorištu. Ja ću im doći kao nova cura iz velikog grada, kao neka osobenjakinja, neka nakaza.

Možda bih to mogla iskoristiti u svoju korist, kad bih izgledala onako kako bi jedna djevojka iz Phoenixa trebala izgledati. Ali u fizičkom smislu nikada se nigdje neću moći uklopiti. *Trebala* bih biti preplanula, sklona sportu, plavokosa – rukometašica, ili možda navijačica – sve ono što slijedi iz života u Sunčanoj dolini.

Umjesto toga, imala sam kožu boje bjelokosti, koju čak nisam mogla ispričati plavim očima ili crvenom ko-

som, usprkos stalnom sunčanom vremenu. Oduvijek sam bila vitka, ali nekako meka, očito nesportske građe; nisam raspolagala potrebnom koordinacijom ruke i oka da bih se mogla baviti sportom a da se ne osramotim – i ne ozlijedim i sebe i sve koji stoje preblizu.

Kad sam stavila svu odjeću u stari ormar od borovine, uzela sam neseser i otišla u zajedničku kupaonicu da se operem nakon cjelodnevna putovanja. Pogledala sam lice u zrcalu dok sam si četkala vlažnu, zamršenu kosu. Možda je razlog bio u svjetlu, ali već sam poprimila nekako pepeljast, nezdrav izgled. Koža mi je mogla izgledati lijepo – bila je vrlo čista, gotovo prozirna – ali to je posve ovisilo o njezinoj boji. A ovdje uopće nisam imala boje.

Suočena sa svojim blijedim odrazom u zrcalu, morala sam priznati da samu sebe lažem. Nije bila stvar samo u tome da se nikada fizički neću uklopiti. A ako nisam uspjela naći svoje mjesto u školi od tri tisuće ljudi, kakve li izgleda uopće imam ovdje?

Nisam se dobro slagala s ljudima moje dobi. Možda je prava istina glasila da se nisam dobro slagala s ljudima kao takvima. Čak ni moja majka, s kojom sam bila bliškija nego s bilo kim drugim na svijetu, nikad nije bila u suglasju sa mnom, nikad na istoj strani. Katkad sam se znala upitati vidim li ja to svojim očima isto što ostatak svijeta vidi njihovima. Možda to meni nešto manjka u mozgu.

Ali razlog nije ni bitan. Jedino su bitne posljedice. A sutra će one tek početi.

Nisam dobro spavala te noći, čak i nakon što sam se isplakala. Neprestano hućanje kiše i vjetra po krovu nikako se nije stapalo s pozadinom. Navukla sam stari,

izbljedjeli jorgan preko glave, a potom na njega dodala i jastuk. Ali nisam uspjela zaspati do iza ponoći, kad se kiša napokon smirila u tiše rominjanje.

Kroz prozor se ujutro vidjela jedino gusta magla, i osjetila sam da me spopada klaustrofobija. Ovdje se nikad nije vidjelo nebo; bilo je kao u kavezu.

Doručak s Charliejem prošao je mirno. Poželio mi je sreću u školi. Zahvalila sam mu se, znajući da se uzalud nada. Sreća me najčešće izbjegava. Charlie je prvi otišao iz kuće, u policijsku postaju koja mu je bila supruga i obitelj. Nakon njegova odlaska, sjela sam za stari četvrtasti stol od hrastovine, na jednu od tri rasparene stolice, i pregledala njegovu kuhinjicu s tamnim zidovima od drvenih panela, jarkožutim elementima i bijelim podom od linoleuma. Ništa se nije promijenilo. Moja majka je oličila te elemente prije osamnaest godina ne bi li unijela malo sunca u kuću. Iznad malog kamina u susjednoj obiteljskoj sobi, velikoj poput rupčića, stajao je red fotografija. Prvo slika s vjenčanja Charlieja i moje mame u Las Vegasu, zatim jedna koju je snimila susretljiva medicinska sestra, s nas troje u rodilištu nakon mog rođenja, te povorka mojih školskih portreta sve do prošlogodišnjeg. Bilo me sramota pogledati ih – morat ću dati sve od sebe da natjeram Charlieja da ih premjesti, barem dok živim s njim.

Za boravka u ovoj kući bilo mi je nemoguće ne shvatiti da Charlie nikad nije prebolio moju mamu. Zbog toga mi je bilo neugodno.

Nisam htjela doći prerano u školu, ali nisam više mogla ostati ni kod kuće. Obukla sam svoju vjetrovku – u kojoj sam se osjećala kao u antiradijacijskom skafandru – i izašla na kišu.

I dalje je samo rominjalo, što nije bilo dovoljno da me smjesta promoči dok sam uzimala ključ kuće, koji je uvijek bio skriven pod strehom kraj ulaznih vrata, i zaključavala ih. Šljapkanje mojih novih nepromoćivih čizama išlo mi je na živce. Nedostajalo mi je uobičajeno hrskanje šljunka pri hodu. Nisam opet mogla zastati i diviti se mome kamionetu; žurila sam se maknuti s maglovite kišice koja mi se kovitlala oko glave i lijepila za kosu pod kapuljačom.

U kamionetu je bilo ugodno i suho. Neko od njih dvojice, ili Billy ili Charlie, očito ga je očistio, ali sjedala sa smečkastim presvlakama i dalje su odisala blagim vonjem duhana, benzina i metvice. Laknulo mi je kad je motor brzo reagirao, ali bio je glasan. Riknuo je pri paljenju i nastavio brundati u najbučnijem mogućem leru. Pa, tako star kamionet mora imati neki nedostatak. Starinski radioprijemnik još uvijek je radio, što je bio neočekivani bonus.

Nije mi bilo teško pronaći školu, premda nikad prije nisam tamo bila. Škola se, kao i većina drugih zgrada, nalazila tik do autoceste. Nije se jasno vidjelo da je riječ o školi; zaustavila sam se samo zbog putokaza koji me obavijestio da je riječ o Gimnaziji Forks. Izgledala je kao niz sličnih kućica sagrađenih od crvenkastosmeđe cigle. Bilo je toliko drveća i grmlja da isprva nisam mogla procijeniti koliko je velika. Gdje je dojam ustanove, sjetno sam se upitala. Gdje su ograde od lanaca, gdje su detektori metala?

Parkirala sam se pred prvom zgradom, nad čijim je ulaznim vratima stajao mali natpis: UPRAVA. Nijedan drugi auto nije tamo stajao, tako da sam bila sigurna da se tu ne smije parkirati, ali odlučila sam otići unutra i

pitati kamo dalje, umjesto da kružim ovuda po kiši kao idiot. Nevoljko sam izašla iz udobne kabine kamioneta i prešla kameni puteljak okružen tamnom živicom. Duboko sam udahnula prije nego što ću otvoriti vrata.

Unutra je bilo dobro rasvijetljeno i toplije nego što sam očekivala. Uprava je bila nevelika; mala čekaonica s tapaciranim preklopivim stolcima, uredski tapison s narančastim mrljama, zidovi pretrpani obavijestima i nagradama, veliki zidni sat koji glasno kuca. Posvuda su rasle biljke u krupnim plastičnim teglama, kao da vani već nema dovoljno zelenila. Prostoriju je popola dijelio dug pult pun žičanih košara natrpanih papirima, sprijeđa oblijepljen lecima jarkih boja. Iza pulta su stajala tri radna stola. Za jednim je sjedila krupna crvenokosa žena s naočalama. Nosila je ljubičastu majicu, tako da sam se smjesta osjetila pretjerano odjevenom.

Crvenokosa me pogledala. "Izvolite."

"Ja sam Isabella Swan", kazala sam joj i opazila kako joj se oči smjesta kriješe jer mi je prepoznala ime. Očekuju me, a bez sumnje me i ogovaraju. Kći Načelnikove nevjerne žene napokon je stigla kući.

"Naravno", rekla je. Uzela je kopati po nezgrapno velikoj hrpi dokumenata na radnom stolu i uspjela pronaći one koje je tražila. "Ovdje sam ti priredila raspored sati, kao i tlocrt škole." Stavila je nekoliko listova na pult da mi pokaže.

Objasnila mi je koje satove imam, označavajući fluorescentnim flomasterom na tlocrtu kako da najlakše dođem do svake pojedine učionice, i dala mi obrazac koji će mi svaki učitelj potpisati, a nakon nastave ga trebam donijeti njoj. Nasmiješila mi se i rekla, kao i Charlie, da se nada kako će mi biti lijepo u Forksu. Uzvratila sam joj svojim najuvjerljivijim osmijehom.

Kad sam se vratila u kamionet, već su počeli pristizati ostali učenici. Odvezla sam se za drugim vozilima do suprotne strane škole. Bilo mi je drago što vidim da su auti većinom stariji kao i moj, da nisu šminkerski. Doma sam živjela u jednom od rijetkih naselja za manje imućne u četvrti Paradise Valley. Bilo je uobičajeno vidjeti novi Mercedes ili Porsche na učeničkom parkiralištu. Ovdje je najljepši auto bio jedan sjajni Volvo, koji je odskakao od drugih. Ipak, isključila sam motor čim sam se parkirala, da gromkom bukom ne privuče pažnju na mene.

Pogledala sam tlocrt u kamionetu i sada ga pokušala naučiti napamet; nadala sam se da neću morati cijeli dan hodati s tim papirom pred nosom. Natrpala sam sve u torbu, objesila je preko ramena i duboko, oštro udahnu-la. Mogu ja to, slagala sam neuvjerljivo samoj sebi. Niko me neće ugristi. Napokon sam izdahнула i iskoračila iz kamioneta.

Držala sam lice duboko u kapuljači dok sam hodala do pločnika prepunog tinejdžera. Laknulo mi je kad sam opazila da se moja jednostavna crna vjetrovka ne ističe.

Nakon što sam zaobišla kantine, lako sam uočila treću zgradu. Veliki crni broj "3" bio je naslikan na bijelom kvadratu istočnog kuta zgrade. Osjetila sam kako mi se disanje ubrzava do mahnitog ritma dok sam prilazila ulazu. Pokušala sam zadržati dah kad sam prošla kroz vrata iza dviju uniseks kabanica.

Učionica je bila mala. Ljudi ispred mene stali su odmah iza ulaza da objese jakne na dugi red vješalica. Postupila sam kao i oni. Bile su to dvije djevojke, jedna plavuša s tenom boje porculana, a druga također blijeda, svijetlosmeđe kose. Barem mi se koža ovdje neće isticati.

Odnijela sam obrazac učitelju, visokom, pročelavom

čovjeku. Na katedri je držao pločicu koja je navodila da se zove gospodin Mason. Blenuo je u mene kad mi je vidio ime – čime me nije ohrabrio – a ja sam, jasno, porumenjela kao rajčica. Ali barem me poslao u jednu praznu klupu otraga a da me nije predstavio razredu. Mojim novim kolegama bilo je teže zuriti u mene nakon što sam sjela pozadi, ali to im je svejedno nekako pošlo za rukom. Nisam dizala pogled s popisa lektire koji mi je učitelj dao. Bio je prilično početnički: Brontë, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Već sam sve to pročitala. To je bilo utješno... i dosadno. Upitala sam se hoće li mi mama poslati moju mapu sa starim lektirama, ili će mi kazati da to ne bi bilo fer. U glavi sam prošla kroz različite argumente u raspravi s njom dok je učitelj dosadno drvio.

Kad se zvono oglasilo unjkavim zujanjem, jedan se štrkljavi dečko s kožnim problemima i kosom crnom kao naftna mrlja nagnuo prema meni preko prolaza između klupa i progovorio.

“Ti si Isabella Swan, zar ne?” Izgledao je kao pretjerano revan tip, član šahovske sekcije.

“Bella”, ispravila sam ga. Svi u krugu od tri klupe okrenuli su se i zagledali u mene.

“Gdje ti je idući sat?”, upitao me.

Morala sam provjeriti u torbi. “Ovaj, državna uprava, s Jeffersonom, u šestoj zgradi.”

Nisam imala kamo pogledati a da ne susretнем radoznale oči.

“Ja idem u četvrtu zgradu, pa ti mogu pokazati kako da onamo dođeš...” Definitivno prerevan. “Ja sam Eric”, dodao je.

Oprezno sam se osmjehnula. “Hvala.”

Uzeli smo kabanice i izašli na kišu, koja se pojačala. Mogla sam se zakleti da nekoliko ljudi iza nas hoda dovoljno blizu da može prislušivati. Nadala sam se da ne postajem paranoična.

“Znači, ovo je puno drugačije od Phoenixa, a?”, upitao me.

“Jako.”

“Tamo kiša baš ne pada često, je l’ tako?”

“Tri-četiri puta godišnje.”

“Opa, pa kako to onda izgleda?”, začudio se.

“Sunčano”, rekla sam mu.

“Ne izgledaš mi baš preplanulo.”

“Majka mi je dijelom albina.”

Nepovjerljivo mi je počeo proučavati izraz lica, a ja sam uzdahnula. Izgleda da oblaci i smisao za humor ne idu zajedno. Nakon nekoliko mjeseci ovoga, zaboravit ću se služiti sarkazmom.

Otišli smo natrag oko kantine do južnih zgrada pokraj gimnastičke dvorane. Eric me ispratio sve do vrata, premda su bila jasno obilježena.

“Pa, sretno ti bilo”, rekao je kad sam dotaknula kvačku. “Možda ćemo imati još neki sat skupa.” Zvučao je kao da se iskreno nada.

Neodređeno sam mu se osmjehnula i ušla.

Ostatak prijepodneva prošao je otprilike na isti način. Moj učitelj trigonometrije, gospodin Varner, kojega bih ionako mrzila zbog predmeta koji je predavao, bio je jedini koji me natjerao da stanem pred razred i predstavim se. Mucala sam, rumenila, i spotakla se o vlastite čizme dok sam se vraćala na svoje mjesto.

Nakon dva sata nastave, počela sam prepoznavati po koje lice na svakom satu. Uvijek je postojao neko hrabri-

ji od ostalih koji bi se predstavio i počeo mi postavljati pitanja o tome kako mi se sviđa Forks. Nastojala sam da budem diplomata, ali uglavnom sam samo izdašno lagala. Barem mi onaj tlocrt nijednom nije zatrebao.

Jedna djevojka sjedila je do mene i na trigonometriji i na španjolskom, pa je otišla sa mnom u kantine na ručak. Bila je sitna, skoro za pedalj niža od mojih sto šezdeset četiri centimetra, ali razbarušenom je kovčavom tamnom kosom nadoknađivala dobar dio razlike između moje i njezine visine. Nisam joj zapamtila ime, pa sam se smješkala i kimala glavom dok je pričala li pričala o učiteljima i nastavi. Nisam se trudila pratiti što govori.

Sjeli smo na kraj punog stola uz nekoliko njezinih prijatelja, s kojima me upoznala. Zaboravila sam sva njihova imena čim ih je izgovorila. Izgleda da su se divili njezinoj hrabrosti zato što je uopće progovorila sa mnom. Dečko s engleskog, Eric, mahnuo mi je s druge strane prostorije.

Tamo, dok sam sjedila u blagovaonici i pokušavala voditi razgovor sa sedmero radoznalih neznanaca, prvi put sam ih vidjela.

Sjedili su u kutu kantine, na najdaljem mogućem mjestu od mene u toj dugačkoj prostoriji. Bilo ih je petero. Nisu razgovarali, a nisu ni jeli, premda je svako od njih pred sobom imao pladanj netaknute hrane. Nisu buljili u mene, za razliku od većine drugih učenika, tako da sam slobodno mogla zuriti u njih bez straha da ću susresti pogled nekog pretjerano zainteresiranog para očiju. Ali ništa od toga nije privuklo, a ni zadržalo, moju pažnju.

Nisu bili nimalo slični. Od tri momka, jedan je bio krupan – s mišićima pravog dizača utega, tamne, kovčava-

ve kose. Drugi je bio viši, vitkiji, ali i dalje mišićav, plave kose boje meda. Posljednji je bio mršav, manje krupan, kuštrave kose brončane boje. Izgledao je više dječaćki od ostalih, koji su djelovali kao da bi mogli biti studenti, ili čak ovdašnji nastavnici, a ne učenici.

Djevojke su bile potpuno različite. Ona visoka bila je građena poput kipa. Imala je prelijepu figuru, jednu od onih kakve stavljaju na naslovnicu posebnog izdanja magazina *Sports Illustrated* s kupaćim kostimima, jednu od onih zbog kakvih svakoj curi u blizini opadne samopouzdanje čisto zato što je u istoj prostoriji. Kosa joj je bila zlačana i u blagim joj je valovima padala do polovice leđa. Niža djevojka sličila je na malu vilu, izuzetno mršava, sitnih crta lica. Kosa joj je bila intenzivno crna, kratko podšišana i natapirana u šiljke što strše u svim smjerovima.

Pa ipak, svi su bili potpuno jednaki. Svako od njih bio je blijed kao krpa, najblijedi od svih učenika iz ova neosunčanog mjesta. Blijedi i od mene, albine. Svi su imali vrlo tamne oči usprkos nizu različitih boja kose. Također su imali tamne podočnjake – ljubičaste sjenke, poput šljiva na oku. Kao da su svi patili od neprospavane noći, ili su se netom oporavili od loma nosa. Premda su im nosevi, kao i sve crte lica, bili ravni, savršeni, uglati.

Ali sve to nije bio razlog zbog kojega nisam mogla odvratiti pogled.

Zurila sam zato što su im lica, tako različita, tako slična, listom bila nesnosno, neljudski prelijepa. Takva lica čovjek ne očekuje vidjeti u životu, osim možda na retuširanoj stranici nekog modnog časopisa. Ili na slici nekog starog majstora s prikazom anđela. Bilo je teško odlučiti se ko je od njih najljepši – možda ona savršena plavuša, ili dečko brončane kose.

Svi su gledali u stranu – u stranu jedni od drugih, u stranu od ostalih učenika, u stranu od svega konkretnog, kako mi se činilo. Dok sam ih promatrala, sitna je cura ustala s pladnjem – jedna neotvorena limenka napitka, jedna netaknuta jabuka – i otišla brzim, elegantno gipkim hodom kome je mjesto bilo na modnoj pisti. Promatrala sam je, zadivljena njezinim okretnim plesnim korakom, sve dok se nije riješila pladnja i proklizila kroz stražnja vrata, brže nego što sam mislila da je moguće. Smjesta sam pogledala ostale, koji su nepromijenjeno sjedili.

“Ko su *oni?*”, upitala sam djevojku sa španjolskog, čije sam ime zaboravila.

Kad je podigla pogled da vidi na koga mislim – iako mi je to vjerojatno već razabrala iz tona glasa – on ju je odjednom pogledao, onaj mršaviji, onaj s izgledom dječaka, najmlađi, možda. Pogledao je moju susjedu samo na djelić sekunde, a onda je tamne oči upro u mene.

Brzo je pogledao u stranu, brže nego što bih ja to mogla, iako sam od napada neugodnosti smjesta pogledala nadolje. U tom bljesku letimičnog pogleda na njegovome licu nije bilo nimalo zanimanja – bilo je kao da ga je to ona pozvala po imenu, a on ju je pogledao iz nehotične reakcije, već odlučivši da joj se ne odazove.

Moja se susjeda postidjeno zahihotala i pogledala dolje preda se, jednako kao i ja.

“To su Edward i Emmett Cullen, te Rosalie i Jasper Hale. Ona koja je otišla je Alice Cullen; svi oni žive s doktorom Cullenom i njegovom ženom.” Rekla je to ispod glasa.

Bacila sam pogled iskosa na prekrasnog dječaka, koji je sad gledao u pladanj i trgao pecivo na komadiće du-

gim, blijedim prstima. Usta su mu se vrlo brzo micala, jedva otvarajući savršene usne. Preostalo troje i dalje je gledalo u stranu, a ipak mi se činilo da im se on to tiho obraća.

Čudna, nepopularna imena, pomislila sam. Takva imena nose djedovi i bake. Ali možda je to tu u modi – provincijska imena? Napokon sam se prisjetila da se moja susjeda zove Jessica, što je posve uobičajeno ime. Doma, na mom satu povijesti, dvije su se djevojke zvale Jessica.

“Oni... izgledaju vrlo lijepo.” S naporom sam smislila tu upadljivo ublaženu izjavu.

“Da!”, složila se Jessica i opet zahihotala. “Samo, svi su oni *skupa* – Emmett i Rosalie, te Jasper i Alice, hoću reći. A još i *žive* skupa.” U glasu joj se čuje sav šok i osuda malog mjesta, kritički sam pomislila. Ali, iskreno rečeno, morala sam priznati da bi to čak i u Phoenixu potaknulo glasine.

“Koji od njih su Cullenovi?”, upitala sam. “Ne izgledaju mi kao da su rod...”

“O, nisu. Doktor Cullen je vrlo mlad, u svojim dvadesetima ili ranim tridesetima. Sve ih je usvojio. Haleovi *jesu* brat i sestra, blizanci – ovi plavokosi – a on im je hranitelj.”

“Izgledaju mi malo staro za usvojenu djecu.”

“Sada i jesu, i Jasper i Rosalie su osamnaestogodišnjaci, ali još od osme godine su s gospođom Cullen. Ona im je tetka, ili tako nekako.”

“To je zbilja baš lijepo – kad se tako brinu za toliku djecu, a sami su još jako mladi i sve to.”

“Valjda”, priznala je Jessica nevoljko, a ja sam stekla dojam da joj iz nekog razloga liječnik i njegova žena nisu

drugi. S obzirom na poglede koje je bacala prema njihovoj usvojenoj djeci, pretpostavila bih da je razlog bila zavist. “Samo, mislim da gospođa Cullen ne može ni imati djece”, dodala je, kao da to umanjuje njihovu dobrotu.

Tokom cijelog tog razgovora oči su mi neprestano zvjeralo prema stolu za kojim je sjedila ta čudna obitelj. Oni su i dalje samo gledali u zidove i zanemarivali hranu.

“Žive li oni oduvijek u Forksu?”, upitala sam je. Bila sam sigurna da bih ih bila primijetila pri jednom od svojih ovdašnjih ljetovanja.

“Ne”, rekla je glasom koji je podrazumijevao da bi to trebalo biti očito čak i novopridošlici poput mene. “Doselili su se nedavno, prije dvije godine, odnekud s Aljaske.”

Osjetila sam nalet sažaljenja, kao i olakšanja. Sažaljenja zato što su usprkos svojoj ljepoti bili autsajderi koje se očito ne prihvaća u društvo. A olakšanja zbog toga što nisam ovdje bila jedina nova, a sigurno ne ni najzanimljivija, kako god da se pogleda.

Dok sam ih promatrala, onaj najmlađi, jedan od Cullenovih, odjednom me pogledao u oči, ovaj put s vidljivom radoznalošću na licu. Kad sam brzo pogledala u stranu, učinilo mi se da sam u njegovim očima opazila nekakvo neispunjeno očekivanje.

“Kako se zove onaj s crvenkastosmeđom kosom?”, upitala sam je. Virnula sam prema njemu krajičkom oka, a on me i dalje promatrao, ali ne napadno kao drugi učenici danas – imao je blago ozlojeđen izraz. Opet sam oborila pogled.

“To je Edward. Predivan je, naravno, ali ne trudi se uzalud. On ti ne izlazi s curama. Očito mu nijedna ovdje

nije dovoljno zgodna.” Šmrknula je, s očitim simptomima kiselog grožđa. Upitala sam se kad ju je on to odbio.

Zagrizla sam usnu da prikrijem smiješak. Zatim sam ga opet načas pogledala. Nije gledao prema meni, ali učinilo mi se da mu je obraz podignut, kao da se i on to smješka.

Nakon još koje minute sve četvero je zajedno otišlo od stola. Svi su bili iznimno graciozni – čak i onaj krupni mišićavi. Izgledali su neobično. Dečko po imenu Edward nije me više pogledao.

Zadržala sam se za stolom uz Jessicu i njezine prijatelje dulje nego da sam sjedila sama. Bilo mi je stalo da ne zakasnim na nastavu prvoga dana u novoj školi. Jedna nova poznanica, koja me uviđavno podsjetila da se zove Angela, imala je biologiju II sa mnom idući sat. Otišle smo šutke zajedno na nastavu. I ona je bila stidljiva.

Po ulasku u učionicu Angela je otišla sjesti za laboratorijski stol crne radne površine, upravo onakav na kakve sam bila naviknuta. Već je sjedila s nekim. Zapravo, svi su stolovi bili puni, osim jednoga. Odmah pokraj središnjeg prolaza prepoznala sam Edwarda Cullena po njegovoj neobičnoj kosi, gdje sjedi pokraj jedinog slobodnog mjesta.

Dok sam išla do katedre da se predstavim učitelju i dobijem potpis na obrascu, potajice sam ga promatrala. Upravo kad sam prošla pokraj njega, naglo se ukočio na mjestu. Opet me pogledao, ravno u oči, s najčudnijim izrazom lica – prijetećim, ljutitim. Brzo sam pogledala u stranu od šoka i opet porumenjela. Spotaknula sam se na neku knjigu u prolazu i morala se pridržati za rub jednog stola. Djevojka koja je sjedila za njim zahihotala se.

Opazila sam da su mu oči crne – crne kao ugljen.

Gospodin Banner potpisao mi je obrazac i pružio udžbenik bez gnjavaže oko predstavljanja. Bilo mi je jasno da ću se dobro slagati s njim. Naravno, nije mu bilo druge nego da me pošalje na jedino slobodno mjesto u sredini prostorije. Nisam podizala pogled kad sam otišla sjesti pokraj *njega*, zaprepaštena neprijateljskim pogledom koji mi je uputio.

Nisam ga pogledala dok sam stavljala udžbenik na stol i sjedala na mjesto, ali opazila sam krajičkom oka da je promijenio držanje. Nagnuo se od mene, sjeo na krajnji suprotni rub svoje stolice i odmaknuo lice kao da je osjetio nekakav smrad. Neupadljivo sam si onjušila kosu. Mirisala je po jagodama, aromi mojeg omiljenog šampona. Miris mi je djelovao posve nevino. Pustila sam da mi kosa padne preko desnog ramena, stvarajući tamni zastor između nas, i potrudila se da počnem pratiti što učitelj govori.

Nažalost, predavanje je bilo posvećeno staničnoj anatomiji, što sam već bila naučila. Svejedno sam pažljivo zapisivala bilješke, nijedanput ne podignuvši pogled.

Nisam se mogla obuzdati da povremeno ne provirim kroz zaslon svoje kose prema čudnome momku pokraj sebe. Cijeloga sata ni jednom se nije opustio iz ukrućenog položaja na rubu stolice, sjedeći što je dalje mogao od mene. Vidjela sam da je ruku na desnoj nozi stisnuo u šaku, da su mu ligamenti iskočili pod blijedom kožom. Ni nju ni jednom nije opustio. Duge rukave bijele košulje digao je do laktova, a podlaktica mu je bila začudno čvrsta i mišićava pod svjetlom kožom. Nije se činio ni izbliza onako mršav kao pokraj svoga mišićavog brata.

Činilo mi se da ovaj sat traje puno više od ostalih. Je li to zato što se dan napokon bliži kraju, ili zato što

čekam da on opusti stisnutu šaku? Nisam to dočekala; nastavio je sjediti tako nepomično da je izgledao kao da uopće ne diše. Što mu je? Zar je ovo njegovo uobičajeno ponašanje? Upitala sam se jesam li tačno procijenila Jessicinu ogorčenost danas za vrijeme ručka. Možda nije bila tako negativno nastrojena prema njemu kao što sam mislila.

Nije to moglo imati nikakve veze sa mnom. Za njega sam bila obična neznanka.

Još jedanput sam virnula prema njemu i požalila zbog toga. Opet me samo probadao crnim očima prepunim odbojnosti. Kad sam se lecnula i odmaknula, skutivši se u stolici, izraz *kad bi se moglo ubiti pogledom* odjednom mi je prostrujao mislima.

U tom trenutku zvono se snažno oglasilo, tako da sam poskočila, a Edward Cullen se maknuo sa svoga mjesta. Ustao je gipko – bio je mnogo viši nego što sam pretpostavljala – leđima okrenut meni, te prošao kroz vrata prije nego što se iko drugi stigao dići sa stolice.

Ostala sam ukipljena na svome mjestu, blijedo gledajući za njim. Bio je tako zao. Nije bio fer. Počela sam polako skupljati svoje stvari, ne bih li suspregnula bijes kojeg sam bila prepuna, iz straha da mi suze ne briznu na oči. Iz nekog razloga, raspoloženje mi je bilo izravno vezano uz suzne kanale. Obično sam plakala kad sam bila ljuta, što je ponižavajuća navada.

“Nisi li ti Isabella Swan?”, upitao me jedan muški glas.

Pogledala sam prema njemu i ugledala gdje mi se prijazno smješka sladak dečko dječijeg lica, blijede plave kose pomno oblikovane gelom u uredne šiljke. On očito nije smatrao da smrdim.

“Bella”, ispravila sam ga, osmjehnuvši se.

“Ja sam Mike.”

“Bok, Mike.”

“Trebaš pomoć oko nalaženja svoje iduće učionice?”

“Krenula sam u gimnastičku dvoranu, zapravo. Mislim da ću je znati naći.”

“To je i meni idući sat.” Izgledao je oduševljeno, iako nije bila riječ o naročitoj koincidenciji u ovako maloj školi.

Otišli smo skupa na tjelesni; bio je brbljav – vodio je najveći dio razgovora, što mi je olakšalo situaciju. Do desete godine živio je u Kaliforniji, tako da je znao koliko mi nedostaje sunce. Ispostavilo se da sa mnom sluša i engleski. Bio je najdraža osoba koju sam danas upoznala.

Ali kad smo ulazili u dvoranu upitao me: “Onda, jesi li ti to ubola Edwarda Cullena olovkom, ili što je bilo? Nikad ga nisam vidio da se tako ponaša.”

Zgrozila sam se. Znači, nisam jedino ja to primijetila. Također, po svemu sudeći to *nije* bilo uobičajeno ponašanje Edwarda Cullena. Odlučila sam se praviti blesava.

“Misliš na onog dečka s kojim sam sjedila na biologiji?”, upitala sam ga nevješto.

“Da”, rekao je. “Izgledao je kao da ga nešto boli, reklo bi se.”

“Ne bih znala”, odvrtila sam mu. “Nisam progovorila ni riječi s njim.”

“Čudan je on.” Mike se zadržao uz mene umjesto da pođe u svlačionicu. “Da sam ja te sreće da sjedim uz tebe, sigurno bih razgovarao s tobom.”

Nasmiješila sam mu se i zatim prošla kroz vrata ženske svlačionice. Bio je prijazan i očito sam mu se sviđala. Ali to nije bilo dovoljno da mi ublaži ozlojeđenost.

Nastavnik tjelesnoga, trener Clapp, našao mi je dres, ali nije me tjerao da se presvučem za današnji sat. Doma smo morali pohađati nastavu tjelesnoga samo dvije godine. Ovdje je tjelesni bio obavezan sve četiri godine. Forks je doslovce bio moj osobni pakao na Zemlji.

Odgledala sam četiri utakmice rukometa istodobno. Kad sam se sjetila koliko sam ozljeda pretrpjela – i nanižela – pri igranju rukometa, blago mi se smučilo.

Napokon se oglasilo zvono za kraj današnje nastave. Polako sam otišla u upravu da vratim obrazac. Kiša se ispadala, ali vjetar je puhao jače i hladnije. Obujmila sam se rukama.

Kad sam ušla u topli ured, gotovo sam se smjesta okrenula i izašla natrag.

Edward Cullen stajao je za pultom ispred mene. Opet sam prepoznala tu čupavu brončanu kosu. Kao da me nije čuo kad sam ušla. Stisnula sam se uza stražnji zid i pričekala na svoj red.

Razgovarao je sa tajnicom prigušenim, privlačnim glasom. Brzo sam razabrala što joj u biti želi reći. Htio je prebaciti biologiju sa šestog sata u drugi termin – bilo koji drugi termin.

Naprostro nisam mogla vjerovati da je tu riječ o meni. Moralo se raditi o nečem drugom, o nečem što se dogodilo prije nego što sam ušla u učionicu biologije. Izraz njegova lica morao je potjecati od nekog sasvim desetog problema. Bilo je nemoguće da bih mogla tako naglo i tako snažno postati mrska ovome neznanцу.

Vrata su se opet otvorila, a hladni je vjetar odjednom nahrupio u prostoriju, prebravši papire na radnom stolu, zakovitlavši mi kosu oko lica. Djevojka koja je ušla samo je skoknula do pulta, stavila poruku u žičanu koša-

ru i opet izašla. Ali Edwardu Cullenu ukrutila su se leđa i polako se okrenuo da me oštro pogleda – lice mu je bilo apsurdno lijepo – prodornim očima punim mržnje. Načas sam osjetila nalet nepatvorenog straha, od kojeg su mi se naježile dlačice na podlakticama. Pogled je potrajao tek sekundu, ali od njega mi je bilo hladnije nego od studenoga vjetra. Opet se obratio tajnici.

“Onda nije bitno”, užurbano je rekao baršunastim glasom. “Vidim da je to nemoguće. Hvala vam najljepša na pomoći.” I okrenuo se na peti ne pogledavši me više, te se izgubio kroz vrata.

Krotko sam prišla pultu, bar ovaj put blijeda, a ne rumena u licu, i predala potpisani obrazac.

“Kako ti je prošao prvi dan, dušo?”, upitala me tajnica.

“Dobro”, slagala sam slabašnim glasom. Nisam imala dojam da sam je uvjerala.

Kad sam došla do kamioneta, bio je praktički zadnje vozilo na parkiralištu. Djelovao mi je kao utočište, već sada najbliži ekvivalent domu koji sam imala u ovoj vlažnoj zelenoj rupi. Sjedila sam neko vrijeme u njemu i samo prazno piljila kroz vjetroman. Ali uskoro mi je bilo tako hladno da sam morala upaliti grijanje, pa sam okrenula ključ, a motor je gromko proradio. Krenula sam natrag u Charliejevu kuću, cijelim putem se boreći sa suzama.

2. OTVORENA KNJIGA

SUTRADAN JE BILO BOLJE... I GORE.

Bilo je bolje zato što još nije počela padati kiša, iako su oblaci bili gusti i neprozirni. Bilo je lakše zato što sam znala što mogu očekivati od predstojećeg dana. Mike je sjeo pokraj mene na engleskom i ispratio me do iduće učionice, dok ga je Eric iz šahovskog kluba cijelo vrijeme ogorčeno promatrao; to mi je laskalo. Za ručkom sam sjela s velikom skupinom ljudi u kojoj su bili Mike, Eric, Jessica i još nekoliko njih čijih sam se imena i lica sada sjećala. Počela sam se osjećati kao da hodam po vodi, umjesto da se u njoj davim.

Bilo je gore zato što sam bila umorna; i dalje nisam mogla spavati jer je vjetar zavijao oko kuće. Bilo je gore zato što me gospodin Varner prozvao na trigonometriji kad nisam podigla ruku, pa sam mu dala krivi odgovor. Bilo je grozno zato što sam morala igrati rukomet,

a jedini put kad se nisam prestrašeno izmahnula lopti, udarila sam njome svoju suigračicu u glavu. I bilo je još gore zato što Edwarda Cullena uopće nije bilo u školi.

Cijelog sam jutra strepila od ručka, u strahu od njegovih čudnih pogleda. Dio mene htio se suočiti s njime i otvoreno ga upitati u čemu je problem. Dok sam besano ležala u krevetu, čak sam zamislila što bih mu rekla. Ali poznavala sam se predobro da bih držala kako bih zaista mogla imati petlje za to. U usporedbi sa mnom, Kukavni Lav izgledao je kao Terminator.

Ali kad sam ušla u kantinu s Jessicom – nastojeći spriječiti svoje oči da pregledaju prostor u potrazi za njim, i ne uspijevajući posve u tome – vidjela sam da njegovih četvero svojevrsnih braće i sestara sjede zajedno za istim stolom, a on nije s njima.

Mike nas je presreo i odveo za svoj stol. Jessica se sva ushitila zbog njegove pažnje, a njezini su nam se prijatelji ubrzo pridružili. Ali dok sam nastojala slušati njihovo opušteno ćaskanje, bilo mi je strahovito neugodno, jer sam strepila od trenutka kad će on doći. Nadala sam se da će me jednostavno ignorirati kad stigne, dokazujući tako da su sve moje sumnje neutemeljene.

Nije došao, a kako je vrijeme prolazilo, postajala sam sve napetija.

Otišla sam na biologiju s više samopouzdanja kad se nije pojavio ni do kraja ručka. Mike, koji je poprimao karakteristike zlatnog retrivera, vjerno me otpratio sve do učionice. Zadržala sam dah na vratima, ali Edwarda Cullena nije bilo ni tamo. Odahnula sam i otišla na svoje mjesto. Mike je pošao za mnom, pričajući o nekakvom predstojećem izletu na plažu. Ostao je uz moj stol sve do zvona. Zatim mi se sjetno osmjehnuo i otišao

sjesti pokraj jedne cure sa zubnim aparatićem i lošom trajnom. Činilo mi se da ću morati nešto poduzeti oko Mikea, a to neće biti lako. U ovolicnom mjestu, gdje svi žive jedni na drugima, diplomacija je od presudne važnosti. Nikad nisam bila silno taktična; nisam imala prakse s pretjerano ljubaznim dečkima.

Laknulo mi je što imam cijeli stol za sebe, što Edwarda nema. Stalno sam to ponavljala. Ali nisam se mogla riješiti uporne sumnje da sam ja razlog zbog kojega se nije pojavio. Bilo je besmisleno, a i egoistično, misliti da bih na bilo koga mogla tako snažno djelovati. Ne, to je nemoguće. Pa ipak, nisam se mogla prestati brinuti da je upravo u tome stvar.

Kad je napokon škola završila za danas, a rumenilo zbog incidenta na rukometu blijedilo mi je iz obraza, brzo sam se presvukla u traperice i mornarički plavi pullover. Užurbano sam otišla iz ženske svlačionice, sa zadovoljstvom otkrivši da sam zasad uspjela izbjeći svog prijatelja retrievera. Brzo sam izašla na parkiralište. Sad je bilo prepuno učenika na odlasku. Ušla sam u svoj kamionet i prokopala po torbi da se uvjerim da imam ono što mi je potrebno.

Sinoć sam otkrila da Charlie nije u stanju spremi više od jaja na oko sa slaninom. Zato sam zatražila da mi se za trajanja moga boravka ovdje povjeri kuharska dužnost. Vrlo mi je rado predao ključeve sale za bankete. Također sam otkrila da on uopće nema hrane u kuhinji. Stoga sam sastavila popis za kupnju, uzela gotovinu iz staklenke u ormaru s natpisom NOVAC ZA HRANU i krenula u diskont Thriftway.

Naglo sam upalila svoj zaglušni motor, zanemarivši glave koje su se okrenule prema meni, te pažljivo u

rikverc izašla u kolonu automobila koji su čekali da se maknu s parkirališta. Dok sam tako čekala, nastojeći se praviti da to zaglušno brenčanje potječe od nečijeg tuđeg auta, vidjela sam dvoje Cullenovih i blizance Hale kako ulaze u svoj automobil. Bio je to onaj sjajni novi volvo. Naravno. Nisam prije zamijetila njihovu odjeću – previše su me opčinila njihova lica. Sad kad sam je promotrla, bilo je očito da su svi odjeveni iznimno dobro; jednostavno, ali u odjeću koja neupadljivo ukazuje da potječe od uglednog kreatora. Sa svojim izuzetnim izgledom i stilom držanja, mogli su na sebi imati krpe za posuđe i svejedno biti elegantni. Kao da je bilo pretjerano to što imaju i ljepotu i novac. Ali, koliko sam uviđala, u životu je najveći dio vremena upravo tako. Nisam imala dojam da su zbog toga išta bolje prihvaćeni.

Ne, nisam posve vjerovala u to. Zacijelo sami žele ostati izdvojeni; nisam mogla zamisliti nijedna vrata koju takav stupanj ljepote ne bi mogao otvoriti.

Pogledali su moj bučni kamionet kad sam prošla pokraj njih, baš kao i svi ostali. Ja sam samo gledala ravno preda se i laknulo mi je kad sam napokon izašla iz školskog kruga.

Thriftway se nalazio nedaleko od škole, samo nekoliko ulica južnije, pokraj autoceste. Bilo mi je ugodno naći se u supermarketu, tu sam se osjećala normalno. I kod kuće sam obavljala kupovinu, pa sam se rado posvetila rutini poznate dužnosti. Trgovina je iznutra bila dovoljno velika da ne čujem bubnjanje kiše po krovu, koje bi me podsjetilo na to gdje se nalazim.

Kad sam stigla kući, odložila sam sve namirnice, naterpavši ih gdje god sam uspjela naći slobodno mjesto. Nadala sam se da Charlieju to neće smetati. Umotala

sam krompire u foliju i stavila ih u pećnicu da se peku, premazala odrezak marinadom i stavila ga u hladnjak preko kartonske kutije s jajima.

Kad sam završila s tim, odnijela sam torbu gore u sobu. Prije nego što ću prionuti na zadaću, presvukla sam se u par suhих hlača od trenerke, zavezala mokru kosu u konjski rep i prvi put od dolaska provjerila e-mail. Imala sam tri poruke.

“Bella”, pisala mi je mama...

Piši mi čim stigneš. Reci mi kakav ti je bio let. Pada li kiša? Već mi nedostaješ. Skoro sam gotova s pakiranjem za Floridu, ali ne mogu naći svoju ružičastu bluzu. Znaš li ti možda gdje sam je stavila? Pozdravlja te Phil. Mama.

Uzdahnula sam i prešla na iduću. Poslala ju je osam sati nakon prve.

“Bella”, napisala je...

Zašto mi još nisi odgovorila? Što čekaš? Mama.

Posljednja je bila od jutros.

Isabella,

ako mi se ne javiš danas do 17.30, nazvat ću Charlieja.

Pogledala sam na sat. Još sam imala sat vremena, ali mama je bila poznata po brzopletosti.

Mama,

smiri se. Upravo ti pišem. Ne trči pred rudo.

Bella.

To sam poslala i počela ispočetka.

Mama,

sve je super. Naravno da pada kiša. Čekala sam da se dogodi nešto o čemu bih ti pisala. U školi nije loše, samo je malo monotono. Upoznala sam nekoliko simpatičnih učenika koji sjede sa mnom za ručkom.

Bluz a ti je u kemijskoj čistionici – trebala si otići po nju u petak.

Charlie mi je kupio kamionet, možeš li vjerovati? Oduševljena sam. Star je, ali jako čvrst, što je dobro, znaš, za mene.

Nedostaješ i ti meni. Pisat ću ti opet uskoro, ali neću provjeravati e-mail svakih pet minuta. Opusti se, diši. Volim te. Bella.

Bila sam odlučila pročitati *Orkanske visove* – roman koji smo upravo obrađivali na engleskom – još jedanput, čisto iz fore, pa sam to i radila kad je Charlie stigao kući. Izgubila sam pojam o vremenu, pa sam požurila u prizemlje da izvadim krumpire i stavim odrezak da se prži.

“Bella?”, pozvao me otac kad me čuo na stubištu.

Ko bi drugi bio, pomislila sam.

“Hej, tata, dobrodošao kući.”

“Hvala.” Objesio je pojas s oružjem i izuo čizme dok sam se ja bavila po kuhinji. Koliko sam znala, ni jednom nije pucao iz pištolja u službi. Ali držao ga je spremnim. Kad sam kao mala dolazila ovamo, uvijek bi izvadio metke po ulasku u kuću. Valjda me sada smatrao dovoljno odraslom da se ne ustrijelim slučajno, a i nedovoljno deprimiranom da se ustrijelim namjerno.

“Što je za večeru?”, oprezno me upitao. Moja majka je bila maštovita kuharica, a njezini eksperimenti nisu uvijek bili jestivi. Iznenadila sam se, i rastužila, što on još to pamti.

“Odrezak s krumpirima”, odgovorila sam mu, a njemu je vidno laknulo.

Očito mu je bilo nelagodno samo besposleno stajati u kuhinji; odvuкао se u dnevnu sobu da gleda televiziju dok sam ja radila. Oboma nam je tako bilo udobnije. Dok su se odresci pekli, spremila sam salatu i postavila stol.

Pozvala sam ga kad je večera bila spremna, a on je pohvalno omirisao zrak ulazeći u sobu.

“Lijepo miriše, Bell.”

“Hvala.”

Šutke smo jeli nekoliko minuta. Nije bilo neugodno. Ni njemu ni meni šutnja nije smetala. U nekim pogledima, odgovarali smo jedno drugom za zajednički život.

“Onda, kako ti se sviđa škola? Jesi li našla kojeg prijatelja?”, upitao me dok je uzimao repete.

“Pa, pohađam nekoliko sati s jednom djevojkom koja se zove Jessica. Sjedim s njezinim prijateljima za vrijeme ručka. A i jedan dečko, Mike, vrlo je ljubazan prema meni. Svi mi djeluju prilično simpatično.” Uz jednu upadljivu iznimku.

“To je zacijelo Mike Newton. Drag dečko – draga obitelj. Njegov tata je vlasnik prodavaonice sportske opreme odmah izvan mjesta. Lijepo zarađuje od silnih izletnika koji prolaze ovuda.”

“Poznaješ li obitelj Cullen?”, upitala sam ga s oklijevanjem.

“Obitelj doktor Cullena? Naravno. Doktor Cullen je sjajan čovjek.”

“Oni... djeca... malo su različiti. Nemam dojam da se naročito dobro uklapaju u školi.”

Charlie me iznenadio ljutitim izrazom lica.

“Takvi su ti ovdašnji ljudi”, promrmljao je. “Doktor Cullen je izvrstan kirurg koji bi jamačno mogao raditi u bilo kojoj svjetskoj bolnici i zarađivati deset puta više nego tu”, nastavio je sve glasnijim tonom. “Imamo sreće što ga imamo – imamo sreće jer je njegova žena htjela živjeti u malom gradu. On je oslonac ove zajednice, a sva ta djeca vrlo su pristojna i uglađena. Bio sam done-

kle sumnjičav kad su se tek doselili, zbog tolikog broja usvojenih tinejdžera. Mislio sam da bi moglo biti nevolja s njima. Ali svi su vrlo zreli – nisam imao ni trunčice problema ni s jednim od njih. A to je više nego što mogu reći za djecu nekih ljudi koji već naraštajima žive u ovoj mjestu. A oni se drže zajedno onako kako jednoj obitelji i priliči – idu na izlete svaki drugi vikend... Ljudi ih moraju ogovarati samo zato što su novopridošlice.”

U životu nisam čula da je Charlie održao duži monolog. Sigurno je imao vrlo snažno mišljenje o tome što se među ljudima već priča.

Promijenila sam priču. “Djeluju mi sasvim simpatično. Samo sam primijetila da se drže za sebe. Svi su vrlo privlačni”, dodala sam, nastojeći zvučati pohvalnije prema njima.

“A da tek vidiš doktora”, rekao je Charlie i nasmijao se. “Sva sreća da je u sretnom braku. Puno sestara u bolnici s velikom se mukom uspijeva usredotočiti na posao dok je on tamo.”

Ponovno smo ušutjeli dok smo privodili objed kraju. On je pospremio stol, a ja sam prionula na suđe. Vratio se gledanju televizije, a kad sam posuđe oprala ručno – nije imao mašinu za pranje suđa – otišla sam nevoljko gore da napišem zadaću iz matematike. Osjećala sam da se počinje stvarati ustaljeni način zajedničkog života.

Te noći je napokon bilo mirno. Brzo sam zaspala, posve iznurena.

Ostatak tjedna prošao je bez bitnijih događaja. Navikla sam se na nastavnu rutinu. U petak sam već poznavala lica, ako ne i imena, gotovo svih učenika u školi. Na tjelesnom su članovi moje ekipe naučili da mi ne dodaju loptu i da se brzo premještaju ispred mene ako suparnič-

ka ekipa pokuša iskoristiti moju slabost. Vrlo sam im se rado klonila s puta.

Edward Cullen nije se vratio u školu.

Svakoga dana sa strepnjom sam čekala sve dok ostali Cullenovi ne bi ušli u kantinu bez njega. Zatim sam se mogla opustiti i uključiti u razgovore uz ručak. Uglavnom su se bavili izletom u okeanski park La Push za dva tjedna, koji je organizirao Mike. Pozvali su me, a ja sam pristala poči s njima, prije iz pristojnosti nego iz stvarne želje. Plaže bi trebale biti vruće i suhe.

Do petka sam već posve opušteno odlazila na nastavu biologije, ne brinući se više hoće li Edward biti unutra. Bilo je sasvim moguće da se ispisao iz škole, koliko sam znala. Nastojala sam ne misliti na njega, ali nisam mogla posve potisnuti brigu da sam ja odgovorna za njegovo dugotrajno izbjivanje, ma kako ta pomisao apsurdna bila.

Moj prvi vikend u Forksu prošao je bez incidenata. Charlie je, nenaviknut na provođenje vremena u inače praznoj kući, proveo najveći dio vikenda na poslu. Ja sam pospremila kuću, riješila sve zadaće i napisala još nekoliko hinjeno veselih e-mailova majci. U subotu sam se k tome odvezla u knjižnicu, ali bila je tako slabo opremljena da se nisam potrudila uzeti člansku iskaznicu; morat ću uskoro odvojiti jedan dan da odem u Olympiju ili Seattle i nađem dobrou knjižaru. Usput sam se upitala koliko mi kamionet troši goriva... i stresla se od te pomisli.

Kiša je preko vikenda ostala blaga i tiha, tako da sam se uspjela naspavati.

U ponedjeljak ujutro ljudi su me pozdravljali na parkiralištu. Nisam svakome znala ime, ali odmahivala sam i osmjehivala se svima. Tog jutra bilo je hladnije, ali na svu sreću nije kišilo. Na engleskom je Mike sjeo kraj

mene kao i obično. Imali smo blic-test o *Orkanskim visovima*. Bio je elementaran, vrlo jednostavan.

Sve u svemu, osjećala sam se mnogo udobnije nego što sam očekivala do ovog trenutka. Udobnije nego što sam uopće očekivala da ću se ovdje osjećati.

Kad smo izašli s nastave, zrak je bio pun uskovitlanih bijelih tačkica. Čula sam kako se ljudi uzbuđeno dovikuju. Vjetar me štipao za obraze, za nos.

“Opa”, rekao je Mike. “Sniježi.”

Pogledala sam male nanose vate koji su se stvarali uz trotoar i mahnito mi vijorili oko lica.

“Ajoj.” Snijeg. Toliko o mom lijepom danu.

Iznenadeno me pogledao. “Zar ne voliš snijeg?”

“Ne. To znači da je prehladno za kišu.” Očito. “Uostalom, mislila sam da bi trebao padati u pahuljicama – znaš već, tako da nema dvije iste i sve to. Ove ovdje mi izgledaju baš kao vrhovi štapića za uši.”

“Zar nikad još nisi vidjela kako pada snijeg?”, upitao me u nevjerici.

“Naravno da jesam.” Napravila sam stanku. “Na televiziji.”

Mike se nasmijao. A zatim ga je velika, gnjecava gruda mokrog snijega opalila u zatiljak. Oboje smo se okrenuli da vidimo odakle je stigla. Posumnjala sam u Erica, koji nam je bio okrenut leđima i udaljavao se – u krivom smjeru za idući sat. Mike je očito pomislio isto što i ja. Sagnuo se i počeo skupljati hrpicu bijele bljuzge.

“Vidimo se za ručak, može?” Nastavila sam hodati dok sam mu to govorila. “Kad se ljudi počnu gađati mokrim grudama, ja idem unutra.”

Samo je kimnuo, pogleda uprtog u Ericovu sve dalju priliku.

Cijeloga tog jutra svi su uzbuđeno raspravljali o snijegu; izgleda da se radilo o prvom snježnom danu nove godine. Ja sam držala jezik za zubima. Nego što, snijeg nije tako mokar kao kiša – sve dok ti se ne počne topiti u čarapama.

Pažljivo sam otišla u kantinu s Jessicom nakon španjolskog. Grude bljuzge letjele su posvuda. Držala sam mapu u rukama, spremna da je upotrijebim kao štit bude li nužno. Jessici je to bilo urnebesno smiješno, ali nešto u mom izrazu spriječilo ju je da i sama baci grudu na mene.

Mike nas je sustigao dok smo ulazile, nasmijan, dok mu je led topio šiljke u kosi. On i Jessica uživljeno su stali raspravljati o grudanju kad smo ušli u red za hranu. Iz navike sam bacila pogled prema onom stolu u uglu. I smjesta se ukočila u mjestu. Za stolom je bilo petero ljudi.

Jessica me povukla za nadlakticu.

“Halo? Bella? Što bi htjela?”

Spustila sam pogled; uši su mi se žarile. Nemam razloga da se osjećam smeteno, podsjetila sam se. Ništa loše nisam učinila.

“Što je s Bellom?”, upitao je Mike Jessicu.

“Ništa”, odgovorila sam im. “Danas ću uzeti samo kolu.” Priključila sam se redu.

“Zar nisi gladna?”, upitala me Jessica.

“Zapravo, malo mi je slabo”, rekla sam, očiju i dalje uprtih u pod.

Pričekala sam da uzmu hranu, a onda otišla s njima do jednog stola, piljeći sebi u stopala.

Polako sam počela piti kolu, dok mi se u želucu bućkalo. Mike me dvaput upitao, nepotrebno brižno, kako

mi je. Rekla sam mu da mi nije ništa, ali pitala sam se bih li se *trebala* pretvarati da mi je lošije ne bih li pobjegla u ordinaciju medicinske sestre za vrijeme idućeg sata.

Besmislica. Ne bih morala biti primorana na bijeg.

Odlučila sam sebi dopustiti jedan letimičan pogled prema stolu obitelji Cullen. Bude li opako zurio u mene, markirat ću s biologije kao prava kukavica, što i jesam.

Zadržala sam glavu u istom položaju i pogledala kroz trepavice. Niko od njih nije gledao u ovom smjeru. Malo sam pridigla glavu.

Smijali su se. Edwardu, Jasperu i Emmettu kosa je bila prepuna rastopljena snijega. Alice i Rosalie naginjale su se u stranu dok je Emmett tresao mokru kosu prema njima. Uživali su u snježnome danu baš kao i svi – samo što su izgledali više kao prizor iz filma nego mi ostali.

Ali, po strani od smijeha i zaigranosti, bilo je u njima nečeg drugačijeg, a nisam mogla posve tačno odrediti u čemu je ta razlika. Najpomnije sam proučila Edwarda. Koža mu je bila manje blijeda, zaključila sam – možda zajapurena od snijega – a kolobari pod očima mnogo manje upadljivi. Ali ima tu još nečega, pomislila sam, zagledavši se ne bih li odredila tu promjenu.

“Bella, u što to piljiš?”, umiješala se Jessica, očima prateći kamo to zurim.

Tačno u tom trenutku, naglo me pogledao u oči.

Spustila sam glavu i pustila da mi kosa padne i zakrije lice. Samo, bila sam sigurna, u trenu kad su nam se pogledi susreli, da me ne gleda ni strogo ni neprijazno kao prošli put kad smo se vidjeli. Izgledao je opet tek radoznalo, na neki način nezadovoljno.

“Edward Cullen bulji u tebe”, zahihotala mi se Jessica u uho.

“Ne izgleda ljutito, zar ne?”, nisam se mogla spriječiti da je ne upitam.

“Ne”, rekla je, izgleda zbunjena mojim pitanjem. “Zar bi se trebao ljutiti?”

“Mislim da mu se ne sviđam”, povjerala sam joj se. I dalje mi je bilo slabo u trbuhu. Spustila sam čelo na podlakticu.

“Cullenovima se niko ne sviđa... odnosno, nikoga ne primjećuju dovoljno da bi im se sviđao. Ali on svejedno bulji u tebe.”

“Prestani ga gledati”, oštro sam prošaptala.

Posprdno se zahihotala, ali skrenula je pogled. Podigla sam glavu tek toliko da se uvjerim da ga ona više ne gleda, imajući nasilne metode na umu bude li odbila.

Mike se tada umiješao u naš razgovor – planirao je epsko grudanje u mećavi na parkiralištu poslije škole i htio da se pridružimo. Jessica je oduševljeno pristala. Način na koji je pogledala Mikea ostavljao je malo mjesta sumnji da ne bi pristala na bilo što što joj on predloži. Nisam ništa odgovorila. Morat ću se skrivati u gimnastičkoj dvorani dok se parkiralište ne raščisti.

Ostatak velikog odmora provela sam u pomnom piljeњу u svoj stol. Odlučila sam ispoštovati dogovor koji sam sklopila sama sa sobom. Kako se on izgleda ne ljuti, otići ću na biologiju. Želudac mi je počeo izvoditi male ustrašene kolute na pomisao da ću opet sjesti pokraj njega.

Nisam baš htjela opet otići na nastavu s Mikeom kao i obično – izgledao mi je kao omiljena meta grudačkih snajpera – ali kad smo stigli do vrata, svi osim mene uglas su prostenjali. Kiša je počela padati i ispirati sve tragove snijega u bistrim, ledenim prugama uz trotoar. Stavila sam kapuljaču na glavu, potajice zadovoljna. Bit ću slobodna da odem ravno kući nakon tjelesnog.

Mike je neumorno prigovarao cijelim putem do četvrte zgrade.

Po ulasku u učionicu s olakšanjem sam uočila da je moj stol i dalje prazan. Gospodin Banner je hodao po prostoriji i stavljao po jedan mikroskop i kutiju s preparatima na svaki stol. Nastava nije trebala početi još nekoliko minuta, pa je razred brujao od razgovora. Namjerno nisam gledala prema vratima, nego sam dokono črčkala po omotu bilježnice.

Čula sam vrlo razgovjetno kad se stolica pokraj mene pomaknula, ali oči su mi ostale pažljivo posvećene uzorku koji sam crtala.

“Zdravo”, rekao je tih, pjevan glas.

Podigla sam pogled, zaprepaštena time što mi se obratio. Sjeo je najdalje od mene što mu je stol dopuštao, ali stolicu je okrenuo prema meni. Kosa mu je bila mokra do kože, raskuštrana – svejedno, izgledao je kao da je upravo došao sa snimanja reklame za gel za kosu. Njegovo zadivljujuće lice bilo je prijazno i otvoreno, s blagim smiješkom na besprijekornim usnama. Ali oči su mu bile oprezne.

“Zovem se Edward Cullen”, nastavio je. “Nisam imao prilike da ti se predstavim prošli tjedan. Ti si sigurno Bella Swan.”

U glavi mi se zavrtjelo od zbunjenosti. Da nisam ja sve to skupa izmislila? Sad je bio savršeno pristojan. Morala sam nešto reći; čekao je. Ali ništa uobičajeno nije mi padalo na pamet.

“O-odakle znaš moje ime?”, promucala sam.

Nasmijao se blagim, očaravajućim smijehom.

“O, mislim da svi znaju tvoje ime. Cijelo mjesto iščekivalo je tvoj dolazak.”

Složila sam grimasu. Znala sam da je nešto takvo posrijedi.

“Ne”, blesavo sam insistirala. “Hoću reći, zašto si mi rekao Bella?”

Izgledao je zbunjeno. “Zar više voliš da te zovu Isabella?”

“Ne, sviđa mi se Bella”, rekla sam. “Ali mislim da me Charlie – moj tata, mislim – sigurno iza leđa zove Isabella – ovdje me svi očito znaju pod tim imenom”, pokušala sam objasniti, osjećajući se kao totalni kreten.

“O.” Okanio se toga. Postiđeno sam pogledala u stranu.

Na svu sreću, gospodin Banner počeo je predavati upravo tada. Pokušala sam se usredotočiti na njegovu objašnjavanje laboratorijskog zadatka koji ćemo danas raditi. Preparati u kutiji izmiješani su. Kao laboratorijski partneri, trebamo razdvojiti preparate stanica iz vrha korijena luka prema fazama mitoze koje predstavljaju i označiti ih shodno tome. Ne smijemo se služiti svojim udžbenicima. Za dvadeset minuta običi će nas da vidi ko je tačno riješio zadatak.

“Počnite”, naložio nam je.

“Dame imaju prednost, a, partnerice?”, upitao me Edward. Pogledala sam ga i na njegovu licu vidjela tako predivan izvijen osmijeh da sam mogla samo ostati blejati u njega kao tele.

“A mogu i ja početi, ako hoćeš.” Osmijeh se izgubio; očito se pitao jesam li mentalno zdrava.

“Ne”, rekla sam, porumenjevši. “Ja ću prva.”

Pravila sam se važna, ali tek malo. Već sam radila ovaj laboratorijski zadatak, pa sam znala što se traži. Trebalo bi biti jednostavno. Stavila sam prvi preparat pod mikroskop i brzo ga izoštrila objektivom s povećanjem od četrdeset puta. Kratko sam pogledala preparat.

Samouvjereno sam iznijela procjenu. “Profaza.”

“Smijem pogledati?”, upitao me kad sam počela vaditi preparat. Dok me to pitao, primio mi je šaku, da me zaustavi. Prsti su mu bili ledeno hladni, kao da ih je držao u nanosu snijega prije nastave. Ali nisam mu zbog toga tako brzo izmaknula ruku. Kad me dotaknuo, šaka me zapekla kao da je kroz nju prošla električna struja.

“Oprosti”, promrmljao je i smjesta odmaknuo ruku. Međutim, svejedno se latio mikroskopa. Promatrala sam ga, još ošamućena, kako proučava preparat još kraće nego ja.

“Profaza”, složio se i urednim rukopisom to upisao u prvu rubriku našeg zapisnika. Hitro je na mjesto prvog preparata stavio drugi i letimično ga pogledao.

“Anafaza”, prošaputao je i pritom to zapisao.

Zadržala sam indiferentan ton. “Smijem?”

Frajerski se nasmiješio i gurnuo mi mikroskop.

Pogledala sam marljivo kroz okular i smjesta se razočarala. Dovraga, imao je pravo.

“Treći preparat?” Ispružila sam ruku ne pogledavši ga.

Pružio mi ga je; kao da je pazio da mi opet ne dodirne kožu.

Pogledala sam ga najbrže što sam mogla.

“Interfaza.” Predala sam mu mikroskop prije nego što me stigao zamoliti. Hitro je bacio pogled i zatim to zapisao. Napisala bih to i sama dok je gledao, ali dobila sam komplekse od njegovog jasnog, elegantnog rukopisa. Nisam htjela poružniti stranicu svojim švrakopisom.

Završili smo prije nego što je iko drugi bio i blizu. Vidjela sam kako Mike i njegov partner uzastopce uspoređuju dva preparata, dok je drugi par držao otvoreni udžbenik ispod stola.

Tako mi nije preostalo drugo nego da ga nastojim ne gledati... u čemu nisam uspijevala. Podigla sam pogled, a on me promatrao s istim onim neobjašnjivo smetenim izrazom u očima. Odjednom sam shvatila zbog čega su mu oči sada blago drugačije.

“Jesi li stavio leće?”, izlanula sam bez razmišljanja.

Kao da ga je zbunilo moje neočekivano pitanje. “Ne.”

“O”, promumljala sam. “Nekako su mi tvoje oči danas malo drugačije.”

Slegnuo je ramenima i pogledao u stranu.

Zapravo, bila sam sigurna da se nešto promijenilo. Jasno sam se sjećala da su mu oči bile mutnocrne kad me posljednji put oštro pogledao – boja im se isticala spram njegove blijede kože i crvenkastosmeđe kose. Danas su mu oči bile posve druge boje: neke čudne nijanse okera, tamnije od karamele, ali istog zlatnog tona. Nije mi išlo u glavu kako je to moguće, osim ako iz nekog razloga nije lagao za leće. Ili možda zbog Forksa doslovce silazim s uma.

Spustila sam pogled. Ruke su mu opet bile čvrsto stisnute u šake.

Gospodin Banner tada je prišao našem stolu da vidi zašto ne radimo. Bacio je pogled preko naših ramena na završeni zadatak, a onda se pažljivije zagledao u zapisane odgovore.

“Onda, Edwarde, zar ne misliš da je Isabella trebala dobiti priliku s mikroskopom?”, upitao ga je gospodin Banner.

“Bella”, automatski ga je ispravio Edward. “Zapravo, ona je odredila tri od pet uzoraka.”

Gospodin Banner sada je pogledao mene; imao je nepovjerljiv izraz lica.

“Jesi li već radila ovaj laboratorijski zadatak?”, upitao me.

Ponizno sam mu se osmjehnula. “Ne s korijenom luka.”

“S blastulom jezerskog lososa?”

“Aha.”

Gospodin Banner je kimnuo glavom. “Jesi li bila u naprednom programu u Phoenixu?”

“Da.”

“Pa”, rekao je nakon kratke stanke, “onda je dobro što ste vas dvoje laboratorijski partneri.” Promrmljao je još nešto dok je odlazio. Kad se udaljio, opet sam počela črčkati po bilježnici.

“Šteta za snijeg, zar ne?”, upitao me Edward. Imala sam osjećaj da se prisiljava na ćaskanje sa mnom. Opet me obuzela paranoja. Činilo mi se kao da je čuo razgovor koji sam vodila s Jessicom za vrijeme ručka i sad mi nastoji dokazati da nisam imala pravo.

“Ne baš”, iskreno sam mu odgovorila, umjesto da se pretvaram da sam normalna kao svi ostali. Još sam se nastojala riješiti glupe sumnjičavosti, pa se nisam uspjela obuzdati.

“Ne voliš hladnoću.” To nije bilo pitanje.

“Ni vlagu.”

“Zacijelo ti je teško živjeti u Forksu”, zamijetio je.

“Da samo znaš koliko”, mračno sam promrmljala.

Moj odgovor kao da ga je opčinio, iz nekog meni nezamislivog razloga. Njegovo mi je lice tako odvlačilo pažnju da sam nastojala ne gledati ga više no što nalaže minimum pristojnosti.

“Zašto si onda došla ovamo?”

Niko me još to nije pitao – ne tako izravno i iskreno znatiželjno kao on.

“To je... složena tema.”

“Mislim da bih je mogao saslušati s razumijevanjem”, bio je uporan.

Pričekala sam jedan dugi trenutak, a zatim pogriješila i ulovila njegov pogled. Zbunio me svojim tamnim zlaćanim očima, pa sam mu odgovorila bez razmišljanja.

“Majka mi se preudala”, rekla sam.

“Ne zvuči mi baš složeno”, usprotivio se, ali odjednom je postao uviđavan. “Kad se to zbilo?”

“Prošlog rujna.” Glas mi je zvučao tužno, čak i u mojim ušima.

“A on ti nije drag”, pretpostavio je Edward, još uvijek suosjećajnim tonom.

“Ne, Phil je u redu. Možda je malo premlad, ali sasvim je drag.”

“Zašto nisi ostala s njima?”

Nisam mogla dokučiti zašto bi ga to zanimalo, ali on je nastavio prodorno zuriti u mene, kao da moja dosadna životna priča iz nekog razloga ima presudan značaj.

“Phil puno putuje. Profesionalni je igrač.” Šturo sam se osmjehnula.

“Jesam li čuo za njega?”, upitao me, uzvativši mi osmijeh.

“Vjerojatno nisi. Ne igra *dobro*. Isključivo u nižim ligama. Stalno se seli.”

“Pa te majka poslala ovamo da bi ona mogla na miru putovati s njim.” Rekao je to opet kao pretpostavku, ne kao pitanje.

Podigla sam bradu za milimetar. “Ne, nije me ona poslala ovamo. Poslala sam se sama.”

Obrve su mu se zamrsile. “Ne shvaćam”, priznao je, nepotrebno srdit zbog toga.

Uzdahnula sam. Zašto ja to njemu objašnjavam? Nastavio je vidno radoznavo buljiti u mene.

“Isprva je ostajala sa mnom, ali bilo mi je jasno da joj on nedostaje. Bila je zato nesretna... pa sam donijela odluku da mi je došlo vrijeme za malo ugodnog življenja s Charliejem.” Pri kraju sam zvučala tmurno.

“Ali sad si nesretna”, upozorio me.

“I?”, izazivala sam .

“To mi nekako nije fer.” Slegnuo je ramenima, ali oči su mu i dalje bile napete.

Oporo sam se nasmijala. “Zar ti to nikad niko nije rekao? Život nije fer.”

“Čini mi se da sam to *doista* već negdje čuo”, suho se složio sa mnom.

“Znači, to je sve”, ostala sam uporna, pitajući se zašto i dalje tako bulji u mene.

Pogled mu je postao odobravajući. “Dobro se držiš”, polako je izgovorio. “Ali bio bih se voljan kladiti da patiš više nego što ikome dopuštaš da vidi.”

Iskreveljila sam mu se, oduprijevši se porivu da mu isplazim jezik kao petogodišnje dijete, i pogledala u stranu.

“Zar griješim?”

Pokušala sam ga ignorirati.

“Nisam ni mislio”, samodopadno je promumljao.

“Što se to *tebe* tiče?”, upitala sam ga ozlojeđeno. I dalje sam bila okrenuta od njega. Gledala sam kako učitelj obilazi stolove.

“To je vrlo dobro pitanje”, promrmljao je tako tiho da sam se upitala govori li to on sam sebi. Međutim, nakon nekoliko sekundi šutnje, shvatila sam da drugi odgovor neću dobiti.

Uzdahnula sam i namrgodila se prema ploči.

“Idem ti na živce?”, upitao me. Zvučao je kao da ga sve ovo zabavlja.

Bacila sam pogled prema njemu ne razmišljajući... i opet mu rekla istinu. “Ne baš. Prije ja sama sebi idem na živce. Lice mi je tako lako pročitati – majka me uvijek zove svojom otvorenom knjigom.” Namrštila sam se.

“Naprotiv, meni te je vrlo teško pročitati.” Usprkos svemu što sam mu rekla i što je sâm pogodio, zvučao je kao da to ozbiljno misli.

“Onda si jamačno vrlo dobar čitač”, odvrtila sam mu.

“Uglavnom.” Široko se osmjehnuo, uz bljesak savršenih, ultrabijelih zuba.

Gospodin Banner tada je pozvao razred da prekine s radom, a ja sam se s olakšanjem okrenula da ga saslušam. Nisam mogla vjerovati da sam upravo opisala svoj sumorni život ovom osebujnom, prekrasnom dečku koji me možda prezire, a možda i ne. Djelovao mi je uživljeno u naš razgovor, ali sad sam opazila, krajičkom oka, da se opet naginje u stranu od mene i da je vidno napetim rukama prihvatio rub stola.

Pokušala sam izgledati pažljivo dok je gospodin Banner uz pomoć folija na stropnom projektoru ilustrirao ono što sam bez poteškoća uspjela vidjeti kroz mikroskop. Ali nisam mogla izaći na kraj sa svojim mislima.

Kad se zvono konačno oglasilo, Edward je pohitao jednako hitro i okretno iz prostorije kao i prošlog ponedjeljka. A ja sam, kao i prošlog ponedjeljka, ostala zaprepašteno zuriti za njim.

Mike je brzo priskočio do mene i pokupio mi knjige. Zamislila sam ga kako maše repom.

“Koja grozota”, prostenjao je. “Sve su izgledale potpuno isto. Baš imaš sreće što ti je Cullen bio partner.”

“Nisam imala baš nikakvih problema sa zadatkom”, rekla sam, pogođena što je to uzeo zdravo za gotovo. Smjesta sam požalila što sam mu tako spustila. “Znaš, već sam ga radila”, dodala sam prije nego što mu stignem povrijediti osjećaje.

“Cullen je danas djelovao posve prijazno”, prokomentirao je dok smo navlačili kabanice. Nisam imala dojam da mu je drago zbog toga.

Pokušala sam zvučati nezainteresirano. “Pitam se što mu je bilo prošli ponedjeljak.”

Nisam se mogla usredotočiti na Mikeovo ćaskanje dok smo išli u dvoranu, a ni tjelesni mi nije uspio naročito zadržati pažnju. Mike je danas igrao u mojoj ekipi. Kavalirski je pokrivao moju poziciju zajedno sa svojom, tako da mi se snatrenje prekidalo samo kad bi na mene došao red za servis; moja bi mi se ekipa oprezno micala s puta svaki put kad bih bila na redu.

Kiša je tek sipila kao rosulja kad sam izašla na parkiralište, ali bila sam sretnija kad sam se našla u suhoj kabini. Upalila sam grijanje, bar ovaj put ne mareći za izbezumljujuće urlanje motora. Otkopčala sam vjetrovku, spustila kapuljaču i raskuštrala vlažnu kosu kako bi mi je grijanje osušilo putem do kuće.

Pogledala sam oko sebe da se uvjerim kako je sve čisto. Tada sam opazila jednu nepomičnu bijelu priliku. Edward Cullen stajao je naslonjen na prednja vrata a, tri auta dalje od mene, i napeto gledao u mom pravcu. Brzo sam odmaknula pogled i stavila kamionet u rikverc, u žurbi gotovo udarivši u jednu hrđavu Toyotu Corollu. Na svu sreću po toyotu, na vrijeme sam nagazila na koč-

nicu. Upravo takve automobile moj bi kamionet za tili čas pretvorio u otpadno željezo. Duboko sam udahnula, i dalje gledajući na drugu stranu iz svog vozila, i oprezno se ponovno krenula izvlačiti, ovaj put s većim uspjehom. Gledala sam ravno preda se dok sam prolazila pokraj a, ali kad sam potajice virnula u stranu, zaklela bih se da ga sam opazila kako se smije.

3. FENOMEN

KAD SAM UJUTRO OTVORILA OČI, NEŠTO JE BILO DRUGAČIJE.

Stvar je bila u svjetlu. I dalje je to bila ona sivozelena svjetlost oblačnoga dana u šumi, ali nekako je bila jasnija. Shvatila sam da nema magle koja bi mi zastirala prozor.

Skočila sam da pogledam van, a onda prostenjala od užasa.

Tanak pokrov snijega prekrivao je dvorište, zastirao krov moga kamioneta i bijelio asfalt. Ali to nije bilo najgore. Sva se jučerašnja kiša sasvim zaledila – optakala je iglice na drveću u fantastičnim, prekrasnim oblicima, a prilazni put pretvarala u kobnu ledenu plohu. Već mi je bio dovoljno velik izazov ne spoticati se po suhom tlu; sad bi mi možda bilo najsigurnije vratiti se ravno u krevet.

Charlie je otišao na posao prije nego što sam sišla. Na mnogo načina, život uz Charlieja bio mi je kao da imam vlastiti stan, i otkrila sam da uživam u samoći, umjesto da se osjećam osamljena.

Na brzinu sam pojela zdjelicu pahuljica i popila sok od naranče iz tetrapaka. Bila sam uzbuđena zbog odlaska u školu, a to me plašilo. Zнала sam da ne iščekujem poticajno okružje za učenje, a ni susret sa svojim novim krugom prijatelja. Ruku na srce, znala sam da jedva čekam da odem u školu zato što ću tamo vidjeti Edwarda Cullena. A to je bilo vrlo, vrlo glupo.

Morala bih ga potpuno izbjegavati nakon mog bezumnog i sramotnog jučerašnjeg brbljanja. A i bio mi je sumnjiv; zbog čega laže o svojim očima? Još sam se plašila neprijateljstva koje bih katkad osjetila u njemu, i još mi se vezivao jezik kad god bih sebi predočila njegovo savršeno lice. Dobro sam znala da su moja razina i njegova razina skupovi bez presjeka. I zato uopće ne bih trebala biti željna da ga danas vidim.

Trebala mi je svaka trunka opreza da živa prijedem zaleđeni prilazni put od cigle. Gotovo sam izgubila ravnotežu kad sam napokon stigla do kamioneta, ali uspjela sam se pridržati za bočni retrovizor i tako se spasiti. Današnji dan očito će biti prava noćna mora.

Dok sam se vozila u školu, odvrćala sam misli od straha od padanja i neželjenih špekulacija o Edwardu Cullenu razmišljanjem o Mikeu i Ericu, te o očitoj razlici u načinu na koji moji ovdašnji muški vršnjaci reagiraju na mene. Bila sam sigurna da izgledam posve isto kao i u Phoenixu. Možda je samo stvar u tome da su me doma dečki promatrali kako polako prolazim sve one nezgrapne faze adolescencije i još me gledali na taj način. Možda se radi o tome da sam nova ovdje, u mjestu gdje su novine malobrojne i rijetke. Moguće je i da se moja sakata nespretnost tu smatra simpatičnom, umjesto jadnom, i daje mi svojstvo djeve u nevolji. Koji god

razlog bio, Mikeovo ponašanje odanog šteneta i Ericovo vidljivo suparništvo s njim nije mi ugodno padalo. Nisam bila sigurna da mi ne bi bilo draže da me ignorišu.

Moj kamionet nekako uopće nije imao problema s crnim ledom koji je prekrivao ceste. Ipak, vozila sam vrlo polako, jer nisam htjela ostaviti trag uništenja kroz glavnu ulicu.

Kad sam izašla iz kamioneta pred školom, vidjela sam zašto sam imala tako malo problema. Nešto srebrnkasto zapalo mi je za oko, pa sam otišla do stražnje strane kamioneta – pažljivo se pridržavajući za bok da ne padnem – da pregledam gume. Bile su optočene tankim lancima iskrižanim u obliku romba. Charlie je ustao ko zna kako rano da mi stavi lance za snijeg na kamionet. Grlo mi se odjednom stegnulo. Nisam bila naviknuta da drugi paze na mene, pa me Charliejeva neizgovorena brižnost ulovila nespremnu.

Stajala sam kraj stražnjeg kuta kamioneta i nastojala se othrvati iznenadnom naletu emocija potaknutih lancima za snijeg, kad sam začula neki čudan zvuk.

Bilo je to resko cviljenje, i naglo je postajalo bolno glasno. Prepadnuto sam podigla pogled.

Vidjela sam nekoliko stvari u isti mah. Ništa se nije kretalo usporeno, kao na filmu. Umjesto toga, od naleta adrenalina moj mozak kao da je proradio mnogo brže, pa sam uspjela sagledati nekoliko stvari odjednom u jasnim pojedinostima.

Edward Cullen je stajao četiri auta niže od mene i užasnuto me gledao. Lice mu se izdvajalo iz mora drugih lica, svih skamenjenih u isti šokirani izraz. Ali od neposrednije važnosti bio je tamnoplavi kombi koji je proklizavao blokiranih kotača što škripe o kočnice i silovito

okretao po zaleđenu parkiralištu. Samo što nije udario u stražnji kut moga kamioneta, a ja sam stajala u sredini. Nisam imala vremena ni da zažmirim.

Tik prije nego što sam začula razorno drobljenje kombija koji se ovija oko šasije kamioneta, nešto me udarilo, snažno, ali ne iz smjera iz kojeg sam to očekivala. Glava mi je udarila o ledeni asfalt i osjetila sam kako me nešto čvrsto i hladno pribija uza tlo. Našla sam se na tlu iza smečkastoga auta pokraj kojeg sam se parkirala. Ali nisam imala priliku išta drugo uočiti, jer se kombi još približavao. Zavinuo se škripeći oko kraja kamioneta i sad se, i dalje se vrteći i klizeći, spremao *opet* sudariti sa mnom.

Prigušena psovka dala mi je do znanja da je neko uz mene, a bilo je nemoguće ne prepoznati taj glas. Dvije duge, bijele ruke zaštitnički su se ispružile pred mene, i kombi je zadržtao i zaustavio se na dva pedlja od moga lica, dok su se ti krupni dlanovi nekom nebeskom slučajnošću našli tačno u dubokom utoru u boku kombija.

Zatim su mu se ruke pokrenule tako brzo da su se zamutile. Jedna je iznenada primila kombi odozdo, a nešto me povuklo, zanijevši mi noge kao da sam krpena lutka, sve dok nisu udarile u gumu smečkastoga auta. Potmuli metalni tresak proparao mi je uši, a kombi se svalio, tako da su mu se stakla razbila, na asfalt – tačno onamo gdje su sekundu prije bile moje noge.

Jedan dugi trenutak vladala je posvemašnja tišina prije nego što je počelo vrištanje. U nagloj gunguli čula sam kako više ljudi u isti mah izvikuje moje ime. Ali jasnije od sve te vike, čula sam duboki, grozničavi glas Edwarda Cullena u svome uhu.

“Bella? Jesi li dobro?”

“U redu sam.” Glas mi je zvučao čudno. Pokušala sam uspravno sjesti i shvatila da me on drži u čeličnom zahvatu sebi uz bok.

“Samo pazi”, upozorio me dok sam se opirala. “Mislim da si se prilično jako udarila u glavu.”

Shvatila sam da mi iznad lijevoga uha dobuje tupa bol.

“Au”, rekla sam iznenađeno.

“To sam i mislio.” Glas mu je, za divno čudo, zvučao kao da suspreže smijeh u sebi.

“Ma kako si...”, ušutjela sam, nastojeći pročitati misli i orijentirati se. “Kako si uspio tako brzo stići ovamo?”

“Stajao sam odmah pokraj tebe, Bella”, rekao je, ponovno ozbiljnim tonom.

Okrenula sam se da sjednem, a ovaj put mi je to i dopustio, popustivši mi stisak oko struka i odmaknuvši se što je dalje mogao od mene u tom ograničenom prostoru. Pogledala sam njegovo zabrinuto, nedužno lice i opet izgubila orijentaciju zbog siline njegovih zlaćanih očiju. Što sam ga to upitala?

A onda su nas pronašli, gomila ljudi suznih lica, što viču jedni na druge, viču na nas.

“Ne mičite se”, neko nam je naložio.

“Vadite Tylera iz kombija!”, viknuo je neko drugi. Oko nas se sve uskomešalo. Pokušala sam ustati, ali Edward mi je hladnom rukom spustio rame.

“Samo ostani tu gdje jesi, zasad.”

“Ali hladno mi je”, potužila sam se. Iznenadilo me kad se zahihotao sebi u bradu. Bilo je neke oštine u tom zvuku.

“Bio si ondje”, odjednom sam se sjetila, a njegovo je hihotanje zamrlo. “Bio si kod svog auta.”

Izraz mu je postao strog. “Ne, nisam.”

“Vidjela sam te.” Svuda oko nas vladao je kaos. Čula sam grublje glasove odraslih koji su stizali na mjesto događaja. Ali tvrdoglavo sam se držala svoje tvrdnje; bila sam u pravu, a on mi je to morao priznati.

“Bella, stajao sam s tobom i povukao sam te s puta.” Upro je punu razornu moć svojih očiju u mene, kao da mi pokušava priopćiti nešto presudno važno.

“Ne.” Isturila sam bradu.

Zlato mu se zažarilo u očima. “Molim te, Bella.”

“Zašto?”, zanimalo me.

“Vjeruj mi”, molećivo je rekao, nadjačavši me svojim blagim glasom.

Sad sam već čula sirene. “Obećavaš da ćeš mi sve naknadno objasniti?”

“U redu”, prasnuo je, naglo iznuren.

“U redu”, ljutito sam ponovila.

Bilo je potrebno šest bolničara i dva učitelja – gospodin Varner i trener Clapp – da se kombi odmakne dovoljno daleko od nas da se mogu unijeti nosila. Edward je žestoko odbio da i njega stave na njih, a ja sam pokušala postupiti kao i on, ali izdajnik im je rekao da sam se udarila u glavu i da vjerojatno imam potres mozga. Gotovo sam umrla od sramote kad su mi stavili šancov ovratnik. Izgledalo mi je kao da se oko nas okupila cijela škola i sad ozbiljno gleda kako me stavljaju odostraga u kola hitne pomoći. Edward je ušao u kabinu sprijeda. Pucala sam od bijesa.

Da stvar bude još gora, načelnik Swan stigao je onamo prije nego što su me stigli odvesti na sigurno.

“Bella!”, panično je viknuo kad me prepoznao na nosilima.

“Sasvim sam dobro, Char – tata”, uzdahnula sam. “Ništa mi nije.”

Okrenuo se prema najbližem bolničaru da čuje njegovo mišljenje. Zanimarila sam ga i posvetila se zbrci neobjašnjivih prizora što su mi se kaotično smjenjivali u glavi. Kad su me podigli od auta, opazila sam duboko ulegnuće u braniku smečkastog automobila – vrlo upadljivu ulubinu koja odgovara obrisima Edwardovih ramena... kao da je on to upro o automobil s dovoljno siline da mu ošteti karoseriju...

A tu je sad bila i njegova obitelj. Gledali su nas izdaleka s izrazima lica u rasponu od negodovanja do srdžbe, ali bez i tračka zabrinutosti za sigurnost vlastitog brata.

Pokušala sam smisliti logično rješenje koje bi moglo objasniti to što sam upravo vidjela – rješenje koje bi isključilo pretpostavku da sam sišla s uma.

Naravno, hitna je pomoć dobila policijsku pratnju do kotarske bolnice. Osjećala sam se debilno cijelo vrijeme dok su me iskrcavali. Bilo mi je još gore zato što je Edward jednostavno otklizio kroz ulaz u bolnicu na vlastitim nogama. Zaškrgutala sam zubima.

Stavili su me u hitnu službu, dugačku sobu s nizom kreveta razdvojenih zastorima s pastelnim uzorcima. Jedna mi je sestra stavila bandažni zavoj na ruku i toplo mjer pod jezik. Budući da se niko nije potrudio navući zastor da mi da bar malo intime, odlučila sam da više nisam dužna nositi glupu šancu. Kad je sestra otišla, brzo sam raskopčala čičak i bacila je pod krevet.

Bolničari su se još jednom uskomešali i donijeli još jedna nosila do kreveta pokraj moga. Pod krvavim zavojima čvrsto ovijenim oko glave prepoznala sam Tylera Crowleyja s mog sata državne uprave. Tyler je izgledao stoput gore

nego što je meni bilo. Ali tjeskobno me gledao.

“Bella, strašno mi je žao!”

“U redu sam, Tylere – izgledaš grozno, jesi li dobro?”
Dok smo to govorili, sestre su mu počele odmatati uprljane zavoje, otkrivši pregršt plitkih posjekotina na čelu i lijevom obrazu.

Prečuo me. “Mislio sam da ću te ubiti! Vozio sam prebrzo i nisam prešao na led kako treba...” Lecnuo se od boli kad mu je jedna sestra tuferom počela čistiti lice.

“Ne razbijaj glavu oko toga; promašio si me.”

“Kako si se uspjela tako brzo maknuti? Stajala si preda mnom, a onda te više nije bilo...”

“Amm... Edward me sklonio u stranu.”

Izgledao je zbunjeno. “Ko?”

“Edward Cullen – stajao je pokraj mene.” Laganje mi je oduvijek grozno išlo; nisam uopće zvučala uvjerljivo.

“Cullen? Nisam ga vidio... opa, sve je tako brzo prošlo, valjda. Je li on dobro?”

“Mislim da je. Tu je negdje, ali nisu ga tjerali da legne na nosila.”

Znala sam da nisam luda. Što se to zbilo? Nije bilo načina da objasnim to što sam vidjela.

Zatim su me odnijeli na kolicima da mi rendgenski slikaju glavu. Rekla sam im da mi nije ništa, i bila sam u pravu. Čak bez i najmanjeg potresa mozga. Pitala sam smijem li otići, ali sestra mi je rekla da prvo moram razgovarati s doktorom. Tako sam zapela na čekanju u hitnoj službi, dok me Tyler gnjavio neprestanim isprikanama i obećanjima da će mi se odužiti. Koliko god puta da sam ga pokušala uvjeriti da sam u redu, on je nastavljao mučiti samoga sebe. Naposljetku sam samo sklopila oči i zanemarila ga. Nastavio je pokajnički mrmljati.

“Spava li ona?”, upitao je nečiji pjevni glas. Oči su mi se strelovito otvorile.

Edward je stajao u podnožju moga kreveta i smješkao mi se. Ošinula sam ga pogledom. Nije mi to bilo lako – bilo bi mi prirodnije da ga krenem zaneseno mjerhati.

“Hej, Edwarde, zbilja mi je žao –”, zaustio je Tyler.

Edward je podigao ruku da ga ušutka.

“Nema krvi, nema zlodjela”, rekao je uz bljesak svojih blistavih zubi. Prišao je Tylerovom krevetu i sjeo na rub, okrenut prema meni. Opet se nasmiješio.

“Dakle, kako glasi presuda?”, upitao me.

“Sa mnom je sve potpuno u redu, ali ne žele me pustiti”, potužila sam se. “Kako to da ti nisi privezan za bolnički krevet kao mi ostali?”

“Sve je to pitanje veza i poznanstava”, odgovorio je. “Ali, ne brini, došao sam te izbaviti.”

Zatim je iza ugla naišao doktor, a ja sam zinula. Bio je mlad, bio je plav... i bio je zgodniji od bilo kojeg filmskog ljepotana kojeg sam u životu vidjela. Samo, bio je blijed i izgledao je umorno, s podočnjacima. Prema Charliejevu opisu, to je morao biti Edwardov otac.

“Pa, gospođice Swan”, rekao je doktor Cullen iznimno ugodnim glasom, “kako se osjećate?”

“U redu”, rekla sam, nadajući se da mi je to posljednji put.

Prišao je fluorescentnom panelu na zidu iznad mog uzglavlja i uključio ga.

“Tvoje rendgenske snimke izgledaju dobro”, rekao je. “Boli li te glava? Edward je rekao da si je prilično jako udarila.”

“U redu je”, ponovila sam, uzdahnuvši i načas se namrštivši prema Edwardu.

Doktor mi je hladnim prstima opipao lubanju. Opazio je kad sam se trgnula.

“Osjetljivo mjesto?”, upitao me.

“Nije naročito.” Već sam doživjela i gore udarce.

Čula sam hihotanje i bacila pogled, ugledavši Edwardov nadmoćni osmijeh. Suzila sam oči.

“Dakle, otac ti je u čekaonici – možeš sada otići kući s njim. Ali vrati se budeš li imala vrtoglavicu ili bilo kakve probleme s vidom.”

“Zar ne mogu natrag u školu?”, upitala sam, zamislivši kako bi Charliejeva briga izgledala.

“Možda bi bilo bolje da se danas ne naprežeš.”

Načas sam pogledala Edwarda. “Smije li *on* natrag u školu?”

“Neko mora proširiti radosnu vijest da smo preživjeli”, rekao je Edward samodopadno.

“Zapravo”, ispravio ga je doktor Cullen, “imam dojam da se većina škole nalazi u čekaonici.”

“O, ne”, prostenjala sam i prekrila si lice rukama.

Doktor Cullen je podigao obrve. “Želiš li ostati ovdje?”

“Ne, ne!”, kazala sam usrdno, prebacila noge preko ruba kreveta i brzo skočila na pod. Prebrzo – zateturala sam, a doktor Cullen me pridržao da ne padnem. Izgledao je zabrinuto.

“U redu sam”, pokušala sam ga još jednom uvjeriti. Nema potrebe da mu objašnjavam kako moje poteškoće s ravnotežom nemaju nikakve veze s time što sam se udarila u glavu.

“Uzmi Tylenol protiv bolova”, predložio mi je kad me uravnotežio.

“Ne boli me naročito”, uporno sam ponovila.

“Koliko čujem, imala si izuzetno puno sreće”, rekao je doktor Cullen, smješkajući se dok mi je kićenim rukopisom potpisivao karton.

“Imala sam sreće što je Edward slučajno stajao kraj mene”, dopunila sam ga, bacivši strog pogled prema osobi koju sam spomenula.

“A, čuj, da”, složio se doktor Cullen, odjednom se udubivši u papire pred sobom. Zatim je pogledao u stranu, prema Tyleru, i otišao do susjednog kreveta. Intuitivno sam spojila dva i dva: doktor zna u čemu je tajna.

“Nažalost, *ti* ćeš morati ostati s nama malo duže od nje”, rekao je Tyleru i počeo mu pregledavati posjekotine.

Čim mi je doktor okrenuo leđa, prišla sam Edwardu.

“Možemo malo popričati?”, oštro sam prošaptala ispod glasa. Ustuknuo je od mene, odjednom stisnuvši čeljust.

“Otac te čeka”, rekao je kroza zube.

Bacila sam pogled prema doktoru Cullenu i Tyleru.

“Voljela bih porazgovarati nasamo s tobom, ako nemaš ništa protiv”, ostala sam uporna.

Oštro me pogledao, a zatim mi okrenuo leđa i dugim koracima pošao dugačkom prostorijom. Skoro sam morala potrčati da ne zaostanem. Čim smo zašli u kratki hodnik, okrenuo se na peti i naglo mi se obratio.

“Što ti hoćeš od mene?”, upitao me srdito. Oči su mu bile hladne.

Zastrašila me njegova neprijaznost. Riječi su mi zvučale manje strogo nego što sam namjeravala. “Duguješ mi objašnjenje”, podsjetila sam ga.

“Spasio sam ti život – ništa ti ne dugujem.”

Ustuknula sam od prezira u njegovu glasu. “Obećao si mi.”

“Bella, udarila si se u glavu pa pričaš koješta.” Zvučao je jetko.

Na to me ispunio bijes, pa sam ga prkosno prostrijela očima. “Moja glava je sasvim u redu.”

Uzvratio mi je istim pogledom. “Što ti to hoćeš od mene, Bella?”

“Hoću saznati istinu”, rekla sam. “Hoću saznati zbog čega lažem za tvoj račun.”

“Što ti to *misliš* da se dogodilo?”, prasnuo je.

Riječi su u bujici navrle iz mene.

“Samo znam to da mi nisi bio ni blizu – ni Tyler te nije vidio, pa mi nemoj sad pričati da sam se prejako udarila u glavu. Onaj kombi samo što nas oboje nije zgnječio – ali nije, a tvoje ruke ostavile su udubinu na njegovom boku – a ti si ostavio i udubinu na onom drugom autu, a da sâm nisi nimalo nastradao – a kombi mi je trebao smrskati noge, ali ti si ga podigao...” Jasno sam čula kako suludo sve to zvuči, pa nisam mogla nastaviti dalje tako. Bila sam tako bijesna da sam osjećala kako mi naviru suze; pokušala sam ih suspregnuti škrgućući zubima.

Buljio je u mene u nevjerici. Ali lice mu je bilo nape-to, spremno da mi se suprotstavi.

“Misliš da sam podignuo kombi s tebe?” Zvučao je kao da sumnja u moj zdravi razum, ali zbog toga sam postala samo još sumnjičavija. Kao da sam čula vješta glumca kako savršeno izgovara svoju repliku.

Samo sam mu kimnula jedanput, ukrućene vilice.

“Niko ti neće u to vjerovati, znaš.” U glasu mu se sad čula nota prezira.

“Neću to nikome ni reći.” Svaku sam riječ izgovorila polako, pažljivo obuzdavajući bijes.

Iznenadjenje mu je zatitralo licem. “Zašto je to onda bitno?”

“Meni je bitno”, uporno sam nastavila. “Ne volim lagati – tako da bi ti bolje bilo da postoji dobar razlog zašto to radim.”

“Zar mi se ne možeš samo zahvaliti i prijeći preko toga?”

“Hvala ti.” Pričekala sam, zapjenjena i nestrpljiva.

“Baš ne želiš popustiti, je li?”

“Ne.”

“U tom slučaju... nadam se da uživaš u razočaranju.”

Šutke smo se mrštili jedno na drugo. Prva sam se oglasila, ne bih li se zadržala na temi. Bila sam u opasnosti da me smete njegovo srdito, veličanstveno lice. Kao da sam to pokušavala izvojevati pobjedu u borbi pogledima s anđelom uništenja.

“Zašto si se onda uopće trudio?”, ledeno sam ga upitala.

Zastao je, a njegovo zadivljujuće lice na tren je postalo neočekivano ranjivo.

“Ne znam”, prošaptao je.

I zatim se okrenuo od mene i otišao.

Bila sam tako ljuta da mi je trebalo nekoliko minuta da se uspijem pomaknuti. Kad sam smogla snage da prohodam, polako sam otišla do izlaza u dnu hodnika.

U čekaonici je bilo još neugodnije nego što sam se bojala. Kao da je svako lice koje sam znala u Forksu došlo onamo kako bi moglo buljiti u mene. Charlie mi je pritrčao; podigla sam ruke.

“Ništa mi nije”, nadureno sam mu objasnila. Još sam bila srdita, nimalo raspoložena za priču.

“Što ti je doktor rekao?”

“Doktor Cullen me pregledao i kazao da sam u redu i da mogu kući.” Uzdahнула sam. Sad su stigli i Mike i Jessica i Eric, i sad su nam se počeli približavati. “Idemo”, zamolila sam ga.

Charlie mi je stavio jednu ruku iza leđa, ne dodirujući me sasvim, i odveo do staklenih vrata izlaza. Stidljivo sam mahnula prijateljima, nadajući se da im time dajem do znanja da se više ne moraju brinuti. Silno mi je laknulo – prvi put u životu – kad sam ušla u policijski automobil.

Vozili smo se šutke. Bila sam tako obuzeta mislima da sam jedva shvaćala da je Charlie pokraj mene. Bila sam posve sigurna da je Edwardov obrambeni gard u hodniku bio potvrda bizarnih stvari za koje je i meni bilo teško vjerovati da sam ih vidjela vlastitim očima.

Kad smo došli kući, Charlie je napokon progovorio.

“Ovaj... Morat ćeš nazvati Renée.” Spustio je glavu, znajući da je kriv.

Bila sam zapanjena. “Rekao si mami!”

“Oprosti.”

Zalupila sam vrata automobila na izlasku malo snažnije nego što je bilo nužno.

Mama mi je, naravno, bila sva histerična. Morala sam joj bar trideset puta reći da sam u redu prije nego što se smirila. Preklinjala me da se vratim kući – zaboravljajući činjenicu da je kuća trenutačno prazna – ali lakše sam se othrvala njezinim molbama nego što bih mislila. Bila sam obuzeta zagonetkom koju je Edward postavio pred me. I nemalo opsjednuta samim Edwardom. Glupo, glupo, glupo. Nisam bila toliko željna bijega iz Forksa koliko bih trebala biti, koliko bi svaka normalna, prisebna osoba bila.

Odlučila sam da bih noćas baš i mogla ranije otići u krevet. Charlie me i dalje promatrao sa strepnjom, a to mi je išlo na živce. Usput sam svratila u kupaonicu i uzela tri Tylenola. Doista su mi pomogli, a kako se bol počela smirivati, utonula sam u san.

Te sam noći prvi put sanjala Edwarda Cullena.

4. POZIVI

U MOM JE SNU BILO VRLO MRAČNO, A ONO MALO slaboga svjetla što se uopće vidjelo kao da je dopiralo iz Edwardove kože. Nisam mu vidjela lice, već samo leđa, dok je odlazio od mene i ostavljao me u tmini. Ma kako brzo da sam trčala, nikako ga nisam uspijevala sustići; ma kako glasno da sam ga zvala, nijednom se nije okrenuo. Izmučeno sam se probudila usred noći i više nisam mogla zaspati još jako dugo, bar mi se tako činilo. Nakon toga, bio mi je skoro svake noći u snovima, ali uvijek negdje na rubu, nijednom dostižan.

Mjesec dana nakon nesreće protekao je tjeskobno, napeto i isprva vrlo neugodno.

Na moj očaj, ostala sam u središtu pozornosti cijeli taj tjedan. Tyler Crowley bio je nemoguć, posvuda me pratio, opsjednut potrebom da mi se nekako oduži. Pokušala sam ga uvjeriti da mi je više od svega stalo da se cijela stvar zaboravi – pogotovo s obzirom na to da mi se

zapravo ništa nije dogodilo – ali on je ostao uporan. Išao je za mnom na odmorima i za vrijeme ručka sjedio za našim, sad prepunim stolom. Mike i Eric su prema njemu bili još manje prijazni nego jedan prema drugome, pa sam se zabrinula da sam stekla još jednog neželjenog obožavatelja.

Kao da se niko nije zabrinjavao zbog Edwarda, iako sam neprestano objašnjavala da je ispaao junak – da me izvukao na sigurno i pritom skoro i sâm bio prignječen. Nastojala sam zvučati uvjerljivo. Jessica, Mike, Eric i svi ostali uvijek bi na to rekli da ga nisu vidjeli ni blizu mjesta nesreće sve dok kombi nije bio odvučen odande.

Pitala sam se kako to da ga niko nije vidio gdje stoji ondje daleko po strani, prije nego što mi je naglo, nevjerovatno spasio život. Shrvano sam shvatila u čemu je vjerovatno razlog – niko drugi nije tako svjestan Edwarda kao što ja stalno jesam. Niko drugi ne promatra ga onako kao ja. Kako žalosno.

Edwarda nikad nisu okruživali brojni radoznalci željni da iz prve ruke čuju što je bilo. Klonili su ga se kao i obično. Cullenovi i Haleovi sjedili su za istim stolom kao i uvijek; nisu jeli, a razgovarali su samo međusobno. Niko me od njih, a naročito Edward, nije više ni pogledao.

Dok je sjedio pokraj mene na nastavi, što je dalje za stolom mogao, izgledao je kao da uopće ne zapazha da sam tu. Tek bih se tu i tamo, kad bi mu se šake odjednom stegnule – rastegnuvši kožu do bjeline preko kostiju zglobova – upitala ne mari li on doista onoliko koliko se čini.

Bilo mu je krivo što me uklonio s puta Tylerovog kombija – jedino sam to mogla zaključiti.

Žarko sam željela porazgovarati s njime, a to sam i pokušala dan nakon nesreće. Posljednji put kad sam ga vidjela, na izlazu iz hitne službe, oboje smo bili silno bijesni. Još sam se ljutila na njega jer mi ne želi povjeriti istinu, iako sam besprijekorno održala svoj dio pogodbe. Ali stajala je činjenica da mi je on spasio život, ma kako da mu je to već pošlo za rukom. I, preko noći, žestina moje ljutnje pretopila se u zadivljenu zahvalnost.

Kad sam došla na biologiju, već je bio na svome mjestu i zurio ravno preda se. Sjela sam, očekujući da se okrene prema meni. Ničim nije pokazao da je shvatio da sam stigla.

“Zdravo, Edwarde”, rekla sam mu ugodnim tonom, da vidi kako namjeravam biti pristojna.

Malčice je pomaknuo glavu prema meni, ne pogledavši me, jedanput kimnuo glavom i zatim se opet okrenuo u stranu.

I to mi je bio zadnji doticaj s njim, iako je svakoga dana bio na dva pedlja od mene. Ponekad sam ga promatrala, jer se nisam mogla suzdržati – samo izdaleka, u kantini ili na parkiralištu. Gledala sam kako mu zlaćane oči postaju vidno tamnije iz dana u dan. Ali u razredu ga nisam ništa više primjećivala nego on mene. Bilo mi je grozno. A snovi su se nastavljali.

Usprkos mojim bezočnim lažima, ton mojih e-mailova upozorio je Renée na moju depresiju, pa me nekoliko puta zabrinuto nazvala. Pokušala sam je uvjeriti da me to samo tišti klima.

Bar je Mikeu bilo drago zbog očitog zahlađenja između mene i moga laboratorijskog partnera. Vidjela sam da se brinuo da bi me Edwardovo odvažno spašavanje moglo zadiviti, pa mu je laknulo kad se ispostavilo da je

učinak bio suprotan. Postao je samouvjereniji, sjedao mi je na rub stola da popričamo prije sata, posve ignorirajući Edwarda, kao što je on ignorirao mene.

Snijeg se zasnogdan istopio nakon onog jedinog pogibeljno ledenog dana. Mike se razočarao jer uopće nije uspio organizirati ono grudanje, ali bilo mu je drago zbog toga što će onaj izlet na plažu uskoro postati moguć. Ipak, kiša je nastavila obilato padati, i tjedni su prolazili.

Jessica me obavijestila o još jednom predstojećem događaju – nazvala me prvog utorka u ožujku da me pita smije li za dva tjedna pozvati Mikea na proljetni ples gdje djevojke biraju.

“Sigurna si da nemaš ništa protiv... nisi ga ti možda mislila pitati?”, uporno je nastavila nakon što sam joj rekla da se ni najmanje ne protivim.

“Ne, Jess, jer neću ići”, čvrsto sam joj rekla. Ples je vidno iskakao iz raspona mojih umijeća.

“Bit će zbilja dobar provod.” Pokušala me nagovoriti tek reda radi. Dobila sam dojam da je Jessici draža moja neobjašnjiva popularnost od stvarnog druženja sa mnom.

“Dobro se provedi s Mikeom”, potaknula sam je.

Sutradan sam se iznenadila kad Jessica nije bila uobičajeno oduševljena na trigonometriji i španjolskom. Šutke je hodala uz mene na odmoru, a bojala sam se pitati zašto. Ako ju je Mike odbio, ja sam bila zadnja kojoj bi ona to htjela kazati.

Strahovanje mi se pojačalo za vrijeme ručka, kad je Jessica sjela što je dalje mogla od Mikea i počela uživljeno ćaskati s Ericom. Mike je bio neuobičajeno šutljiv.

Mike je i dalje šutio dok me pratio na nastavu, a nje-

gov nelagodan izraz lica bio je loš znak. Ali nije spomenuo dotičnu temu dok ja nisam sjela za stol, a on na njega. Kao i uvijek, bila sam napeto svjesna Edwarda koji sjedi dovoljno blizu da ga dotaknem, i ujedno tako dalek kao da je puka izmišljotina moje mašte.

“Dakle”, rekao je Mike gledajući u pod, “Jessica me pozvala na proljetni ples.”

“Baš super.” Nastojala sam zvučati vedro i oduševljeno. “Sjajno ćeš se provesti s Jessicom.”

“Pa...” Ponestalo mu je riječi dok je proučavao moj osmijeh, očito nezadovoljan odgovorom koji sam mu dala. “Rekao sam joj da ću još razmisliti.”

“Zbog čega?” Odlučila sam zvučati razočarano, iako mi je bilo drago da je nije posve odbio.

Lice mu je bilo jarkorumeno kad je opet spustio pogled. Pokolebala sam se od samilosti.

“Pitao sam se bi li... pa, bi li ti možda imala namjeru da me pozoveš.”

Na trenutak sam zastala, mrzeći val krivnje koji me oblio. Ali krajičkom sam oka opazila da se Edwardova glava refleksno nagnula prema meni.

“Mike, mislim da bi joj trebao reći da pristaješ”, rekla sam.

“Jesi li već pozvala nekoga?” Je li Edward opazio kako je Mike načas pogledao prema njemu?

“Ne”, potvrdila sam mu. “Uopće neću ići na ples.”

“Zašto ne?”, oštro me upitao Mike.

Nisam se htjela upustiti u sigurnosne rizike koje ples nosi, pa sam brzo smislila nove planove.

“Te subote idem u Seattle”, objasnila sam mu. Ionako sam morala otići iz mjesta – odjednom mi se taj dan učinio kao savršena prilika za to.

“Zar ne možeš otići neki drugi vikend?”

“Žao mi je, ne”, rekla sam. “Tako da ne tjeraj Jess da te više čeka – to je nepristojno.”

“Ma da, imaš pravo”, promumljao je i pokunjeno pošao natrag do svoga mjesta. Zažmirila sam i pritisnula prste o sljepoočnice, ne bih li tako istjerala krivnju i samilost iz glave. Gospodin Banner je počeo govoriti. Uzdahnula sam i otvorila oči.

A Edward me ljubopitljivo promatrao, a isti onaj poznati trag ozlojeđenosti sad mu se još jasnije vidio u crnim očima.

Uzvratila sam mu pogled, iznenađeno, očekujući da brzo okrene glavu. Ali on mi je umjesto toga samo nastavio napeto proučavati oči. Nije dolazilo u obzir da skrenem pogled. Ruke su mi se počele tresti.

“Gospodine Cullen?”, pozvao ga je učitelj, tražeći odgovor na pitanje koje nisam čula.

“Krebsov ciklus”, odgovorio je Edward, naizgled se nevoljko obrativši gospodinu Banneru.

Spustila sam pogled na udžbenik čim su me njegove oči pustile, ne bih li se snašla. Kukavički kao i uvijek, prebacila sam kosu preko desnog ramena da si zakrijem lice. Nisam mogla vjerovati kakav me nalet osjećaja prožeo – samo zato što me on slučajno prvi put pogledao u pet-šest tjedana. Nisam mu mogla dopustiti da ima toliki utjecaj na mene. To je stvarno bilo jadno. Ne samo jadno, nego i nezdravo.

Dala sam sve od sebe da ga ne zamjećujem do kraja sata, a kako je to bilo nemoguće, onda da mu barem ne dajem do znanja da ga zamjećujem. Kad se zvono konačno oglasilo, okrenula sam mu leđa da skupim svoje stvari, očekujući da će on smjesta otići, kao i obično.

“Bella?” Njegov mi glas nije smio zvučati tako poznato, kao da sam njegov zvuk slušala cijeloga života, a ne tek nekoliko kratkih tjedana.

Okrenula sam se polako, nevoljko. Nisam htjela osjetiti ono što sam *znala* da ću osjetiti kad ga pogledam u to presavršeno lice. Imala sam oprezan izraz kad sam se napokon okrenula prema njemu; izraz njegova lica bio je neproničan. Ništa mi nije rekao.

“Što? Sad opet razgovaraš sa mnom?”, konačno sam ga upitala, nehotice pomalo prgavo.

Usne su mu zatitrale, opirući se osmijehu. “Ne, zapravo ne”, priznao je.

Sklopila sam oči i polako izdahnula kroz nos, svjesna toga da škrgućem zubima. Pričekao je.

“Pa što onda hoćeš, Edwarde?”, upitala sam ga žmirečki, da mi bude lakše zvučati suvislo.

“Oprosti.” Zvučao je iskreno. “Vrlo sam nepristojan, znam. Ali ovako je zbilja bolje.”

Otvorila sam oči. Lice mu je bilo vrlo ozbiljno.

“Ne znam na što misliš”, rekla sam suzdržano.

“Bolje je da nismo prijatelji”, objasnio mi je. “Vjeruj mi.”

Suzila sam oči. *To* sam već čula.

“Šteta što to nisi prije skužio”, prosiktala sam kroz zube. “Da prištediš sebi to silno žaljenje.”

“Žaljenje?” Ta riječ, i moj ton, očito su ga ulovili nespremnog. “Žaljenje zbog čega?”

“Zbog toga što nisi pustio onom glupom kombiju da me naprosto zgnječi.”

Zaprepastio se. Pogledao me u nevjerici.

Kad se napokon oglasio, zvučao je gotovo ljuto. “Misliš da žalim što sam ti spasio život?”

“Znam da je tako”, poklopila sam ga.

“Ništa ti ne znaš.” Definitivno je bio bijesan.

Naglo sam okrenula glavu od njega, stisnuvši čeljust da iz mene ne navru sve optužbe kojima sam ga htjela obasuti. Skupila sam knjige, ustala i otišla do vrata. Htjela sam dramatično izletjeti iz prostorije, ali, naravno, zapela sam vrškom čizme za dovratnik i ispustila knjige. Zastala sam u mjestu. Došlo mi je da ih samo ostavim. Zatim sam uzdahnula i sagnula se da ih pokupim. Našao se pokraj mene; već ih je složio. Pružio mi ih je s hladnim izrazom lica.

“Hvala”, ledeno sam rekla.

Oči su mu se suzile.

“Nema na čemu”, otpovrnuo mi je.

Brzo sam se uspravila, opet se okrenula od njega i šmugnula na tjelesni ne osvrnuvši se više.

Na tjelesnom je bilo brutalno. Prešli smo na košarku. Moja ekipa mi ni jedanput nije dodala loptu, što je bilo dobro, ali puno sam padala. Ponekad sam povlačila i druge. Danas sam bila još gora nego inače, jer mi je glava bila tako prepuna Edwarda. Pokušala sam paziti na to što mi noge rade, ali stalno mi se uvlačio u misli upravo kad mi je trebala ravnoteža.

Laknulo mi je, kao i uvijek, kad sam konačno smjela otići. Gotovo sam otrčala do kamioneta; postojalo je toliko ljudi koje sam htjela izbjeći. Kamionet je u nesreći pretrpio tek minimalna oštećenja. Morala sam zamijeniti stražnja svjetla, a da sam imala pravu lakiranu karoseriju, popravila bih i nju. Tylerovi roditelji morali su prodati svoj kombi za rezervne dijelove.

Gotovo me strefilo srce kad sam zašla iza ugla i vidjela visoku, tamnu priliku kako stoji naslonjena o bok

mog kamioneta. Zatim sam shvatila da je to samo Eric. Nastavila sam dalje.

“Hej, Eric”, dobacila sam mu.

“Bok, Bella.”

“Što ima?”, rekla sam dok sam otključavala vrata. Nisam obratila pažnju na tračak ukočenosti u njegovu glasu, tako da su me njegove iduće riječi ulovile nespremnu.

“Ma, da te pitam... hoćeš na proljetni ples sa mnom?” Glas mu je pukao pri zadnjoj riječi.

“Mislila sam da djevojke biraju”, rekla sam neuvijeno, od zaprepaštenja.

“Pa, da”, priznao je postišeno.

Sabrala sam se i pokušala mu uputiti topao smiješak. “Hvala ti što si me pitao, ali toga dana ću biti u Seattleu.”

“O”, rekao je. “Pa, možda neki drugi put.”

“Svakako”, složila sam se, i zatim zagrizla za usnu. Ne bih htjela da to odviše doslovno shvati.

Odvukao se zgureno natrag prema školi. Začula sam prigušeno hihotanje.

Edward je prolazio ispred moga kamioneta, gledajući ravno preda se, stisnutih usana. Naglo sam otvorila vrata i uskočila unutra, glasno ih zalupivši za sobom. Zaglušujuće sam dala gas i izašla u rikverc na prolazni put. Edward se već našao u svome autu, dva mjesta dalje, i glatko se isparkirao preda me, zapriječivši mi put. Tu je stao – da pričekava obitelj; vidjela sam njih četvero kako idu ovamo, ali još nisu stigli dalje od kantine. Došlo mi je da mu razvalim stražnju stranu sjajnoga a, ali bilo je previše svjedoka. Pogledala sam u retrovizor. Počela se stvarati kolona. Odmah iza mene stajao je Tyler Crowley

u svojoj nedavno kupljenoj polovnoj sentri, i mahao mi. Bila sam tako živčana da mu nisam odmahнула.

Dok sam tamo sjedila, gledajući u sve osim u auto preda mnom, neko mi je zakucao na suvozački prozor. Pogledala sam; bio je to Tyler. Zbunjeno sam bacila pogled u retrovizor. Auto mu je još bio upaljen, vrata je ostavio otvorena. Nagnula sam se preko kabine da spustim prozor. Ručica je zapinjala. Uspjela sam ga spustiti do pola, a onda sam odustala.

“Oprosti, Tyler, zapela sam iza Cullena.” Rasrdio me – očito nisam ja bila kriva za zastoj.

“Ma, znam – samo sam te htio nešto pitati dok tu skupa stojimo u stupici.” Iscerio se.

Pa ne mogu vjerovati.

“Hoćeš me pozvati na proljetni ples?”, nastavio je.

“Neću biti u mjestu, Tyler.” Glas mi je zazvučao pomalo oštro. Morala sam se podsjetiti da nije on kriv što su Mike i Eric već iskoristili moju današnju kvotu strpljenja.

“Aha, Mike mi je to rekao”, priznao je.

“Pa zašto me onda – ”

Slegnuo je ramenima. “Nadao sam se da si mu to samo rekla da ga elegantno odbiješ.”

Okej, totalno je on kriv.

“Oprosti, Tyler”, rekla sam, trudeći se prikriti izživčanost. “Zbilja idem izvan mjesta.”

“Nema frke. Još nam ostaje naturalna.”

I prije nego što sam mu stigla odgovoriti, već je krenuo natrag do svog auta. Osjećala sam šok na licu. Pogledala sam preda se i ugledala kako Alice, Rosalie, Emmett i Jasper zajedno ulaze u volvo. Iz retrovizora su me gledale Edwardove oči. Nije bilo dvojbe, tresao se od

smijeha, kao da je čuo svaku riječ koju je Tyler rekao. Svrbila me noga da stisnem papučicu za gas... jedan mali udarac odostraga ne bi audio nijednome od njih, nego samo tom sjajnom laku. Počela sam turirati motor.

Ali svi su sad već ušli i Edward se brzo udaljio. Odvezla sam se kući polako, pažljivo, gundajući cijelim putem sebi u bradu.

Kad sam stigla doma, odlučila sam spremi enchilade od piletine za večeru. Priprema će dugo trajati i zaoкупiti me, tako da ne razmišljam. Dok sam dinstala luk i chili papričice, zazvonio je telefon. Skoro da me bilo strah da se javim, ali možda su me to zvali Charlie ili mama.

Zvala me Jessica, slavodobitno; Mike ju je sustigao poslije škole i prihvatio njezin poziv. Pridružila sam joj se nakratko u slavlju dok sam miješala povrće u tavi. Žurila se, morala je još nazvati i Angelu i Lauren da im javi. Predložila sam joj – onako usput, nevino – da bi možda Angela, stidljiva djevojka koja je slušala biologiju sa mnom, mogla pozvati Erica. A Lauren, prgavica koja me uvijek ignorirala za stolom za vrijeme ručka, mogla bi pozvati Tylera; čula sam da je on još slobodan. Jess je rekla da sam se to sjajno sjetila. Sad kad je bila sigurna u Mikea, zvučala je zaista iskreno kad mi je rekla da bi voljela da dođem na ples. I ovaj put sam iskoristila Seattle kao ispriku.

Nakon što sam spustila slušalicu, pokušala sam se posvetiti kuhanju – naročito sjeckanju piletine; nisam htjela još jedanput završiti na hitnoj. Ali u glavi mi se vrtjelo od napora da preispitam svaku riječ koju je Edward danas rekao. Što mu to znači da bi bilo bolje da nismo prijatelji?

Želudac mi se stegao kad sam shvatila što je zacijelo htio reći. Sigurno vidi koliko me općinio; očito me ne želi zavllačiti... tako da ne možemo biti ni prijatelji... jer ga uopće ne zanimam.

Naravno da ga ne zanimam, ljutito sam pomislila, a oči su me zapekle – zakašnjelo reagirajući na luk. Kad nisam *zanimljiva*. A on jest. Zanimljiv... i izuzetan... i zagonetan... i savršen... i prelijep... i možda sposoban podizati krupne kombije jednom rukom.

Pa, neka. Mogu ja njega pustiti na miru. *Pustit* ću ga na miru. Odslužit ću kaznu koju sam sama sebi nametnula ovdje u čistilištu, a nakon toga će mi, nadam se, neka škola na Jugozapadu, ili možda na Havajima, ponuditi stipendiju. Usredotočila sam misli na sunčane plaže i visoke palme dok sam završavala enchilade i stavljala ih u pećnicu.

Charlie je izgledao sumnjičavo kad se vratio kući i osjetio miris paprike. Nisam mu to mogla zamjeriti – najbliža jestiva meksička hrana vjerojatno se nalazila u južnoj Kaliforniji. Ali bio je murjak, pa makar i iz malo-ga mjesta, tako da je bio dovoljno hrabar da se usudi zagristi. Izgleda da mu se sviđjelo. Bilo je zabavno gledati kako mi polako počinje vjerovati u kuhinji.

“Tata?”, upitala sam ga kad je bio pri kraju.

“Da, Bella?”

“Ovaj, samo sam ti htjela reći da idem na jedan dan u Seattle onu drugu subotu... ako je to u redu.” Nisam ga htjela pitati za dopuštenje – to bi stvorilo loš preseedan – ali sama sam sebi zazvučala nepristojno, pa sam pridodala pitanje na kraju.

“Zašto?” Zvučao je iznenađeno, kao da ne može zamisliti što to Forks ne bi mogao ponuditi.

“Pa, htjela bih si kupiti neke knjige – ovdašnja knjižnica je prilično ograničena – i možda malo pogledati odjeću.” Imala sam više novca nego inače, jer, zahvaljujući Charlieju, nisam morala kupiti auto. Dobro, kamionet me ipak poprilično koštao u pogledu goriva.

“Taj kamionet ti vjerojatno dosta troši”, rekao je, ponovivši moje misli.

“Znam, napunit ću ga u Montesanu i Olympiji – i Tacomi, budem li morala.”

“Ideš sasvim sama?”, upitao me, a ja nisam mogla procijeniti sumnja li on to da imam tajnog dečka, ili se samo brine zbog mogućih nevolja s gorivom.

“Da.”

“Seattle je velik grad – mogla bi se izgubiti”, zabrinuto je rekao.

“Tata, Phoenix je pet puta veći od Seattlea – i znam čitati auto-karte, ništa se ti ne brini.”

“Hoćeš da ja odem s tobom?”

Pokušala sam domišljato prikriti svoju užasnutost.

“Ma nema frke, tata, vjerojatno će mi cijeli dan otići na presvlačenje – vrlo dosadno.”

“O, u redu, onda.” Pomisao na to da bi morao provesti ma koliko vremena u prodavaonicama ženske odjeće smjesta ga je odbila.

“Hvala.” Osmjehnula sam mu se.

“Hoćeš li stići na vrijeme za ples?”

Grrr. Samo u jednom ovako malom mjestu očevi znaju kad se održavaju školski plesovi.

“Ne – ne znam plesati, tata.” On bi barem trebao imati razumijevanja za to – probleme s ravnotežom nisam naslijedila od majke.

Doista je imao razumijevanja. “A da, tako je”, shvatio je.

Sutradan ujutro, pri parkiranju sam namjerno stala što je dalje moguće od sjajnoga a. Nisam se htjela izložiti pretjeranom iskušenju i dovesti se u situaciju da mu dugujem novi auto. Dok sam izlazila iz kabine, ušeptrljala sam se s ključem i pao mi je u lokvu pod nogama. Kad sam se sagnula da ga uzmem, neka ga je bijela ruka munjevito zgrabila prije mene. Naglo sam se uspravila. Edward Cullen stajao je tik do mene, opušteno naslonjen na moj kamionet.

“*Kako* ti je to pošlo za rukom?”, upitala sam ga zaprepašteno i srdito.

“Što to?” Ispružio je pritom moj ključ. Kad sam pružila ruku, ispustio mi ga je u dlan.

“Pojaviti se iz vedra neba.”

“Bella, nisam ti ja kriv što imaš iznimno slabu moć zapažanja.” Govorio je tiho kao i inače – baršunastim, prigušenim glasom.

Namrštila sam mu se u to savršeno lice. Danas su mu oči opet bile svijetle, zagasite boje zlaćanog meda. Zatim sam morala spustiti pogled, da saberem iznenada pomršene misli.

“Zašto si sinoć izazvao zastoj?”, oštro sam ga upitala, i dalje gledajući u stranu. “Mislila sam da bi se trebao praviti da ne postojim, umjesto da me pokušavaš ubiti živciranjem.”

“To je bilo za Tylerov račun, ne za moj. Morao sam mu pružiti priliku.” Počeo se smijuljiti.

“Ma ti...” Zinula sam u čudu. Nisam se mogla sjetiti dovoljno jake pogrde. Imala sam dojam da bi ga žestina moje ljutnje trebala spaliti na mjestu, ali njemu je to samo bilo još smješnije.

“I ne pravim se da ne postojiš”, nastavio je.

“Znači *pokušavaš* me ubiti živciranjem? Budući da to nije uspjelo Tylerovom kombiju?”

Jantarne su mu oči bljesnule bijesom. Čvrsto je stisnuo usne, izgubivši svaki trag raspoloženja.

“Bella, pričaš potpune besmislice”, rekao je, a tihi glas bio mu je hladan.

Zasvrbjeli su me dlanovi – silno sam željela nešto udariti. Iznenadila sam samu sebe. Inače nisam bila nasilna osoba. Okrenula sam mu leđa i krenula odande.

“Čekaj”, doviknuo mi je. Nastavila sam hodati, ljuti-to gacajući po kiši. Ali on se stvorio pokraj mene, držeći korak s lakoćom.

“Ispričavam se, bio sam nepristojan”, rekao je dok smo hodali. Ignorirala sam ga. “Ne kažem da to nije tačno”, nastavio je, “ali svejedno je ružno što sam ti to rekao.”

“Zašto me više ne pustiš na miru?”, promrsila sam.

“Htio sam te nešto pitati, ali smela si me”, zahihotao se. Kao da mu se vratilo raspoloženje.

“Da ti nisi možda podijeljena ličnost?”, strogo sam ga upitala.

“Opet ti o jednom te istom.”

Uzdahnula sam. “U redu, onda. Što me to hoćeš pitati?”

“Zanima me bi li ti možda, one druge subote – znaš, na dan proljetnoga plesa – ”

“Ti se to *šališ?*”, upala sam mu u riječ, naglo se okrenuvši prema njemu. Kiša mi je zalila lice kad sam podigla pogled da vidim kakav izraz ima.

Oči su mu se posprdno krijesile. “Daj, molim te, dopusti da završim.”

Zagrizla sam se za usnu i sklopila dlanove, ispreplevši prste da ne učinim ništa prenačljeno.

“Čuo sam da si rekla da taj dan ideš u Seattle, pa me zanima treba li ti prijevoz.”

To je bilo neočekivano.

“Što?” Nisam bila sigurna na što cilja.

“Hoćeš li prijevoz do Seattlea?”

“S kim?”, upitala sam ga zbunjeno.

“Sa mnom, očito.” Razgovjetno je izgovorio svaki slog, kao da govori s retardiranom osobom.

I dalje sam bila zapanjena. “Zašto?”

“Pa, namjeravao sam otići u Seattle u idućih nekoliko tjedana, a, ruku na srce, nisam siguran je li tvoj kamionet sposoban za toliki put.”

“Moj kamionet je sasvim sposoban, hvala ti lijepa na brizi.” Opet sam počela hodati, ali bila sam tako iznenađena da se nisam mogla i dalje ljutiti u istoj mjeri.

“Ali može li tvoj kamionet stići onamo s jednim punjenjem?” Opet je ulovio korak sa mnom.

“Ne znam zašto bi se to tebe iole ticalo.” Glupi vlasnik sjajnoga automobila.

“Bespotrebno trošenje ograničenih resursa tiče se svakoga.”

“Ozbiljno ti kažem, Edwarde.” Osjetila sam kako me proželo uzbuđenje kad sam mu izgovorila ime, i bilo mi je grozno zbog toga. “Nikako te ne uspijevam pratiti. Mislila sam da mi ne želiš biti prijatelj.”

“Rekao sam da bi bilo bolje da nismo prijatelji, a ne da to ne želim.”

“O, hvala, sad si mi *sve* objasnio.” Teški sarkazam. Shvatila sam da sam opet zastala. Sad smo se našli u zaklonu od kiše pod krovom kantine, pa mi je bilo lakše gledati mu u lice. A to zasigurno nije pridonijelo jasnoći mojih misli.

“Bilo bi ti... *razboritije* da mi ne budeš prijateljica”, objasnio je. “Ali umoran sam od nastojanja da se držim podalje od tebe, Bella.”

Oči su mu bile veličanstveno napete dok je izgovarao tu posljednju rečenicu, glas mu se žario. Nisam se mogla sjetiti kako da dišem.

“Hoćeš li sa mnom u Seattle?”, upitao me, i dalje napet.

Nisam još mogla govoriti, pa sam mu samo kimnula.

Kratko se osmjehnuo, a zatim mu je lice postalo ozbiljno.

“Zbilja bi se *trebala* držati podalje od mene”, upozorio me. “Vidimo se na nastavi.”

Naglo se okrenuo i vratio u smjeru odakle smo došli.

5. KRVNA GRUPA

OŠAMUĆENO SAM OTIŠLA NA ENGLISKI. KAD SAM UŠLA, nisam ni shvatila da je sat već počeo.

“Hvala vam što ste nam se pridružili, gospođice Swan”, rekao je gospodin Mason prezrivo.

Zarumenila sam se i požurila na svoje mjesto.

Tek nakon što je sat završio shvatila sam da Mike ne sjedi na svom uobičajenom mjestu pokraj mene. Osjetila sam ubod krivnje. Ali on i Eric skupa su me kao i obično dočekali na vratima, pa sam zaključila da mi nisu baš silno zamjerali. Mike je postajao malo sličniji sebi dok smo hodali, bivajući sve oduševljeniji dok je pričao o vremenskoj prognozi za predstojeći vikend. Kiša je trebala nakratko prestati, pa će možda njegov izlet na plažu biti moguć. Pokušala sam zvučati kao da mi je iskreno stalo, ne bih li mu se odužila za jučerašnje razočaranje. Bilo mi je teško; s kišom ili bez nje, svejedno neće biti iznad deset stupnjeva, i to budemo li imali sreće.

Ostatak prijepodneva prošao mi je u magli. Teško sam mogla vjerovati da nisam tek izmislila to što mi je Edward rekao, kao i način na koji me gledao. Možda sam to samo pobrkala vrlo uvjerljiv san sa stvarnošću. To mi je djelovalo vjerojatnije od mogućnosti da sam mu ja zaista zanimljiva u bilo kojem smislu.

I tako sam bila nestrpljiva i prestrašena kad smo Jessica i ja ušle u kantinu. Htjela sam vidjeti njegovo lice, vidjeti je li opet postao onako hladan i nezainteresiran kao u prošlih nekoliko tjedana. Ili jesam li, nekim čudom, doista čula to što sam mislila da sam jutros čula. Jessica je brbljala li brbljala o svojim planovima za ples – Lauren i Angela pozvale su one druge dečke i svi su odlučili ići zajedno – uopće ne primjećujući da je ne slušam.

Oblilo me razočaranje kad su mi oči nepogrešivo razabrale njegov stol. Preostalih četvero je sjedilo ondje, ali ne i on. Da nije otišao kući? Otišla sam u red s blebetavom Jessicom, sasvim shrvana. Izgubila sam tek – kupila sam samo bocu limunade. Htjela sam samo sjesti i duriti se.

“Edward Cullen opet bulji u tebe”, rekla je Jessica, napokon se probivši kroz moju odsutnost izgovaranjem njegovog imena. “Pitam se zašto danas sjedi sâm.”

Glava mi se trznula uvis. Pogledala sam kamo i ona i opazila Edwarda kako se izvijeno smiješi i gleda me s praznog stola na suprotnoj strani kantine od mjesta gdje je inače sjedio. Kad mi je ulovio pogled, podigao je jednu ruku i pokazao mi kažiprstom da dođem sjesti s njim. Dok sam zurila u njega u nevjerici, namignuo mi je.

“On to misli na *tebe?*”, upitala me Jessica s uvredljivim zaprepaštenjem u glasu.

“Možda mu treba pomoć oko zadaće iz biologije”, promrsila sam da joj razjasnim. “Ovaj, idem ja bolje vidjeti što me treba.”

Osjećala sam njezin pogled na sebi dok sam išla od nje.

Kad sam stigla do njegovog stola, stala sam iza stolice preko puta njega, ne znajući što bih.

“Bi li danas sjela sa mnom?”, upitao me s osmijehom.

Sjela sam automatski, oprezno ga promatrajući. Još se smiješio. Bilo mi je teško vjerovati da bi neko tako lijep mogao biti stvaran. Bojala sam se da bi mogao naglo nestati u oblačku dima, nakon čega ću se probuditi.

Kao da je čekao da prva nešto kažem.

“Više nije isto”, napokon sam uspjela reći.

“Pa...” Zastao je, a onda su ostale riječi navrle iz njega. “Zaključio sam da, kad već ionako idem u pakao, barem to mogu izvesti temeljito.”

Čekala sam da kaže nešto što bi imalo smisla. Sekunde su otkucavale.

“Znaš, pojma nemam što si time htio reći”, naposljetku sam mu dala do znanja.

“Znam.” Opet se nasmiješio, a onda je promijenio temu. “Mislim da se tvoji prijatelji ljute na mene zato što sam im te oteo.”

“Preživjet će oni.” Osjećala sam kako mi njihovi pogledi probadaju leđa.

“Samo, možda im te neću vratiti”, rekao je, a oči su mu se zločesto zakrijesile.

Progutala sam knedlu.

Nasmijao se. “Pa ti si to zabrinuta.”

“Ne”, rekla sam, ali debilno prepuknutim glasom. “Iznenadena, zapravo... odakle sve ovo?”

“Rekao sam ti – umorio sam se od nastojanja da se držim podalje od tebe. Tako da odustajem.” I dalje se smješкао, ali oči boje okera bile su mu ozbiljne.

“Odustaješ?”, zbunjeno sam ponovila za njim.

“Da – odustajem od napora da budem dobar. Sada ću samo postupati kako želim, pa što bude da bude.” Smiješak mu se izgubio dok je to objašnjavao, a u glas mu se uvukao tračak oštrine.

“Opet te ne shvaćam.”

Onaj zapanjujući izvijeni smiješak opet se pojavio.

“Uvijek previše kažem kad razgovaram s tobom – u tome je jedan od problema.”

“Ne brini – ništa ja od toga ne razumijem”, rekla sam oporo.

“Računam s tim.”

“Onda, jednostavnim riječima rečeno, jesmo li sada prijatelji?”

“Prijatelji...”, zamišljeno je stao dvojiti.

“Ili ne”, promrmljala sam.

Široko se osmjehnuo. “Pa, možemo pokušati, valjda. Ali sada te upozoravam da ti ja nisam prikladan prijatelj.” Iza njegova osmijeha počivalo je stvarno upozorenje.

“Stalno to govoriš”, zapazila sam, nastojeći zanemariti iznenadno podrhtavanje u želucu i zadržati ravnomjeran ton glasa.

“Da, zato što me ne slušaš. Još čekam da mi povjeruješ. Ako si pametna, izbjegavat ćeš me.”

“Mislim da si također jasno izrazio svoje mišljenje o mojoj inteligenciji.” Suzila sam oči.

Uputio mi je osmijeh isprike.

“Onda, sve dok budem... nepametna, pokušat ćemo

biti prijatelji?”, nekako sam pokušala sažeti bit našeg zbunjujućeg razgovora.

“To zvuči otprilike tačno.”

Pogledala sam ruke kojima sam držala bocu limunade, ne znajući što bih sada.

“Što sada misliš?”, znatiželjno me upitao.

Pogledala sam ga u tamnozlatne oči, sva se zbunila i, kao i obično, bubnula istinu.

“Pokušavam dokučiti što si ti to.”

Čeljust mu se stisnula, ali s izvjesnim je naporom zadržao osmijeh na licu.

“Imaš li ikakvog uspjeha u tome?”, upitao me nehajnim tonom.

“Ne naročitog”, priznala sam.

Zahihotao se. “Koje teorije imaš?”

Zarumenjela sam se. U prošlih mjesec dana dvoumila sam se između Brucea Waynea i Petera Parkera. Nije bilo šanse da mu to priznam.

“Zar mi nećeš reći?”, upitao me i nagnuo glavu u stranu sa šokantno neodoljivim smiješkom.

Odmahnula sam glavom. “Previše bi me bilo sramota.”

“To me je *zbilja* nesnosno, da znaš”, potužio se.

“Ne”, brzo sam se usprotivila, suživši opet oči, “ne mogu ni *zamisliti* zašto bi to bilo nesnosno – samo zato što ti neko odbija kazati što misli, sve i ako ti cijelo vrijeme daje male zagonetne opaske posebno sročene tako da ne možeš zaspati jer si razbijaš glavu time što bi one uopće mogle značiti... ne, *zbilja*, zašto bi to bilo nesnosno?”

Složio je grimasu.

“Ili, još bolje”, nastavila sam, a susprezana ozlojeđenost sad je slobodno tekla, “recimo i to da se ta osoba bizarno ponaša u najširem mogućem rasponu – prvo ti

jednog dana spasi život pod nemogućim okolnostima, a onda te idući dan gleda s najdubljim prezirom, premda ti nikad nije objasnila ništa od toga, čak i nakon što je obećala. Ni to, također, ne bi bilo *nimalo* nesnosno.”

“Temperamentna si ti cura, da znaš.”

“Ne volim dvostruka mjerila.”

Ostali smo zuriti jedno u drugo, bez osmijeha.

Bacio je pogled preko moga ramena, a onda se neočekivano počeo smijuljiti.

“Što?”

“Tvoj dečko očito misli da se ružno ponašam prema tebi – raspravlja o tome bi li došao da prekine našu svađu.” Nastavio se smijuljiti.

“Ne znam na koga misliš”, studeno sam kazala. “Ali sigurna sam da svejedno nisi u pravu.”

“Nisam. Rekao sam ti, većinu ljudi je lako pročitati.”

“Izuzev mene, naravno.”

“Da. Izuzev tebe.” Raspoloženje mu se naglo promijenilo; oči su mu postale sjetne. “Pitam se zašto je to tako.”

Morala sam odvratiti pogled od njegovih napetih očiju. Usredotočila sam se na odvratanje čepa sa svoje limunade. Otpila sam gutljaj, zureći u stol i ne videći ga.

“Zar nisi gladna?”, upitao me smeteno.

“Ne.” Nisam imala potrebu da dodam kako mi je želudac već pun – leptirića. “A ti?” Pogledala sam u prazni stol pred njim.

“Ne, nisam gladan.” Nije mi bio jasan njegov izraz – kao da je uživao u nekoj privatnoj šali.

“Možeš mi učiniti jednu uslugu?”, upitala sam ga nakon sekunde oklijevanja.

Odjednom je postao oprezan. “Ovisi o tome što želiš.”

“Ne puno”, dala sam mu na znanje.

Pričekaao je da nastavim, oprezno ali radoznalo.

“Samo me zanima... bi li me mogao unaprijed upozoriti prije nego što me idući put odlučiš ignorirati za moje dobro. Čisto tako da se priprelim.” Gledala sam bocu limunade dok sam to govorila, malim prstom prelazeći preko kružnoga otvora.

“Zvuči pošteno.” Kad sam ga pogledala, stiskao je usne da se ne bi nasmijao.

“Hvala.”

“Mogu li onda i ja dobiti jedan odgovor zauzvrat?”, zatražio je.

“Jedan.”

“Ispričaj mi *jednu* teoriju.”

Opala. “Ne taj.”

“Nisi postavila uvjete, samo si mi obećala jedan odgovor”, podsjetio me.

“A ti si i sâm znao kršiti obećanja”, podsjetila sam i ja njega.

“Samo jednu teoriju – neću ti se smijati.”

“Da, hoćeš.” Bila sam čvrsto uvjerena u to.

Spustio je glavu, a zatim me kroz duge crne trepavice pogledao vatrenim očima boje okera.

“Molim te”, rekao je muklo, nagnuvši se prema meni.

Trepnula sam, a mozak mi se ispraznio. Tako mu svega, *kako* mu to uspijeva?

“Ovaj, što?”, upitala sam ga ošamućeno.

“Molim te, ispričaj mi samo jednu teorijicu.” Oči su mu se i dalje caklile.

“Ovaj, pa, ugriz radioaktivnog pauka?” Da nije i hipnotizer? Ili sam ja tek beznadno laka?

“To ti nije naročito kreativno”, prezrivo je rekao.

“Žao mi je, nisam smislila ništa pametnije”, uvrijeđeno sam rekla.

“Nisi ni blizu”, rekao je zločesto.

“Nema veze s paucima?”

“Nikakve.”

“Ni s radioaktivnošću?”

“Uopće.”

“K vragu”, uzdahnula sam.

“Ni kriptonit mi ne smeta”, zahihotao se.

“Ne bi se smio smijati, sjećaš se?”

S naporom je složio ozbiljno lice.

“Već ću ja to dokučiti”, upozorila sam ga.

“Da bar ni ne pokušavaš.” Opet je bio ozbiljan.

“Zbog toga što...?”

“Što ako nisam superjunak? Što ako sam zlikovac?”

Zaigrano se osmjehnuo, ali oči su mu bile nedokučive.

“O”, rekla sam, kad mi se nekoliko njegovih naznaka odjednom složilo u glavi. “Shvaćam.”

“Shvaćaš li?” Odjednom je postao strog, kao da se uplašio da je slučajno rekao previše.

“Opasan si?”, iznijela sam pretpostavku, a srce mi je počelo jače tući kad sam intuitivno shvatila da sam upravo rekla istinu. *Opasan* je. To mi cijelo vrijeme i nastoji reći.

Samo me pogledao, očiju punih nekog meni neshvatljivog osjećaja.

“Ali nisi loš”, prošaptala sam, odmahnuvši glavom.

“Ne, ne vjerujem da si loš.”

“Nemaš pravo.” Glas mu je bio gotovo nečujan. Spustio je pogled, ukrao čep moje boce i onda ga zavrtio bočno između prstiju. Buljila sam u njega, pitajući se zašto se ne bojim. Ozbiljno je mislio to što je rekao – to

je bilo očito. Ali samo sam osjećala strepnju i neizvjesnost... i, više od svega ostalog, opčinjenost. Isto ono što sam uvijek osjećala u njegovoj blizini.

Tišina je potrajala sve dok nisam opazila da je kantina gotovo prazna.

Skočila sam na noge. “Zakasnit ćemo.”

“Ne idem danas na nastavu”, rekao je, vrteći čep tako brzo da je izgledao kao mrlja.

“Zašto ne?”

“Zdravo je tu i tamo markirati.” Osmjehnuo mi se odozdo, ali u očima mu se vidjelo da ga još uvijek nešto muči.

“Pa, ja idem”, rekla sam mu. Bila sam prevelika kukačica da se izložim riziku da me ulove.

Opet se posvetio svojem priručnom zvrku. “Vidimo se poslije, onda.”

Oklijevala sam, rastrgana, ali onda me prvo zvono poslalo u trk kroz vrata – uspjela sam baciti tek još posljednji pogled, koji mi je potvrdio da se nije pomaknuo ni za centimetar.

Dok sam napola trčala na nastavu, u glavi mi se vrtilo jače od onog čepa. Na tako mi je malo pitanja odgovorio u usporedbi s nizom novih pitanja koja su se postavila. Bar je kiša prestala.

Imala sam sreće; gospodin Banner još nije bio u razredu kad sam stigla. Brzo sam se smjestila na svoje mjesto, svjesna toga da i Mike i Angela zure u mene. Mike je izgledao ogorčeno, a Angela iznenađeno i pomalo zadivljeno.

Zatim je ušao gospodin Banner i smirio razred. Nespretno je držao nekoliko malih kartonskih kutija u naručju. Stavio ih je na Mikeov stol i rekao mu da ih počne dijeliti po učionici.

“Dobro, dakle, neka svako izvadi po jedan komad iz svake kutije”, rekao je, izvadio iz džepa kute par gumenih rukavica i navukao ih. Oštro pucanje rukavica o njegova zapešća zvučalo mi je zlokobno. “Prvi bi trebao biti indikatorska kartica”, nastavio je, pokazavši bijelu karticu obilježenu s četiri rubrike. “Drugi je četverokračni aplikator – ”, podigao je nešto slično gotovo krezuboj ukosnici “ – a treći je sterilna mikrolanceta.” Pokazao nam je komadić plave plastike i otvorio ga slamanjem. Kukica se odavde nije vidjela, ali meni se okrenuo želudac.

“Obići ću razred s pipaljkom vode da vam priprelim kartice, pa vas molim da ne počinjete dok ne dođem do vas.” Opet je počeo od Mikeovog stola, pažljivo ispuštajući po jednu kap u sve četiri rubrike. “Zatim si trebete pažljivo probosti prst lancetom...” Ščepao je Mikeovu ruku i zabio mu šiljak u vrh srednjeg prsta. O, ne. Graške hladnog znoja izbile su mi na čelu.

“Stavite po jednu kapljicu krvi na svaki zubac.” Demonstrirao nam je kako se to radi stišćući Mikeov prst dok nije prokrvario. Grčevito sam progutala knedlu, sušprežući povraćanje.

“I zatim je nanosite na karticu”, završio je, podigavši krvavu crvenu karticu da je svi vide. Zažmirila sam, pokušavajući nešto čuti kroz zvonjavu u ušima.

“Crveni križ idući vikend održava dobrovoljno prikupljanje krvi, pa sam mislio da bi svako od vas trebao znati svoju krvnu grupu.” Bio je očito ponosan na sebe. “Onima koji još nemaju osamnaest godina trebat će dopuštenje roditelja – obrasci su mi na stolu.”

Nastavio je kapati vodu po razredu. Naslonila sam obraz na hladnu crnu površinu stola i pokušala ne izgu-

biti svijest. Svuda oko sebe čula sam cičanje, žaljenje i hihotanje dok je moj razred probadao prste. Polako sam udisala i izdisala na usta.

“Bella, jesi li dobro?”, upitao me gospodin Banner. Govorio je blizu mene i zvučao uzbuđeno.

“Već znam krvnu grupu, gospodine Banner”, rekla sam slabašno. Bojala sam se dići glavu.

“Je li ti slabo?”

“Da, gospodine”, promrmljala sam, grizući se zato što nisam markirala kad sam imala priliku.

“Može li neko odvesti Bellu medicinskoj sestri, molim vas?”, pozvao je.

Nisam trebala podići glavu da bih znala da se Mike javio kao dobrovoljac.

“Možeš li hodati?”, upitao me gospodin Banner.

“Mogu”, prošaptala sam. Samo da izađem odavde, pomislila sam. Puzat ću ako treba.

Mike me usrdno obujmio oko struka i prebacio moju ruku preko svoga ramena. Mlitavo sam se naslonila na njega dok smo izlazili iz učionice.

Mike me polako odvukao preko školskog kruga. Kad smo zašli iza ugla kantine, gdje se više nismo mogli vidjeti iz četvrte zgrade ako nas gospodin Banner slučajno gleda, stala sam.

“Daj mi da samo sjednem jednu minutu, molim te”, zamolila sam ga.

Pomogao mi je da sjednem na rub trotoara.

“I radi što hoćeš, samo drži ruku u džepu”, upozorila sam ga. Još mi je bilo jako muka. Svalila sam se na bok, stavila obraz na ledeni, vlažni beton pločnika i zažmirila. To je malo pomoglo.

“Opa, pa ti si sva zelena, Bella”, rekao je zabrinuto Mike.

“Bella?”, pozvao me izdaleka neko drugi.

Ne! Samo da se ispostavi da mi se pričinio taj grozno poznati glas.

“Što je bilo – je li nastradala?” Glas mu je sad bio bliži, i zvučao je uznemireno. Nije mi se pričinio. Čvrsto sam zažmirila i poželjela da me zemlja proguta. Ili, barem, da ne povratim.

Mike se uzrujao. “Mislim da se onesvijestila. Ne znam što joj je došlo, nije ni ubola prst.”

“Bella.” Edwardov glas bio je odmah pokraj mene. Sad mu je laknulo. “Čuješ li me?”

“Ne”, prostenjala sam. “Odlazi.”

Zahihotao se.

“Vodio sam je sestri”, objasnio je Mike braneći se, “ali nije htjela otići dalje odavde.”

“Odvest ću je ja”, rekao je Edward. Još sam mu čula smiješak u glasu. “Možeš natrag na sat.”

“Ne”, usprotivio se Mike. “To je moja dužnost.”

Odjednom je pločnik poda mnom nestao. Oči su mi se naglo otvorile u šoku. To me Edward podigao u naručje, s lakoćom, kao da imam pet kila, a ne pedeset.

“Spusti me!” Samo, samo da ne povratim po njemu. Počeo je hodati još dok sam govorila.

“Hej!”, viknuo je Mike, već na deset koraka iza nas.

Edward ga je zanemario. “Izgledaš užasno”, rekao mi je, iscrivši se.

“Stavi me natrag na pločnik”, prostenjala sam. Njihajne pri hodu nije mi pomagalo. Oprezno me odmaknuo od tijela, držeći cijelu moju težinu samo rukama – što mu očito nije smetalo.

“Znači, padaš u nesvijest pri pogledu na krv?”, upitao me. Kao da mu je to bilo zabavno.

Nisam mu odgovorila. Opet sam zažmirila i oduprla se mučnini svom snagom, stisnuvši usne.

“I to čak ne vlastite krvi”, nastavio je, naslađujući se.

Ne znam kako je otvorio vrata sa mnom u naručju, ali odjednom je postalo toplo, pa sam znala da smo nekamo ušli.

“Ajme meni”, čula sam zgranuti ženski glas.

“Onesvijestila se na biologiji”, objasnio je Edward.

Otvorila sam oči. Nalazila sam se u upravi, a Edward je hodao pokraj glavnog pulta prema vratima ordinacije. Gospođa Cope, ona crvenokosa tajnica uprave pritrčala je da mu ih otvori. Medicinska sestra, koja je izgledala kao dobrodušna bakica, zaprepašteno je prekinula čitanje nekog romana kad me Edward unio u ordinaciju i nježno položio na pucketavi papir kojim je bio presvučen madrac od smeđeg vinila na jednom ležaju. Zatim je otišao do vrata i tamo stao, najdalje što je mogao u toj uskoj prostoriji. Oči su mu se uzbuđeno krijesile.

“Samo joj je malo slabo”, smirio je zapanjenu sestru. “Određivali su krvne grupe na biologiji.”

Sestra je mudro kimnula glavom. “Uvijek bude neko takav.”

Suspregnuo je smijuljenje.

“Daj ti samo malo prilegni, dušo, pa će proći.”

“Znam”, rekla sam. Mučnina mi se već gubila.

“Imaš li često takvih problema?”, upitala me.

“Ponekad”, priznala sam joj. Edward se nakašljao da opet prikrije smijeh.

“Možeš se sada vratiti na nastavu”, rekla mu je.

“Trebao bih ostati uz nju.” Kazao je to s tako samouvjerenim autoritetom da sestra – iako je naškubila usne – nije htjela dalje raspravljati.

“Donijet ću ti leda da ga staviš na čelo, dušo”, rekla mi je i zatim užurbano izašla.

“Imao si pravo”, prostenjala sam, pustivši da mi se oči sklope.

“Obično je tako – ali oko čega konkretno, ovaj put?”

“Markiranje je *zbilja* zdravo.” Trudila sam se ravnomjerno disati.

“Znaš da si me načas bila prepala”, priznao mi je uskoro. Zvučao je kao da time priznaje neku sramotnu slabost. “Mislio sam da to Newton vuče tvoje mrtvo tijelo da ga zakopa u šumi.”

“Ha ha.” Još uvijek sam žmirila, ali iz minute u minutu osjećala sam se sve normalnije.

“Ozbiljno ti kažem – viđao sam leševe zdravijeg tena. Zabrinuo sam se da ću biti prisiljen osvetiti tvoje umorstvo.”

“Jadni Mike. Kladam se da je bijesan.”

“Ljut je k'o ris”, veselo je rekao Edward.

“Kako ti to možeš znati?”, suprotstavila sam mu se, ali onda sam naglo pomislila da možda i može.

“Vidio sam mu izraz lica – bilo mi je jasno.”

“Kako si me opazio? Mislila sam da markiraš.” Sad mi je bilo gotovo sasvim dobro, iako bi mi mučnina vjerojatno brže prošla da sam pojela nešto za ručak. S druge strane, možda je bila sva sreća što mi je želudac bio prazan.

“Sjedio sam u autu i slušao CD.” Tako normalan odgovor – iznenadio me.

Čula sam vrata i otvorila oči, ugledavši sestru s hladnim oblogom u ruci.

“Evo, dušo.” Stavila mi ga je preko čela. “Bolje mi izgledaš”, dodala je.

“Mislim da sam u redu”, rekla sam i ustala u krevetu. Samo mi je malo zvonilo u ušima, nije mi se nimalo vrtjelo. Zidovi hladne zelene boje ostali su gdje treba.

Vidjela sam da me se sprema primorati da legnem natrag, ali upravo u tom trenutku otvorila su se vrata i provirila je gospođa Cope.

“Imamo još jedan slučaj”, upozorila je.

Skočila sam s ležaja da oslobodim prostor za idućeg bolesnika.

Vratila sam oblog sestri. “Evo, neće mi trebati.”

A onda je Mike uteturao kroz vrata, ovaj put pridržavajući kao krpa blijedog Leeja Stephensa, također učenika s našeg sata biologije. Edward i ja stali smo uza zid da im damo prostora.

“O, ne”, promrmljao je Edward. “Izađi u upravu, Bella.”

Pogledala sam zbunjeno u njega.

“Vjeruj mi na riječ – idi.”

Okrenula sam se, pridržala vrata prije nego što su se stigla zatvoriti i šmugnula iz ordinacije. Osjećala sam Edwarda tik iza sebe.

“Pa ti si me zaista poslušala.” Prenerazio se.

“Nanjušila sam krv”, rekla sam frknuvši nosom. Leeju nije pozlilo od gledanja drugih, za razliku od mene.

“Ljudi ne mogu nanjušiti krv”, usprotivio mi se.

“Pa, ja mogu – od toga mi je zlo. Smrdi po hrđi... i soli.”

Zagledao se u mene s nedokučivim izrazom lica.

“Što je?”, upitala sam ga.

“Ništa.”

Tada se na vratima pojavio Mike, pogledavši prvo mene, pa Edwarda. Pogled koji je uputio Edwardu po-

tvrdio je ono što je Edward rekao o ljutnji. Zatim je opet pogledao mene, mračno.

“*Ti izgledaš bolje*”, optužio me.

“Samo drži ruku u džepu”, upozorila sam ga ponovno.

“Više mi ne krvari”, promrsio je. “Ideš natrag u razred?”

“Šališ se? Morala bih se samo okrenuti na peti i vratiti ovamo.”

“A da, valjda... Dakle, ideš ovaj vikend? Na plažu?” Dok je to govorio, još jedanput je ošinuo pogledom Edwarda, koji je stajao uz pretrpani pult, nepomičan kao kip, i gledao u prazno.

Pokušala sam zvučati što prijaznije mogu. “Naravno, rekla sam da idem s vama.”

“Nađemo se u trgovini moga tate, u deset.” Oči su mu opet sijevnule prema Edwardu, pitajući se je li mu time previše odao. Iz njegova je držanja bilo jasno da poziv nije upućen svima.

“Doći ću”, obećala sam mu.

“Vidimo se onda na tjelesnom”, rekao je i nesigurno krenuo prema vratima.

“Vidimo se”, odgovorila sam mu. Još jedanput me pogledao, s tračkom nadurenosti na svome okruglom licu, a onda je obješenih ramena polako prošao kroz vrata. Oblio me val samilosti. Pomislila sam na to kako ću opet vidjeti njegovo razočarano lice... na tjelesnom.

“Tjelesni”, prostenjala sam.

“Pobrinut ću se za to.” Nisam primijetila da mi je Edward prišao, ali sad mi se obratio tik uz uho. “Idi sjedi i budi blijeda”, promrmljao je.

To nije bilo zadirkivanje; uvijek sam bila blijeda, a skorašnja mi je nesvjestica ostavila lagani odsjaj hladnog znoja na licu. Sjela sam na jedan od tamošnjih škriputa-

vih stolaca na sklapanje, oslonila glavu na zid i zažmirila. Nesvjestice bi me svaki put iscrpile.

Čula sam kako Edward tihim glasom progovara za pultom.

“Gospođo Cope?”

“Da.” Nisam čula da se vratila za svoj stol.

“Bella idući sat ima tjelesni, a ne bih rekao da je u stanju sudjelovati. Zapravo, čini mi se da bih je trebao odvesti doma. Biste li je mogli ispričati s nastave?” Glas mu je bio poput rastopljena meda. Mogla sam zamisliti u kojoj su mu mjeri oči još neodoljivije.

“Treba li i tebe ispričati, Edwarde?”, ustreptalo je rekla gospođa Cope. Zašto to ja ne mogu?

“Ne, imam gospođu Goff, ona se neće buniti.”

“U redu, sve je sređeno. Nadam se da će ti biti bolje, Bella”, dobacila mi je. Slabašno sam joj kimnula glavom, tek malčice prenaглаšavajući svoju slabost.

“Možeš hodati, ili da te opet nosim?” Kad je okrenuo leđa tajnici, složio je sarkastičan izraz.

“Hodat ću.”

Oprezno sam ustala, i nije mi bilo slabo. Pridržao mi je vrata s pristojnim osmijehom, ali pogled mu je bio posprdan. Izašla sam na hladnu, sitnu kišicu koja je netom počela padati. Prijalo mi je kad mi je počela sapirati ljepljivi znoj s lica – bilo mi je to prvi put da uopće uživam u stalnoj vlažnoj padalini.

“Hvala”, rekla sam mu kad je i on izašao. “Skoro da se vrijedi razboljeti da izbjegneš tjelesni.”

“Nema na čemu.” Gledao je ravno preda se, škiljeći zbog kiše.

“Onda, ideš i ti? Ove subote, mislim?” Nadala sam se da će poći s nama, iako mi to nije djelovalo uvjerljivo. Nisam mogla ni zamisliti da bi se on mogao utupati u

aute s ostatkom učenika; nije pripadao istome svijetu. Ali već i puka nada da bi nam se mogao pridružiti pružila mi je prvu iskru oduševljenja za taj izlet.

“Kamo vi to tačno idete?” I dalje je bezizražajno gledao preda se.

“Dolje u La Push, na Prvu plažu.” Zagledala sam mu se u lice, ne bih li proniknula u njegov izraz. Oči kao da su mu se nemjerljivo malo stisnule.

Pogledao me krajičkom oka i sjetno se osmjehnuo. “Baš ne bih rekao da sam pozvan.”

Uzdahnula sam. “Upravo sam te ja pozvala.”

“Daj da nas dvoje ovaj tjedan više ne izazivamo strpljenje sirotog Mikea. Da ne pukne.” Oči su mu zaplesale; uživao je u toj pomisli više nego što bi trebao.

“Ma ko šljivi Mikea”, promrsila sam, obuzeta načinom na koji je izgovorio “nas dvoje”. Uživala sam u tim riječima više nego što sam *ja* trebala.

Stigli smo već blizu parkirališta. Skrenula sam nalijevo, prema svome kamionetu. Nešto me ulovilo za vjetrovku i povuklo unatrag.

“Ma kamo si ti to pošla?”, uvrijeđeno me upitao. Držao mi je vjetrovku punom šakom.

Zbunila sam se. “Pa idem doma.”

“Zar nisi čula kad sam obećao da ću se pobrinuti da sigurno stigneš kući? Misliš da ću te pustiti da voziš u ovakvom stanju?” U glasu mu se još osjećao prezir.

“U kakvom to stanju? I što ćemo onda s mojim kamionetom?”, potužila sam se.

“Reći ću Alice da ti ga doveze poslije škole.” Počeo me vući za vjetrovku prema svome autu. Morala sam dati sve od sebe da ne padnem unatraške. A i da sam pala, vjerojatno bi me samo nastavio vući.

“Pusti me!” oduprla sam mu se. Prečuo me. Oteturala sam bočno po mokrom pločniku sve do njegovog a. Zatim me napokon oslobodio – svalila sam se na suvozačka vrata.

“Koji si ti *nasilnik!*”, progundala sam.

“Otvorena su ti”, bilo je sve što mi je na to rekao. Sjeo je s vozačeve strane.

“Potpuno sam u stanju samu sebe odvesti kući!” Ustobočila sam se srdito pokraj auta. Počelo je jače padati, a ja se nisam sjetila staviti kapuljaču, pa mi se cijedilo po leđima iz kose.

Spustio je automatski prozor i prignuo mi se preko sjedala. “Uđi, Bella.”

Nisam mu odgovorila. Nijemo sam računala kakve bih izgledale imala da stignem do kamioneta prije nego što me on uspije uloviti. Ruku na srce, nisu mi bili naročiti.

“Samo bih te odvuкао natrag”, priprijetio me, pogodivši što ja to smjeram.

Pokušala sam zadržati ono malo dostojanstva koje mi je ostalo kad sam ušla u njegov auto. Nisam baš imala uspjeha – izgledala sam kao napola utopljena mačka, a čizme su mi škripale.

“Ovo je potpuno nepotrebno”, kruto sam kazala.

Nije mi odgovorio. Počeo je petljati po upravljačkoj ploči, pojačavši grijanje i stišavši glazbu. Kad je izašao s parkirališta, namjeravala sam ga počastiti nadurenim šutnjom – i potpuno uvrijeđenim izrazom lica – ali onda sam prepoznala glazbu koju je pustio, pa mi je radoznalost nadjačala snagu karaktera.

“Clair de Lune?”, iznenađeno sam ga upitala.

“Poznaješ Debussyja?” I on je zvučao iznenađeno.

“Ne naročito”, priznala sam. “Moja majka stalno svi-

ra klasičnu glazbu po kući – znam samo one skladbe koje su mi najdraže.”

“I meni je ova jedna od najdražih.” Zagledao se zamišljeno u kišu.

Slušala sam glazbu, opustivši se u sjedalu od svijetlosive kože. Bilo je nemoguće ne reagirati na poznatu, utješnu melodiju. Kiša je sve s druge strane prozora mutila u sivkastozielene mrlje. Polako sam shvatila da vozimo vrlo brzo; samo, automobil se kretao tako mirno i postojano da uopće nisam osjećala brzinu. Odavalo ju je samo munjevito gibanje okolnih kuća.

“Kakva ti je majka?”, odjednom me upitao.

Bacila sam pogled prema njemu i vidjela da me promatra radoznalim očima.

“Vrlo slična meni, ali zgodnija”, rekla sam. Podigao je obrve. “Ja imam previše Charliejevoga u sebi. Otvorenija je od mene, a i hrabrija. Neodgovorna je i blago ekscentrična, a kuhanje joj je vrlo nepredvidljivo. Najbolja mi je prijateljica.” Zastala sam. Deprimiralo me pričati o njoj.

“Koliko ti je godina, Bella?” Glas mu je zvučao ojađeno iz nekog meni nezamislivog razloga. Zaustavio je auto, a ja sam shvatila da smo već stigli pred Charliejevu kuću. Kiša je tako gusto padala da se kuća jedva i vidjela. Kao da smo bili uronjeni u rijeku.

“Sedamnaest”, odgovorila sam mu pomalo zbunjeno.

“Ne izgledaš kao da ti je sedamnaest.”

Rekao je to kao prigovor; nasmijao me.

“Što?”, upitao me, iznova znatiželjan.

“Mama mi uvijek kaže da sam rođena kao trideset-petogodišnjakinja i da iz godine u godinu postajem sve sredovječnija.” Nasmijala sam se, a onda uzdahnula. “Pa,

neko mora biti i odrastao.” Zastala sam na trenutak. “Ni ti mi baš ne pristaješ u treći srednje”, opazila sam.

Složio je facu i promijenio temu.

“Onda, zašto ti se majka udala za Phila?”

Iznenadilo me što se još sjeća imena; spomenula sam mu ga samo jedanput, i to prije gotovo dva mjeseca. Trebao mi je trenutak da mu odgovorim.

“Majka mi je... vrlo mlada za svoje godine. Mislim da se uz Phila osjeća još mlađe. U svakom slučaju, luda je za njim.” Odmahnula sam glavom. Nije mi išlo u glavu zašto je on privlači.

“Odobravaš li to?”, upitao me.

“Je li to bitno?”, usprotivila sam se. “Htjela bih da bude sretna... a ona želi njega.”

“To je vrlo velikodušno... samo, pitam se nešto”, zamišljeno je rekao.

“Što?”

“Bi li ona bila jednako uviđavna prema tebi, što kažeš? Bez obzira na to koga ti izabrala?” Odjednom je postao napet, iščitavajući mi pogled.

“M-mislim da bi”, zamucnula sam. “Ali ona mi je roditelj, napokon. To nije sasvim isto.”

“Onda to ne bi smio biti niko prestrašan”, podbo me.

Uz vratila sam mu zločestim osmijehom. “A kakav bi tebi bio strašan? S puno piercinga na licu i tetovažama po cijelom tijelu?”

“To je jedna moguća definicija, valjda.”

“Koja je tvoja definicija?”

Ali prečuo je moje pitanje i postavio mi drugo. “Misliš li da bih *ja* mogao biti strašan?” Podigao je obrvu, a blagi tračak smiješka obasjao mu je lice.

Razmislila sam načas, pitajući se bih li bolje proš-

la da kažem istinu ili laž. Odlučila sam se za istinu. “Hmmm... Mislim da bi *mogao*, kad bi htio.”

“Bojiš li me se sada?” Smiješak se izgubio, a njegovo rajsko lice odjednom se uozbiljilo.

“Ne.” Ali odgovorila sam mu prebrzo. Smiješak se vratio.

“Onda, hoćeš li ti sada meni ispričati nešto o svojoj obitelji?”, upitala sam ga da mu odvratim pažnju. “Sigurno će tvoja priča biti daleko zanimljivija od moje.”

Smjesta je postao oprezan. “Što te zanima?”

“Cullenovi su te posvojili?”, upitala sam da to potvrdim. “Jesu.”

Načas sam oklijevala. “Što se dogodilo s tvojim roditeljima?”

“Umrli su prije mnogo godina.” Reкао je to vrlo ravnodušno.

“Žao mi je”, promrmljala sam.

“Ne sjećam ih se baš naročito jasno. Carlisle i Esme već su dugo moji roditelji.”

“I voliš ih.” To nije bilo pitanje. To je bilo jasno iz načina na koji je govorio o njima.

“Da.” Osmjehnuo se. “Ne mogu zamisliti dvoje boljih ljudi.”

“Imaš itekakve sreće.”

“Znam da imam.”

“A tvoji brat i sestra?”

Bacio je pogled na sat na upravljačkoj ploči.

“Moji brat i sestra, a i Jasper i Rosalie, kad smo već kod toga, bit će prilično ljuti budu li morali stajati na kiši i čekati me.”

“O, oprost, očito moraš ići.” Nisam htjela izaći iz auta.

“A ti bi vjerojatno htjela doći do svoga auta prije

nego što se načelnik Swan vrati kući, tako da mu ne moraš reći za incident na biologiji.” Iscerio mi se.

“Siguran sam da je već čuo za to. U Forksu nema tajni.” Uzdahnula sam.

Nasmijao se, a u tom smijehu je bilo oštine.

“Dobro se provedi na plaži... lijepo je vrijeme za sunčanje.” Bacio je pogled na pljusak vani.

“Zar te neću sutra vidjeti?”

“Ne. Emmett i ja počinjemo rano s vikendom.”

“Što planirate?” Prijatelji to mogu jedni druge pitati, je l’ tako? Nadala sam se da mi razočaranje nije odviše čujno u glasu.

“Idemo planinariti u divljinu Jarčevih stijena, malo južnije od gore Rainier.”

Sjetila sam se da mi je Charlie kazao da Cullenovi često idu u prirodu.

“A, dobro, lijepo se provedi.” Pokušala sam zvučati poletno. Samo, ne bih rekla da sam ga nasamarila. Smiješak mu je poigravao u kutovima usana.

“Bi li mi nešto učinila ovaj vikend?” Okrenuo se i pogledao me ravno u lice punom snagom svojih žarkih, zlaćanih očiju.

Bespomoćno sam kimnula glavom.

“Bez uvrede, ali djeluješ mi kao jedna od onih koji naprosto magnetski privlače nedaće. Prema tome... probaj ne pasti u okean ili pod auto, ni ništa slično, u redu?” Izvijeno se osmjehnuo.

Bespomoćnost mi se izgubila kad sam progovorila. Ošinula sam ga pogledom.

“Nastojat ću”, breknula sam se, iskočivši na kišu. Prejako sam zalupila vrata za sobom.

Još se smješkao dok je odlazio.

6. STRAŠNE PRIČE

DOK SAM SJEDILA U SVOJOJ SOBI I POKUŠAVALA SE usredotočiti na treći čin *Macbetha*, zapravo sam osluškivala svoj kamionet. Mislila sam da ću, čak i uz buku pljuska, čuti riku motora. Ali kad sam otišla proviriti kroz zavjesu – još jednom – odjednom se stvorio na svome mjestu.

Nisam se radovala petku, a on je više nego ispunio moja anti-očekivanja. Naravno da je bilo komentara o nesvjestici. Jessicu je pogotovo ta priča oduševljavala. Na svu sreću, Mike ništa nije rekao, pa niko nije saznao za Edwardov udio. Ipak, štošta me pitala o onom ručku.

“Onda, što je Edward Cullen jučer htio od tebe?”, upitala me Jessica na trigonometriji.

“Ne znam”, iskreno sam joj odgovorila. “Uopće nije prešao na stvar.”

“Izgledala si dosta ljutito”, pokušala me namamiti.

“Je li?” Zadržala sam prazan izraz lica.

“Znaš, nikad prije ga nisam vidjela da sjedi ni sa kim osim sa svojimima. Baš je to bilo čudno.”

“Čudno”, složila sam se. Kao da se rasrdila; nestrpljivo je mahnula tamnim kovrčama – valjda se nadala da će čuti neku sočnu priču vrijednu daljnjeg prepričavanja.

Najgori vid tog petka ležao je u tome što sam i dalje gajila nadu, iako sam znala da neće doći. Kad sam ušla u kantu s Jessicom i Mikeom, nagonski sam pogledala prema njegovom stolu, gdje su Rosalie, Alice i Jasper sjedili i razgovarali prignutih glava. I nisam se mogla othrvati mraku koji me obavio kad sam shvatila koliko još moram čekati da ga opet vidim.

Za mojim uobičajenim stolom svi su bili prepuni planova za sutradan. Mike je opet bio u svom elementu i silno se uzdao u mjesnog meteorologa koji je sutra obećao sunce. Morat ću to vidjeti da povjerujem. Ali danas je bilo toplije – gotovo petnaest stupnjeva. Možda nam izlet neće biti potpuna katastrofa.

Opazila sam nekoliko neprijaznih Laureninih pogleda za vrijeme ručka. Nisu mi bili jasni sve dok svi skupa nismo bili na izlazu. Hodala sam odmah iza nje, samo na pedalj-dva od njezine uređene, srebrnoplave kose, čega ona očito nije bila svjesna.

“...ne znam zašto *Bella*” – ime mi je izrekla podrugljivim tonom – “jednostavno ubuduće ne sjedi s Cullenovima”, čula sam kako prigovara Mikeu. Nisam dotad zapazila kako neugodan, nazalan glas ima, a iznenadilo me i koliko se pakosti sada čuje u njemu. Zaista se nismo uopće dobro poznavale, svakako ne dovoljno da bih joj bila mrska – ili sam bar tako mislila.

“Ona mi je prijateljica; sjedit će s nama”, odgovorio joj je Mike šapatom, odano, ali i pomalo posjednički.

Pustila sam da Jess i Angela prođu pokraj mene. Ništa više nisam htjela čuti.

Te večeri je za objedom Charlie bio sav oduševljen zbog mog sutrašnjeg izleta u La Push. Mislim da je osjećao krivnju zbog toga što me vikendom ostavljao samu kod kuće, ali svoje je navike stvarao previše godina da bi ih sad mogao prekinuti. Naravno da je znao imena sve djece koja idu, kao i njihovih očeva i majki, a vjerojatno i djedova i baka. Očito je s odobravanjem gledao na naše druženje. Upitala sam se bi li odobrio i moj plan da se s Edwardom Cullenom odvezem u Seattle. Jasno, nisam mu namjeravala reći za to.

“Tata, znaš li neko mjesto po imenu Jarčeve stijene ili tako nekako? Mislim da je južno od gore Rainier”, usput sam ga upitala.

“Aha – zašto?”

Slegnula sam ramenima. “Neki su učenici pričali da idu onamo na kampiranje.”

“To nije naročito dobro mjesto za kampiranje.” Zvučao je iznenađeno. “Ima previše medvjeda. Ljudi većinom odlaze onamo u sezoni lova.”

“O”, promrmljala sam. “Možda sam krivo čula ime.”

Namjeravala sam se naspavati, ali probudio me neuobičajen sjaj. Otvorila sam oči i ugledala kako mi bistra žuta svjetlost dopire kroz prozor. Nisam mogla vjerovati. Skočila sam na prozor da pogledam, i, nego što, sunce je sjalo. Nalazilo se na pogrešnom mjestu na nebu, preniškom, a nije ni izgledalo onoliko blizu koliko bi trebalo biti, ali to je definitivno bilo sunce. Oblaci su optakali obzorje, ali u sredini se vidio velik prostor plavetnila. Zadržala sam se na prozoru što sam dulje mogla, u strahu da će plavetnilo opet nestati maknem li se.

Trgovina *Newtonova olimpijska oprema* nalazila se odmah sjeverno od mjesta. Vidjela sam je već, ali nikad nisam onamo svratila – jer mi nisu naročito trebale potreštine za dulji boravak na otvorenome. Na parkiralištu sam prepoznala Mikeov suburban i Tylerovu sentru. Kad sam se zaustavila uz njihova vozila, vidjela sam i grupicu pred suburbanom. Tu je bio Eric, uz još dva dečka s kojima sam imala nastavu; bila sam prilično sigurna da se zovu Ben i Conner. I Jess je bila s njima, s Angelom i Lauren. Još tri djevojke stajale su uz njih, uključujući jednu preko koje sam pala na tjelesnom u petak. Kad sam izašla iz kamioneta, ta me mrko pogledala i šapnula nešto Lauren. Lauren je zabacila kosu boje kukuruzne svile i prezrivo me odmjerila.

Znači, bit će to jedan od *takvih* dana.

Barem je Mikeu bilo drago što me vidi.

“Došla si!”, doviknuo mi je oduševljeno. “A rekao sam ti da će danas biti sunčano, zar ne?”

“Rekla sam ti da ću doći”, podsjetila sam ga.

“Samo još čekamo Leeja i Samanthu... osim ako ti nisi pozvala još nekoga”, dodao je Mike.

“Nisam”, olako sam slagala, nadajući se da me neće uloviti u laži. Ali također sam se usrdno nadala da će se dogoditi neko čudo i da će se Edward pojaviti.

Mike je bio vidno zadovoljan.

“Hoćeš se voziti u mom autu? Možeš u njemu, ili u minikombiju Leejeve mame.”

“Svakako.”

Blaženo se osmjehnuo. Bilo je tako lako usrećiti Mikea.

“Možeš sjesti pokraj mene”, obećao mi je. Prikrila sam ojađenost. Nije bilo jednako lako usrećiti Mikea i

Jessicu u isti mah. Vidjela sam kako nas Jessica upravo strijelja pogledima.

Ipak, brojno stanje išlo je meni u prilog. Lee je sa sobom doveo još dvoje ljudi, pa je svako sjedalo odjednom postalo potrebno. Uspjela sam utisnuti Jess između Mikea i mene na prednje sjedalo suburbana. Mike je to mogao malo uljudnije podnijeti, ali barem se Jessici raspoloženje vidno popravilo.

Od Forksa do La Pusha bilo je samo dvadeset pet kilometara. Cestu su najvećim dijelom puta okruživale prekrasne guste šume, a široka rijeka Quillayute dvaput se provila pod njim. Bilo mi je drago što imam mjesto s pogledom. Spustili smo prozore – u suburbanu je bilo pomalo klaustrofobično s devet putnika – i nastojala sam upiti što više sunca mogu.

Već sam puno puta bila na plažama oko La Pusha za vrijeme ljetovanja u Forksu s Charliejem, pa sam poznavala kilometar i pol dugački polumjesec Prve plaže. Svejedno mi je oduzeo dah. Voda je čak i na suncu bila tamnosiva, s bijelim krestama što se valjaju prema sivoj, kamenitoj obali. Iz čeličnih voda pristaništa u strmim su se liticama otoci uzdizali do neravnih vrhova, okrunjeni škrtim, velebnim jelama. Na plaži je postojao tek uzak rub pravoga pijeska uz rub vode, nad kojim su se prostirali milijuni krupnih, glatkih kamenova koji su izdaleka izgledali ujednačeno sivkasto, ali izbliza su se odlikovali nijansama svake boje koju kamen može imati: terakote, morskozelene, lavande, modrosive, mutnozlatne. Plimna crta bila je posuta golemim naplavljenim deblima, izbljedjelima do bjeline kosti u slanoj vodi, gdjegdje nabacanima na gomile uz rubove prvih šumaraka, a gdjegdje osamljenima tik izvan dometa valova.

Oštar je vjetar puhao s pučine, prohladan i slan. Pelikani su plutali na uzbibanome moru, dok su nad njima letjeli galebovi i jedan usamljeni orao. Oblaci su i dalje kružili nebom, prijeteći udarom svakog časa, ali sunce je zasad još hrabro sjalo u svojoj aureoli plavetnila.

Oprezno smo se spustili do plaže. Mike nas je odveo do obruča naplavljenih debala koja su očito već služila izletnicima poput nas. Kružno ložište već je bilo postavljeno, puno crnoga pepela. Eric i onaj dečko koji se valjda zvao Ben skupili su odlomljene grane naplavina sa suhljih mjesta uz rub šume i uskoro ih složili u oblik šatora na starome mjestu za vatru.

“Jesi li ikada vidjela vatru od naplavljenog drveta?”, upitao me Mike. Sjedila sam na jednoj od klupa koštane boje; druge su se cure skupile u grozdove oko mene i počele uzbuđeno tračati. Mike je kleknuo uz vatru i pripalio jedan tanji štapić upaljačem za cigarete.

“Ne”, rekla sam mu kad je oprezno prinio zapaljenu treščicu šatoru.

“Onda će ti se ovo svidjeti – pazi boje.” Pripalio je još jednu grančicu i položio je pokraj prve. Plamenovi su stali brzo lizati suho drvo.

“Plavo je”, iznenađeno sam rekla.

“To je od soli. Lijepo je, zar ne?” Zapalio je još jedno drvce i stavio ga na mjesto koje vatra nije zahvatila, a onda sjeo do mene. Na svu sreću, Jess mu je bila sa suprotne strane. Obratila mu se, pa se posvetio njoj. Gledala sam kako čudni plavi i zeleni plamenovi pucketaju u nebo.

Nakon pola sata ćaskanja, neki su dečki htjeli prošetati do obližnjih plimnih jezeraca. Bila sam u nedoumici. S jedne strane, obožavala sam plimna jezerca.

Opčinjavala su me još od djetinjstva; spadala su među rijetke stvari kojima sam se uopće radovala pri dolasku u Forks. S druge strane, također sam često padala u njih. To nije naročito bitno kad ti je sedam godina i s tatom si. Prisjetila sam se Edwardovog zahtjeva – da ne padnem u okean.

Lauren je bila ta koja je donijela odluku umjesto mene. Nije joj se šetalo, a nedvojbeno je nosila i krivu obuću za to. I većina ostalih cura, izuzev Angele i Jessice, odlučila je ostati na plaži. Pričekala sam da Tyler i Eric jasno kažu da će ostati s njima prije nego što sam potihno ustala i pridružila se pobornicima šetnje. Mike mi je uputio širok osmijeh kad je vidio da idem.

Šetnja nije bila naročito duga, premda mi je bilo mrsko izgubiti pogled na nebo u šumi. Zelena svjetlost šume čudnovato je odudarala od adolescentskih zezančija, odviše mrkla i prijeteća da bi bila u suglasnosti s vedrim prepucavanjima oko mene. Morala sam pri svakom koraku vrlo pomno paziti na korijenje odozdo i granje odozgor, pa sam uskoro zaostala. Naposljetku sam izbila iz smaragdno zabrana šume i opet pronašla kamenitu obalu. Bila je oseka, pa je pokraj nas plimna rječica istjecala u more. Duž njenih šljunčanih obala, plitka jezerca koja se nikad posve nisu praznila vrvjela su životom.

Vrlo sam pomno pazila da se ne nagnem previše nad te okeanske barice. Ostali se nisu plašili, pa su preskakivali kamenove i opasno naskakivali na rubove. Našla sam vrlo stabilan kamen na rubu jednog od najvećih jezeraca i oprezno sjela na njega, opčarana prirodnim akvarijem poda mnom. Buketi anemona žarkih boja neprekidno su se njihali u nevidljivoj struji, izvijene puževe kućice

vrzmale su se po rubovima prikrivajući rakove u sebi, zvjezdače su nepomično nalijegale na kamenje, a i jedne na druge, dok je jedna crna jeguljica s bijelim trkaćim prugama vijugala kroz jarkozelenu travuljinu, čekajući da se more vrati. Posve sam se uživjela, izuzev što sam se jednim djelićem svijesti pitala što li Edward sada radi, i zamišljala što bi mi sve govorio da je sada sa mnom.

Dečki su napokon ogladnjeli, a ja sam ukočeno ustala i otišla natrag za njima. Pokušala sam ovaj put bolje držati korak s njima kroz šumu, pa sam, jasno, nekoliko puta pala. Malo sam ogrebala dlanove, a koljena na trapericama dobila su mi zelene mrlje, ali moglo je biti i gore.

Kad smo se vratili na Prvu plažu, grupa koju smo ostavili za sobom umnožila se. Kad smo se približili, ugledali smo sjajnu, ravnu crnu kosu i bakrenastu kožu novopridošlica, tinejdžera iz rezervata koji su se došli družiti. Već se dijelila hrana, pa su dečki požurili uzeti svoj dio, dok nas je Eric predstavljao kako je ko ulazio u obruč naplavina. Angela i ja stigle smo zadnje, a kad je Eric rekao kako se zovemo, opazila sam da me sa zanimanjem pogledao jedan mlađi dječak koji je sjedio na kamenju blizu vatre. Sjela sam pokraj Angele, a Mike nam je donio sendviče i niz sokova da možemo izabrati, dok je dečko koji se činio najstariji navodio imena sedmero svojih drugova. Uspjela sam zapamtiti samo to da se jedna djevojka također zove Jessica, a da je dječaku koji me zapazio ime Jacob.

Bilo mi je ugodno sjediti uz Angelu; uz nju se lako moglo opustiti – nije imala potrebu da svaku šutnju ispuni brbljanjem. Pustila me da na miru razmišljam dok smo jeli. A ja sam razmišljala o tome kako vrijeme

neravnomjerno protječe u Forksu, kako katkad hita u vihoru dok pojedini prizori iskaču jasnije od drugih. A onda, pak, u drugim prilikama svaka sekunda postaje bitna i usijeca mi se u svijest. Zнала sam tačno što je razlog te različitosti, a to me uznemirilo.

Za vrijeme ručka oblaci su se stali nadvijati, šunjajući se plavim nebom, načas pretrčavajući preko sunca, bacajući duge sjene preko plaže i zacrnjujući valove. Kad su pojeli do kraja, ljudi su se počeli razilaziti po dvoje-troje. Neki su prošetali do ruba valova, nastojeći skakutati od kamena do kamena preko uzburkane površine vode. Drugi su okupljali drugu ekspediciju na plimna jezerca. Mike je – u pratnji Jessice – krenuo do jedinog dućana u selu. Neki su mjesni klinци krenuli s njima; drugi su se pridružili šetnji. Kad su se svi raštrkali, ostala sam sama na svome naplavljenom deblu, dok su se Lauren i Tyler bavili CD plejerom koji se neko sjetio ponijeti, a tri tinejdžera iz rezervata sjedili su po obodu kruga, uključujući dječaka po imenu Jacob i onog najstarijeg koji im je služio kao glasnogovornik.

Nekoliko minuta nakon što je Angela otišla s ekspedicijom, Jacob se došetao i sjeo na njezino mjesto pokraj mene. Izgledao je kao da mu je četrnaest, možda petnaest godina, a imao je dugu, sjajnocrnu kosu stegnutu gumicom na zatiljku. Koža mu je bila prekrasna, svilenkasta i crvenkastosmeđa; imao je tamne oči, usađene duboko iznad visokih, ravnih jagodica. Oko brade mu se još naslućivala dječja zaobljenost. U cjelini, lice mu je bilo vrlo lijepo. Međutim, moje pozitivno mišljenje o njegovu izgledu narušile su prve riječi koje je prozborio.

“Ti si Isabella Swan, zar ne?”

Bilo mi je kao da iz početka prolazim prvi dan škole.

“Bella”, uzdahnula sam.

“Ja sam Jacob Black.” Prijateljski mi je pružio ruku. “Ti si kupila kamionet moga tate.”

“A, da”, rekla sam s olakšanjem i stisnula mu glatku ruku. “Ti si Billyjev sin. Vjerojatno bih te se trebala sjećati.”

“Ne, ja sam najmlađi u obitelji – zacijelo se sjećáš mojih starijih sestara.”

“Rachel i Rebecce”, odjednom sam se prisjetila. Charlie i Billy često su nas stavljali skupa za vrijeme mojih posjeta, da se imamo čime baviti dok oni pecaju. Sve smo bile odviše stidljive da se naročito sprijateljimo. Jasno, ja sam priredila toliko ispada da su izleti na pecanje prestali kad mi je bilo jedanaest godina.

“Jesu li tu?” Pogledala sam djevojke na rubu okeana, pitajući se bih li ih danas prepoznala.

“Ne.” Jacob je odmahnuo glavom. “Rachel je dobila stipendiju na sveučilištu Washington State, a Rebecca se udala za surfera sa Samoe – sada živi na Havajima.”

“Udala se. Čovječ.” Zaprepastila sam se. Blizanke su bile tek nešto više od godinu dana starije od mene.

“Onda, kako ti se sviđa kamionet?”, upitao me.

“Obožavam ga. Super vozi.”

“Aha, ali strašno je spor”, nasmijao se. “Tako mi je laknulo kad ga je Charlie kupio. Tata mi nije htio dati da počnem sastavljati novi auto kad već imamo posve savršeno vozilo.”

“Nije baš tako strašno spor”, usprotivila sam se.

“Jesi li probala prijeći stotku?”

“Ne”, priznala sam.

“Dobro. Nemoj.” Zločesto se osmjehnuo.

Nisam se mogla spriječiti da se i sama jednako ne

osmjehnem. “Sjajan je u sudarima”, izjavila sam u obranu svoga kamioneta.

“Mislim da ni tenk ne bi mogao srediti to staro čudovište”, složio se i opet nasmijao.

“Znači, sastavljaš aute?”, upitala sam ga zadivljeno.

“Kad imamo vremena, a i dijelova. Ne znaš slučajno gdje bih se mogao dočepati glavnoga cilindra za Volkswagen Golf iz 1986?”, dodao je u šali. Imao je ugodan, hrapav glas.

“Žao mi je”, nasmijala sam se, “nisam vidjela nijedan u zadnje vrijeme, ali imat ću to na umu.” Kao da sam uopće znala o čemu se radi. Bilo je vrlo jednostavno razgovarati s njim.

Zabljesnuo me širokim osmijehom, pogledavši me zahvalno na način koji sam već polako prepoznavala. Nisam bila jedina koja je to primijetila.

“Poznaješ Bellu, Jacobe?”, upitala ga je Lauren – drskim tonom, valjda – s druge strane vatre.

“Moglo bi se reći da se znamo od rođenja”, nasmijao se i opet mi se osmjehnuo.

“Krasno.” Nije zvučala kao da joj je to iole krasno, a bljedje, riblje oči su joj se suzile.

“Bella”, opet mi je dobacila, pomno mi promatrajući lice, “baš kažem Tyleru da je šteta što niko od Cullenovih nije danas mogao doći ovamo. Zar ih se niko nije sjetio pozvati?” Izraz žaljenja bio joj je neuvjerljiv.

“Misliš na obitelj doktora Carlislea Cullena?”, upitao ju je onaj visoki, stariji dečko prije nego što sam stigla odgovoriti, poprilično rasrdivši Lauren. Zapravo je prije bio muškarac nego dečko, a glas mu je bio vrlo dubok.

“Da, poznaješ ih?”, upitala ga je svisoka, okrenuvši se napola prema njemu.

“Cullenovi ne dolaze ovamo”, rekao je tonom koji je zatvorio temu, zanemarivši njeno pitanje.

Tyler joj je pokazao jedan CD i upitao je što misli o njemu. Uspio joj je tako privući pažnju.

Zagledala sam se zaprepašteno u dečka s dubokim glasom, ali on je gledao u stranu, prema tamnoj šumi za nas. Rekao je da Cullenovi ne dolaze ovamo, ali u glasu mu se čulo nešto više od toga – da im to nije dopušteno; da im je zabranjeno. Svojim je držanjem na mene ostavio čudan dojam, koji sam bezuspješno pokušala zanemariti.

Jacob me prenuo iz meditacije. “Onda, je li ti Forks već počeo ići na jetra?”

“O, to je blago rečeno.” Iskreveljila sam se. On mi se široko osmjehuo s razumijevanjem.

I dalje sam mozgala o toj šturoj opasci o Cullenovima, a onda sam iznenada dobila nadahnuće. Plan mi je bio glup, ali ništa bolje nije mi padalo na pamet. Nadala sam se da mladi Jacob još nema iskustva s curama, pa neće prozrijeti moje jamačno jadne pokušaje upucavanja.

“Bi li se prošetao do plaže sa mnom?”, upitala sam ga, pokušavši oponašati način na koji me Edward znao gledati ispod oka kroz trepavice. Teško da sam mogla polučiti iole sličan učinak, naravno, ali Jacob je svejedno sasvim spremno skočio na noge.

Dok smo preko raznobojnog kamenja išli na sjever prema morskome bedemu od naplavljenih debala, oblaci su napokon stisnuli redove na nebu, te se more zatamnilo, a temperatura je pala. Zarila sam ruke duboko u džepove vjetrovke.

“Koliko ti je onda godina, šesnaest?”, upitala sam ga, dajući sve od sebe da ne izgledam kao kreten dok sam

napadno treptala onako kako sam vidjela da djevojke rade na televiziji.

“Upravo sam napunio petnaest”, priznao mi je polaskano.

“Zbilja?” Lice mi se ispunilo hinjenim iznenađenjem. “Bila sam uvjerena da si stariji.”

“Visok sam za svoje godine”, objasnio mi je.

“Često dolaziš u Forks?”, upitala sam ga usrdno, kao da se nadam potvrdnom odgovoru. Sama sam sebi zvučala kao idiot. Uplašila sam se da će se zgađeno okomiti na mene i optužiti me za prevaru, ali izgleda da mu je to i dalje laskalo.

“Ne naročito”, priznao je namrštivši se. “Ali kad dovršim auto moći ću ići onamo kad god budem htio – nakon što dobijem vozačku”, dopunio se.

“Ko je onaj drugi dečko s kojim je Lauren razgovarala? Izgleda mi malo prestaro da se druži s nama.” Namjerno sam se ubrojila među madež, da Jacobu bude jasno da mi je on draži.

“To je Sam – njemu je devetnaest godina”, obavijestio me.

“Što je on to rekao za doktorovu obitelj?”, nedužno sam ga upitala.

“Za Cullenove? O, oni ne bi smjeli dolaziti u rezervat.” Pogledao je u daljinu, prema Jamesovom otoku, dok mi je potvrđivao ono što mi se učinilo da sam čula u Samovu glasu.

“Zašto ne?”

Bacio je pogled prema meni i ugrizao se za usnu. “Ups, ne bih ti smio kazati ništa o tome.”

“O, neću nikome reći, samo me zanima.” Pokušala sam mu uputiti zavodnički osmijeh, pitajući se ne pretjerujem li.

Samo, uzvratilo mi je osmijehom, izgledajući zavedeno. Zatim je podigao obrvu i progovorio još hrapavijim glasom nego prije.

“Voliš strašne priče?”, upitao me zlokobno.

“*Obožavam ih*”, oduševljeno sam mu rekla, dajući sve od sebe da izgledam zamamno.

Jacob je prošetao do obližnjeg naplavljenog stabla kojemu je korijenje stršalo u zrak poput istanjenih nogu golema blijeda pauka. Lagano je sjeo na jedan zavojiti korijen, dok sam ja sjela pod njega na deblo. Zagledao se u kamenje pod sobom dok mu je smiješak titrao na rubovima širokih usana. Vidjela sam da će se potruditi da ovo zvuči dobro. Dala sam sve od sebe da mi se živa zainteresiranost koju sam osjećala ne vidi u očima.

“Znaš li ijednu našu staru priču o tome odakle smo potekli – Quileuti, hoću reći?”, otpočeo je.

“Ne baš”, priznala sam.

“Pa, postoji niz legendi, za neke se čak tvrdi da potječu iz doba Potopa – Quileuti iz starine navodno su zavezali kanue za vrhove najvišeg drveća na planini i tako preživjeli, poput Noe i njegove Arke.” Osmijehom mi je pokazao kako malo drži do tih predanja. “Druga pak legenda tvrdi da smo potekli od vukova – i da su nam vukovi još uvijek braća. Plemenski zakon brani da ih se ubija.

A tu su onda i priče o *hladnima*.” Glas mu je postao malo dublji.

“O hladnima?”, upitala sam ga, ne hineći više radoznalost.

“Da. Ima priča o hladnima starih poput legendi o vukovima, a nekih i mnogo skorijih. Prema legendi, moj vlastiti pradjed poznao je nekolicinu. Upravo je on

sklopio pogodbu kojom im je zabranjen pristup na našu zemlju.” Zakolutoa je očima.

“Tvoj pradjed?” , potaknula sam ga.

“Bio je plemenski starješina, kao i moj otac. Znaš, hladni su prirodni neprijatelji vuka – pa, ne baš vuka, već vukova koji mogu postati ljudi, poput naših predaka. Vukodlaka, što bi ti rekla.”

“Vukodlaci imaju neprijatelje?”

“Samo jedne.”

Usrdno sam se zagledala u njega, nadajući se da ću zadivljenošću prikriti nestrpljenje.

“Prema tome”, nastavio je Jacob, “hladni su naši praiskonski neprijatelji. Ali taj čopor koji je došao na naš teritorij u vrijeme moga pradjeda bio je drugačiji. Nisu lovili kao ostali iz njihova roda – navodno nisu bili opasni po pleme. Pa je moj pradjed sklopio primirje s njima. Dokle god oni ne budu zalazili na našu zemlju, mi ih nećemo odati bljedolikima.” Namignuo mi je.

“Ako nisu bili opasni, zašto onda...?” Pokušala sam shvatiti o čemu se radi, upinjući se da mu ne pokažem kako ozbiljno doživljavam njegovu sablasnu priču.

“Uvijek postoji opasnost po ljude dok su kraj hladnih, čak i kad su civilizirani kao taj klan. Nikad se ne zna kad će ih glad nadjačati.” Namjerno je unio jak prizvuk prijete u svoj glas.

“Kako to misliš, ‘civilizirani’?”

“Tvrđili su da ne love ljude. Navodno su nekako mogli umjesto toga loviti životinje.”

Pokušala sam zvučati nehajno. “I kakve to onda veze ima s Cullenovima? Jesu li oni slični tim hladnima koje je susreo tvoj pradjed?”

“Ne.” Napravio je dramsku stanku. “To su *isti* ti hladni.”

Izraz mog lica zacijelo mu je izgledao kao strah potaknut njegovom pričom. Zadovoljno se osmjehnuo i nastavio.

“Sad ih je više, imaju novu ženu i novog mužjaka, ali ostali su jedni te isti. U vrijeme moga pradjeda već im se znao vođa, Carlisle. Došao je i otišao odavde prije nego što je *tvoj* narod uopće stigao ovamo.” Opirao se smiješku.

“I što su onda oni?”, napokon sam ga upitala. “Što su hladni?”

Mračno se osmjehnuo.

“Krvopije”, odgovorio mi je jezovitim glasom. “Tvoj narod ih zove vampirima.”

Zagledala sam se u uzburkane valove nakon tog odgovora, ne znajući što mi se vidi na licu.

“Naježila si se”, oduševljeno se nasmijao.

“Vješto pričaš priče”, pohvalila sam ga, ne odmičući pogled s valova.

“Samo, ta je baš ono suluda, je l’ tako? Nije ni čudo da nam tata ne da da je ikome pričamo.”

Nisam još mogla dovoljno ovladati licem da ga pogledam. “Ne brini, neću te odati.”

“Čini mi se da sam upravo prekršio pogodbu”, nasmijao se.

“Odnijet ću to u grob sa sobom”, obećala sam mu, a zatim se naježila.

“Znaš, ozbiljno, nemoj ništa reći Charlieju. Prilično se naljutio na moga tatu kad je čuo da neki od nas više ne idu u bolnicu otkako se doktor Cullen zaposlio u njoj.”

“Neću, naravno da neću.”

“Onda, je l’ nas sada smatraš hrpom praznovjernih

domorodaca?”, upitao me zafrkantskim tonom, ali s tračkom zabrinutosti. Još nisam odmaknula pogled od okeana.

Okrenula sam se prema njemu i nasmiješila mu se najnormalnije što sam mogla.

“Ne. Ali mislim da jako vješto pričaš strašne priče. Još sam naježena, vidi.” Digla sam ruku.

“Kul.” Osmjehnuo se.

A onda nas je zvuk struganja kamenja na plaži upozorio da neko stiže. U isti smo mah podigli glave i ugleдали Mikea i Jessicu na pedesetak metara, kako hodaju prema nama.

“Tu li si, Bella”, doviknuo mi je Mike s olakšanjem, mašući rukom iznad glave.

“To ti je dečko?”, upitao me Jacob, upozoren tračkom ljubomore u Mikeovu glaslu. Iznenadilo me što je to tako očito.

“Ne, definitivno nije”, prošaptala sam. Bila sam silno zahvalna Jacobu i htjela sam ga usrećiti što više mogu. Namignula sam mu, oprezno se pritom okrenuvši od Mikea. Nasmiješio mi se, ushićen mojim nevješt看 očijukanjem.

“Tako da kad dobijem vozačku...”, započeo je.

“Dođi do mene u Forks. Možemo koji put izaći van.” Bilo mi je krivo kad sam to rekla, jer sam znala da sam ga iskoristila. Ali Jacob mi je doista bio drag. Znala sam da bi mi lako mogao biti prijatelj.

Mike je sada stigao do nas, s Jessicom nekoliko koraka iza sebe. Opazila sam kako mjerka Jacoba pogledom, zadovoljan zbog njegove očite nedoraslosti.

“Gdje si bila?”, upitao me, premda mu je odgovor bio pred nosom.

“Jacob mi je upravo pričao neke mjesne priče”, objasnila sam. “Bilo je zbilja zanimljivo.”

Toplo sam se osmjehnula Jacobu, a on mi je uzvratilo širokim osmijehom.

“Pa”, zastao je Mike, iznova pomno procjenjujući situaciju nakon što je vidio kako smo se zblížili. “Mi se spremamo natrag – izgleda da će uskoro kiša.”

Svi smo podigli pogled prema natmurenom nebu. Zbilja je izgledalo kao da se sprema kiša.

“U redu.” Skočila sam na noge. “Stižem.”

“Drago mi je što smo se *opet* vidjeli”, rekao mi je Jacob, a bilo mi je jasno da time malo i zadirkuje Mikea.

“I meni je stvarno drago. Kad Charlie idući put ode do Billyja, doći ću i ja”, obećala sam mu.

Osmijeh mu se raširio od uha do uha. “To bi baš bilo kul.”

“I hvala ti”, iskreno sam dodala.

Podigla sam kapuljaču dok smo koračali preko kamenja prema parkiralištu. Počinjale su padati prve kapi, stvarajući crne mrlje na stijenama. Kad smo stigli do Suburbana, ostali su već tovarili stvari natrag u auto. Uvukla sam se na stražnje sjedalo uz Angelu i Tylera, izjavivši da sam već iskoristila svoje pravo da sjedim sprijeda. Angela je samo zurila kroz prozor u sve bližu oluju, a Lauren se okrenula unatrag na srednjem sjedalu kako bi joj se Tyler mogao sasvim posvetiti, tako da sam mogla jednostavno nasloniti glavu na sjedalo, zažmiriti i dati sve od sebe da ne razmišljam.

7. NOĆNA MORA

REKLA SAM CHARLIEJU DA TREBAM NAPISATI HRPU ZADAĆA i da mi se ništa ne jede. Trajao je prijenos košarkaške utakmice koja mu je bila vrlo bitna, premda *ja*, naravno, pojma nisam imala što je to tako posebno u njoj, ali zato bar nije primijetio ništa neobično u mom licu ili glasu.

Kad sam stigla u sobu, zaključala sam vrata. Prokopala sam po ladicama radnog stola, našla stare slušalice i priključila ih na svoj mali CD plejer. Uzela sam jedan CD koji mi je Phil poklonio za Božić. Bio mu je to jedan od najdražih bendova, iako su rabili malo previše basova i kreštanja za moj ukus. Umetnula sam ga i legla na krevet. Stavila sam slušalice na glavu, pustila disk i odvrnula glasnoću do te mjere da su me zaboljele uši. Zažmirila sam, ali svjetlo mi je i dalje padalo u oči, pa sam dodala i jastuk preko gornje polovice lica.

Vrlo sam se pomno usredotočila na glazbu, ne bi li razabrala stihove, razlučila složene bubnjarske dionice.

Pri trećem preslušavanju CD-a, znala sam barem sve riječi refrena. Iznenadilo me to što mi se bend zaista sviđio nakon što sam se naviknula na treštanje. Morat ću se opet zahvaliti Philu.

I upalilo je. Razorni ritmovi spriječili su me da mišlim – a to je i bio cijeli cilj vježbe. Slušala sam i slušala CD, sve dok nisam znala pjevati sve pjesme, sve dok konačno nisam zaspala.

Otvorila sam oči i ugledala jedno poznato mjesto. Svjesna u nekom kutku svijesti da sanjam, prepoznala sam zelenu svjetlost šume. Čulo se kako se valovi negdje u blizini lome o stijene. I znala sam da ću ugledati sunce uspijem li pronaći okean. Nastojala sam poći prema zvuku, ali onda se tu stvorio Jacob Black, potegao me za ruku i odvuкао prema najcrnjem dijelu šume.

“Jacob? Što je bilo?”, upitala sam ga. Lice mu je bilo prestrašeno dok ga je povlačio svom snagom, jer sam mu se opirala; nisam htjela otići u taj mrak.

“Bježi, Bella, moraš pobjeći!”, prestravljeni je prošaptao.

“Ovuda, Bella!”, prepoznala sam Mikeov glas kako me zaziva iz tmurnog srca drveća, ali nisam ga mogla vidjeti.

“Zašto?”, upitala sam, još se odupirući Jacobovu stisku, očajnički želeći da ugledam sunce.

Ali Jacob mi je pustio ruku i naglo se počeo tresti, te je ciknuo i pao na tamno šumsko tlo. Stao se trzati na zemlji dok sam ga užasnuto promatrala.

“Jacob!” vrisnula sam. Ali nestao je. Na njegovu mjestu našao se krupni crvenkastosmeđi vuk crnih očiju. Vuk se okrenuo od mene, prema obali. Dlaka na plečkama stala mu se kostriješiti, a između iskeženih očnjaka počelo mu je dopirati potmulo režanje.

“Bella, bježi!”, viknuo je opet Mike odnekud iza mene. Ali nisam se okrenula. Gledala sam kako mi se iz smjera plaže približava svjetlost.

I tada je Edward iskoračio između stabala. Koža mu se blago sjajila, oči su mu bile crne i opasne. Podigao je jednu ruku i pozvao me da mu pridem. Vuk mi je zarežao pod nogama.

Zakoračila sam, prema Edwardu. Tada se osmjehnuo, a zubi su mu bili oštri, šiljasti.

“Vjeruj mi”, začulo se kako prede.

Prišla sam mu još za korak.

Vuk se bacio kroz prostor između mene i vampira, ciljajući očnjacima u žilu kucavicu.

“Ne!”, vrisnula sam i naglo se uspravila u krevetu.

Od iznenadnog pokreta slušalice su mi povukle CD plejer sa stolića kraj uzglavlja, pa je s treskom pao na drveni pod.

Svjetlo mi je još bilo upaljeno, i zatekla sam se kako sjedim na krevetu posve odjevena i obučena. Dezorijentirano sam pogledala sat na ormaru. Bilo je pola šest ujutro.

Prostjenjala sam, svalila se natrag i prevrnula na lice, skinuvši čizme nogama. Samo, bilo mi je tako neudobno da se nisam više mogla ni približiti snu. Opet sam se prevrnula i raskopčala traperice, nespretno ih svlačeći dok sam se trudila ostati u vodoravnom položaju. Osjećala sam pletenicu kao neugodni, neravni pritisak na leđima. Okrenula sam se na bok, strgnula gumicu i brzo prstima razmrsila kosu. Navukla sam jastuk natrag preko očiju.

Ništa od svega toga, naravno. Moja je podsvijest izvukla na vidjelo upravo one prizore koje sam očajnički nastojala izbjeći. Sad ću se morati suočiti s njima.

Uspravila sam se u sjedeći položaj, a u glavi mi se načas zavrtjelo dok je krv otjecala iz nje. Prvo ono najbitnije, pomislila sam, ne bih li odugovlačila što dulje mogu. Uzela sam neseker.

Samo, tuširanje nije trajalo ni izbliza onoliko dugo koliko sam se nadala. Čak i nakon što sam natenane osušila kosu fenom, ubrzo mi je ponestalo posla u kupatnici. Umotala sam se u ručnik i vratila u sobu. Nisam znala spava li Charlie i dalje, ili je već otišao. Bacila sam pogled kroz prozor i vidjela da policijskog automobila više nema. Opet je na pecanju.

Polako sam se obukla u najudobniju trenerku i onda spremila krevet – što inače nikad nisam radila. Nisam više mogla odugovlačiti. Sjela sam za radni stol i uključila svoje staro računalo.

Mrzila sam se ovdje služiti internetom. Modem mi je bio žalosno zastario, a besplatna veza ispodprosječna; sâmo je nazivanje tako dugo trajalo da sam odlučila spremiti zdjelicu kukuruznih pahuljica dok čekam.

Jela sam polako, žvačući pažljivo svaki zalogaj. Kad sam pojela, oprala sam zdjelicu i žlicu, obrisala ih i spremila. Vukla sam noge dok sam se vraćala stubama. Prvo sam otišla do CD plejera, digla ga s poda i stavila tačno na sredinu stolića. Isključila sam slušalice i stavila ih u ladicu radnog stola. Zatim sam pustila isti onaj CD, stišavši zvuk tako da se čuje u pozadini.

Još jednom sam uzdahnula i posvetila se računalu. Jasno, ekran je bio prepun pop-up oglasa. Sjela sam u tvrdi stolac na sklapanje i počela gasiti sve te prozorčiče. Napokon sam se uspjela probiti do svoje omiljene tražilice. Zatakla sam još pokoji pop-up i zatim utipkala jednu riječ.

Vampir.

Trajalo je izluđujuće dugo, naravno. Kad su se pojavili rezultati, trebalo ih je itekako prosijati – dobila sam sve od filmova i TV serija do igara uloga, underground metal glazbe i kompanija za darkersku kozmetiku.

Zatim sam pronašla jedan portal koji obećava – *Vampiri A-Ž*. Nestrpljivo sam pričekala da se učita, brzo tamaneći svaki oglas koji bi bljesnuo na ekranu. Konačno je stranica bila gotova – jednostavna bijela pozadina s crnim tekstom, znanstvenog izgleda. Na uvodnoj su me stranici dočekala dva citata:

Diljem golemoga, sjenovitoga svijeta duhova i demona nema nijedne prilike koja bi bila tako užasna, koja bi ulijevala takvu stravu i grozu, pa ipak se odlikovala takvim jezivim čarom, kao što je to vampir, koji sam po sebi nije ni duh ni demon, već se odlikuje tamnim prirodama i posjeduje zagonetne i užasne odlike obaju.

– Vlč. Montague Summers

Ako na ovome svijetu postoji neka dobro potkrijepljena pojava, onda su to vampiri. Ničega ne nedostaje: službenih izvješća, prisegom potvrđenih izjava uglednika, kirurga, svećenika, mirovnih sudaca; dokazna je građa posve potpuna. A usprkos svemu tome, gdje je taj koji vjeruje u vampire?

– Rousseau

Ostatak portala donosio je abecedni popis niza različitih svjetskih predaja o vampirima. Prvi na kojeg sam kliknula, *danag*, bio je filipinski vampir, koji je navodno u davnini prvi donio kulturu biljke taro na otočje. Predaja je dalje kazivala da je *danag* godinama surađivao s ljudima, ali to se ortaštvo prekinulo onoga dana kad je jedna žena porezala prst, a nakon što joj je *danag* posisao

ranu, okus mu se tako svidio da joj je popio svu krv iz tijela.

Pažljivo sam iščitala opise, tražeći bilo što što bi mi zvučalo poznato, ako već ne i uvjerljivo. Činilo mi se da se većina predaja o vampirima bavi lijepim ženama kao demonima i djecom kao žrtvama; također su mi djelovale kao obrazložena sročena kako bi se objasnilo visoke stope smrtnosti među malom djecom, a muškarcima pružilo izgovor za nevjeru. U mnogim sam pričama zatekla bestjelesne duhove i upozorenja na opasnosti nedoličnih sahrana. Nije bilo mnogih slučajeva koji bi me podsjetili na filmove koje sam vidjela, a tek se malobrojna nekolicina, kao hebrejski *estrie* i poljski *upier*, uopće bavila ispijanjem krvi.

Samo su mi tri stavke doista privukle pažnju: rumunjski *varcolaci*, moćno neumrlo biće koje se može pojaviti kao prekrasan čovjek blijede kože, slovački *nelapsi*, tako snažno i brzo biće da može pobiti cijelo selo u samo sat vremena nakon ponoći, i još jedno, *stregoni benefici*.

Tom posljednjem bila je posvećena samo jedna kratka rečenica.

Stregoni benefici: talijanski vampir, navodno na strani dobra, uz to i smrtni neprijatelj svih zlih vampira.

Laknulo mi je od te jedne male stavke, od te jedine predaje između stotina njih, koja spominje postojanje dobrih vampira.

Ukupno sam, ipak, našla vrlo malo toga što bi se poklapalo s Jacobovim pričama ili onime što sam sama opazila. Složila sam mali katalog u glavi dok sam čitala i pažljivo to uspoređivala sa svakom predajom. Brzina, snaga, ljepota, blijeda koža, oči promjenjive boje; a zatim i Jacobovi parametri: krvopije, neprijatelji vukodla-

ka, hladne kože i besmrtni. Rijetko se koja predaja podudarala makar i s jednom od tih osobina.

A tu je bio još jedan problem, kojega sam se sjećala iz malobrojnih filmova strave koje sam vidjela i koji mi je podupro današnje štivo – vampiri ne mogu izaći na otvoreno po danu, jer će ih sunce spaliti na licu mjesta. Zato spavaju cijeli dan u lijesovima i izlaze jedino noću.

Uzrujano sam isključila računalo glavnim prekidačem, ne čekajući da ga ugasm kako treba. Povrh ljutnje, bila sam zgromljena stidom. Koja sam ja glupača. Evo me gdje sjedim u svojoj sobi i istražujem vampire. Što me to spopalo? Zaključila sam da većinu krivnje valja pripisati mjestu Forksu – i cijelom ovom gnjilom Olimpijskom poluotoku, kad sam već kod toga.

Morala sam izaći iz kuće, ali ni do jednog mjesta u koje bih htjela otići nije se moglo doći za manje od tri dana vožnje. Svejedno sam obula čizme, ne znajući tačno kamo ću, i sišla u prizemlje. Navukla sam vjetrovku ne provjerivši kakvo je vrijeme i odmarširala kroz vrata.

Bilo je tmurno, ali još nije kišilo. Zanemarila sam kamionet i zaputila se pješice na istok, udarivši poprijeko Charliejevim dvorištem prema stalno nadirućoj šumi. Nije mi trebalo dugo da u nju zađem tako duboko da više ne mogu vidjeti ni kuću ni cestu, da jedini preostali zvuk budu šljapkanje mojih stopala po vlažnoj zemlji i iznenadni krici šojki.

Tanka je pruga staze tu vodila kroz šumu, inače se ne bih usudila ovako odlutati sama. Nisam imala nikakav osjećaj za orijentaciju; znala sam se izgubiti u daleko manje preglednoj okolini. Staza je vijugala sve dublje u šumu, uglavnom prema istoku, koliko se dalo razabrati. Zavijala je oko sitkinih smreka i stabala jela, tisa i javora.

Tek sam nejasno znala kako se zove drveće oko mene, a i to što sam znala bilo je samo zato što mi ih je Charlie nekoć pokazivao kroz prozor policijskog vozila. Mnoga su mi bila nepoznata, a druga nisam mogla sa sigurnošću raspoznati zbog debela pokrova zelenih lišajeva.

Išla sam tom stazicom dokle me tjerala ljutnja. Kad je počela jenjavati, usporila sam. Pokoja kap vode padala je s krošanja nada mnom, ali nisam bila sigurna počinje li kišiti, ili to tek polako na zemlju kapaju lokvice preostale od jučer u lišću visoko iznad mene. Jedno nedavno srušeno stablo – znala sam da je palo nedavno, jer ga mahovina nije posve prekrila – ostalo je oslonjeno o deblo jedne od svojih sestara, stvorivši zaklonjenu klupicu na sigurnih korak-dva od staze. Prekoračila sam paprat i oprezno sjela, pazeći da mi vjetrovka bude između vlažne kore i odjeće svugdje gdje se dotiču, te naslonila glavu u kapuljači na ono živo drvo.

Došla sam na sasvim pogrešno mjesto. Trebala sam to znati, ali kamo sam još mogla? Šuma je bila zagasito zelena i tako strašno slična prizoru iz mog sinočnjeg sna da tu nisam mogla naći mir. Sad kad je prestao zvuk mojih blatnih koraka, tišina je postala prodorna. I ptice su šutjele, kapi su padale sve češće, tako da je gore zacijelo kišilo. Sad kad sam sjela, paprat mi je bila viša od glave, pa sam znala da bi neko mogao proći stazom na metar od mene i ne opaziti me.

Tu, usred drveća, bilo je daleko lakše povjerovati u besmislice koje su me postidjele u kući. U ovoj se šumi tisućama godina ništa nije promijenilo, i svi su mitovi i legende iz tisuća raznih zemalja djelovali mnogo vjerojatnije u njezinoj zelenoj izmaglici nego u mojoj uređenoj sobi.

Natjerala sam se da se posvetim dvama najbitnijim pitanjima kojima sam morala pronaći odgovor, ali to sam učinila preko volje.

Prvo, moram odlučiti bi li ono što je Jacob rekao o Cullenovima ikako moglo biti tačno.

Mozak mi je smjesta na to odgovorio gromkim nije-kanjem. Blesavo je i morbidno baviti se tako apsurdnim nazorima. Ali što mi preostaje, upitala sam se. Nema razumskog objašnjenja razloga iz kojih sam u ovom trenutku živa. Opet sam u glavi poredala stvari koja sam na svoje oči vidjela: nemoguću brzinu i snagu, boju očiju koja se mijenja iz crne u zlatnu i opet natrag, neljudsku ljepotu, blijedu, ledenu kožu. I više od toga – sitnice koje se polako zapažaju – to što oni očito nikada ne jedu, to što se kreću nelagodno graciozno. I način na koji *on* katkad nešto kaže, neuobičajenim redom rečenice i izrazima koji bolje odgovaraju stilu romana s početka prošlog stoljeća nego razredu iz dvadeset prvog stoljeća. Odlučio je markirati onaj dan kad smo određivali krvne grupe. Nije odbio otići na izlet na plažu sve dok nije čuo kamo smo se to zaputili. Kao da zna što svako oko njega misli... izuzev mene. Rekao mi je da je zlikovac, da je opasan...

Je li moguće da su Cullenovi vampiri?

Pa, oni su *nešto*. Nešto izvan dosega razumskih objašnjenja odvija mi se pred očima punim nevjerice. Bilo da je riječ o Jacobovim *hladnima* ili pak mojoj teoriji o superjunaku, Edward Cullen nije... ljudsko biće. Nego nešto više od toga.

Tako da – možda. To će morati zasad biti moj odgovor.

A tu je onda i najvažnije pitanje uopće. Što da radim ako je to tačno?

Ako je Edward vampir – jedva da sam se mogla nagnati da pomislim te riječi – što ću ja onda? Definitivno ne dolazi u obzir da se nekom povjerim. Nisam u to ni sama mogla povjerovati; bilo ko kome bih to rekla strpao bi me u ludnicu.

Samo su mi dvije mogućnosti djelovale praktično. Prva je bila ta da poslušam njegov savjet: da budem pametna i izbjegavam ga što više mogu. Da otkážem naše planove, da ga ponovno počnem ignorirati koliko god mogu. Da se pretvaram kako postoji neprobojni debeli stakleni zid između nas dvoje na jedinom satu koji moramo slušati zajedno. Da mu kažem da me ostavi na miru – i da ovaj put to zaista i mislim.

Spopala me iznenadna agonija očaja dok sam razmišljala o toj alternativni. Moj um je odbio takvu bol i brzo prešao na iduću mogućnost.

Ne mogu postupati imalo drugačije. Napokon, ako je on nešto... zlokobno, zasad me nijednim postupkom nije povrijedio. Dapače, bila bih tek ulubina na Tylerovu braniku da nije reagirao tako brzo. Tako brzo, oponirala sam samoj sebi, da se tu moglo raditi o pukom refleksu. Ali ako on to refleksno spašava živote, koliko bi zao uopće mogao biti, odvrtila sama sebi. Glava mi se vrtjela u krugovima bez odgovora.

Bila sam sigurna samo u jedno, ako sam uopće i u što bila sigurna. Onaj mračni Edward iz moga sinoćnjeg sna bio je tek odraz moga straha od riječi koju je Jacob kazao, a ne od samoga Edwarda. Pa ipak, kad sam prestravljeno vrisnula pri vukodlakovu skoku, nije mi strah za vuka izmamio povik “Ne!” na usne. Bio je to strah od toga da *on* ne nastrada – čak i dok me zazivao kroz oštre očnjake, ja sam strahovala za *njega*.

I znala sam da u tome leži odgovor koji mi treba. Nisam bila sigurna jesam li zapravo uopće imala izbora. Već sam bila preduboko. Sad kad sam je znala – *ako* sam znala – ništa nisam mogla poduzeti oko moje strahovite tajne. Jer kad bih pomislila na njega, na njegov glas, na njegove hipnotične oči, na magnetsku privlačnost njegovog karaktera, nisam htjela ništa više od toga da ovog trenutka budem s njim. Čak i ako... ali nisam to mogla ni pomisliti. Ne ovdje, dok sam sama u sve mračnijoj šumi. Ne dok je od kiše pod krošnjama tamno kao u sumrak i zvuči kao da koraci tapkaju prostirkom šumskog tla. Stresla sam se i brzo ustala iz svojega skrovišta, brinući se da je stazica možda nekako nestala s dolaskom kiše.

Ali bila je tu, sigurna i jasna, zavojit put iz vlažnog zelenog labirinta. Žurno sam pošla njome, navukavši kapuljaču uz lice, iznenađena time koliko sam daleko stigla dok sam skoro trčala kroz šumu. Počela sam se pitati idem li ja to uopće van, ili tek slijedim stazu sve dublje u šumsku stupicu. Samo, nisam se stigla previše uspaničiti prije nego što sam počela opažati neke otvore kroz isprepletenu granje. A onda sam čula auto na ulici i izbila na slobodu; preda mnom se prostro Charliejev travnjak, a kuća me zvala obećanjem topline i suhih čarapa.

Bilo je tek podne kad sam se vratila. Otišla sam na kat i za danas obukla traperice i majicu, jer ću ostati u kući. Nije mi trebalo previše truda da se usredotočim na moj današnji zadatak, lektiru o *Macbethu* koju trebam predati u srijedu. Spokojno sam se posvetila pisanju prve ruke sastavka, smirenija nego što sam bila još od... pa, od četvrtka popodne, ruku na srce.

Samo, oduvijek sam bila takva. Donošenje odluka

najteže mi pada, oko toga najviše razbijam glavu. Ali nakon što donesem odluku, jednostavno je slijedim – obično s olakšanjem što je izbor donesen. Ponekad mi olakšanje nosi biljeg očaja, kao u slučaju odluke da odem u Forks. Ali i to je bolje od baktanja s alternativnim mogućnostima.

S ovom mi je odlukom bilo apsurdno lako živjeti. Opasno lako.

I tako mi je dan prošao mirno i produktivno – završila sam lektiru prije osam. Charlie se vratio kući s velikim ulovom, a ja sam se podsjetila da kupim knjigu ribljih recepata kad idući tjedan odem u Seattle. Srsi koji su mi prolazili hrptom svaki put kad bih pomislila na taj put nisu bili nimalo drugačiji od onih koje sam osjećala prije odlaska na šetnju s Jacobom Blackom. Trebali bi biti drugačiji, pomislila sam. Morala bih biti u strahu – znala sam da bih morala, ali nisam mogla osjetiti onakav strah kakav sam trebala.

Te sam noći besano spavala, iscrpljena od rana ustajanja i slaba sinoćnjeg sna. Po drugi put od dolaska u Forks probudila sam se uz jarku žutu svjetlost sunčana dana. Priskočila sam prozoru i zapanjeno ugledala nebo bez gotovo i jednog oblaka, a i ti malobrojni bili su tek paperjaste grudice vate u kojima nipošto nije moglo biti kiše. Otvorila sam prozor – iznenadivši se kad se otvorio bez buke i zapinjanja, nakon što ga nisam otvorila ko zna koliko godina – i udahnula razmjerno suhi zrak. Bilo je udobno toplo i jedva vjetrovito. Krv mi je zabrujala žilama.

Charlie je dovršavao doručak kad sam sišla u prizemlje, i smjesta mi je opazio raspoloženje.

“Lijep je dan vani”, spomenuo je.

“Da”, složila sam se sa širokim osmijehom.

Osmjehnuo se i on meni, a smeđe su mu se oči naborale u kutovima. Kad se Charlie smiješio, bilo mi je lakše vidjeti zašto su on i moja majka prebrzo uskočili u mladenački brak. Najveći dio onog romantičnog mladića iz tih dana izgubio se prije nego što sam ga upoznala, dok mu se kovrčava smeđa kosa – iste boje, ako već ne i teksture, kao i moja – povukla, otkrivajući postupno sve više sjajne kože njegove čele. Ali, kad se osmjehnuo, vidjela sam tračak onoga čovjeka koji je pobjegao s Renée kad je bila samo dvije godine starija nego što sam ja danas.

Vedro sam doručkovala, promatrajući kako se trunci prašine kovitlaju na suncu koje sja kroz stražnji prozor. Charlie mi je doviknuo pozdrav na odlasku, a onda sam čula kako se vozilo udaljava od kuće. Zastala sam na putu do vrata s rukom na vjetrovki. Izazivala bih sudbinu da je ostavim doma. Uzdahnuvši, prebacila sam je preko ruke i iskoračila u najsajjniju svjetlost svih ovih mjeseci.

Uloživši pozamašan trud u habanje vlastitih zglobova, uspjela sam spustiti oba prozora na kamionetu skoro do kraja. Bila sam jedna od prvih u školi; nisam čak ni pogledala na sat u žurbi da izađem iz kuće. Parkirala sam se i otišla do rijetko korištenih klupa za objedovanje na otvorenom južno od kantine. Klupe su još bile malo vlažne, pa sam sjela na kabanicu, sretna što mi je dobro došla. Zadaća mi je bila gotova – plod siromašnog društvenog života – ali bilo je nekoliko zadataka iz trigonometrije za koje nisam bila sigurna da sam ih dobro uradila. Marljivo sam izvadila udžbenik, ali na pola puta kroz provjeru prvog zadatka počela sam sanjariti, pro-

matrajući igru sunca na stablima crvenih kora. Odsutno sam stala črčkati po marginama zadaće. Nakon nekoliko minuta, odjednom sam shvatila da sam nacrtala pet pari tamnih očiju što zure u mene s lista papira. Izbrisala sam ih gumicom.

“Bella!”, čula sam kako me neko zove, a zvuči kao Mike. Osvrnula sam se i shvatila da se škola napučila dok sam ondje sjedila izgubljena u mislima. Svi su bili u majicama, neki čak i u kratkim hlačama, iako temperatura nije mogla biti iznad petnaest stupnjeva. Mike mi se približavao u kaki bermudama i prugastoj ragbijaškoj majici, mašući.

“Hej, Mike”, doviknula sam mu i odmahнула, jer nisam mogla biti suzdržana u ovakvo jutro.

Sjeo je do mene, dok su mu uredni šiljci kose zlaćano sjali na tom svjetlu, a široki mu se osmijeh protezao licem. Tako se oduševio što me vidi da sam mu morala biti zahvalna.

“Nikad to prije nisam primijetio – kosa ti je blago crvenkasta”, zapazio je, primivši mi prstima pramen koji je lepršao na povjetarcu.

“Samo na suncu.”

Postalo mi je čisto malo neugodno kad mi je zataknuo pramen za uho.

“Super dan, je l’ tako?”

“Takve ja dane volim”, složila sam se.

“Što si jučer radila?” Zvučao je mrvicu previše posjednički.

“Uglavnom sam pisala lektiru.” Nisam dodala i to da sam je završila – čemu zvučati bahato.

Opalio se po čelu donjim dijelom dlana. “Ma da – trebamo je predati u četvrtak, tačno?”

“Ovaj, u srijedu, mislim.”

“U srijedu?” Namrštio se. “To ne valja... O čemu pišeš svoju?”

“O tome postupa li Shakespeare sa svojim ženskim likovima na mizogini način.”

Zagledao se u mene kao da sam upravo rekla nešto na pučkom latinskom.

“Očito se moram toga večeras prihvatiti”, rekao je poraženo. “A baš sam te htio pitati bi li htjela izaći sa mnom.”

“O.” Uhvatio me nespremnu. Zašto više nikako ne mogu ugodno porazgovarati s Mikeom a da mi ubrzo ne postane neugodno?

“Pa, mogli bismo na večeru, ne znam... a lektiru bih ostavio za kasnije.” Usrdno se osmjehnuo.

“Mike...” Mrzila sam biti stavljena pred gotov čin. “Ne bih rekla da ti je to baš najpametnije.”

Snuždio se. “Zašto?”, upitao me, snuždeno. Načas sam se prisjetila Edwarda, upitavši se je li i on pomislio na njega.

“Mislim... a ako ikome ponoviš to što ti sada kažem, drage volje ću te nasmrtno prebiti”, pripretila sam mu, “ali imam dojam da bi to povrijedilo Jessicine osjećaje.”

Zapanjio se, jer očito uopće nije razmišljao u *tom* smjeru. “Jessicine?”

“Daj, zbilja, Mike, jesi li ti *slijep*?”

“O”, izdahnuo je – vidno ošamućen. Iskoristila sam to da uteknem.

“Nastava počinje, a ne mogu opet zakasniti.” Skupila sam knjige i teke i tutnula ih u torbu.

Šutke smo otišli do treće zgrade, a on je izgledao zbu-njeno. Nadala sam se da ga te misli koje su ga obuzele vode u pravome smjeru.

Kad sam vidjela Jessicu na trigonometriji, prštala je od oduševljenja. Ona, Angela i Lauren odlučile su večeras otići u Port Angeles da kupe haljine za ples, pa me pozvala da i ja pođem, iako meni haljina nije trebala. Premišljala sam se. Bilo bi lijepo izaći iz mjesta s prijateljicama, ali ići će i Lauren. A ko zna što bih večeras još mogla raditi... Ali to je definitivno bio krivi smjer za puštanje mislima na slobodu. Naravno da sam bila sretna zbog toga što je sunčano. Ali to nije bilo posve odgovorno za moje euforično raspoloženje, ni izdaleka.

Tako da sam joj rekla da ću im se možda pridružiti i objasnila da prvo moram porazgovarati s Charliejem.

Dok smo išle na španjolski, nije razgovarala ni o čemu nego o plesu, nastavivši kao da nikakvog prekida nije bilo kad je nastava završila s pet minuta produžetka, pa smo konačno krenule na ručak. Bila sam odviše izgubljena u vlastitim mahnitim iščekivanjima da bih naročito pomno slušala što mi govori. Bolno mi je bilo stalo da vidim ne samo njega, već sve Cullenove – da ih usporedim s novim sumnjama koje su mi tištale um. Kad sam prešla prag kantine, osjetila sam kako mi se prvi istinski žmarac straha spušta niz hrbat i smješta u želucu. Hoće li mi prozrijeti misli? A onda me kosnuo jedan drugačiji osjećaj – hoće li Edward htjeti ponovno sjesti sa mnom?

Već sam rutinski prvo pogledala prema stolu Cullenovih. Titraj panike zadržtao mi je u želucu kad sam shvatila da je prazan. Sa sve manjom nadom, oči su mi pretražile ostatak kantine, ne bi li ga našle gdje sjedi sam i čeka me. Blagovaonica je bila gotovo puna – zakasnile smo zbog španjolskog – ali nije bilo ni traga od Edwarda i nikoga od njegovih. Oduzela sam se od očaja.

Odvukla sam se dalje za Jessicom, više se ni ne trudeći pretvarati da je slušam.

Toliko smo zakasnile da su svi već bili za našim stolom. Izbjegla sam prazno mjesto pokraj Mikea i sjela za ono do Angele. Nejasno sam primijetila da je Mike pristojno privukao stolicu Jessici, a njoj se lice na to ozarilo.

Angela mi je postavila nekoliko tihih pitanja o lektiri za *Macbetha*, na koja sam joj odgovorila što sam prirodnije mogla, dok sam vrtoglavo ponirala u jad. I ona me pozvala da večeras pođem s njima, tako da sam sada pristala, hvatajući se za bilo što ne bih li se pribrala.

Shvatila sam da sam u sebi još gajila posljednju trunku nade kad sam ušla na biologiju, ugledala njegovo prazno mjesto i osjetila novi val razočaranja.

Ostatak dana prošao je sporo i turobno. Na tjelesnom smo imali predavanje o pravilima badmintona, iduće muke koju su mi odlučili priuštiti. Ali to je bar značilo da sam dobila priliku da sjedim i slušam, umjesto da se trgam po dvorani. Najbolje je bilo to što trener nije stigao do kraja, tako da ću se i sutra izvući. Nije bitno što će me preksutra zato oboružati reketom i pustiti me da haram po ostatku razreda.

Bilo mi je drago otići iz škole, da se mogu slobodno duriti i žalovati prije večerašnjeg izlaska s Jessicom i društvom. Ali odmah nakon što sam ušla na vrata Charliejeve kuće, nazvala me Jessica i otkazala planove. Pokušala sam zvučati sretno zbog toga što ju je Mike pozvao van na večeru – zbilja mi je laknulo zato što mu je očito napokon počelo dolaziti iz pete u glavu – ali oduševljenje mi je zvučalo lažno u vlastitim ušima dok sam govorila. Premjestila je naš shopping-izlet za sutra navečer.

Tako da mi je preostalo vrlo malo razbibrige. Za ve-

čeru mi se već marinirala riba, uz salatu i kruh preostale od sinoć, tako da oko toga nisam imala posla. Posvetila sam pola sata zadaći, ali onda sam i to obavila. Provjerila sam e-mail, pročitavši zaostatak majčinih pisama, sve odsječnijih što su bila skorija. Uzdahnula sam i na brzinu joj otipkala odgovor.

Mama,

oprosti. Bila sam stalno vani. Otišla sam na plažu s nekim prijateljima. I imala sam lektiru.

Izgovori su mi bili poprilično bijedni, tako da sam odustala od toga.

Danas je vani sunčano – znam, i ja sam šokirana – tako da idem van upiti što više vitamina D mogu. Volim te.

Bella.

Odlučila sam ubiti sat vremena čitanjem nečega što nema veze sa školom. Imala sam malu zbirku knjiga koje sam ponijela sa sobom u Forks, od kojih je najpohabnija bila zbirka djela Jane Austen u jednom svesku. Odlučila sam se za nju i krenula u dvorište, uzevši otrcanu staru dekiću iz ormara za posteljinu na vrhu stubišta dok sam silazila.

Vani, u Charliejevom malom, četvrtastom dvorištu, presavinula sam dekiću na pola i prostrla je izvan dometa sjene krošanja na gustom travnjaku, koji će uvijek biti pomalo vlažan, ma koliko dugo vani bilo sunčano. Legla sam na trbuh, prekrizila gležnjeve u zraku i počela prelistavati pojedine romane u knjizi ne bih li odabrala onaj koji će mi najtemeljitiije zaokupiti misli. Najdraži su mi bili *Ponos i predrasude* i *Razum i osjećaji*. Ovaj prvi sam najskorije pročitala, pa sam prionula na *Razum i osjećaje*, shvativši tek nakon što sam došla do trećeg poglavlja da se junak priče slučajno zove *Edward*. Ljutito sam prešla

na *Mansfield Park*, ali junak toga djela nosio je ime *Edmund*, naprosto odviše slično. Zar krajem osamnaestog stoljeća nije bilo drugih raspoloživih imena? Srdito sam zaklopila knjigu i prevalila se na leđa. Zasukala sam rukave najviše što sam mogla i zažmirila. Neću razmišljati ni o čemu osim o toplini na svojoj koži, strogo sam naredila sebi. Povjetarac je i dalje bio blag, ali nosio mi je vitice kose preko lica, a to me malo škakljalo. Raširila sam svu kosu iznad glave, puštajući je da se rasprostire po dekici iznad mene, i opet se usredotočila na vrućinu koja mi dotiče kapke, jagodice, nos, usne, podlaktice i vrat, koja mi prodire kroz tanku košulju...

Iduće što pamtim bio je zvuk skretanja Charliejevog automobila na cigleni prilazni put. Iznenadeno sam se uspravila u sjedeći položaj, shvativši da je sunce nestalo iza krošanja, a ja sam zaspala. Pogledala sam bunovno oko sebe s iznenadnim dojmom da nisam sama.

“Charlie?”, zazvala sam. Ali čula sam kako je zalupio vrata za sobom s prednje strane kuće.

Skočila sam na noge, blesavo napeta, i dohvatila već vlažnu dekicu i knjigu. Utrčala sam u kuću da pristavim ulje na tavi, shvativši da će večera zakasniti. Charlie je upravo stavljao pojas s pištoljem na vješalicu i izuvao čizme kad sam ušla.

“Oprosti, tata, večera još nije spremna – zaspala sam vani.” Suzdržala sam se da ne zijevnem.

“Ništa zato”, rekao je. “Htio sam ionako prvo vidjeti koji je rezultat utakmice.”

Nakon večere sam malo gledala televiziju s Charliejem, da prekratim vrijeme. Nije se davalo ništa što sam htjela gledati, ali znao je da ne volim bejzbol, pa je prebacio na neku tupavu humorističnu seriju koja se ni

meni ni njemu nije sviđala. Samo, bilo mu je vidno drago što nešto radimo zajedno. A meni je prijalo, usprkos potištenosti, što je on sretan.

“Tata”, rekla sam za vrijeme reklama, “Jessica i Angela idu sutra navečer u Port Angeles da pogledaju haljine za ples, pa su me pozvale da im pomognem... mogu li s njima?”

“Jessica Stanley?”, upitao me.

“I Angela Weber.” Uzdahnula sam dok sam mu navodila pojedinosti.

Zbunio se. “Ali ti ne ideš na ples, je l’ tako?”

“Ne, tata, ali pomažem *njima* da nađu haljine – znaš, treba im konstruktivna kritika.” Ne bih to morala objašnjavati jednoj ženi.

“Pa, u redu.” Očito je shvatio da nije dorastao ženskim poslovima. “Ipak, sutradan ti je škola.”

“Idemo odmah iza nastave, da se možemo ranije vratiti. Snaći ćeš se za večeru, je l’ tako?”

“Bella, sedamnaest godina sam se samostalno hranio prije nego što si ti došla”, podsjetio me.

“Ne znam kako si preživio”, promrsila sam, a zatim razgovjetnije dodala: “Ostavit ću ti hladnih narezaka za sendviče u hladnjaku, može? Skroz na vrhu.”

Ujutro je opet bilo sunčano. Probudila sam se s obnovljenom nadom koju sam mračno pokušala potisnuti. Obukla sam se za toplije vrijeme u mornarsko plavu bluzu s V-izrezom – koju sam u Phoenixu nosila samo po čiči zimi.

Tempirala sam dolazak u školu tako da mi jedva ostane vremena da stignem na nastavu. Čemer me obuzimao dok sam obilazila puno parkiralište u potrazi za mjestom i usput tražila onaj srebrni kojeg očito nije bilo. Parkira-

la sam se u zadnjem redu i požurila na engleski, stigavši zadihana, ali i obuzdana, taman prije zvona.

Bilo mi je isto kao i jučer – jednostavno nisam mogla spriječiti sitne klice nade da mi bujaju u svijesti, a onda su ih uzaludna pretraga blagovaonice i prazno mjesto pokraj mene na biologiji okrutno zadržale u meni.

Plan za Port Angeles opet je vrijedio za večeras, utoliko privlačniji zbog toga što je Lauren imala druge obveze. Jedva sam čekala da izađem iz mjesta, ne bih li se prestala osvrutati u nadi da ću ga opaziti kako se pojavljuje iz vedra neba, onako kao i uvijek. Zavjetovala sam se sebi da ću večeras biti dobro raspoložena i da neću ni Angeli ni Jessici pokvariti užitak lova na haljine. Možda bih si i ja mogla kupiti pokoji komad odjeće. Odbila sam i samu pomisao na to da bih predstojećeg vikenda mogla sama otići u šoping u Seattle jer me više neće zanimati raniji dogovor. Pa valjda on to ne bi otkazao a da mi prvo ne kaže.

Nakon nastave, Jessica je otišla za mnom doma u svoje starom bijelom Mercuryju, kako bih se mogla riješiti knjiga i kamioneta. Brzo sam se počestljala kad sam ušla u kuću, osjetivši blagi ushit na pomisao da ću napustiti Forks. Ostavila sam Charlieju poruku na stolu, ponovno mu objasnivši gdje da nađe večeru, prebacila svoj otrcani novčanik iz školske torbe u torbicu koju sam rijetko nosila, i istrčala natrag do Jessice. Zatim smo otišle do Angeline kuće, a ona nas je već čekala. Uzbuđenje mi je eksponencijalno naraslo kad smo fizički prošli pokraj znaka gradske međe.

8. PORT ANGELES

JESS JE VOZILA BRŽE OD NAČELNIKA, TAKO DA SMO STIGLE u Port Angeles prije četiri. Već dosta dugo nisam bila vani s curama, pa sam živnula od naleta estrogena. Slušali smo cendrave rokerske pjesme dok je Jessica brbljala o dečkima s kojima se družimo. Njena večera s Mikeom prošla je vrlo dobro, i sad se nadala da će do subote navečer stići i do prvog poljupca. Zadovoljno sam se osmjehnula sama sebi. Angela je bila pasivno sretna što ide na ples, ali Eric je nije zaista zanimao. Jess ju je pokušala nagnati da prizna ko bi onda bio njezin tip, ali ja sam se ubrzo umiješala s pitanjem o haljinama, da je poštedim. Angela mi je uputila zahvalan pogled.

Port Angeles bio je prekrasno turističko mjesto, daleko uređenije i živopisnije od Forksa. Ali Jessica i Angela dobro su ga poznavale, tako da nisu namjeravale tratiti vrijeme na slikoviti korzo uz obalu zaljeva. Jess nas je odvezla ravno do jedine velike robne kuće u mjestu,

nekoliko ulica udaljene od domaćinski uređenih pročelja uz more.

Ples je imao biti poluformalan, a nismo bile baš sigurne što to znači. I Jessica i Angela gotovo su se s nevjericom iznenadile kad sam im rekla da u Phoenixu nijednom nisam bila na plesu.

“Zar nikad nisi otišla s nekim dečkom?”, upitala me Jess s nevjericom na ulazu u robnu kuću.

“Zbilja”, pokušala sam je uvjeriti, ne htijući joj priznati svoje plesne mane. “Nikad nisam imala nikoga ko bi mi ni izbliza bio dečko. Nisam puno izlazila.”

“Zbog čega?”, ostala je uporna Jessica.

“Niko me nikad nije zvao”, iskreno sam joj odgovorila.

Složila je skeptičnu facu. “Ovdje te zovu van”, podsjetila me, “a ti ih odbijaš.” Sad smo bile u odjelu za mladež i pregledavale vješalice ne bismo li našle odjeću za izlaske.

“Pa, s izuzetkom Tylera”, potiho ju je dopunila Angela.

“Molim?”, zinula sam u čudu. “Što si to rekla?”

“Tyler je svima kazao da te vodi na maturalsku”, obavijestila me Jessica sa sumnjom u očima.

“Što je rekao?” Zvučala sam kao da se gušim.

“Rekla sam ti da to nije istina”, prišapnula je Angela Jessici.

Ostala sam nijema, još pogođena šokom koji se brzo pretvarao u srditost. Ali sad smo pronašle vješalice s haljinama i valjalo je prionuti na posao.

“Zbog toga te Lauren poprijeko gleda”, zahihotala se Jessica dok smo razgrtale odjeću.

Zaškrgutala sam zubima. “Što misliš, da ja njega pre-

gazim kamionetom, bi li prestao više osjećati krivnju zbog one nesreće? Pa da mi se prestane iskupljivati i da budemo kvit?”

“Možda”, posprdno se osmjehnula Jess. “*Ako* je to pravi razlog zbog kojeg to govori.”

Ponuda haljina nije bila velika, ali obje su našle nešto što bi vrijedilo isprobati. Sjela sam na tabure odmah pokraj ulaza u kabinu, pokraj trostrukog zrcala, i pokušala obuzdati srdžbu.

Jess se nije mogla odlučiti između dvije haljine – jedna je bila duga, crna, bez naramenica i klasično skrojena, a druga električno plava, do koljena, s bretelicama. Rekla sam joj da izabere plavu; zašto ne bi istaknula oči? Angela se odlučila za blijedoružičastu haljinu koja joj je lijepo padala niz visoko tijelo i isticala nijanse meda u svijetlosmeđoj kosi. Objema sam nadijelila naramke komplimentata i pomogla im da vrate odbačene haljine na vješalice. Cijeli postupak bio je mnogo kraći i lakši od sličnih kupovina na koje sam doma odlazila s Renée. Valjda i ograničen izbor ima svojih prednosti.

Otišle smo na odjel cipela i popratne opreme. Dok su one isprobavale, ja sam ih samo gledala i davala im svoje mišljenje, jer mi se nije dalo kupovati za sebe, iako su mi doista trebale nove cipele. Uzbudjenje izlaska s curama kvirila mi je ljutnja na Tylera, pa mi se smrknutost već vraćala.

“Angela?”, pozvala sam je oklijevajući, dok je isprobavala par ružičastih potpetica s vrpcama – presretna što izlazi s nekim ko je dovoljno visok da bi ona uopće mogla nositi visoke pete. Jessica je odlutala prema pultu s nakitom, tako da smo ostale same.

“Da?” Ispružila je nogu, zavrnuvši gležanj da bolje vidi cipelu.

Prepala sam se i odustala. “Te mi se sviđaju.”

“Mislim da ću ih uzeti – iako mi nikad neće ići ni uz što osim te haljine”, zamišljeno je rekla.

“Ma, samo daj – na akciji su”, obodрила sam je. Osmjehnula mi se i vratila poklopac na kutiju s mutno-bijelim cipelama praktičnijeg izgleda.

Opet sam pokušala. “Ovaj, Angela...” Radoznalo je podigla pogled.

“Je li uobičajeno da... Cullenovi” – nisam odmicala pogled s cipela – “često nisu u školi?” Doživjela sam teški neuspjeh u pokušaju da zvučim nehajno.

“Da, svaki put kad je vrijeme lijepo idu na izlet – čak i doktor. Svi jako vole prirodu”, rekla mi je tiho, i sama razgledavajući nove cipele. Nije mi postavila nijedno potpitanje, a kamoli stotine koje bi izletjele iz Jessice. Angela mi je postajala zaista draga.

“O.” Promijenila sam temu kad se Jessica vratila da nam pokaže nakit od kvarca koji je našla da joj ide uz srebrne cipele.

Namjeravale smo otići na večeru u jedan talijanski restorančić na korzu, ali kupovanje haljina nije nam oduzelo onoliko vremena koliko smo očekivale. Jess i Angela htjele su odnijeti odjeću natrag u auto i zatim se prošetati do zaljeva. Rekla sam im da se nađemo u restoranu za sat vremena – htjela sam potražiti neku knjižaru. Obje su htjele poći sa mnom, ali rekla sam im da se samo provedu kako im odgovara – ne znaju kako se znam zanijeti kad sam okružena knjigama; u takvim bih situacijama najradije bila sama. Otišle su do auta veselo ćaskajući, a ja sam se zaputila u smjeru koji mi je pokazala Jess.

Bez problema sam pronašla knjižaru, ali ona nije bila

to što sam tražila. Izlozi su bili prepuni kristala, sanovnika i knjiga o duhovnom iscjelivanju. Nisam ni ušla unutra. Kroz izlog sam vidjela pedesetogodišnju ženu duge, ravne sijede kose raspuštene niz leđa, odjevenu u haljinu ravno iz šezdesetih, kako me pozdravlja smiješkom iza pulta. Zaključila sam da bih bar taj razgovor mogla preskočiti. Zacijelo u mjestu postoji neka normalna knjižara.

Nastavila sam vrludati ulicama, sve prometnijim pri kraju radnog vremena, u nadi da idem prema gradskom središtu. Nisam marila koliko sam zapravo trebala na put kojim idem; opirala sam se očajavanju. Davala sam sve od sebe da ne razmišljam o njemu i onome što je Angela rekla... i više se od svega trudila da suzbijem nade za subotu, strahujući od razočaranja bolnijeg od ostalih, kad sam odjednom malo dalje u ulici ugledala nečiji srebrni volvo, i sve me odjednom pogodilo. Glupi, nepouzdana vampir, pomislila sam .

Odmarširala sam prema jugu, u smjeru nekih velikih izloga koji su mi djelovali obećavajuće. Ali kad sam stigla do njih, ispostavilo se da su to samo servis i jedan prazan lokal. I dalje sam imala previše vremena da bih odmah pošla potražiti Jess i Angelu, a definitivno sam trebala popraviti raspoloženje prije nego što se opet nađem s njima. Nekoliko puta sam prošla prstima kroz kosu i duboko udahnula više puta prije nego što sam produžila iza ugla.

Počela sam shvaćati, dok sam prelazila još jednu ulicu, da idem u pogrešnom smjeru. Ono malo pješaka koje sam vidjela hodali su prema sjeveru, a zgrade oko mene izgledale su uglavnom kao skladišta. Odlučila sam skrenuti na istok na idućem uglu, a onda skrenuti natrag

nakon nekoliko križanja u nadi da ću se nekom drugom ulicom uspjeti vratiti na korzo.

Četvorica muškaraca pojavila su se iza ugla prema kojem sam išla, odjeveni odviše ležerno da bi bila riječ o ljudima koji se vraćaju iz ureda, ali i odviše neuredni da bi bila riječ o turistima. Dok su mi prilazili, shvatila sam da nisu puno stariji od mene. Glasno su zbijali šale, obijesno se cerekali i bubali se po nadlakticama. Odmaknula sam se u stranu pločnika koliko se dalo da imaju prostora da prođu, i ubrzala korak, gledajući pokraj njih prema uglu.

“Hej, ti!”, jedan je dobacio u prolazu, zacijelo meni, jer nikoga drugog nije bilo u blizini. Nagonski sam se osvrnula. Dvojica su zastala, a druga dvojica usporila. Obratio mi se izgleda onaj najbliži, zdepasti, tamnokosi tip u ranim dvadesetima. Nosio je raskopčanu kariranu košulju preko prljave majice, uz odrezane traperice i sandale. Zakoraknuo je prema meni.

“Zdravo”, promumljala sam, reagiravši refleksno. Zatim sam brzo odvratila pogled i još brže se zaputila prema uglu. Začula sam kako praskaju u grohotni smijeh iza mene.

“Hej, čekaj!”, doviknuo je jedan od njih opet za mnom, ali ja sam samo pognula glavu i zašla za ugao s uzdahom olakšanja. Još sam ih čula kako se pozadi guše od smijeha.

Našla sam se na pločniku koji vodi kraj stražnjih strana većeg broja skladišta sumornih boja, svakoga s velikim vratima za istovar kamiona, zaključanih lokotima preko noći. Na južnoj strani ulice nije bilo pločnika, samo lančana ograda s bodljikavom žicom na vrhu, kao zaštita za nekakvo skladišno dvorište s dijelovima za mo-

tore. Odlutala sam daleko od onoga dijela Port Angelesa koji sam, kao posjetitelj, trebala vidjeti. Shvatila sam da pada mrak, da se oblaci konačno vraćaju i gomilaju na zapadnom obzorju, stvarajući rani zalazak sunca. Istočno nebo bilo je još vedro, ali sve bljeđe, prožeto ružičastim i narančastim prugama. Vjetrovka mi je ostala u autu, pa sam iznenada zadrhtala i čvrsto prekrížila ruke preko prsa. Pokraj mene je prošao jedan kombi, a zatim je ulica opustjela.

Nebo se uto još više zatamnilo, a kad sam preko ramena prostrijelila pogledom oblak kriv za to mračenje, šokirano sam otkrila da me dva tipa nijemo prate na sedam metara razdaljine.

Bili su iz iste skupine pokraj koje sam prošla na uglu, iako nijedan od njih nije bio onaj tamni koji mi se obratio. Smjesta sam okrenula glavu prema naprijed i ubrzala korak. Opet sam se stresla od studeni koja nije imala nikakve veze s vremenom. Torbica mi je bila obješena preko ramena, pa sam je prebacila preko glave, kako se savjetuje, da mi je ne bi mogli oteti. Tačno sam znala gdje mi je papreni sprej – još uvijek u neraspakiranoj platnenoj torbi ispod kreveta. Nisam imala mnogo novca sa sobom, samo jednu dvadeseticu i nekoliko novčanica od jednog dolara, pa mi je palo na pamet da “slučajno” ispustim torbicu i uteknem. Ali preplašeni me glasić iz pozadine misli upozorio da su ti tipovi možda nešto gore od lopova.

Pozorno sam počela osluškivati njihove tihe korake, daleko pretihe u usporedbi s razmetljivom bukom koji su ranije stvarali, i nije mi se učinilo da ubrzavaju, niti da mi se iole približavaju. Diši, morala sam se podsjetiti. Ne znaš idu li oni to za tobom. Nastavila sam hodati što

brže mogu a da ne potrčim, usredotočena na skretanje udesno od kojeg me sada dijelilo još samo nekoliko metara. Čula sam ih kako ostaju na jednakoj razdaljini kao i prije. Jedan je plavi auto skrenuo na ulicu s juga i brzo prošao pokraj mene. Došlo mi je da iskočim pred njega, ali oklijevala sam, sputana neznanjem slijede li me to oni doista, sve dok nije postalo prekasno.

Stigla sam do ugla, ali brzi mi je pogled otkrio da je riječ tek o slijepom prilazu do stražnje strane neke zgrade. Napola sam se okrenula, spremna skrenuti; sad sam to na brzinu morala ispraviti i šmugnuti uskim prilazom natrag do pločnika. Ulica je završila na idućem uglu, gdje je stajao znak obveznog zaustavljanja. Usredotočila sam se na jedva čujne korake iza mene, razmišljajući bih li potrčala ili ne. Samo, zvučalo je kao da sam im odmakla, a znala sam da bi me ionako sustigli. Sigurno bih se spotaknula i prostrla po pločniku da pokušam ubrzati. Zvuk koraka definitivno je sad bio dalji. Usudila sam se na brzinu osvrnuti; sad su bili na nekih petnaestak metara od mene, opazila sam s olakšanjem. Ali obojica su zurila u mene.

Trebala mi je cijela vječnost da stignem do ugla. Hodala sam ravnomjernim tempom, a tipovi iza mene zastajali su malo po malo sa svakim korakom. Možda su shvatili da su me prepali i sad im je bilo žao. Opazila sam dva auta kako odlaze na sjever i prolaze križanjem prema kojem sam išla, i odahnula od olakšanja. Bit će više ljudi oko mene nakon što se maknem s ove puste ulice. Zašla sam za ugao sa zahvalnim uzdahom.

I stala u mjestu.

S obje strane ulice stajali su goli zidovi bez prozora i vrata. U daljini, dva križanja niže, vidjela sam uličnu

rasvjetu, promet i pješake, ali sve je to bilo predaleko. Jer na pola puta niz ulicu, uz jednu zgradu sa zapadne strane, čekala su me ona druga dvojica. Obojica su uzbuđenim osmjesima popratila moje kočenje na pločniku. Tada sam shvatila da me oni to nisu slijedili.

Tjerali su me u stupicu.

Zastala sam tek na časak, ali činilo mi se da jako dugo traje. Zatim sam šmugnula na suprotnu stranu ulice. Imala sam mučan dojam da mi je to uzaludno. Koraci iza mene sad su se pojačali.

“Eto nas!” Prodorni glas onog zdepastog, tamnokosog tipa proparao je napetu tišinu tako da sam se trgnula. U sve dubljoj tami činilo se da gleda nekamo pokraj mene.

“Eto i nas”, odvratio mu je drugi glas iza mene, pa sam se opet trgnula dok sam pokušavala odbrzati niz ulicu. “Samo smo malo udarili drugim putem.”

Morala sam sada usporiti korake. Prebrzo sam prelazila razmak između sebe i onog para koji me čekao. Mogla sam dobro, glasno vrištati, pa sam usisala zrak, spremna da to i učinim, ali grlo mi je bilo tako suho da nisam bila sigurna koliko ću prodorna biti. Brzim sam pokretom prebacila torbicu preko glave i čvrsto primila naramenicu jednom rukom, spremna da im je predam, ili da je upotrijebim kao oružje, već prema potrebi.

Kad sam oprezno zastala, zdepasti tip odmaknuo se od zida i polako iskoračio na ulicu.

“Ne prilazi mi”, upozorila sam ga glasom koji je trebao biti snažan i neustrašiv. Ali imala sam pravo što se suhoga grla tiče – uopće nije bio prodoran.

“Ne budi takva, šećeru”, dobio mi je, a iza mene se opet začuo onaj grohotni smijeh.

Pripremila sam se za napad, raširivši noge i pokušavši se kroz paniku prisjetiti svog oskudnog znanja o samoodbrani. Udarac uvis donjim dijelom dlana mogao bi možda slomiti nos ili ga zabiti u mozak. Prstom u očnu duplju – pokušaj ga svinuti i iskopati oko. I standardno koljeno u prepone, jasno. Tad mi se u glavi oglasio isti onaj pesimistični glas, podsjetivši me da po svoj prilici ne bih imala izgleda ni protiv jednoga od njih, a četvorica su. Ma šuti! naredila sam tom glasu prije nego što me strava stigne onesposobiti. Neću pasti a da sa sobom još nekoga ne povedem. Pokušala sam progutati slinu, ne bih li mogla smoći pošteno vrisak.

Iza ugla su odjednom skrenuli farovi. Auto je skoro pogodio zdepastoga, prisilivši ga da odskoči prema pločniku. Bacila sam se na kolnik – *ovaj* će auto morati ili stati, ili me udariti. Ali srebrni se auto neočekivano okrenuo u mjestu, zaustavivši se s otvorenim suvozačkim vratima na samo korak-dva od mene.

“Upadaj”, naredio mi je srditi glas.

Zaprepastila me brzina kojom je nestao strah koji me gušio, naglost kojom me oblio osjećaj sigurnosti – čak i prije nego što sam ušla – čim sam čula njegov glas. Skočila sam na sjedalo i zalupila vrata za sobom.

U autu je bilo mračno, lampica se nije upalila pri otvaranju vrata, a lice mu se jedva vidjelo pri sjaju upravljačke ploče. Gume su zacvilile kad se naglo okrenuo prema sjeveru i prebrzo dao gas, zanijevši se prema ošamućenim tipovima na kolniku. Načas sam opazila kako se bacaju na pločnik kad smo se izravnali i pojurili prema luci.

“Stavi pojas”, naredio mi je, a ja sam shvatila da se grčevito držim za sjedalo objema rukama. Brzo sam ga po-

slušala; kopča pojasa glasno je škljocnula u mraku. Oštro je skrenuo nalijevo i pohitao dalje, prohujavši pokraj nekoliko znakova za zaustavljanje a da nije ni usporio.

Ali osjetila sam potpunu sigurnost i, zasad, potpunu nezainteresiranost za to kamo idemo. Gledala sam mu u lice s istinskim olakšanjem, olakšanjem koje je nadilazilo moje iznenadno izbavljenje. Proučavala sam mu besprijeckorne crte lica u polumraku, čekajući da mi se disanje smiri, sve dok nisam shvatila da mu je izraz zapravo ubitačno ljutit.

“Jesi li dobro?”, upitala sam ga, iznenadivši se promuklosti svoga glasa.

“Ne”, odsječno je rekao, pun srdžbe.

Ušutjela sam i nastavila mu promatrati lice, dok je bijesnim očima gledao ravno preda se, a onda je auto naglo stao. Pogledala sam oko sebe, ali bilo je tako mračno da su se vidjeli tek nejasni obrisi drveća oko ceste. Više nismo bili u mjestu.

“Bella?”, pozvao me napetim, obuzdanim glasom.

“Da?” Glas mi je i dalje bio hrapav. Pokušala sam se potihoo nakašljati.

“Jesi li ti dobro?” I dalje me nije ni pogledao, ali ljutnja mu se jasno vidjela na licu.

“Jesam”, tiho sam zakreštala.

“Rastresi mi misli, molim te”, naložio mi je.

“Oprosti, što?”

Naglo je izdahnuo.

“Samo brbljaj o nečemu beznačajnom dok se ne smirim”, pojasnio je, zažmirivši i stisnuvši si greben nosa palcem i kažiprstom.

“Hm.” Pokušala sam se sjetiti neke gluposti. “Pregazit ću Tylera Crowleyja sutra prije škole?”

I dalje je čvrsto žmirio, ali kut usana mu je zatitrao.
“Zašto?”

“Svima priča da me vodi na maturalnu – ili je sišao s uma, ili mi se još nastoji iskupiti zato što me skoro ubio prošli... pa, sjećaš se, a on sad misli da je *maturalna* nekako pravi način za to. Prema tome, ako mu ugrozim život, onda smo kvit i ne može mi se više pokušavati odužiti. Ne trebaju mi neprijatelji, a možda će me Lauren pustiti na miru ako me se on okani. Samo, možda ću mu trebati napraviti totalku na sentri. Ako ne bude imao auto, neće moći nikoga povesti na maturalnu...”
Nastavila sam brbljati.

“Čuo sam za to.” Zvučao je malo pribranije.

“*Ti si za to čuo?*”, upitala sam ga u nevjerici, a ranija ogorčenost mi je buknila. “Neće moći na maturalnu ni ako ostane paraliziran od vrata naniže”, promrsila sam, poboljšavajući plan.

Edward je uzdahnuo i napokon otvorio oči.

“Bolje si?”

“Ne baš.”

Pričekala sam, ali više ništa nije rekao. Spustio je glavu na naslon i zagledao se u strop auta. Lice mu je bilo ukočeno.

“Što je bilo?” Glas mi je izašao kao šapat.

“Katkad imam problema sa svojom prijekom ćudi, Bella.” I on je šaptao, a dok je gledao kroz prozor, oči su mu se posve suzile. “Ali *ne bi* bilo korisno da se okrenem i polovim one...” Nije dovršio rečenicu, već je odvratio pogled i načas ponovno uložio napor da obuzda svoju ljutnju. “Bar em se”, nastavio je, “pokušavam uvjeriti da je tako.”

“O.” To mi je djelovalo kao neprimjeren odgovor, ali nisam se mogla sjetiti boljeg.

Nastavili smo opet šutke sjediti. Pogledala sam sat na upravljačkoj ploči. Prošlo je pola sedam.

“Jessica i Angela će se zabrinuti”, promrmljala sam. “Trebala sam se već naći s njima.”

Upalio je motor bez riječi, glatko se okrenuo i pojurio natrag u grad. Našli smo se pod uličnom rasvjetom za tili čas, i dalje vozeći prebrzo, s lakoćom pretičući aute koji su se polako vozicali korzom. Parkirao se naporedo s trotoarom u prostoru koji mi se činio premalim za , ali on se u njega ugurao bez problema iz prve. Pogledala sam kroz prozor svjetla restorana *La Bella Italia*, odakle su Jess i Angela upravo izlazile, odmičući od nas zabrinutim korakom.

“Kako si znao gdje da...?”, zaustila sam, ali onda sam samo odmahнула glavom. Začula sam otvaranje vrata, okrenula se i ugledala ga kako izlazi.

“Što to radiš?”, upitala sam ga.

“Vodim te na večeru.” Blago se osmjehnuo, ali oči su mu bile krute. Izašao je iz auta i zalupio vratima. Ja sam se ušepRTLjala s pojasom, a onda žurno i sama izašla. Čekao me na trotoaru.

Progovorio je prije nego što sam stigla išta reći. “Idi zaustavi Jessicu i Angelu, da ne moram i njima ulaziti u trag. Mislim da se ne bih mogao obuzdati da opet naletim na ono tvoje drugo društvo.”

Stresla sam se od prijetnje u njegovu glasu.

“Jess! Angela!”, viknula sam za njima i mahnula im kad su se okrenule. Pohitale su natrag prema meni, a izraženo olakšanje na licima i jedne i druge istodobno je prešlo u iznenađenje kad su opazile pokraj koga to stojim. Zastale su, oklijevajući, na nekoliko koraka od nas.

“Pa gdje si bila?” U Jessicinu glasu osjećala se sumnja.

“Izgubila sam se”, krotko sam priznala. “A onda sam naišla na Edwarda.” Pokazala sam ga.

“Imate li nešto protiv da vam se pridružim?”, upitao ih je svilenim, neodoljivim glasom. Iz njihovih zapanjenih izraza bilo mi je jasno da ih nikad dosad nije počastio svojim čarima.

“Ovaj... može”, uspjela je procijediti Jessica.

“Ovaj, zapravo, Bella, već smo večerale dok smo te čekale – oprosti”, priznala je Angela.

“Nema problema – nisam gladna.” Slegnula sam ramenima.

“Mislim da bi trebala nešto pojesti.” Edwardov glas bio je prigušen, ali pun autoriteta. Pogledao je Jessicu i progovorio malo glasnije. “Smijem li večeras ja odvesti Bellu kući? Da je ne morate čekati dok večera.”

“Ovaj, nema problema, valjda...” Ugrizla se za usnu, nastojeći proniknuti iz moga izraza je li to ono što zaista hoću. Namignula sam joj. Nisam željela ništa više nego da se nađem nasamo sa svojim vječnim spasiteljem. Postojalo je toliko pitanja kojima ga neću moći obasuti sve dok ne budemo bili sami.

“U redu.” Angela je bila brža od Jessice. “Vidimo se sutra, Bella... Edwarde.” Ščepala je Jessicu za ruku i odvukla je prema autu, kojega sam opazila malo dalje, parkirano s druge strane Prve ulice. Dok su ulazile, Jess se okrenula i mahnula mi, lica punog znatiželje. Mahnula sam i ja njoj, želeći da se odvezu prije nego što ću mu se obratiti.

“Ozbiljno ti kažem, nisam gladna”, ponovila sam, pogledavši uvis u njegovo lice da mu pokušam razabrati izraz. Bilo je čudno.

“Udovolji mi.”

Otišao je do vrata restorana i otvorio ih s tvrdoglavim držanjem. Očito više nije bilo mjesta za daljnju raspravu. Prošla sam pokraj njega i ušla u restoran, rezignirano uzdahnuvši.

U restoranu nije bila gužva – u Port Angelesu nije bila sezona. Dočekala nas je domaćica, a ja sam shvatila kako ona to gleda Edwarda dok ga je procjenjivala pogledom. Izrazila mu je dobrodošlicu malo toplije nego što je baš bilo nužno. Iznenadila sam se koliko me to jedi. Bila je skoro za pedalj viša od mene i neprirodno plava.

“Stol za dvoje?” Zvučala je zavodljivo, sve i ako to nije htjela. Vidjela sam kako me odmjerila i smjesta odmaknula pogled, zadovoljna mojom očitom prosječnošću i opreznim razmakom bez dodirivanja koji je Edward održavao između nas. Odvela nas je do stola dovoljno velikog za četvero u sredini najzauzetijeg dijela prostora za objedovanje.

Htjela sam sjesti, ali Edward mi je odmahnuo glavom.

“Možda nešto intimnije?”, tiho je zamolio domaćicu. Nisam bila sigurna u to, ali učinilo mi se da joj je krišom dodao napojnicu. Samo sam u starim filmovima vidjela da neko odbija stol.

“Naravno.” Zvučala je jednako iznenađeno kao što sam ja bila. Okrenula se i odvela nas oko paravana do malog prstena separea – svih praznih. “Je li ovo u redu?”

“Savršeno.” Zabljesnuo ju je svojim sjajnim osmijehom, načas je zaslijepivši.

“Ovaj” – odmahnuo je glavom i zatreptala – “konoarica će vam smjesta doći.” Udaljila se nesigurnim korakom.

“Stvarno ne bi smio to raditi ljudima”, opomenula sam ga. “Zbilja nije fer.”

“Što ja to radim?”

“Zasljepljuješ ih tim osmijehom – ona ovog trena vjerojatno ne može doći sebi u kuhinji.”

Izgledao mi je zbunjeno.

“Ma daj, molim te”, rekla sam sumnjičavo. “*Sigurno* znaš kakav dojam ostavljaš na ljude.”

Nagnuo je glavu u stranu i znatiželjno me pogledao. “Zasljepljujem ljude?”

“Nisi to primijetio? Misliš da svima tako lako uspijeva da bude po njihovom?”

Zanemario je moja pitanja. “Zasljepljujem li *tebe*?”

“Često”, priznala sam.

A zatim nam je stigla konobarica, s iščekivanjem na licu. Domaćica joj je nesumnjivo sve ispričala iza kulisa, a ova nova djevojka očito nije bila razočarana. Zatakнула je uvojak kratke crne kose za jedno uho i osmjehnula se nepotrebno toplo.

“Zdravo. Zovem se Amber i večeras ću vas posluživati. Što biste htjeli popiti?” Nije mi promaklo da se obraća samo njemu.

Pogledao me.

“Ja ću koka-kolu.” Zvučalo je kao da ga pitam.

“Dvije koka-kole”, rekao je.

“Odmah ću vam ih donijeti”, usrdno mu je kazala uz još jedan nepotreban osmijeh. Ali on to nije opazio. Promatrao je mene.

“Što je?”, upitala sam ga kad je otišla.

Oči su mu ostale uprte u moje lice. “Kako se osjećaš?”

“U redu sam”, odgovorila sam mu, iznenađena nape-tošću u njegovu glasu.

“Ne osjećaš vrtoglavicu, mučninu, hladnoću...?”

“Zar bih trebala?”

Zahihotao se kad je čuo kako sam zbunjena.

“Pa, zapravo čekam da padneš u nesvijest.” Lice mu se izvilo u onaj savršeno izvijeni osmjeh.

“Mislim da se to neće dogoditi”, rekla sam kad sam ponovno počela disati. “Oduvijek mi je potiskivanje neugodnosti vrlo dobro išlo.”

“Svejedno, bit će mi lakše kad uneseš malo šećera i hrane u sebe.”

Tačno na taj šlagvort pojavila se konobarica s našim pićima i košaricom krušnih štapića. Okrenula mi se leđima dok ih je stavljala na stol.

“Spremni ste naručiti?”, upitala je Edwarda.

“Bella?”, pozvao me. Nevoljko se okrenula prema meni.

Izabrala sam prvo što sam vidjela na jelovniku. “Ovaj... ja ću raviole s gljivama.”

“A vi?” Obratila se opet njemu, nasmiješena.

“Neću ništa”, rekao je. Naravno da neće.

“Samo mi javite ako se predomislite.” Nosila je i dalje onaj koketni osmijeh, ali on je više nije gledao, pa se udaljila sva nezadovoljna.

“Pij”, naložio mi je.

Poslušno sam srknula kolu, a onda stala piti veće gutljaje, iznenadivši se koliko sam žedna. Shvatila sam da sam je iskapila nadušak kad mi je ponudio i svoju čašu.

“Hvala”, promrsila sam, još žedna. Hladnoća ledene kole širila mi se prsima, i stresla sam se.

“Je li ti hladno?”

“Samo zbog koka-kole”, objasnila sam, stresavši se opet.

“Zar nemaš neku jaknu?” Zvučao je prijekorno.

“Da.” Pogledala sam praznu klupu do sebe. “O – ostala mi je u Jessicinom autu”, shvatila sam.

Edward se počeo izvlačiti iz svoje jakne. Odjednom sam shvatila da nijednom nisam zapazila što on ima na sebi – ne samo večeras, nego uopće. Naprosto mu nisam mogla prestati gledati lice. Sad sam se prisilila da pažljivo pogledam. Upravo je skidao laganu svijetlosmeđu kožnu jaknu; ispod je nosio dolčevitu boje slonovače. Pristajala mu je tijesno, ističući mišićava prsa.

Pružio mi je jaknu, prekinuvši me u očaranu promatranju.

“Hvala”, opet sam mu rekla i uvukla ruke u njegovu jaknu. Bila je hladna – kao moja vjetrovka nakon što je cijelu noć visila na propuhu u hodniku. Opet sam se stresla. Imala je čudesan miris. Udahnula sam duboko, trudeći se prepoznati tu slasnu aromu. Nisam imala dojam da je kolonjska voda. Rukavi su mi bili poprilično predugi; zasukala sam ih da oslobodim šake.

“Ta nijansa plave boje lijepo ti pristaje uz kožu”, rekao je, promatrajući me. Iznenadila sam se; pogledala sam se i, naravno, sva porumenjela.

Gurnuo je krušne štapiće prema meni.

“Ozbiljno ti kažem, neću pasti u nesvijest”, usprotivila sam se.

“Trebala bi – *normalna* osoba bi. A ti nisi ni potrese-na.” Nešto ga je bunilo. Zagledao mi se u oči, a sad sam opazila kako su njegove oči svijetle, svjetlije no ikad, zlaćane boje karamele.

“Osjećam se vrlo sigurno uz tebe”, priznala sam mu, opčinjeno mu opet kazavši istinu.

To mu nije bilo drago čuti; alabasterne su mu se vjeđe naborale. Mrko je odmahnuo glavom.

“Ovo je složenije nego što sam predviđao”, promrsio je sebi u bradu.

Uzela sam jedan krušni štapić i počela grickati vršak, mjerkajući mu izraz lica. Upitala sam se kad će biti u redu da ga počnem propitkivati.

“Obično si bolje volje kad su ti oči tako svijetle”, primijetila sam, ne bih li ga odvratila od te neke misli od koje je postao tako namršten i ozbiljan.

Zapanjeno me pogledao. “Što?”

“Uvijek si prijek kad su ti oči crne – tada to očekujem”, nastavila sam. “Imam teoriju o tome.”

Oči su mu se suzile. “Opet teorije?”

“Aha.” Nastavila sam žvakati mali zalogaj kruha, nastojeći izgledati nezainteresirano.

“Nadam se da ćeš ovaj put biti kreativnija... ili i dalje kradeš ideje iz stripova?” Blijedi mu je osmijeh bio podrugljiv; gledao me i dalje suženim očima.

“Pa, ne, nije mi to iz stripa, ali nisam to ni sama smislila”, priznala sam mu.

“I?”, potaknuo me da nastavim.

Ali onda se konobarica došetala iza paravana s mojom hranom. Shvatila sam da smo se nesvjesno prignuli jedno prema drugome preko stola, jer smo se oboje uspravili kad je prišla. Stavila je jelo pred mene – izgledalo je prilično dobro – i brzo se okrenula prema Edwardu.

“Jeste li se predomislili?”, upitala ga je. “Zar vam nikako ne bih mogla izaći u susret?” Možda mi se samo pričinila dvosmislenost u njezinim riječima.

“Ne, hvala, ali bilo bi lijepo da dobijemo još kole.” Dugom, bijelom rukom mahnuo je prema praznim čašama ispred mene.

“Naravno.” Pokupila je čaše i otišla.

“Što si htjela reći?”, upitao me.

“Ispričat ću ti u autu. Ako...” Zastala sam.

“Imaš uvjete?” Podigao je jednu obrvu, a glas mu je dobio zloslutan prizvuk.

“Imam nekoliko pitanja, jasno.”

“Jasno.”

Konobarica se vratila s još dvije koka-kole. Ovaj put ih je šutke odložila i otišla natrag.

Otpila sam gutljaj.

“Pa, samo izvoli”, potjerao me, i dalje strogim glasom.

Počela sam od najjednostavnije teme. Tako sam bar mislila. “Zbog čega si u Port Angelesu?”

Spustio je pogled i polako preklopio svoje krupne šake na stolu. Oči su mu ispod trepavica sijevnule prema meni, a na licu mu se pojavio tračak posprdnog osmijeha.

“Iduće pitanje.”

“Ali ovo je najlakše”, usprotivila sam se.

“Iduće pitanje”, ponovio je.

Ozlojeđeno sam spustila pogled. Odmotala sam pribor za jelo, uzela vilicu i pažljivo nabola jedan ravioli. Polako sam ga stavila u usta, i dalje ne podižući oči, razmišljajući pri žvakanju. Šampinjoni su bili dobri. Progutala sam ih, otpila još malo koka-kole i zatim ga pogledala.

“U redu, onda.” Prostrijelila sam ga pogledom i polako nastavila. “Uzmimo, hipotetski rečeno, naravno, da... neko... može znati što ljudi misle, čitati im misli, znaš – uz pojedine izuzetke.”

“Uz samo *jedan* izuzetak”, ispravio me, “hipotetski rečeno.”

“Dobro, uz jedan izuzetak, onda.” Oduševilo me

što je prihvatio igru, ali pokušala sam zvučati nehajno. “Kako to funkcionira? Koja su ograničenja? Kako... taj neko... može naći nekoga drugog tačno u pravom trenutku? Kako on to zna da je ona u nevolji?” Upitala sam se imaju li moja zamršena pitanja uopće ikakvog smisla.

“Hipotetski rečeno?”, upitao me.

“Jasno.”

“Pa, kad bi... taj neko...”

“Nazovimo ga ‘Joe’”, predložila sam.

Izvijeno se osmjehnuo. “Dakle, Joe. Da je Joe bio pozorniji, ne bi bio primoran pojaviti se baš u pravom trenutku.” Odmahnuo je glavom i zakoloutao očima. “Samo *ti* možeš upasti u nevolju u ovolicnom mjestošću. Upropastila bi im statistiku zločina za idućih deset godina, znaš.”

“Razgovaramo o hipotetskom slučaju”, podsjetila sam ga ledenim glasom.

Nasmijao mi se, toplo me pogledavši.

“Da, tako je”, složio se. “Da te zovemo ‘Jane?’”

“Kako si znao?” Nadvladala me znatiželja. Shvatila sam da sam mu se opet prignula.

Kao da se premišljao, rastrgan nekom unutarnjom dvojbom. Pogled mu se susreo s mojim, pa sam pretpostavila da upravo sada odlučuje bi li mi jednostavno kazao istinu ili ne.

“Možeš mi vjerovati, znaš”, promrmljala sam. Ispružila sam ruku, ne razmišljajući, da mu dotaknem preklopljene šake, ali on ih je odmaknuo za milimetar, pa sam odustala.

“Ne znam imam li više uopće izbora.” Govorio je gotovo šapatom. “Nisam imao pravo – mnogo bolje pri-mjećuješ stvari nego što sam ti spreman priznati.”

“Mislila sam da si uvijek u pravu.”

“Nekoć sam bio.” Opet je odmahnuo glavom. “Nisam imao pravo u još nečemu, što se tebe tiče. Ti magnetski ne privlačiš nedaće – to nije dovoljno širok pojam. Ti magnetski privlačiš *nesreće*. Postoji li ikakva opasnost u krugu od petnaest kilometara, neizostavno će te pronaći.”

“A sebe svrstavaš u tu kategoriju?”, pretpostavila sam.

Lice mu je postalo hladno i bezizražajno. “Neprijeporno.”

Opet sam ispružila ruku preko stola – zanemarivši ga kad se opet malo odmaknuo – i dotakla mu nadlanicu, stidljivo, jagodicama prstiju. Koža mu je bila hladna i tvrda, poput kamena.

“Hvala ti.” Glas mi je bio pun usrdne zahvalnosti. “To je sad već drugi put.”

Lice mu se smekšalo. “Nastojmo da ne dođe do trećega, okej?”

Namrštila sam se, ali sam i kimnula. Izmaknuo je ruku ispod moje i stavio obje šake pod stol. Ali pritom se nagnuo prema meni.

“Pratio sam te do Port Angelesa”, priznao je, užurbano progovorivši. “Nikad prije nisam neku konkretnu osobu nastojao održati na životu, a to je daleko napornije nego što sam vjerovao da će biti. Ali tako je po svoj prilici samo zato što je o tebi riječ. Obični ljudi nekako uspijevaju preživjeti od jutra do mraka bez tolikih katastrofa.” Zastao je. Upitala sam se bih li se trebala zabrinuti zato što me slijedio; umjesto toga, osjetila sam neoobičan nalet zadovoljstva. Zagledao se u mene, možda se čudeći tome što mi se usne i nehotice izvijaju u osmijeh.

“Jesi li ikada pomislio da je možda na mene došao

red još prvi put, s onim kombijem, a da ti to zapravo pokušavaš spriječiti sudbinu?”, iznijela sam jednu mogućnost, da odvratim misli.

“To nije bilo prvi put”, rekao je, a glas mu je bilo teško čuti. Zaprepašteno sam ga pogledala, ali njegove su oči bile svrnute nadolje. “Red je došao na tebe još kad smo se upoznali.”

Spopao me grč straha od tih riječi i od naglog prisjećanja na to kako me ljutito strijeljao crnim očima toga prvog dana... ali smirio me nadmoćan osjećaj sigurnosti koji sam imala uz njega. Kad me pogledao u oči da vidi kako ga to gledam, u njima više nije bilo ni tračka straha.

“Sjećaš se toga?”, upitao me s ozbiljnim izrazom na svom anđeoskom licu.

“Da.” Bila sam smirena.

“A svejedno sjediš ovdje.” U glasu mu se čula blaga nevjerica; podigao je jednu obrvu.

“Da, sjedim ovdje... zbog tebe.” Zastala sam. “Zato što si nekako znao kako da me danas pronađeš...?”, potaknula sam ga da nastavi.

Stisnuo je usne i nastavio me gledati suženim očima, opet se premišljajući. Pogled mu je naglo pao na moj puni tanjur, a zatim se opet upro u mene.

“Jedi, a ja ću ti pričati”, iznio je pogodbu.

Brzo sam podigla vilicom još jedan ravioli i stavila ga u usta.

“Teže je nego što bi trebalo biti – držati te na oku. Obično nekoga vrlo lako pronađem, nakon što sam mu jedanput čuo um.” Pogledao me sa strepnjom, a ja sam shvatila da sam se ukočila. Natjerala sam se da progutam zalogaj, a zatim nabola još jedan ravioli i ubacila ga.

“Pazio sam na Jessicu, ne baš vrlo pažljivo – kao što kažem, samo si ti mogla naići na nevolju u Port Angelesu – i isprva nisam zamijetio da si se odvojila od njih. Zatim, kad sam shvatio da nisi više s njom, krenuo sam te potražiti u onoj knjižari koju sam vidio u njezinoj glavi. Bilo mi je jasno da nisi ušla u nju, već si otišla prema jugu... i znao sam da ćeš se uskoro morati okrenuti. Stoga sam te samo čekao i nasumce pregledavao misli ljudi na ulici – da vidim je li te neko primijetio, pa da tako saznam gdje si. Nisam imao razloga za brigu... ali bio sam pun čudne strepnje...” Izgubio se u mislima i zabuljio u prazno, gledajući nešto meni nezamislivo.

“Počeo sam kružiti autom, i dalje... osluškujući. Sunce je konačno počelo zapadati, pa sam se spremio izaći i nastaviti pješice za tobom. A onda – ” Zastao je i stisnuo zube od iznenadne srdžbe. Uložio je napor da se primiri.

“Što je onda bilo?”, prošaptala sam. Nastavio mi je piljiti iznad glave.

“Čuo sam što misle”, zarežao je, a gornja mu se usna blago izvinula nad zubima. “Vidio sam tvoje lice u njezovu umu.” Odjednom se prignuo, stavivši jedan lakat na stol i rukom prekrivši oči. Pokret je bio tako hitar da me prepaao.

“Bilo je vrlo... teško – ne možeš ni zamisliti koliko teško – da te jednostavno odvedem odande, a njih ostavim... na životu.” Ruka mu je prigušivala glas. “Mogao sam te pustiti da odeš s Jessicom i Angelom, ali bojao sam se da ću ih otići potražiti ako me napustiš”, priznao mi je šapatom.

Sjedila sam šutke, ošamućena, puna nesuvislih misli. Ruke su mi bile prekrížene u krilu i nemoćno sam se

oslonila na naslon separea. On je još držao lice rukom, nepomičan kao da je isklesan od tog kamena na koji me podsjećala njegova koža.

Naposljetku je podigao pogled, očima punim vlastitih pitanja potraživši moje.

“Jesi li spremna za povratak kući?”, upitao me.

“Spremna sam za odlazak odavde”, pojasnila sam, silno zahvalna na tome što nas još čeka sat vremena zajedničke vožnje do doma. Nisam se još bila spremna rastati s njim.

Konobarica se pojavila kao da smo je pozvali. Ili nas je promatrala.

“Kako ide?”, upitala je Edwarda.

“Možete nam dati račun, hvala.” Glas mu je bio tih, grublji, još pun napetosti zbog našeg razgovora. Kao da ju je smeo. Pogledao ju je s očekivanjem.

“J-jasno”, zamucnula je. “Izvolite.” Izvadila je malu kožnu mapu iz prednjeg džepa crne pregače i pružila mu je.

U ruci je već imao novčanicu. Umetnuo ju je u mapu i smjesta je pružio natrag konobarici.

“Zadržite ostatak.” Osmjehnuo se. Zatim je ustao, a ja sam se nespretno osovila na noge.

Opet mu je uputila gostoljubiv smiješak. “Želim vam ugodnu večer.”

Nije odmaknuo pogled od mene kad joj se zahvalio. Suspregnula sam osmijeh.

Ispratio me do izlaza, hodajući vrlo blizu mene, ali i dalje pazeći da me ne dotakne. Sjetila sam se onoga što je Jessica rekla o svome odnosu s Mikeom, toga da su skoro stigli do prvog poljupca. Uzdahnula sam. Edward kao da je to čuo, pa me radoznalo pogledao odozgo. Uprla sam pogled u pločnik, zahvalna na tome što on po svoj prilici ne može čuti što mislim.

Otvorio je suvozačka vrata, pridržao mi ih dok sam ulazila i blago ih zatvorio za mnom. Gledala sam ga kako obilazi prednji dio auta, još jednom zadivljena njegovom gracioznošću. Vjerojatno sam se dosad već trebala naviknuti na nju – ali nisam. Imala sam dojam da Edward ne spada u ljude na koje bi se iko mogao naviknuti.

Nakon što smo ušli u auto, upalio je motor i pojačao grijalicu do kraja. Vani je postalo vrlo hladno, pa sam pretpostavila da je lijepo vrijeme na izmaku. Samo, bilo mi je toplo u njegovoj jakni, čiji sam miris udisala kad sam imala dojam da me ne može vidjeti.

Edward je izašao u promet i skrenuo u suprotni smjer, prema autocesti. Nisam opazila da se ijednom osvrnuo.

“A sad je”, kazao je značajnim tonom, “red na tebi.”

9. TEORIJA

“SMIJEM TI POSTAVITI JOŠ SAMO JEDNO PITANJE?”, molećivo sam upitala Edwarda dok je sve brže vozio mirnom ulicom. Kao da uopće nije mario za cestu.

Uzdahnuo je.

“Jedno”, pristao je. Usne su mu se oprezno stisnule u crtu.

“Pa... rekao si da si znao da nisam otišla u knjižaru, već na jug. Pitam se kako si to znao.”

Odvratio je pogled, promišljajući se.

“Mislila sam da smo prošli sva ta izvrđavanja”, progundala sam.

Gotovo se nasmiješio.

“U redu, onda. Pratio sam tvoj miris.” Pogledao je cestu, dajući mi priliku da se saberem. Nije mi padao na pamet prihvatljiv odgovor na te riječi, ali pažljivo sam ih upamtila za kasniju analizu. Pokušala sam se opet usre-

dotočiti. Nisam mu htjela dopustiti da prestane, sad kad je konačno počeo davati objašnjenja.

“I, k tome, nisi odgovorio na jedno od mojih prvih pitanja...” Pokušala sam ga zadržati.

Pogledao me s negodovanjem. “Na koje to?”

“Kako to funkcionira – to čitanje umova? Možeš li bilo kome, bilo gdje pročitati um? Kako ti to polazi za rukom? Može li ostatak tvoje obitelji...?” Osjetila sam se glupo što ga pitam da mi pojaśni nekakvu opsjenu.

“To je više od jednog”, primijetio je. Ja sam samo ispreplela prste i pogledala ga, čekajući.

“Ne, to mogu samo ja. I ne mogu čuti bilo koga, bilo gdje. Moram biti prilično blizu. Što mi je poznatiji nečiji... ‘glas’, to ga na veću daljinu mogu čuti. Ali ipak ne na više od nekoliko kilometara.” Zamišljeno je zastao. “To je pomalo kao da si u velikoj dvorani punoj ljudi koji svi govore uglas. Čujem samo žamor – brujanje glasova u pozadini. Sve dok se ne usredotočim na samo jedan glas, a onda mi bude jasno što ta osoba misli.

Najveći dio vremena zanemarujem sve skupa – inače me podosta ometa. Uz to, lakše mi je izgledati *normalno* – namrštio se rekavši tu riječ – “kad omaškom ne odgovaram na nečije misli, umjesto na izrečene riječi.”

“Što misliš, zašto onda mene ne možeš čuti?”, upitala sam ga znatiželjno.

Pogledao me zagonetno.

“Ne znam”, promrmljao je. “Jedina mi je pretpostavka to da tvoj um možda ne funkcionira na isti način kao kod svih njih. Kao da su tvoje misli na frekvenciji AM, a ja primam samo FM.” Široko mi se osmjehnuo. Ovo mu je odjednom postalo zabavno.

“Moj um ne funkcionira kako treba? Nakazna sam?”

To što je rekao zasmetalo mi je više nego što je trebalo – vjerojatno zato što me njegova pretpostavka pogodila u slabu tačku. Oduvijek sam pretpostavljala da je u pitanju nešto takvo, a potvrda toga neugodno mi je pala.

“Ja čujem tuđe glasove u svojoj glavi, a ti se bojiš da si *ti* nakazna”, nasmijao se. “Ne brini, to je samo teorija...” Lice mu se ukrutilo. “A to nas vraća na tebe.”

Uzdahnula sam. Kako početi?

“Nismo li prošli sva ta izvrđavanja?”, blago me podsjetio.

Prvi put sam odvrtila pogled od njegova lica, ne bih li smislila što da kažem. Slučajno sam zamijetila brzinomjer.

“Ti sumrak!”, viknula sam. “Uspori!”

“Što nije u redu?” Zapanjio se. Ali auto nije smanjio brzinu.

“Voziš sto šezdeset na sat!” I dalje sam vikala. Panično sam pogledala kroz prozor, ali bilo je tako mračno da se ništa nije baš dobro vidjelo. Cesta se vidjela samo u dugoj pruzi plavičaste svjetlosti farova. Šuma duž obje strane puta izgledala je kao crni zid – i bila bi tvrda poput čeličnoga zida kad bismo sletjeli s ceste pri ovolikoj brzini.

“Opusti se, Bella.” Zakolutao je očima i još uvijek nije usporio.

“Hoćeš nas ubiti?”, prijeko sam mu rekla.

“Nećemo se razbiti.”

Pokušala sam obuzdati svoj glas. “Zbog čega ti se toliko žuri?”

“Uvijek ovako vozim.” Okrenuo se prema meni i izvijen se osmjehnuo.

“Ne odvajaj pogled od ceste!”

“Nijednom nisam doživio nesreću, Bella – i nijed-

nom nisam dobio kaznu.” Iscerio se i kucnuo po čelu.
“Ugrađeni detektor radara.”

“Jako smiješno.” Kiptjela sam. “Charlie je drot, sjećaš se? Odgojio me da poštujem prometne zakone. Uostalom, ako nas pretvoriš u perec oko debla drveta, *ti* ćeš vjerojatno samo odšetati.”

“Vjerojatno”, složio se s kratkim, oporim smijehom. “Ali ti to ne bi mogla.” Uzdahnuo je, a ja sam s olakšanjem opazila da se kazaljka postupno spušta prema stodvadesetici. “Jesi sretna?”

“Skoro.”

“Mrzim sporu vožnju”, promrsio je.

“Ovo je tebi sporo?”

“Dosta opaski o mojoj vožnji”, breкнуo se. “Još čekam da čujem tvoju najnoviju teoriju.”

Ugrizla sam se za usnu. Pogledao me odozgo očima boje meda, neočekivano blago.

“Neću ti se smijati”, obećao je.

“Prije se bojim da ćeš se ljutiti na mene.”

“Zar je tako loše?”

“Više-manje, da.”

Pričekao je. Zagledala sam se sebi u dlanove, da ne vidim kakav mu je izraz na licu.

“Samo izvoli.” Glas mu je bio smiren.

“Ne znam odakle da počnem”, priznala sam.

“Slobodno počni iz početka... rekla si da nisi to sama smislila.”

“Nisam.”

“Što te potaknulo – neka knjiga? Neki film?”, počeo me iskušavati.

“Ne – nego subotnji izlet na plažu.” Usudila sam mu se pogledati lice. Izgledalo je zbunjeno.

“Naletjela sam na jednog starog obiteljskog prijatelja – Jacoba Blacka”, nastavila sam. “Njegov tata i Charlie prijatelji su još od mog najranijeg djetinjstva.”

I dalje je izgledao kao da mu ništa nije jasno.

“Tata mu je jedan od starješina Quileutea.” Pažljivo sam ga promotrila. Zbunjeno mu se lice ukočilo. “Otišli smo u šetnju – ” izbacila sam svoje spletkarenje iz priče “ – i on mi je ispričao neke stare legende – ne bi li me ustrašio, mislim. Kazao mi je jednu...” Počela sam oklijevati.

“Nastavi”, rekao je.

“O vampirima.” Shvatila sam da šapćem. Nisam mu više mogla pogledati u lice. Ali vidjela sam kako mu se zglobovi ruku grčevito stišću na upravljaču.

“I smjesta sam ti ja pao na pamet?”, rekao je još uvijek mirno.

“Ne. On je spomenuo... tvoju obitelj.”

Ništa na to nije rekao, samo je zurio u cestu.

Odjednom sam se zabrinula, zabrinula za Jacoba, kojega bi trebalo zaštititi.

“Njemu je to samo bila blesava praznovjericica”, brzo sam dodala. “Nije očekivao da će mi to išta značiti.” To mi nije djelovalo dovoljno; morala sam otvoriti karte. “Ja sam kriva za sve, primorala sam ga da mi to kaže.”

“Zašto?”

“Lauren je rekla nešto o tebi – htjela me isprovocirati. A jedan stariji dečko iz plemena rekao je da tvoja obitelj ne dolazi u rezervat, samo što mi je to zvučalo kao da želi reći nešto više. Pa sam odvela Jacoba u stranu i na prijevaru to izvukla iz njega”, priznala sam i pognula glavu.

Prenuo me smijehom. Ošinula sam ga pogledom.

Cerekao se, ali gledao je ljutito preda se.

“Na kakvu to prijevaru?”, upitao me.

“Pokušala sam očijukati – upalilo je bolje nego što sam očekivala.” Nevjerica mi je prožela glas dok sam se prisjećala toga.

“Volio bih da sam to vidio.” Mračno se zahihotao. “A ti si mene optužila da zasljepljujem ljude – jadni Jacob Black.”

Porumenjela sam i zagledala se kroz svoj prozor u noć.

“Što si nakon toga učinila?”, upitao me nakon što je prošla možda jedna minuta.

“Malo sam istražila po internetu.”

“I to te uvjerilo?” Zvučao je kao da ga to jedva zanima. Ali ruke su mu čvrsto stiskale upravljač.

“Ne. Ništa se nije podudaralo. Većinom je bilo prilično šašavo. A onda...” Zaustavila sam se.

“Što?”

“Zaključila sam da nije bitno”, prošaptala sam.

“Da nije *bitno*?” Taj ton me nagnao da ga pogledam – konačno sam se probila kroz tu njegovu pomno namještenu masku. Na licu mu se vidjela nevjerica, uz tračak ljutnje koje sam se plašila.

“Ne”, blago sam rekla. “Nije mi bitno što si ti.”

U glas mu se uvukao tvrd, preziran prizvuk. “Nije te briga jesam li neman? *Nisam* li čovjek?”

“Ne.”

Ušutio je i opet se zagledao ravno preda se. Lice mu je postalo prazno i hladno.

“Ljutiš se”, uzdahnula sam. “Nisam trebala ništa reći.”

“Ne”, rekao je, ali ton mu je bio jednako tvrd kao i lice. “Radije bih znao što sada misliš – sve i ako je to što misliš posve suludo.”

“Znači da opet nisam u pravu?”, prkosila sam mu.

“Nisam to htio reći. ‘Nije bitno!’”, ponovio je moje riječi i zaškrgutao zubima.

“U pravu sam?” Ostala sam bez daha.

“Zar je to *bitno*?”

Duboko sam udahнула.

“Zapravo nije.” Pričekala sam. “Ali *zanima* me.” Barem mi je glas zvučao pribrano.

Odjednom se pomirio s tim. “Što te to zanima?”

“Koliko ti je godina?”

“Sedamnaest”, smjesta mi je odgovorio.

“I koliko ti je dugo već sedamnaest godina?”

Usne su mu se trznule dok je gledao u cestu. “Već neko vrijeme”, napokon je priznao.

“Dobro.” Nasmiješila sam se, zadovoljna time što je i dalje iskren. Pogledao me brižno, kao i prije, kad se brinuo da ću pasti u nesvijest. Ohrabrila sam ga širim osmijehom, a on se namrštio.

“Nemoj mi se smijati – ali kako uspijevaš izlaziti na otvoreno po danu?”

Svejedno se nasmijao. “Zabluda.”

“Sunce te pali?”

“Zabluda.”

“Spavaš u lijesu?”

“Zabluda.” Načas se premišljao, a onda je zazvučao nekako drugačije. “Ne mogu spavati.”

Trebao mi je trenutak da to shvatim. “Uopće?”

“Nikad”, rekao je gotovo nečujnim glasom. Okrenuo se i sjetno me pogledao. Zlačane je oči upro u moje, a misli su mi se pobrkale. Gledala sam u njega sve dok nije odvratio pogled.

“Još mi nisi postavila najbitnije pitanje.” Glas mu je

sada bio tvrd, a kad me opet pogledao, oči su mu bile hladne.

Zatreptala sam, još uvijek ošamućena. "A koje bi to bilo?"

"Ne zanima te kako se hranim?", sarkastično me upitao.

"A", promrmljala sam. "To."

"Da, to." Zvučao je sumorno. "Zar te ne zanima pijem li krv?"

Lecnula sam se. "Pa, Jacob je rekao nešto o tome."

"Što je Jacob rekao?", upitao me hladno.

"Rekao je da vi ne... lovite ljude. Rekao je da tvoja obitelj navodno nije opasna zato što lovite samo životinje."

"Rekao je da nismo opasni?" U glasu mu se čula duboka nevjerica.

"Ne baš. Rekao je da *navodno* niste opasni. Ali Quileuti vas svejedno nisu htjeli na svojoj zemlji, za svaki slučaj."

Zagledao se preda se, ali nisam mogla razabrati gleda li cestu ili ne.

"Znači, imao je pravo? O tome da ne lovite ljude?" Pokušala sam zvučati što smirenije.

"Quileuti imaju dugo pamćenje", prošaptao je.

Shvatila sam to kao potvrdu.

"Samo, ne daj da te to previše uljuljka", upozorio me. "Pametno im je što se drže podalje od nas. I dalje smo opasni."

"Nije mi jasno."

"Trudimo se", polako mi je objasnio. "Obično nam to što radimo vrlo dobro ide. Ponekad pogriješimo. Kao ja, primjerice, kad sam dopustio sebi da ostanem nasamo s tobom."

"To je pogreška?" Čula sam tugu u svome glasu, ali nisam znao čuje li je i on.

"I to vrlo opasna", promrsio je.

Zatim smo oboje ušutjeli. Gledala sam kako farovi skreću po zavojima ceste. Išli su prebrzo; prizor mi nije djelovao stvarno, prije kao da je iz neke videoigre. Zнала sam da vrijeme nestaje silnom brzinom, poput crne ceste pod nama, i spopao me grozan strah da se više nikad neću naći u ovakvoj situaciji s njim – otvorenoj, bar jedanput lišenoj zidova između nas. Njegove su riječi slutile na kraj, a toga sam se grozila. Nisam više smjela potratiti ni trenutka uz njega.

“Reci mi više”, očajnički sam ga zamolila, ne mareći što će reći, samo da mu opet čujem glas.

Načas me pogledao, zapanjen promjenom mog tona. “Što bi to više htjela znati?”

“Reci mi zašto loviš životinje umjesto ljudi”, predložila sam mu, i dalje s tračkom očajavanja u glasu. Shvatila sam da su mi oči suzne i stala se opirati tuzi koja samo što me nije shrvala.

“Ne bih *htio* biti neman.” Glas mu je bio vrlo tih.

“Ali životinje ti nisu dovoljne?”

Pričekao je. “Ne mogu biti siguran, naravno, ali usporedio bih to sa življenjem na tofuu i sojinom mlijeku; sami sebi kažemo da smo vegeterijanci, to nam je mala privatna šala. Time ne utažujemo posve glad – ili, tačnije, žeđ. Ali to nam daje dovoljno snage da se othrvamo. Najveći dio vremena.” Ton mu je postao zloslutan. “Ima prilika kad je teže nego inače.”

“Je li ti sada vrlo teško?”, upitala sam ga.

Uzdahnuo je. “Jest.”

“Ali sada nisi gladan”, rekla sam s uvjerenjem – kao izjavu, ne kao pitanje.

“Zbog čega tako misliš?”

“Zbog tvojih očiju. Rekla sam ti da imam svoju teori-

ju. Zamijetila sam da su ljudi – naročito muškarci – više čangrizavi kad su gladni.”

Zahihotao se. “Dobro ti zapažaš, je li?”

Nisam mu odgovorila; samo sam slušala kako zvuči njegov smijeh, i dobro to pamtila.

“Jesi li bio u lovu ovog vikenda, s Emmettom?”, upitala sam ga nakon što je prestao.

“Jesam.” Pričekao je trenutak, kao da razmišlja bi li mi nešto rekao. “Nisam htio otići, ali bilo je neophodno. Malo mi je lakše biti pokraj tebe kad nisam žedan.”

“Zašto nisi htio otići?”

“Osjećam... strepnju... kad nisam uz tebe.” Oči su mu bile blage ali napete, a činilo mi se da mi kosti od njih postaju meke. “Nisam se šalio kad sam te prošli četvrtak zamolio da nastojiš ne pasti u okean ili pod auto. Cijeli se vikend nisam mogao smiriti od brige za tebe. A nakon ovoga što se noćas dogodilo, iznenađuje me što si cijeli jedan vikend ostala neozlijeđena.” Odmahnuo je glavom, a onda kao da se nečeg prisjetio. “Pa, ne posve neozlijeđena.”

“Što?”

“Tvoje ruke”, podsjetio me. Pogledala sam dlanove, one gotovo posve zarasle ogrebotine pri zapešćima. Ništa nije moglo promaknuti njegovim očima.

“Pala sam”, uzdahnula sam.

“To sam i mislio.” Usne su mu se izvinule u uglovima. “Valjda je, budući da je o tebi riječ, moglo biti i mnogo gore – a ta me mogućnost tištala cijelo vrijeme dok sam izbivao. Ta su mi tri dana vrlo sporo prošla. Stvarno sam išao Emmettu na živce.” Žalosno mi se osmjehnuo.

“Tri dana? Zar se niste vratili tek danas?”

“Ne, vratili smo se u nedjelju.”

“Zašto onda niko od vas nije došao u školu?” Bila sam ozlojeđena, gotovo bijesna kad sam se sjetila koliko sam razočaranje pretrpjela zbog toga što ga nije bilo.

“Pa, pitala si me škodi li mi sunce. Ne škodi. Ali ne mogu izaći van dok je sunčano – barem ne nekamo gdje me bilo ko može vidjeti.”

“Zašto?”

“Pokazat ću ti jedanput”, obećao je.

Razmislila sam na trenutak o tome.

“Mogao si me nazvati”, zaključila sam.

Zbunio se. “Ali znao sam da si na sigurnom.”

“Ali *ja* nisam znala gdje si *ti*. Ma –”, počela sam oklijevati, spustivši pogled.

“Što?” Baršunasti mu je glas bio neodoljiv.

“Nije mi to bilo drago. Da te ne vidim. I ja tada strepim.” Porumenjela sam rekavši to naglas.

Šutio je. Pogledala sam ga zabrinuto i vidjela da mu je na licu bolan izraz.

“Ah”, tiho je prostenjao. “Ne može ovako.”

Nisam mogla shvatiti taj odgovor. “Pa što sam rekla?”

“Zar ti nije jasno, Bella? Jedno je kad ja sebe tako mučim, ali nešto posve drugo kad se ti tako brineš.” Opet je upro izmučeni pogled u cestu, a riječi su mu potekle tako brzo da sam ih jedva shvatila. “Ne želim čuti da osjećaš takvo što.” Glas mu je bio tih, ali uzbuđen. Probadao me time što je govorio. “Ne može tako. Nije sigurno. Opasan sam, Bella – molim te, shvati to.”

“Ne.” Dala sam sve od sebe da ne izgledam kao nadrženo dijete.

“Ozbiljno ti kažem”, zarežao je.

“Ozbiljno i ja tebi kažem. Rekla sam ti, nije bitno što si. Prekasno je.”

Ošinuo me riječima, potmulim i prijekim. “Nikad to nemoj reći.”

Ugrizla sam se za usnu. Bilo mi je drago da ne može znati koliko me to boljelo. Zagledala sam se u cestu. Zacijelo smo već blizu, kad vozi tako prebrzo.

“Što sada misliš?”, upitao me, još onako grubo. Samo sam odmahnula glavom, ne znajući mogu li uopće progovoriti. Osjećala sam njegov pogled na licu, ali samo sam gledala preda se.

“Zar ti to plačeš?” Zvučao je zgroženo. Nisam shvatila da mi se tekućina u očima izlila. Brzo sam otrla obraz rukom, i, nego što, otkrila na njemu suze, izdajnice.

“Ne”, rekla sam, ali glas mi je pritom prepukao.

Vidjela sam kako s oklijevanjem pruža desnu ruku prema meni, ali zatim se suzdržao i polako je stavio na-trag na upravljač.

“Oprosti.” Glas mu se žario od žaljenja. Znala sam da se ne ispričava samo zbog riječi koje su me pogodile.

Tama je u tišini promicala pokraj nas.

“Reci mi nešto”, upitao me nakon još jedne minute. Čulo se da se trudi zvučati vedrije.

“Da?”

“Što si mislila večeras, netom prije nego što sam se pojavio iza ugla? Nisam ti mogao shvatiti izraz lica – nisi bila naročito uplašena, izgledala si mi kao da si vrlo usredotočena na nešto.”

“Nastojala sam se sjetiti kako se onesposobljava napadač – znaš, samoobrana. Namjeravala sam mu zabiti nos u mozak.” S naletom mržnje sjetila sam se onog tamnokosog tipa.

“Imala si im se namjeru oduprijeti?” To ga je naljutilo. “Nije ti palo na pamet da pobjegneš?”

“Često padam dok trčim”, priznala sam.

“A da glasno pozoveš u pomoć?”

“Upravo sam mislila to spomenuti.”

Odmahnuo je glavom. “Imala si pravo – stvarno prokosim sudbini kad te hoću održati na životu.”

Uzdahnula sam. Usporavali smo, prelazili među Forksa. Trebalo nam je manje od dvadeset minuta.

“Hoćemo li se vidjeti sutra?”, uporno sam ga upitala.

“Da – i ja moram predati jedan sastavak.” Osmjehnuo se. “Sačuvat ću ti mjesto za vrijeme ručka.”

Bilo je glupo, nakon svega što smo večeras prošli, što mi je to malo obećanje stvorilo toliko mreškanja u želucu i oduzelo mi moć govora.

Našli smo se pred Charliejevom kućom. Svjetla su gorjela, moj kamionet stajao je na svome mjestu, sve je bilo potpuno uobičajeno. Bilo mi je kao da se budim iz sna. Zaustavio je auto, ali nisam se pomaknula.

“*Obećavaš* da ćeš sutra doći?”

“Obećavam.”

Razmislila sam načas o tome, a onda sam kimnula glavom. Skinula sam njegovu jaknu sa sebe, još jednom je pomirisavši za kraj.

“Zadrži je – nemaš jaknu za sutra”, podsjetio me.

Pružila sam mu je. “Neću da moram išta objašnjavati Charlieju.”

“A, tačno.” Široko se osmjehnuo.

Oklijevala sam s rukom na kvaki, ne bih li produljila trenutak.

“Bella?”, upitao me drugačijim tonom – ozbiljnim, ali neodlučnim.

“Da?” Okrenula sam se prema njemu, odviše željno.

“Hoćeš li mi nešto obećati?”

“Da”, rekla sam i smjesta požalila zbog bezuvjetnog pristanka. Što ako zatraži od mene da ga se klonim? Ne bih mogla održati takvo obećanje.

“Ne idi sama u šume.”

Blenula sam zbunjeno u njega. “Zašto?”

Namrštio se, a oči su mu se stegnule kad se zagledao kroz prozor pokraj mene.

“Nisam ja uvijek najopasniji stvor u njima. Neka ostane na tome.”

Blago sam zadrhtala od iznenadne tmurnosti u njegovu glasu, ali ujedno mi je i laknulo. Barem će mi ovo obećanje biti lako ispoštovati. “Kako god ti kažeš.”

“Vidimo se sutra”, uzdahnuo je, i shvatila sam da bi htio da sada odem.

“Sutra, dakle.” Nevoljko sam otvorila vrata.

“Bella?” Okrenula sam se i ugledala ga kako se nagnuo prema meni. Njegovo je blijedo, veličanstveno lice sad bilo tek na pedalj od moga. Srce mi je prestalo kucati.

“Lijepo spavaj”, rekao je. Osjetila sam njegov dah na licu. Ošamutio me. Istim je jedinstvenim mirisom odisala njegova jakna, ali sad je bio u zgusnutijem obliku. Zatreptala sam, potpuno omamljena. Odmaknuo se od mene.

Nisam se mogla ni pomaknuti sve dok mi se mozak nije donekle razmrsio. Zatim sam nespretno izašla iz auta, primorana primiti se za karoseriju da zadržim ravnotežu. Učinilo mi se da ga čujem kako se hihoće, ali zvuk je bio preslab da bih bila sigurna.

Pričekao je da doteturam do ulaznih vrata, a onda mu je motor tiho zabrujao. Okrenula sam se i ugledala kako srebrni auto nestaje iza ugla. Shvatila sam da je vrlo hladno.

Mehanički sam dohvatila ključ, otključala vrata i ušla.

Charlie me pozvao iz dnevne sobe. “Bella?”

“Da, tata, ja sam.” Ušla u sobu da ga vidim. Gledao je utakmicu bejzbola.

“Rano si se vratila.”

“Je li?” Iznenadila sam se.

“Nije još ni osam sati”, rekao mi je. “Jeste li se dobro provele?”

“Aha – bilo nam je ludo.” U glavi mi se zavrtilo kad sam pokušala odvrtnuti sjećanje skroz do izlaska s prijateljicama koji sam prvotno dogovorila. “Obje su pronašle haljine.”

“Jesi li dobro?”

“Samo sam umorna. Nahodala sam se.”

“Pa, možda bi bilo bolje da odeš leći.” Zvučao je zabrinuto. Upitala sam se kakvo mi je lice.

“Idem samo prvo nazvati Jessicu.”

“Zar nisi do maloprije bila s njom?”, iznenađeno me upitao.

“Jesam – ali ostavila sam jaknu u njezinom autu. Htjela bih je podsjetiti da je sutra donese.”

“Pa, daj joj priliku da prvo stigne kući.”

“Tačno”, složila sam se.

Otišla sam u kuhinju i iscrpljeno se svalila u stolac. Sad mi je stvarno postalo slabo. Upitala sam se padam li to zaista napokon u nesvijest. Daj se saberi, kazala sam samoj sebi.

Odjednom je zazvonio telefon. Prepao me. Dograbilah sam slušalicu.

“Halo?”, rekla sam bez daha.

“Bella?”

“Hej, Jess, baš sam te mislila nazvati.”

“Stigla si kući?” U glasu joj se osjećalo olakšanje... i iznenađenje.

“Jesam. Ostavila sam vjetrovku u tvome autu – možeš mi je sutra donijeti?”

“Naravno. Ali reci mi što je bilo!”, znatiželjno me upitala.

“Ovaj, sutra – na trigonometriji, u redu?”

Brzo je shvatila. “O, tata ti je u sobi?”

“Da, tako je.”

“U redu, onda ćemo sutra popričati. Bok!” Čula sam joj nestrpljivost u glasu.

“Bok, Jess.”

Polako sam se popela stubama na kat, dok mi je teška ošamućenost mutila misli. Automatski sam obavila potrebne radnje prije lijeganja u krevet, ne mareći nimalo za to što radim. Tek nakon što sam ušla pod tuš – voda je bila prevruća, pekla mi je kožu – shvatila sam da se smrzavam. Nekoliko sam se minuta silovito tresla prije nego što mi je kipući mlaz konačno uspio opustiti mišiće. Zatim sam samo nastavila stajati pod tušem, preumorna da se pomaknem, sve dok vruće vode nije počelo ponestajati.

Isteturala sam iz kade i čvrsto se obavila ručnikom, nastojeći tako zadržati vrućinu vode kako mi se grčevita drhtavica ne bi vratila. Brzo sam se presvukla za spavanje, uvukla pod deku i skvrčila kao beba, obavivši se rukama da se zagrijem. Protreslo me nekoliko blagih drhtaja.

U glavi mi se mahnito vrtjelo obilje prizora koje nisam mogla shvatiti, uz neke koje sam se trudila potisnuti. Ništa mi isprva nije bilo jasno, ali kako sam postupno

sve više gubila svijest, razjasnilo mi se nekoliko nespornih činjenica.

Bila sam apsolutno sigurna u tri stvari. Prvo, Edward je vampir. Drugo, jedan dio njega – a ne znam koliko bi taj dio mogao biti moćan – žedan je moje krvi. I treće, bezuvjetno sam i neporecivo zaljubljena u njega.

10. ISPITIVANJA

UJUTRO JE BILO VRLO TEŠKO OPONIRATI ONOME DIJELU mene koji je čvrsto držao da je sve ono sinoć bilo san. Logika nije bila na mojoj strani, a ni zdrav razum. Držala sam se onih dijelova koji su morali biti stvarni – poput njegova mirisa. Bila sam sigurna da ga ni u snu nisam mogla izmisliti.

Kroz prozor sam vidjela da je vani maglovito i tmurno, apsolutno savršeno. Danas neće imati razloga da ne dođe u školu. Obukla sam se u debelu odjeću, prisjetivši se da nemam jaknu. Daljnji dokaz da su mi uspomene stvarne.

Kad sam sišla u prizemlje, Charlieja opet nije bilo – kasnila sam više nego što mislim. U tri sam zalogaja pojela prutić od žitarica s grožđicama, zalila ga mlijekom ravno iz tetrapaka i onda požurila iz kuće. Nadala sam se da kiša neće početi prije nego što nađem Jessicu.

Bilo je neuobičajeno maglovito; zrak je izgledao gotovo zadimljeno. Na izloženim dijelovima mog lica i vrata osjećala sam da je izmaglica ledeno hladna. Jedva sam čekala da uključim grijanje u kamionetu. Magla je bila tako gusta da sam odmaknula nekoliko koraka prilazom prije nego što sam shvatila da na njemu stoji jedan auto: jedan srebrni auto. Srce mi je zabubnjalo, zakašljucalo i onda se opet pokrenulo dvostrukom brzinom.

Nisam vidjela odakle je došao, no odjednom se stvorio pokraj mene i otvorio mi vrata.

“Želiš li se danas voziti sa mnom?” upitao me, smješkajući se izrazu mog lica nakon što me opet ulovio nespremnju. U glasu mu se osjećala nesigurnost. Doista mi je davao priliku – slobodno sam mogla odbiti, a on se tome djelomično i nadao. Uzalud se nadao.

“Da, hvala”, rekla sam, nastojeći zvučati smireno. Dok sam ulazila u topli auto, opazila sam da je prebacio svoju smečkastu jaknu preko naslona za glavu na suvozačkom sjedalu. Vrata su se zatvorila za mnom, a on je, brže nego što bi to trebalo biti moguće, sjeo do mene i upalio auto.

“Ponio sam jaknu zbog tebe. Nisam htio da se razboliš, znaš.” Govorio je suzdržano. Opazila sam da sâm ne nosi jaknu, samo svijetlosivi pullover dugih rukava s V-izrezom. Tkanina je i ovaj put prijanjala uz njegova savršeno mišićava prsa. Divovski je kompliment njegovome licu bila činjenica da zbog njega nisam imala potrebu spustiti pogled na njegovo tijelo.

“Nisam baš tako osjetljiva”, rekla sam, ali sam povukla jaknu u krilo i ugurala ruke u preduge rukave, pitajući se može li joj miris uopće biti onako dobar kako pamtim. Bio je bolji.

“Nisi li?”, usprotivio mi se tako tihim glasom da nisam bila sigurna bih li ga trebala čuti.

Vozili smo se maglom obavijenim ulicama, uvijek prebrzo, s osjećajem nelagode, barem što se mene tiče. Sinoć su svi zidovi pali... gotovo svi. Nisam znala hoćemo li i danas biti tako otvoreni. Jezik mi se zavezao od toga. Čekala sam da on prvi nešto kaže.

Obratio mi se s posprdnim smiješkom. “Što je, danas nemaš svojih dvadeset pitanja?”

“Moja ti pitanja smetaju?”, upitala sam ga s olakšanjem.

“Ne toliko kao tvoje reakcije.” Izgledao je kao da se šalio, ali nisam mogla biti sigurna u to.

Namrštila sam se. “Loše reagiram?”

“Ne, u tome i jest problem. Sve prihvaćaš tako smireno – to je neprirodno. Nagoni me da se upitam što zaista misliš.”

“Uvijek ti kažem što zaista mislim.”

“Izostavljaš ponešto”, optužio me.

“Ne puno.”

“Dovoljno da izludim od toga.”

“Bolje da to ne čuješ”, promumljala sam, gotovo šapatom. Čim sam rekla te riječi, požalila sam zbog njih. Bol u mom glasom bila je vrlo slaba; mogla sam se samo nadati da je nije zapazio.

Nije mi odgovorio, a ja sam se upitala jesam li upropastila atmosferu. Lice mu je bilo nečitko kad smo ulazili na školsko parkiralište. Nečega sam se zakašnjelo prisjetila.

“Gdje ti je ostatak obitelji?”, upitala sam ga – više nego sretna zbog toga što sam sama s njim, ali imajući sad na umu da mu je auto inače pun.

“Povezla ih je Rosalie u svome autu.” Slegnuo je ramenima dok je parkirao pokraj sjajnog crvenog kabrioleta s podignutim krovom. “Razmetljiv je, zar ne?”

“Au, opa”, kazala sam bez daha. “Ako ima *taj* auto, zašto se onda vozi s tobom?”

“Kao što kažem, razmetljiv je. *Nastojimo* biti neupadljivi.”

“Ne uspijeva vam.” Nasmijala sam se i odmahнула glavom dok smo izlazili iz auta. Više nisam kasnila; zbog njegove luđačke vožnje stigla sam u školu više nego dovoljno rano. “Zašto ih je onda Rosalie danas vozila, ako je to upadljivije?”

“Zar nisi primijetila? Sada kršim *sva* pravila.” Dočekao me pred autom i ostao mi vrlo blizu dok smo ulazili u školski krug. Htjela sam prijeći tu malu razdaljinu, ispružiti ruku i dotaknuti ga, ali bojala sam se da mu to ne bi bilo drago.

“Zašto uopće imate takve aute?”, upitala sam se naglas. “Ako vam je stalo do privatnosti?”

“Mali užitek”, priznao je s vragolastim osmijehom. “Svi mi volimo brzu vožnju.”

“To sam si i mislila”, promrsila sam u bradu.

Zaklonjena nadstrešnicom krova kantine, Jessica me čekala iskolačenih očiju. Blažena bila, preko ruke je nosila moju vjetrovku.

“Hej, Jessica”, rekla sam joj kad smo prišli na nekoliko koraka. “Hvala ti što si se sjetila.” Predala mi je vjetrovku ne rekavši ni riječi.

“Dobro jutro, Jessica”, rekao je pristojno Edward. Zaista nije bio kriv zbog toga što mu je glas tako neodoljiv. Ili zbog svega što su mu oči kadre učiniti.

“Ovaj... bok.” Blenula je zatim u mene, nastojeći sa-

brati zbrkane misli. “Valjda se vidimo na trigonometriji.” Značajno me pogledala, a ja sam suspregnula uzdah. Pa što da joj kažem?

“Može, vidimo se tamo.”

Udaljila se, zastavši dvaput da bi se osvrnula prema nama.

“Što ćeš joj kazati?”, promrmljao je Edward.

“Hej, mislila sam da mi ne možeš čitati misli!”, pro-siktala sam.

“Ne mogu”, zapanjeno je rekao. Zatim su mu oči zasjale kad je shvatio o čemu se radi. “Međutim, mogu čitati njezin – čekat će te u zasjedi kad dođeš na nastavu.”

Prostjenjala sam dok sam skidala njegovu jaknu i pružala mu je, te umjesto nje oblačila svoju. Prebacio ju je preko ruke.

“Onda, što ćeš joj kazati?”

“Može mala pomoć?”, zamolila sam ga usrdno. “Što bi ona htjela saznati?”

Odmahnuo je glavom i zločesto se iscerio. “To nije fer.”

“Ne, to što mi ti ne želiš reći ono što znaš – e, to nije fer.”

Premišljao se na trenutak dok smo šetali. Stali smo pred učionicom gdje sam imala prvi sat.

“Zanima je jesmo li počeli izlaziti potajice. I zanima je što misliš o meni”, napokon je rekao.

“Ajoj. Što bih joj trebala reći?” Nastojala sam to kazati što nevinije. Ljudi su prolazili pokraj nas i ulazili u razred, vjerojatno nas znatiželjno mjerkajući, ali jedva da sam ih bila svjesna.

“Hmmm.” Prekinuo se da ulovi uvojak koji mi se oteo iz gumice na zatiljku i zatakne ga natrag gdje mu je mjesto. Srce mi je počelo hiperaktivno štucati. “Valjda bi se moglo dati potvrđan odgovor na prvo... ako nemaš

ništa protiv – to bi objašnjenje bilo jednostavnije od bilo kojeg drugog.”

“Nemam ništa protiv”, rekla sam slabim glasom.

“A što se drugog pitanja tiče... pa, pažljivo ću slušati da i sâm saznam odgovor.” Jedna mu se strana usta podigla u onaj izvijeni osmijeh koji sam obožavala. Nisam uspjela dovoljno brzo doći do daha da mu odgovorim na tu opasku. Okrenuo se i pošao od mene.

“Vidimo se na ručku”, dobacio mi je preko ramena. Troje učenika koji su upravo ulazili na nastavu zastali su na vratima i zagledali se u mene.

Požurila sam u razred, zajapurena i srdita. Takav je prevarant. Sad sam se još više brinula oko toga što ću kazati Jessici. Sjela sam na uobičajeno mjesto, ozlojeđeno bacivši torbu na klupu.

“Jutro, Bella”, rekao mi je Mike sa susjednog mjesta. Pogledala sam ga i opazila mu čudan, gotovo rezigniran izraz na licu. “Kako je bilo u Port Angelesu?”

“Bilo je...” Nije postojao pošten pridjev za to. “Super”, naposljetku sam smislila jadan pridjev. “Jessica je nabavila zbilja zgodnu haljinu.”

“Je li spomenula naš izlazak u ponedjeljak?”, upitao me, a oči su mu zasjale. Osmjehnula sam se, jer je razgovor pošao tim smjerom.

“Rekla je da joj je bilo jako lijepo”, potvrdila sam mu.

“Zbilja?”, oduševljeno je rekao.

“Nego što.”

Gospodin Mason je nato počeo nastavu, zamolivši nas da predamo lektire. Engleski, a zatim i državna uprava, prošli su mi u magnovenju, jer sam se brinula kako da objasnim Jessici što se dogodilo i uzrujavala oko toga hoće li Edward zaista prisluškiivati moje riječi putem Jes-

sinih misli. Kako li samo nezgodan taj njegov mali dar može biti – kad mi njime ne spašava život.

Pri kraju drugog sata magle već gotovo da i nije bilo, ali dan je i dalje bio mračan od niskih, nadvijenih oblaka. Uputila sam osmijeh nebu.

Edward je bio u pravu, naravno. Kad sam ušla na trigonometriju, Jessica je sjedila u stražnjem redu i gotovo skakutala na stolici od uzbuđenja. Nevoljko sam otišla do klupe pokraj nje, nastojeći uvjeriti samu sebe da bi bilo najpametnije da se to što prije riješi.

“Sve mi ispričaj!”, naredila mi je prije nego što sam uopće stigla sjesti.

“Što bi ti da ti kažem?”, ustobočila sam se.

“Što se sinoć dogodilo?”

“Počastio me večerom, a zatim me odveo doma.”

Prostrijelila me pogledom, lica ukočenog od nevjerice. “Kako si tako brzo stigla kući?”

“Kad vozi kao manijak. Srce mi je sišlo u pete.” Nadala sam se da će to čuti.

“Je li to bilo kao izlazak – jesi mu rekla da te tamo dočeka?”

Nije mi to palo na pamet. “Ne – *jako* sam se iznenadila kad sam tamo naišla na njega.”

Razočarano je naškubila usne kad je čula bjelodanu iskrenost u mom glas.

“Ali danas te odbacio do škole?”, postavila mi je pitanje.

“Da – to me također iznenadilo. Sinoć je uočio da nemam jaknu”, objasnila sam joj.

“Onda, hoćete li opet izaći skupa?”

“Ponudio se da me odvede u Seattle u subotu, jer misli da moj kamionet nije dorastao tome – to se računa?”

“Da.” Kimnula je glavom.

“Pa, onda, da.”

“O-pa-la.” Istegnula je riječ u tri sloga. “Edward Cullen.”

“Znam”, složila sam se. “Opala” nije bilo ni izbliza dovoljno.

“Čekaj!” Naglo je podigla dlanove prema meni, kao da zaustavlja promet. “Je li te poljubio?”

“Ne”, promumljala sam. “Nije to tako.”

Izgedala je razočarano. Sigurna sam da je isto vrijeme dilo i za mene.

“Misliš da bi u subotu...?” Podigla je obrve.

“Zbilja sumnjam.” Slabo sam prikrila nezadovoljstvo u svome glasu.

“O čemu ste razgovarali?” Šapatom je pokušala izvući još više iz mene. Nastava je već počela, ali gospodin Varner nije naročito pazio, a nismo ni bile jedine koje i dalje razgovaraju.

“Ne znam, Jess, o koječemu”, odvrtila sam joj šapatom. “Malo smo popričali o lektiri.” Vrlo, vrlo malo. Mislim da ju je usput spomenuo.

“Molim te, Bella”, usrdno me zamolila. “Reci mi nešto konkretno.”

“Pa... u redu, reći ću ti jednu stvar. Trebala si vidjeti kako je konobarica oćijukala s njim – skroz napadno. Ali nije baš nimalo mario za nju.” Pa neka misli što sam time htjela reći.

“To je dobar znak”, kimnula je. “Je li bila zgodna?”

“Jako – i rekla bih da joj je devetnaest ili dvadeset godina.”

“Još bolje. Sigurno mu se sviđaš.”

“Može biti, ali teško je reći. Uvijek je tako zaguljen”, dodala sam za njegov račun i uzdahnula.

“Ne znam odakle ti hrabrost da budeš nasamo s njim”, kazala je ispod glasa.

“Zašto?” To me šokiralo, ali nije joj bilo jasno zašto sam tako reagirala.

“Kad je tako... zastrašujući. Ne bih znala što da mu kažem.” Složila je facu, vjerojatno se prisjetivši kako je jutros ili sinoć upro neodoljivu snagu svojih očiju u nju.

“Imam izvjesnih problema da dokučim smisao u njegovom društvu”, priznala sam joj.

“A, čuj. Kad je *nevjerojatno* prelijep.” Jessica je slegnula ramenima, kao da to može opravdati ijednu manu. Što se nje tiče, vjerojatno je i moglo.

“Ima u njemu puno više toga od ljepote.”

“Zbilja? Kao na primjer?”

Poželjela sam da to nisam rekla. Gotovo u istoj mjeri kao što sam se nadala da se šalio kad je rekao da će prisluškovati.

“Ne mogu to objasniti kako treba... ali još je nevjerovatniji *iza* tog lica.” Vampir koji bi htio biti dobar – koji spašava ljudske živote kako ne bi bio neman... zagledala sam se prema ploči.

“Je li to uopće *moгуće*?” Zahihotala se.

Zanemarila sam je, trudeći se izgledati kao da slušam što govori gospodin Varner.

“Znači, sviđa ti se, je li?” Nije imala namjeru odustati.

“Da”, šturo sam rekla.

“Hoću reći, *zbilja* ti se sviđa?”, ostala je uporna.

“Da”, ponovila sam, porumenjevši. Nadala sam da joj se ta pojedinost neće usjeći u misli.

Bilo joj je dosta jednosložnih odgovora. “*Koliko* ti se sviđa?”

“Previše”, uzvratila sam joj šapatom. “Više nego što se ja njemu sviđam. Ali ne vidim kako si tu mogu po-

moći.” Uzdahnula sam, a jedan nalet rumenila pretopio mi se u drugi.

Zatim je, na svu sreću, gospodin Varner prozvaao Jessicu.

Nije više dobila priliku to spomenuti do kraja sata, a čim je zvonilo, ja sam promijenila temu.

“Mike me na engleskom pitao jesi li spomenula vaš izlazak u ponedjeljak”, rekla sam joj.

“Ma šališ se! Što si mu rekla?!” , zinula je u čudu, potpuno smetena.

“Rekla sam mu da si kazala da ste se jako dobro proveli – imam dojam da mu je bilo drago.”

“Reci mi tačno što ti je rekao i kako si mu odgovorila, od riječi do riječi!”

Ostatak šetnje provele smo u raspravi o strukturi rečenica, a najveći dio španjolskog u pomnoj analizi pojedinih izraza Mikeova lica. Ne bih joj pomogla da to tako rastegne da me nije brinulo da bi se tema razgovora mogla vratiti na mene.

A zatim se oglasilo zvono za veliki odmor. Kad sam skočila sa stolice i grubo natrpala knjige i bilježnice u torbu, ozaren me izraz vjerojatno izdao pred Jessicom.

“Nećeš danas sjeti s nama za vrijeme ručka, je l’ tako?”, pretpostavila je.

“Ne bih rekla.” Nisam mogla biti sigurna u to da mi opet neće onako nezgodno nestati.

Ali pred vratima me španjolskoga, naslonjen na zid – i sličniji grčkom božanstvu nego što bi to iko smio biti – čekao Edward. Jessica je bacila jedan pogled, zakolotala očima i izgubila se.

“Vidimo se, Bella.” Glas joj je bio pun primisli. Možda ću morati isključiti zvono na mobitelu.

“Zdravo.” Glas mu je istodobno bio prpošan i srdit. Prisluškivao je, očito.

“Bok.”

Nije mi palo na pamet što bih zatim rekla, a on je šutio – čekajući svoju priliku, pretpostavila sam – tako da smo do kantine otišli u tišini. Hodanje s Edwardom kroz gužvu velikog odmora bilo mi je uvelike slično prvom danu koji sam provela ovdje; svi su zurili u nas.

Odveo me da stanemo u red, i dalje šutke, iako su mu se oči svakih nekoliko sekundi vraćale na moje lice, s pogledom punim promišljanja. Učinilo mi se da srditost nadvladava prpošnost kao glavni osjećaj na njegovu licu. Počela sam nervozno potezati cif na vjetrovki.

Prišao je pultu i natovarao pladanj hranom.

“Što to radiš?”, prigovorila sam mu. “Nisi valjda sve to uzeo za mene?”

Odmahnuo je glavom i otišao platiti jela koja je izabrao.

“Pola je za mene, naravno.”

Podigla sam obrvu.

Poveo me do onog mjesta gdje smo već sjedili skupa. Sa suprotnog kraja dugoga stola skupina maturanata zapanjeno je gledala kako sjedamo jedno preko puta drugoga. Edward nije mario.

“Uzmi što god hoćeš”, rekao je i gurnuo pladanj prema meni.

“Baš me zanima”, rekla sam, uzela jabuku i počela je okretati u rukama, “što bi učinio da te neko izazove da pojedеш hranu?”

“Uvijek tebe nešto zanima.” Složio je grimasu i odmahnuo glavom. Oštro me pogledao ravno u oči, podigao komad pice s pladnja i namjerno odgrizao zalogaj,

brzo ga prožvakao i zatim progutao. Promatrala sam ga razrogačenih očiju.

“Da tebe neko izazove da pojedeš zemlju, mogla bi, zar ne?”, upitao me snishodljivo.

Frknula sam nosom. “Jednom sam to učinila... za okladu”, priznala sam. “Nije bilo strašno.”

Nasmijao se. “To me valjda ni ne čudi.” Nešto iza mog ramena privuklo mu je pažnju.

“Jessica analizira svaki moj pokret – kasnije će ti podnijeti izvještaj.” Gurnuo je ostatak pice prema meni. Na spomen Jessice, u lice mu se uvukao tračak one ranije srditosti.

Spustila sam jabuku i odgrizla zalogaj pice, gledajući u stranu, znajući da se sprema početi.

“Znači, konobarica je bila zgodna, je li?”, oprezno me upitao.

“Zbilja to nisi primijetio?”

“Ne, nisam obraćao pažnju. Štošta mi je bilo na pameti.”

“Sirotica.” Sada sam mogla sebi dopustiti da budem velikodušna.

“Nešto što si rekla Jessici... pa, to me smeta.” Odbio je dopustiti da mu odvučem pažnju. Glas mu je postao hrapav, a sad me načas zabrinuto pogledao ispod trepavica.

“Ne čudi me da si čuo nešto što ti se ne sviđa. Znaš kako se kaže za one koji prisluškuju”, podsjetila sam ga.

“Upozorio sam te da ću je slušati.”

“A ja sam tebe upozorila da bi ti bilo bolje da ne znaš sve što ja mislim.”

“Jesi”, složio se, ali glas mu je i dalje bio grub. “Samo, nisi posve u pravu. Doista želim znati što misliš – sasvim. Samo bih volio... da ne misliš ponešto od toga.”

Mrko sam ga pogledala. "To nipošto nije ista stvar."

"Ali trenutačno to zapravo nije ono što ti hoću reći."

"A što je to onda?" Sad smo se primaknuli jedno prema drugome preko stola. Preklopio je krupne bijele šake pod bradom; ja sam se prignula s desnom rukom oko vrata. Morala sam se podsjetiti da se nalazimo u blagovaonici punoj ljudi, gdje su vjerojatno mnoge radoznale oči uprte u nas. Bilo mi je odviše lako zanemariti sve osim naše male, intimne, napete ovojnice.

"Zar zaista vjeruješ da je tebi stalo do mene više nego meni do tebe?", promrmljao je, nagnuvši se još više prema meni dok je to govorio, žestoko me promatrajući zlaćanim očima.

Pokušala sam se sjetiti kako da izdahnem zrak. Morala sam odvratiti pogled da se prisjetim.

"Opet mi to radiš?", promrsila sam.

Oči su mu se raširile od iznenađenja. "Što to?"

"Zasljepljuješ me", priznala sam mu, nastojeći se usredotočiti kad sam mu uzvratila pogled.

"O." Namrštio se.

"Nisi ti kriv", uzdahnula sam. "Ne možeš si pomoći."

"Hoćeš li mi odgovoriti na pitanje?"

Spustila sam pogled. "Da."

"Da, odgovorit ćeš mi, ili da, zaista tako misliš?"

Opet se rasrdio.

"Da, zaista tako mislim." Nisam podizala pogled sa stola, promatrajući crte lažnih drvenih godova otisnute na laminatu. Šutnja se otegnula. Tvrdo glavo sam odlučila ne biti prva koja će je ovaj put prekinuti, iz petnih se žila odupirući iskušenju da virnem prema njegovom licu.

Naposljedku je progovorio baršunasto mekim glasom. "Nisi u pravu."

Pogledala sam ga i opazila da su mu oči blage.

“Ne možeš to znati”, usprotivila sam se šapatom. Sumnjičavo sam odmahnula glavom, premda mi je srce poskočilo od njegovih riječi, kojima sam tako silno željela vjerovati.

“Zbog čega tako misliš?” Prodorno me gledao očima boje rastopljena topaza – uzalud nastojeći, pretpostavila sam, iščupati istinu ravno iz mojega uma.

Uzvratila sam mu pogled, dajući sve od sebe da jasno razmišljam usprkos njegovu licu, da nađem nekakvo objašnjenje. Dok sam tragala za riječima, vidjela sam da postaje nestrpljiv; ozlojeđen mojom šutnjom, počeo se mrštiti. Odmaknula sam ruku s vrata i podigla jedan prst.

“Dopusti mi da razmislim”, zatražila sam. Lice mu se smirilo, sad kad sam mu dala do znanja da namjeravam odgovoriti. Spustila sam ruku na stol i primaknula joj lijevu, spojivši im dlanove. Zurila sam u svoje ruke, petljajući i raspetljivajući prste, kad sam konačno progovorila.

“Pa, izuzev onog očitog, ponekad...” Načas sam oklijevala. “Ne mogu biti sigurna – *ja* ne znam čitati misli – ali ponekad mi se čini kao da želiš reći zbogom dok govoriš nešto drugo.” Nisam mogla bolje opisati osjećaj strepnje koji su njegove riječi katkad poticale u meni.

“Dobro opažaš”, prošaptao je. I strepnja se opet javila, izbivši na površinu kad je potvrdio moje strahovanje. “Samo, upravo zato si u krivu”, počeo je objašnjavati, ali onda su mu se oči suzile. “Kako to misliš, ‘onog očitog’?”

“Pa, pogledaj me”, rekla sam, posve nepotrebno, jer je ionako već buljio. “Posve sam obična – pa, ako se izuzmu mane, poput sklonosti pogibanju i nespretnosti od koje sam praktički bogalj. A gledaj sebe.” Mahnula sam prema njemu i cijelom njegovom zapanjujućem savršenstvu.

Čelo mu se načas ljutito naboralo, a onda izgledilo. Pogledao me s razumijevanjem. “Ne vidiš se vrlo jasno, da znaš. Priznajem, posve si u pravu što se mana tiče”, crno se zahihotao, “ali ti nisi čula što je svako muško ljudsko biće u ovoj školi pomislilo onoga dana kad si došla amo.”

Zaprepašteno sam zatreptala. “Ne vjerujem...”, promrmljala sam sebi u bradu.

“Vjeruj mi barem kad ti ovo kažem – ti si sve samo ne obična.”

Bilo mi je daleko više neugodno nego što mi je prijal vidjeti pogled koji mu se pojavio u očima kad je to rekao. Brzo sam ga podsjetila na moj prvotni argument.

“Ali ja tebi ne govorim zbogom”, istaknula sam.

“Zar ti nije jasno? Upravo to dokazuje da sam u pravu. Najviše mi je stalo, jer ako ja to mogu” – odmahnuo je glavom, kao da se bori s tom mišlju – “ako bi jedino ispravno bilo da odem od tebe, onda ću nanijeti sebi bol, samo da tebe ne povrijedim, samo da ti ostaneš sigurna.”

Ošinula sam ga pogledom. “A ne misliš da bih ja to isto učinila za tebe?”

“Nikad nećeš biti primorana donijeti takav odabir.”

Njegovo se nepredvidljivo raspoloženje naglo opet promijenilo; zločest mu je, neodoljiv smiješak presložio crte lica. “Naravno, imam sve jači dojam da mi briga za tvoju sigurnost postaje stalno zanimanje koje će tražiti moju neprestanu prisutnost.”

“Niko me danas nije pokušao srediti”, podsjetila sam ga, zahvalna na tome što je prešao na lakšu temu. Nisam htjela da mi više spominje rastanke. Kad bih morala, valjda bih se mogla namjerno dovesti u opasnost ne bi li on ostao uz mene... Otkrivala sam tu misao od sebe prije

nego što mi je hitrim očima stigne pročitati na licu. To bi mi nedvojbeno donijelo nevolje.

“Zasad”, dodao je.

“Zasad”, složila sam se; inače bih se usprotivila, ali sad sam htjela da očekuje nesreće.

“Imam još jedno pitanje za tebe.” Lice mu je i dalje bilo opušteno.

“Samo daj.”

“Zaista ove subote moraš u Seattle, ili ti je to samo bila izlika kojom si elegantno izbjegla potrebu da odbijaš sve svoje obožavatelje?”

Složila sam facu kad sam se toga sjetila. “Znaš, nisam ti još oprostila ono s Tylerom”, upozorila sam ga. “Ti si kriv za to što si je on utuvio u glavu da ću ići s njim na maturanu.”

“Ma našao bi on priliku da te pita i bez mene – samo sam jako htio vidjeti kakvo će ti lice biti kad to čuješ”, zahihotao se. Više bih se naljutila na njega da se nije tako očaravajuće smijao. “Da sam te ja pitao, bi li *mene* odbila?”, upitao me, još uvijek se smijući sebi u bradu.

“Vjerojatno ne”, priznala sam. “Ali kasnije bih ti otkazala – izmislila neku bolest ili uganuće.”

To ga je zbunilo. “Zbog čega bi to učinila?”

Tužno sam odmahнула glavom. “Nikad me nisi vidio na tjelesnom, valjda, ali svejedno sam mislila da shvaćaš razlog.”

“Misliš na činjenicu da ne možeš hodati ravnom, čvrstom površinom a da se ne spotakneš?”

“Očito.”

“To ne bi bio problem.” Zvučao je vrlo samouvjeren. “Sve je u onome koji vodi.” Opazio je da se spremam usprotiviti, pa me poklopio. “Ali nisi mi još odgovorila – jesi li čvrsto odlučila otići u Seattle, ili ne bi imala ništa protiv da odemo na neko drugo mjesto?”

Dokle god se bude podrazumijevalo da to idemo “mi”, ništa mi drugo nije bilo bitno.

“Spremna sam saslušati alternative”, dopustila sam. “Ali morala bih te prvo nešto zamoliti.”

Pogledao me oprezno, kao i uvijek kad bih mu postavila neodređeno pitanje. “Što?”

“Smijem li ja voziti?”

Namrgodio se. “Zašto?”

“Pa, uglavnom zato što kad sam rekla Charlieju da idem u Seattle, izričito me pitao idem li sama, a u to vrijeme je to bilo tačno. Ako me opet to upita, vjerojatno mu ne bih slagala, ali *nemam* dojam da će me opet upitati, a ostavljanjem kamioneta kod kuće samo bih nepotrebno potegnula tu temu. A također i zato što me strašno plaši način na koji ti voziš.”

Zakolutao je očima. “Od svih mojih osobina koje bi te mogle uplašiti, ti se bojiš moje vožnje.” Zgroženo je odmahnuo glavom, ali onda me opet ozbiljno pogledao. “Zar ne bi htjela reći ocu da ćeš provesti dan sa mnom?” U pitanju se podrazumijevalo nešto što nisam shvaćala.

“S Charliejem je uvijek preporučljivo biti suzdržan.” U to nisam sumnjala. “Kamo onda idemo, uostalom?”

“Vrijeme će biti lijepo, pa ću se kloniti pogleda javnosti... a ti možeš ostati sa mnom, ako želiš.” Opet je konačan izbor prepustio meni.

“A ti ćeš mi pokazati na što si mislio, što se sunca tiče?”, upitala sam ga, uzbuđena mogućnošću razrješavanja još jedne nepoznanice.

“Da.” Osmjehnuo se, a zatim pričekao. “Ali ako ne želiš biti... nasamo sa mnom, svejedno bi mi bilo draže da ne odeš sama u Seattle. Grozim se pomisli na nevolje koje bi ti uspjela pronaći u tolikom gradu.”

To me uvrijedilo. “Phoenix je triput veći od Seattlea – samo brojem stanovnika. Površinom – ”

“Ali, kako se čini”, upao mi je u riječ, “u Phoenixu nije došao red na tebe. Tako da bi mi bilo draže da ostaneš u mojoj blizini.” Očima je opet izveo ono nepošteno savladavanje osjećanja.

Nisam se mogla tome usprotiviti, ni pogledu ni objašnjenju, a tema je ionako bila nebitna. “Ako te baš zanima, ne smeta mi biti sama s tobom.”

“Znam”, uzdahnuo je, izgubljen u mislima. “Ipak, trebala bi to reći Charlieju.”

“Nebesa, zašto bih to trebala?”

Oči su mu odjednom planule. “Da mi daš bar neki sitan povod da mu te vratim.”

Progutala sam knedlu. Ali onda sam načas razmislila i odlučila. “Mislim da ću riskirati.”

Ljutito je ispuhnuo zrak iz sebe i odvratio pogled.

“Daj da pričamo o nečem drugom”, predložila sam mu.

“O čemu bi ti pričala?”, upitao me. I dalje se srdio.

Bacila sam pogled oko nas, da se uvjerim da nas niko ne može čuti. Dok sam očima prelazila po prostoriji, ulovila sam pogled njegove sestre Alice, koja je zurila u mene. Ostali su motrili Edwarda. Brzo sam odvrtila pogled prema njemu i upitala ga prvo što mi je palo na pamet.

“Zašto si prošli vikend išao na te Jarčeve stijene... u lov? Charlie mi je rekao da to nije dobro mjesto za kampiranje, jer su tamo medvjedi.”

Pogledao me kao da mi je promaknulo nešto vrlo očito.

“Medvjedi?”, zinula sam, a on se počeo smješkatati.

“Znaš, nije sezona lova na medvjede”, strogo sam dodala, da prikrijem šok.

“Ako ih pažljivo pročitaš, zakoni se odnose samo na lov oružjem”, obavijestio me.

S užitkom mi je gledao lice dok mi je taj podatak polako sjedao.

“Medvjedi?”, s mukom sam ponovila.

“Grizli je Emmettu najdraži.” I dalje je zvučao ležerno, ali očima je pažljivo promatrao moju reakciju. Pokušala sam se sabrati.

“Hmmm”, rekla sam i odgrizla još jedan zalogaj pice da imam razloga spustiti pogled. Polako sam ga prožvakala, a onda otpila dugi gutljaj koka-kole, i dalje ga ne gledajući.

“Onda”, rekla sam, pogledavši ga napokon u sad već zabrinute oči. “Što je tebi najdraže?”

Podigao je jednu obrvu, a kutovi usana razočarano su mu se savili prema dolje. “Puma.”

“Ah”, rekla sam pristojno nezainteresiranim tonom, opet potraživši kolu.

“Naravno”, rekao je tonom koji je odgovarao mome, “moramo paziti da ne naštetimo okolišu nemarnim izlovljavanjem. Nastojimo se usredotočiti na područja s prevelikom populacijom grabežljivaca – tako da odlazimo koliko daleko treba. Ovdje se uvijek može naći obilje jelena i losova, a oni su nam dostatni, ali gdje je u tome zabava?” Zločesto se osmjehnuo.

“Doista, gdje je”, promrsila sam nakon još jednog zalogaja pice.

“Rano proljeće je Emmettu najdraže vrijeme za lov na medvjede – tada se upravo bude iz zimskog sna, pa su razdražljiviji.” Osmjehnuo se nekoj šali koje se prisjetio.

“Nema ničeg zabavnijeg od razdraženog grizlija”, složila sam se, kimajući glavom.

Posprdno se stao hihotati, odmahujući glavom. “Reci mi što zaista misliš, molim te.”

“Pokušavam si to predočiti – ali ne mogu”, priznala sam. “Kako se lovi medvjeda bez oružja?”

“O, imamo mi oružje.” Zabljesnuo me sjajnim zubima u kratkotrajnom, prijetećem smiješku. Suspregla me drhtaj prije nego što me razotkrije. “Samo ne onakvo na kakvo se misli pri pisanju zakona o lovu. Ako si ikada vidjela napad medvjeda na televiziji, zacijelo si u stanju zamisliti kako izgleda Emmettov način lova.”

Nisam mogla spriječiti da mi idući drhtaj prostruji hrptom. Virnula sam prema Emmettu na drugoj strani kantine, zahvalna na tome što on ne gleda prema meni. Debeli ovoji mišića koji su mu prekrivali ruke i poprsje sad su mi nekako djelovali kao još veća prijetnja.

Edward je ispratio moj pogled i zahihotao se. Zagleđala sam se uzrujano u njega.

“A ti si također poput medvjeda?”, upitala sam ga prigušenim glasom.

“Prije poput pume, ili mi tako barem kažu”, opušteno je rekao. “Možda stilovi za koje smo se odlučili rječito govore o nama.”

Pokušala sam se osmjehnuti. “Možda”, ponovila sam za njim. Ali glava mi je bila prepuna suprotstavljenih prizora koje nisam mogla pomiriti. “Bih li takvo što ja možda mogla vidjeti?”

“Apsolutno ne!” Lice mu je pobijelilo još više nego inače, a oči su mu se odjednom bijesno zakrijesile. Odmaknula sam se, zapanjena i – premda mu to nikad ne bih priznala – zastrašena njegovom reakcijom. I on se odmaknuo i naslonio, prekriživši ruke na prsima.

“Bilo bi mi previše strašno?”, upitala sam ga kad sam opet ovladala svojim glasom.

“Da je samo u tome stvar, poveo bih te večeras”, re-

kao je okrutnim glasom. “*Trebala* bi ti zdrava porcija straha. Ništa ne bi imalo blagotvorniji učinak na tebe.”

“Onda zašto?”, ostala sam uporna, nastojeći zanemariti njegov ljutiti izraz lica.

Jednu dugu minutu samo me strijeljao pogledom.

“Kasnije”, napokon je rekao. Jednim se gipkim pokretom našao na nogama. “Zakasnit ćemo.”

Pogledala sam oko sebe i zapanjila se otkrivši da je u pravu. Kantina je bila gotovo posve prazna. Dok sam bila uz njega, vrijeme i prostor bili su tako zamučena mrlja da sam potpuno izgubila pojam i o jednom i o drugom. Skočila sam sa stolice, dohvativši torbu s naslona.

“Kasnije, onda”, složila sam se. Neću to zaboraviti.

11. KOMPLIKACIJE

SVI SU NAS GLEDALI DOK SMO ZAJEDNO IŠLI DO NAŠEG laboratorijskog stola. Zamijetila sam da ovaj put nije odmaknuo stolicu da sjedne na krajnji mogući rub radnog stola. Umjesto toga, sjeo je sasvim blizu mene, tako da su nam se ruke gotovo doticale.

Gospodin Banner je zatim ušao u prostoriju unatrag – kako je samo taj čovjek znao savršeno odrediti pravi momenat – vukući visoki metalni okvir na kotačićima, s teškim, zastarjelim televizorom i videom. Danas ćemo gledati nastavni film – olakšanje u razredu bilo je gotovo opipljivo.

Gospodin Banner stavio je kasetu u nesusretljivi video i otišao do zida da ugasi svjetla.

A zatim sam, kad je učionicu obavio mrak, odjednom postala hipersvjesna toga da Edward sjedi na samo centimetar-dva od mene. Zapanjio me neočekivani naboj

koji me prožeo, zaprepastilo to što ga mogu biti još svjesnija nego što već jesam. Ludi poriv da ispružim ruku i dotaknem ga, da mu bar jednom pomilujem to savršeno lice u tami, gotovo me nadvladao. Čvrsto sam prekrížila ruke na prsima, stisnuvši pesnice. Silazila sam s uma.

Počela je uvodna špica, osvjetlivši donekle prostori-ju. Oči su mi same od sebe poletjele prema njemu. Krotko sam se osmijehnula shvativši da sjedi u istom položaju kao i ja, stisnutih šaka pod rukama, sve do očiju, koje su iskosa virile prema meni. Uzvratio mi je osmijehom, a oči su mu nekako uspjele da plamte čak i u mraku. Odvrtila sam pogled prije nego što počnem prebrzo disati. Bilo bi apsolutno apsurdno da me sad spopadne vrtoglavica.

Satu nikako da dođe kraj, ali nisam se mogla usredotočiti na film – nisam čak ni znala kojom se temom bavi. Neuspješno sam se pokušala opustiti, ali električna struja koja kao da je izvirala iz neke tačke njegova tijela ni trenu nije popustila. Povremeno bih si dopustila pokoji letimičan pogled prema njemu, ali nisam imala dojam ni da se on opušta. Nadmoćna žudnja da ga dotaknem također se odbijala smiriti, pa sam pritisnula pesnice na sigurno mjesto, pod rebra, sve dok me prsti nisu zaboljeli od napora.

Odahnula sam s olakšanjem kad je gospodin Banner opet upalio svjetla na kraju nastave. Ispružila sam ruke preda se, protegnuvši ukočene prste. Edward se zahihotao pokraj mene.

“Pa, to je bilo zanimljivo”, promrmljao je. Glas mu je bio mračan, a oči oprezne.

“Amm”, bilo je jedino što sam na to mogla reći.

“Hoćemo?”, upitao me, spretno ustajući.

Gotovo sam prostenjala. Vrijeme za tjelesni. Oprezno sam ustala, brinući se da bi mi ravnoteža mogla biti poremećena zbog te čudne nove napetosti među nama.

Šutke me ispratio do ulaza u dvoranu i zastao; okrenula sam se prema njemu da ga pozdravim. Zapanjio me izraz njegova lica – bio je rastrgan, gotovo izmučen, i tako žestoko lijep da mi je bolna potreba da ga dotaknem buknila snažno kao i prije. Pozdrav mi je zastao u grlu.

Podigao je ruku, oklijevajući, dok mu je sumnja divljala u očima, te mi vršcima prstiju brzo prešao preko cijele jagodice obraza. Koža mu je bila ledena kao i uvijek, ali trag njegovih prstiju na mojoj koži bio je uznemirujuće topao – kao da me opekao, ali još ne osjećam bol.

Okrenuo se bez riječi i brzim korakom udaljio od mene.

Ušla sam u dvoranu ošamućena, na nesigurnim nogama. Odvukla sam se do svlačionice i presvukla se kao u transu, tek nejasno svjesna drugih oko mene. Stvarnost nije posve doprla do mene sve dok mi nisu pružili reket. Nije bio težak, no osjećala sam da je vrlo opasan u mojoj ruci. Vidjela sam kako me nekoliko drugih učenika krišom pogledava. Trener Clapp naredio nam je da se udružimo u parove.

Na svu sreću, u Mikeu se još zadržao tračak kavalirstva; prišao mi je i stao pokraj mene.

“Hoćeš igrati u paru sa mnom?”

“Hvala, Mike – znaš, nisi dužan igrati sa mnom.” Široko se osmjehnuo. Katkad je bilo vrlo lako osjećati naklonost prema Mikeu.

Nije prošlo bez poteškoća. Nekako sam se uspjela udariti reketom u glavu, i istim zamahom opaliti Mikea

po ramenu. Ostatak sata provela sam u stražnjem kutu igrališta, držeći reket na sigurnom, iza leđa. Premda sam ga hendikepirala, Mike je bio prilično dobar; samostalno je dobio tri od četiri meča. Pljesnuo me po dlanu, premda to nisam zaslužila, kad je trener konačno puhnuo u zviždaljku i označio kraj sata.

“Dakle”, rekao je dok smo odlazili s igrališta.

“Što dakle?”

“Ti i Cullen, a?”, upitao me prgavim tonom. Moja prijašnja privrženost odmah se izgubila.

“To te se ne tiče, Mike”, upozorila sam ga, u sebi proklevši Jessicu ravno u ponore Hada.

“Ne sviđa mi se to”, svejedno je promrsio.

“Ni ne mora ti se”, breknula sam se.

“On te gleda kao... kao da si nekakvo jelo”, nastavio je, ne mareći za to što sam rekla.

Suspregnula sam histeriju koja samo što nije eksplodirala na to, ali mali mi se hihot oteo usprkos tom nastojanju. Ošinuo me pogledom. Mahnula sam mu i pobjegla u svlačionicu.

Brzo sam se obukla dok mi je nešto snažnije od leptirića neumorno udaralo o stijenke želuca, a rasprava s Mikeom već je bila daleka uspomena. Pitala sam se hoće li me Edward dočekati, ili bih ga trebala pričekati kod njegovog auta. Što ako mu tamo bude obitelj? Osjetila sam nalet stvarne strave. Znajuju li oni da ja znam? Bih li trebala znati da oni znaju da ja znam, ili ne?

Na izlasku iz dvorane već sam gotovo odlučila otići ravno kući pješice, ni ne pogledavši parkiralište. Ali brige su mi se pokazale nepotrebnima. Edward me čekao, opušteno naslonjen na zid dvorane, bez i jednog traga napetosti na tom licu koje mi je oduzimalo dah. Dok

sam mu prilazila, osjetila sam nekakvo neobično olakšanje.

“Bok”, rekla sam tiho, široko se osmjehnuvši.

“Zdravo.” Uzvratio mi je blistavim osmijehom. “Kako je bilo na tjelesnom?”

Lice mi se malčice snuždilo. “U redu”, slagala sam.

“Zbilja?” Nisam ga uvjerila. Blago je pomaknuo i suzio oči, pogledavši preko moga ramena. Osvrnula sam se i opazila Mikeova leđa kako se udaljavaju od nas.

“Što je?”, oštro sam ga upitala.

Pogled mu se vratio na moje oči, i dalje sužen. “Newton mi ide na živce.”

“Nisi valjda opet prisluškiavao?” Zgrozila sam se. Izgubio mi se svaki trag novog raspoloženja.

“Kako ti je glava?”, nedužno me upitao.

“Pa ne mogu vjerovati!” Okrenula sam se i odmarširala više-manje u smjeru parkirališta, iako u ovom trenutku ni povratak pješice još nisam otpisala.

S lakoćom je održao korak sa mnom.

“Ti si prva spomenula da te nikad još nisam vidio na tjelesnom – pa sam postao radoznao.” Nije zvučao pokajnički, pa sam ga ignorirala.

Nastavili smo šutke – zbog ljutnje i neugodnosti, što se mene tiče – do njegovoga auta. Ali morala sam zastati na par koraka od njega – okruživalo ga je mnoštvo učenika, listom muških. Zatim sam shvatila da se to nisu sjatili oko volvoa, već oko Rosalienoga crvenog kabrioleta, s jasnom požudom u očima. Niko od njih nije nas ni pogledao kad se Edward uvukao među njih da otvori svoja vrata. Brzo sam ušla sa suvozačke strane, također neprimijećena.

“Razmetljivo”, promrmljao je.

“Kakav je to auto?”, upitala sam ga.

“M3.”

“Ne govorim jezikom auto-magazina.”

“Model BMW-a.” Zakoluto je očima, ne prema meni, i pokušao izaći u rikverc tako da pritom ne pregazi automobilske zaljubljenike.

Kimnula sam – čula sam za tu vrstu.

“Još uvijek se ljutiš?”, upitao me dok se pažljivo izvlačio s parkirališta.

“Definitivno.”

Uzdahnuo je. “Hoćeš li mi oprostiti ako ti se ispričam?”

“Možda... ako to ozbiljno misliš. *I* ako obećaš da to više nećeš ponoviti”, ostala sam uporna.

Oči su mu odjednom dobile lukav izraz. “A što ako to ozbiljno mislim *i* slažem se s time da voziš u subotu?”, odvratio mi je protuuvjetom.

Razmislila sam i zaključila da bolju ponudu vjerojatno neću dobiti. “Dogovoreno”, rekla sam.

“Onda mi je vrlo žao što sam te razljutio.” Oči su mu jedan dugi trenutak plamtjele iskrenošću – unoseći silnu pomutnju u ritam moga srca – a zatim su postale zaigrane. “A ja ću ti u subotu doći na kućni prag u cik zore.”

“Ovaj, neće mi biti lakše s Charliejem ako na prilaznom putu bez objašnjenja ostaviš volvo.”

Sad se osmjehnuo s omalovažavanjem. “Nisam imao namjeru doći autom.”

“Kako onda – ”

Upao mi je u riječ. “Ništa se ti ne brini. Doći ću, samo bez auta.”

Pustila sam da ostane na tome. Imala sam neodložnije pitanje.

“Je li sad već kasnije?”, značajno sam ga upitala.

Namrštio se. “A valjda je kasnije.”

Zadržala sam pristojan izraz lica dok sam čekala.

Zaustavio je auto. Iznenadila sam se pogledavši oko nas – jasno, već smo stigli do Charliejeve kuće i parkirali se iza kamioneta. Bilo mi je lakše voziti se s njim ako ne gledam van sve dok ne stignemo. Kad sam opet pogledala njega, zurio je u mene, mjerkajući me očima.

“I još uvijek te zanima zbog čega me ne smiješ vidjeti kako lovim?” Izgledao je vrlo ozbiljno, ali učinilo mi se da mu duboko u očima vidim tračak humora.

“Pa”, razjasnila sam, “više od toga me zanimala tvoja reakcija.”

“Jesam li te prepaio?” Da, definitivno je bilo humora u njima.

“Ne”, slagala sam. Nije mi povjerovao.

“Oprosti što sam te uplašio”, uporno je nastavio s blagim smiješkom, ali zatim je nestao svaki trag zadirkivanja. “Stvar je u samoj pomisli da si s nama... dok lovimo.” Čeljust mu se stegla.

“To bi bilo loše?”

Progovorio je kroz stisnute zube. “Izuzetno.”

“Zato što...?”

Duboko je udahnuo i zagledao se kroz vjetrobran u guste, uskomešane oblake koji kao da su nas tiskali odozdo, gotovo na dohvat ruke.

“Dok lovimo”, progovorio je polako, nevoljko, “nismo više toliko pod vlašću svoje svijesti... predajemo se osjetilima. Pogotovo osjetilu njuha. Da si iole blizu mene kad tako izgubim kontrolu nad sobom...” Odmahnuo je glavom, i dalje sumorno zagledan u teške oblake.

Čvrsto sam zadržala vlast nad svojim licem, očekuju-

ći brzi pogled njegovih očiju kojim mi je ubrzo procijenio reakciju. Izrazom mu ništa nisam odala.

Ali oči su nam se nastavile gledati, a tišina se probudila – i promijenila. Titraji one struje koju sam danas popodne osjetila počeli su nabijati ozračje dok mi je nepopustljivo zurio u oči. Tek nakon što mi se u glavi zavrtjelo shvatila sam da sam prestala disati. Nakon što sam nesigurno udahнула, prekinuvši netremičnu šutnju, sklopio je oči.

“Bella, bolje da sada uđeš u kuću.” Glas mu je bio dubok i hrapav, pogled opet uprt u oblake.

Otvorila sam vrata, a arktički propuh koji je nahrupio u auto malo mi je razbistrio misli. U strahu da se tako omamljena ne spotaknem, pažljivo sam iskoračila iz auta i zatvorila vrata za sobom ne osvrnuvši se. Zujanje spuštanja automatskog prozora natjeralo me da se okrenem.

“Hej, Bella?”, dobacio mi je normalnijim glasom. Nagnuo se kroz otvoreni prozor s blagim smiješkom na usnama.

“Da?”

“Sutra sam ja na redu.”

“Na redu za što?”

Šire se osmjehnuo, bljesnuvši svojim sjajnim zubima. “Za postavljanje pitanja.”

I zatim je nestao. Auto je odjurio i nestao iza ugla prije nego što sam uopće stigla sabrati misli. Otišla sam kući sa smiješkom. Bilo je jasno barem to da se sutra kani vidjeti sa mnom.

Te noći je Edward, kao i obično, imao glavnu ulogu u mojim snovima. Međutim, klima moga nesvjesnoga uma promijenila se. Prštala je istim onim elektricitetom kojim

je bilo nabijeno poslijepodne, pa sam se nemirno vrtjela i okretala, često se budeći. Tek sam u ranim jutarnjim satima napokon uspjela pasti u iscrpljen san bez snova.

Kad sam se probudila, još sam bila umorna, ali uz to i napeta. Obukla sam smeđu dolčevitu i neizbježne trape-ricice, uzdahnuvši kad sam se prisjetila bretelica i kratkih hlača. Doručak je bio uobičajeni, mirni objed koji sam i očekivala. Charlie je ispržio jaja na oko; ja sam pojela zdjelicu pahuljica. Upitala sam se je li zaboravio na moj plan za subotu. Odgovorio mi je na neizrečeno pitanje kad je ustao da odnese svoj tanjur u sudoper.

“Što se subote tiče...”, zaustio je, prešavši kuhinju i otvorivši slavinu.

Lecnula sam se. “Da, tata?”

“Još imaš namjeru otići u Seattle?”, upitao me.

“Takav je plan.” Složila sam grimasu. Draže bi mi bilo da to nije spomenuo, pa da ne moram pažljivo sri-cati poluistine.

Iscijedio je deterđent za posuđe na tanjur i razma-zao ga četkom. “I sigurna si da nećeš stići na vrijeme za ples?”

“Ne idem na ples, tata.” Ošinula sam ga pogledom.

“Zar te niko nije pozvao?”, upitao me, udubivši se u ispiranje tanjura ne bi li prikrio brigu.

Zaobišla sam to minsko polje. “Na tom plesu djevoj-ke biraju.”

“O.” Namrštio se dok je brisao tanjur.

Shvaćala sam ja njega. Zacijelo nije lako biti otac; živjeti u strahu da će ti kći upoznati dečka koji joj se sviđa, ali istodobno se brinuti da možda i neće. Kako bi to grozno bilo, pomislila sam stresavši se, kad bi Charlie imao i najmanjeg pojma *što* se to meni zapravo sviđa.

Charlie je zatim otišao, mahnuvši mi na rastanku, a ja sam se popela na kat da operem zube i uzmem knjige. Kad sam čula da se policijski automobil udaljilo, mogla sam se strpjeti samo nekoliko sekundi prije nego što sam morala proviriti kroz prozor. Srebrni me auto već čekao, parkiran na Charliejevu mjestu na prilaznome putu. Stuštila sam se stubama do prednjih vrata, pitajući se koliko će se dugo ova osebjuna rabota nastaviti. Nisam htjela da ikada prestane.

Čekao me u autu, a nisam imala dojam da me gleda dok sam zatvarala vrata, ne trudeći se zaključati zasun. Prošetala sam se do auta, stidljivo zastavši na trenutak prije nego što ću otvoriti vrata i ući. Smiješio se, opušten – i, kao i obično, savršen i prelijep do iznemoglosti.

“Dobro jutro.” Glas mu je bio svilenkast. “Kako si danas?” Očima mi je stao prelaziti preko cijeloga lica, kao da me to nije pitao isključivo iz pristojnosti.

“Dobro sam, hvala.” Uvijek sam bila dobro – mnogo više nego dobro – u njegovoj blizini.

Pogled mu se zaustavio na mojim podočnjacima. “Izgledaš mi umorno.”

“Nisam mogla zaspati”, priznala sam mu, automatski prebacivši kosu oko ramena kako bi mi pružila izvjesnu mjeru zaštite.

“Nisam ni ja”, zločesto je rekao paleći auto. Polako sam se navikavala na to tiho predenje. Bila sam uvjerena da bi me urlik moga auta prepao, kad već jednom opet sjednem u njega.

Nasmijala sam se. “Valjda si u pravu. Izgleda da sam ipak spavala mrvicu više nego ti.”

“Kladio bih se da jesi.”

“Onda, što si sinoć radio?”, upitala sam ga.

Zahihotao se. “Nema šanse. Danas ja postavljam pitanja.”

“A da, tako je. Što te zanima?” Čelo mi se naboralo. Nisam mogla zamisliti ništa vezano uz mene što bi mu na bilo koji način moglo biti zanimljivo.

“Koja ti je boja najdraža?”, upitao me posve ozbiljno. Zakolotala sam očima. “To se mijenja iz dana u dan.”

“Koja ti je danas najdraža boja?” I dalje je govorio važnim tonom.

“Vjerojatno smeđa.” Obično sam se odijevala prema raspoloženju.

Frknuo je i riješio se ozbiljnog izraza lica. “Smeđa?”, upitao me s nevjericom.

“Naravno. Smeđa je topla boja. *Nedostaje* mi smeđa. Sve što bi trebalo biti smeđe – debla, kamenje, zemlja – ovdje je prekriveno gnjecavom zelenom mahovinom”, potužila sam se.

Moja mala tirada bila mu je silno zanimljiva. Na trenutak me samo gledao u oči, razmišljajući.

“Imaš pravo”, zaključio je, opet se uozbiljivši. “Smeđa je topla.” Brzo je, ali ipak nekako s oklijevanjem, ispružio ruku i prebacio mi kosu natrag preko ramena.

Sad smo već stigli do škole. Opet se okrenuo prema meni kad smo ušli na parkirno mjesto.

“Koja ti je glazba trenutačno u CD plejeru?”, upitao me s tako važnim izrazom lica kao da me pita da priznam da sam počinila umorstvo.

Shvatila sam da još nisam izvadila onaj CD koji mi je dao Phil. Kad sam mu rekla ime sastava, izvijen se osmjehnuo i neobično me pogledao. Otvorio je pretinac ispod automobilskog CD plejera, izvadio jedan od tridesetak CD-a natrpanih u taj skućeni prostor i pružio mi ga.

“Od Debussyja do ovoga?” Podigao je obrvu.

Bio je to isti onaj CD. Počela sam razgledavati poznatu omoćnicu, ne podižući pogled.

Tako se nastavilo ostatak dana. Dok me pratio na engleski, kad me dočekao nakon španjolskog i cijelim trajanjem velikog odmora, neumorno me propitkivao o svakoj nebitnoj pojedinosti moga življenja. Koje filmove volim, a koje mrzim, u kojim sam to malobrojnim mjestima bila i u koja bih mnogobrojna željela otići, kao i o knjigama – o knjigama bez kraja i konca.

Nisam se mogla sjetiti kad sam posljednji put toliko pričala. Najčešće sam se pritom osjećala ukočeno, uvjereni da sam mu zacijelo dosadna. Ali apsolutna uživljenost njegova lica i njegov beskonačni niz pitanja tjerali su me da nastavljam. Pitanja su mu uglavnom bila laka, tek mi je nekolicina izmamila rumenilo na lice, iako to nije teško. Ali, kad bih se zajapurila, to bi samo izmamilo novi krug propitkivanja.

Tako je bilo kad me pitao koji mi je najdraži dragulj, a ja sam bez razmišljanja izlanula topaz. Zasipao me pitanjima takvom brzinom da sam imala dojam da se nalazim na jednom od onih psihijatrijskih testova u kojima se odgovara prvom riječi koja ti padne na pamet. Bila sam sigurna da je imao namjeru nastaviti s pitanjima s tog popisa koji si je već sastavio u glavi, da nisam porumenjela. Lice mi je pocrvenjelo zato što mi je, sve donekadno, najdraži dragulj bio granat. Bilo mi je nemoguće, gledajući ga u oči boja topaza, ne sjetiti se razloga za tu promjenu. A on, naravno, nije htio popustiti sve dok mu ne priznam zašto mi je neugodno.

“Reci mi”, napokon mi je naredio nakon što nije imao uspjeha s nagovaranjem – i to samo zato što sam dobro pazila da ga ne gledam u lice.

“To je zbog tvoje današnje boje očiju”, uzdahnula sam, predajući se i zureći u svoje ruke dok sam se poigravala s uvojkom. “Da si me pitao za dva tjedna, valjda bih rekla oniks.” Dala sam mu više podataka nego što je trebalo zbog svoje nevoljke iskrenosti, pa sam se uplašila da bi to moglo potaknuti onaj čudni bijes koji bukne kad god mu prejasno otkrijem svoju opsjednutost.

Ali stanka koja je uslijedila bila je vrlo kratka.

“Koja ti je vrsta cvijeća najdraža?”, ispalio je iduće pitanje.

Uzdahnula sam s olakšanjem i nastavila se podvrgavati psihoanalizi.

Na biologiji se opet zakompliciralo. Edward je nastavio ispitivanje sve dok gospodin Banner nije ušao u učionicu, opet uvlačeći audivizualni pribor. Dok je učitelj prilazio prekidaču za svjetlo, opazila sam da Edward malo odmiče stolicu od mene. Nikakve koristi od toga. Čim je prostoriju obavio mrak, opet je frcnula električna iskra, opet sam dobila istu onu nespokojnu potrebu da ispružim ruku preko kratke razdaljine i dotaknem mu hladnu kožu, kao i jučer.

Nagnula sam se nad stol i položila bradu na prekrizene ruke, skrivenim prstima držeći rub stola dok sam se upinjala zanemariti tu iracionalnu žudnju koja me bunila. Nisam ga gledala, bojeći se da će mi obuzdavanje ići tim teže ako i on mene sad gleda. Iskreno sam pokušala pratiti nastavni film, ali na kraju sata pojma nisam imala što sam to upravo vidjela. Kad je gospodin Banner opet upalio svjetla, izdahnula sam s olakšanjem i konačno bacila pogled prema Edwardu; gledao me s neodređenim izrazom u očima.

Šutke je ustao i ostao mirno stajati, čekajući me. Kao i jučer, otišli smo do dvorane u tišini. I on mi je, opet

kao i jučer, bez riječi dotaknuo lice – ovaj put hladnom nadlanicom, pogladivši me jedanput od sljepoočnice do čeljusti – prije nego što se okrenuo i otišao.

Tjelesni mi je prošao brzo dok sam promatrala Mikeovu solo-predstavu iz badmintona. Danas mi se nije obratio, bilo iz reakcije na moj odsutni izraz lica, bilo zato što se još ljutio zbog naše jučerašnje svade. U nekom kutku uma bilo mi je krivo. Ali nisam se mogla posvetiti njemu.

Poslije sata sam se nespokojno požurila presvući, znajući da ću, što brža budem bila, to prije biti s Edwardom. Od pritiska sam postala još nespretnija nego inače, ali naposljetku sam uspjela izaći iz svlačionice i osjetiti jednako olakšanje kad sam ga ugledala kako me čeka, dok mi se širok osmijeh automatski raširio licem. Uzvratio mi je osmijehom prije nego što će se baciti na daljnje unakrsno ispitivanje.

Samo, sad su se pitanja promijenila, i nije bilo lako odgovoriti na njih. Zanimalo ga je na koje mi sve načine dom nedostaje, uporno tražeći da opišem sve što mu nije poznato. Prosjedili smo sate pred Charliejevom kućom, dok se nebo mračilo, a kiša lila oko nas u iznenadnom pljusku.

Pokušala sam mu opisati neopisive stvari poput mirisa kreozota – gorkog, pomalo smolastog, ali svejedno ugodnog – reskog, žalosnog cvrčanja cvrčaka u srpnju, pernatih, jalovih stabala, same veličine neba što se bijeloplavo stere od obzorja do obzorja, jedva prekinuto niskim gorjem punim ljubičastih vulkanskih stijena. Najteže mi je bilo objasniti zbog čega mi je sve to lijepo – objasniti ljepotu koja ne ovisi o šturoj, bodljikavoj vegetaciji koja često izgleda polumrtva, ljepotu koja ima

više veze s otkrivenim oblikom zemlje, plitkim udolinama između kamenitih bregova, s načinom na koji se oni drže sunca. Morala sam se poslužiti rukama ne bih li mu to nekako predočila.

Raspričala sam se od njegovih tihih, pronicljivih pitanja, zaboravivši u olujnom polumraku da bi mi trebalo biti neugodno što samo ja govorim. Napokon, kad sam završila s detaljnim opisom svoje neuredne sobe kod kuće, pričekao je, umjesto da postavi daljnje pitanje.

“Jesi li gotov?”, upitala sam ga s olakšanjem.

“Nisam ni blizu – ali tvoj otac će uskoro doći kući.”

“Charlie!” Odjednom sam se sjetila da on postoji, i uzdahnula. Pogledala sam u nebo tamno od kiše, ali ništa iz njega nisam mogla razabrati. “Koliko je već sati?”, upitala sam se naglas, pogledavši sat. Iznenadilo me koliko je kasno – Charlie se već zacijelo vozi kući.

“Sumrak je”, promrmljao je Edward, pogledavši oblacima zastrto zapadno obzorje. Zvučao je zamišljeno, kao da su mu misli daleko. Promatrala sam ga dok je tupo zurio kroz vjetrobran.

Još sam ga promatrala kad su mu se oči odjednom uperile u moje.

“Ovo je za nas najsigurnije doba dana”, rekao je, odgovorivši na neizrečeno pitanje u mojim očima. “Najlakše vrijeme. Ali također i najtužnije, na neki način... kraj još jednog dana, povratak noći. Mrak je tako predvidljiv, zar ne?” Sjetno se osmjehnuo.

“Volim noć. Bez mraka, nikad ne bismo vidjeli zvijezde.” Namrštila sam se. “Neću reći da ih se odavde često može vidjeti.”

Nasmijao se, a raspoloženje je naglo postalo opuštene.

“Charlie će stići za nekoliko minuta. Prema tome, osim ako mu ne želiš reći da ćeš subotu provesti sa mnom...” Podigao je obrvu.

“Hvala, ali ne hvala.” Uzela sam knjige, shvativši da sam se ukočila od tolikog sjedenja. “To znači da je sutra na mene red, je li?”

“Nipošto!” Složio je zločesto uvrijeđen izraz. “Rekao sam ti da još nisam gotov, zar ne?”

“Što me još imaš pitati?”

“Saznat ćeš sutra.” Sagnuo se da mi otvori vrata, a srce mi je počelo mahnito tući od njegove iznenadne blizine.

Ali ruka mu se ukočila na kvaki.

“Ne valja”, promrsio je.

“Što je bilo?” Iznenadila sam se opazivši da je stisnuo čeljust, a oči su mu uznemirene.

Pogledao me na trenutak. “Još jedna komplikacija”, tmurno je rekao.

Otvorio je vrata jednim brzim pokretom, a onda ustuknuo, gotovo u grču, od mene.

Pažnju mi je privukao bljesak farova kroz kišu kad se uz rubni kamen zaustavio jedan tamni auto, samo nekoliko koraka dalje, okrenut prema nama.

“Charlie je iza ugla”, upozorio me, gledajući ono drugo vozilo kroz pljusak.

Smjesta sam iskočila, premda sam bila sva zbunjena i znatiželjna. Kiša se pojačala dok mi se odbijala o vjetrovku.

Pokušala sam razabrati ko to sjedi na prednjim sjedlima onog drugog auta, ali bilo je pretamno. Edward je bio snažno obasjan farovima novoga auta; i dalje je zurio preda se, pogleda uperenog u nekoga ili nešto što nisam

mogla vidjeti. Na licu mu se vidjela čudna mješavina ozlojeđenosti i prkosa.

Zatim je dodao gas i gume su mu zacvilile na mokrom kolniku. Volvo se za nekoliko sekundi izgubio s vidika.

“Hej, Bella”, pozvao me poznat, hrapav glas s vozačeve strane maloga, crnog auta.

“Jacob?” upitala sam, zaškiljivši kroz kišu. U tom se trenutku Charliejev automobil pojavio iza ugla, obasjavši farovima ljude koji sjede u autu ispred mene.

Jacob je već izlazio, a široki mu se osmijeh vidio i kroz mrak. Na suvozačkom se mjestu nalazio mnogo stariji čovjek, krupno građen, s dojmljivim licem – licem koje se prelijevalo, čiji su obrazi nalijegali na ramena, a nabori prožimali crvenkastosmeđu kožu kao na staroj kožnoj jakni. A imalo je iznenađujuće poznate oči, crne oči koje su u isti mah djelovale odviše mlado i odviše drevno za široko lice u koje su bile usađene. Jacobov otac, Billy Black. Smjesta sam ga prepoznala, premda sam mu u više od pet godina otkako sam ga posljednji put vidjela uspjela zaboraviti ime kad ga je Charlie spomenuo onog dana kad sam stigla ovamo. Zurio je u mene, pomno mi promatrajući lice, pa sam mu se oprezno osmjehnula. Oči su mu bile razogačene, kao od šoka ili straha, a nosnice raširene. Osmijeh mi je izbljedio.

Još jedna komplikacija, rekao je Edward.

Billy je i dalje buljio u mene napetim očima punim strepnje. Prostenjala sam u sebi. Zar je Billy tako lako prepoznao Edwarda? Zar on zaista može vjerovati u nemoguće legende kojima se njegov sin podsmjehnuo?

Odgovor je bio jasan u Billyjevim očima. Da. Da, može.

12. RAVNOTEŽA

“BILLY!”, DOVIKNUO MU JE CHARLIE ČIM JE IZAŠAO IZ AUTA.

Okrenula sam se prema kući, mahnuvši Jacobu da dođe dok sam se skrivala pod trijem. Čula sam kako ih Charlie glasno pozdravlja iza mene.

“Pravit ću se da te nisam vidio za upravljačem, Jake”, rekao je prijekorno.

“U rezervatu se rano dobiju dozvole”, odvratio mu je Jacob dok sam otključavala vrata i palila svjetlo na trijemu.

“Ma naravno”, nasmijao se Charlie.

“Moram se nekako kretati.” S lakoćom sam prepoznala Billyjev prodoran glas, usprkos godinama koje su prošle. Od njegova sam se zvuka odjednom osjetila mlađa, malena.

Ušla sam u kuću, ostavivši otvorena vrata za sobom i upalivši svjetla prije nego što sam objesila vjetrovku. Zatim sam stala na vrata, odakle sam sa strepnjom pro-

matrala kako Charlie i Jacob pomažu Billyju da izađe iz auta i sjedne u kolica.

Maknula sam se s puta kad su njih trojica brzo ušla u kuću, tresući kišu sa sebe.

“Baš ste me iznenadili”, upravo im je govorio Charlie.

“Previše je vremena prošlo”, odgovorio mu je Billy. “Nadam se da nismo došli u krivo vrijeme.” Opet me promotrio tamnim očima posve nečitljiva izraza.

“Ne, super je. Nadam se da možete ostati na utakmici.”

Jacob se iscerio. “Mislim da smo to i planirali – naš se televizor pokvario prošli tjedan.”

Billy je posprdno pogledao sina. “A Jacobu je, naravno, bilo itekako stalo da opet vidi Bellu”, dodao je. Jacob je složio grimasu i sklonio glavu, dok sam se ja odupirala naletu sažaljenja. Možda sam bila odviše uvjerljiva onaj put na plaži.

“Jeste li gladni?”, upitala sam i pošla u kuhinju ne bih li pobjegla Billyjevu radoznalnu pogledu.

“Ma ne, jeli smo netom prije nego što smo krenuli”, odgovorio je Jacob.

“A ti, Charlie?”, dobacila sam mu preko ramena dok sam zamicala za ugao.

“Može”, rekao je. Čula sam kako ide do dnevne sobe i televizora, a Billyjeva kolica ga slijede.

Sendvič sa sirom pekao se u tavi, a ja sam rezala rajčicu, kad sam osjetila nekog iza sebe.

“Onda, kako ide?”, upitao me Jacob.

“Dosta dobro.” Osmjehnula sam se; ponio me njegov polet. “A kod tebe? Je li auto gotov?”

“Ne.” Namrštio se. “Još mi treba dijelova. Ovaj smo posudili.” Palcem je mahnuo ka dvorištu.

“Žao mi je. Nisam vidjela nijedan... kako se ono zove to što si tražio?”

“Glavni cilindar.” Široko se osmjehnuo. “Imaš kvar na kamionetu?”, odjednom me upitao.

“Ne.”

“O. Pitam samo zato što sam primijetio da ga ne voziš.”

Pogledala sam u tavu i podigla rub dvopeka da ga provjerim odozdo. “Povezao me prijatelj.”

“Lijepo što te povezao.” U Jacobovu glasu čulo se divljenje. “Samo, nisam prepoznao vozača. Mislio sam da znam većinu mladih u ovom kraju.”

Neodređeno sam kimnula glavom, ne podižući pogled dok sam preokretala dvopeke.

“Imao sam dojam da ga je moj tata odnekud prepoznao.”

“Jacobe, možeš mi dodati nekoliko tanjura? U ormaricu su iznad sudopera.”

“Naravno.”

Šutke mi je donio tanjure. Nadala sam se da će sad prijeći na neku drugu temu.

“Onda, ko je to bio?”, upitao me, stavivši dva tanjura na radnu plohu pokraj mene.

Porazeno sam uzdahnula. “Edward Cullen.”

Na moje iznenađenje, glasno se nasmijao. Pogledala sam ga. Bilo mu je malo neugodno.

“To valjda objašnjava stvar”, rekao je. “Pitao sam se zašto se moj tata tako čudno ponaša.”

“Tako je.” Složila sam hinjeno nevin izraz lica. “Cullenovi mu nisu dragi.”

“Praznovjerni starac”, promrsio je Jacob sebi u bradu.

“Ne misliš valjda da će reći nešto Charlieju?”, nisam se mogla spriječiti da ga ne upitam. Riječi su izašle iz mene prigušeno i žurno.

Jacob me načas čudno promatrao tamnim očima. “Sumnjam”, napokon mi je odgovorio. “Mislim da mu

je Charlie prošli put dao podosta jezikove juhe. Nisu baš puno razgovarali otada – večeras im je svojevrсна pomirba, čini mi se. Ne bih rekao da će to više spomenuti.”

“O”, rekla sam, nastojeći zvučati nezainteresirano.

Ostala sam u dnevnoj sobi kad sam Charlieju odnijela jelo i pretvarala se da gledam utakmicu dok je Jacob ćaskao sa mnom. Zapravo sam slušala muški razgovor, pazeći na mogući znak da me se Billy sprema ocinkati i nastojeći smisliti način da ga zaustavim prije nego što počne.

Večer se rastegnula. Imala sam pregršt zadaće koja mi je ostajala nenapisana, ali bojala sam se ostaviti Billyja nasamo s Charliejem. Utakmica je konačno završila.

“Hoćeš li uskoro opet do plaže s društvom?”, upitao me Jacob dok je gurao oca preko praga.

“Nisam sigurna”, suzdržano sam rekla.

“Bilo mi je lijepo, Charlie”, rekao je Billy.

“Dođite i na iduću utakmicu”, obodrio ga je Charlie.

“Jasno, jasno”, rekao je Billy. “Doći ćemo. Laka vam noć.” Pogled mu je pao na mene, a osmijeh mu je nestao s lica. “Ti mi se čuvaj, Bella”, ozbiljno je dodao.

“Hvala”, promrmljala sam gledajući u stranu.

Krenula sam na stubište dok im je Charlie mahao s vrata.

“Pričekaj, Bella”, rekao je.

Zgrozila sam se. Da nije Billy rekao nešto prije nego što sam stigla do dnevne sobe?

Ali Charlie je bio opušten, još uvijek ozaren od neočekivana posjeta.

“Nisam dobio priliku da popričam s tobom večeras. Kako ti je prošao dan?”

“Dobro.” Zastala sam s jednom nogom na prvoj stu-

bi, tražeći pojedinosti koje bih mirno mogla podijeliti s njim. “Moj par je dobio sva četiri meča u badmintonu.”

“Opa, nisam znao da znaš igrati badminton.”

“Pa, zapravo i ne znam, ali partner mi je vrlo dobar”, priznala sam.

“Ko je to?”, upitao me reda radi.

“Ovaj... Mike Newton”, nevoljko sam mu rekla.

“A, da – rekla si mi da si se sprijateljila s malim Newtonom.” Obradovao se. “Dobra obitelj.” Malo je porazmislio. “Zašto ga nisi pozvala na ples ovog vikenda?”

“Tata!” Prostenjala sam. “Recimo zato što on hoda s mojom prijateljicom Jessicom. Uostalom, znaš da ne znam plesati.”

“A, da”, promrsio je. Zatim mi se ispričao osmijehom. “Znači, onda je valjda dobro što te neće biti u subotu... već sam se dogovorio s dečkima iz postaje da odemo na pecanje. Vrijeme će navodno biti vrlo toplo. Ali ako hoćeš odgoditi put dok ne nađeš nekoga da ode s tobom, ostat ću doma. Znam da te prečesto ostavljam ovdje samu.”

“Tata, sjajno ti ide.” Nasmiješila sam se, nadajući se da se na meni ne vidi olakšanje. “Nikad mi nije bilo krivo što ostajem sama – previše sam slična tebi.” Nami gnula sam mu, a on mi se nasmiješio onako s borama u uglovima očiju.

Te sam noći bolje spavala, odviše umorna da opet sanjam. Kad sam se probudila u biserno sivom jutru, osjećala sam se blaženo. Napeta večer uz Billyja i Jacoba sad mi se činila sasvim bezopasnom; odlučila sam je posve zaboraviti. Zatekla sam se kako zviždućem dok sam

povlačila prednji dio kose u kopču, a i dok sam zatim skakutala niz stube. Charlie je to opazio.

“Jutros si mi dobre volje”, prokomentirao je za vrijeme doručka.

Slegnula sam ramenima. “Petak je.”

Požurila sam da budem spremna istog trena kad Charlie ode. Spremila sam torbu, obula se i oprala zube, ali iako sam otrčala na vrata čim sam bila sigurna da Charlie više nije na vidiku, Edward je bio brži. Čekao me u svom sjajnom autu, spuštenih prozora, isključena motora.

Ovaj put nisam oklijevala, već sam brzo ušla sa suvozačke strane, da mu što prije vidim lice. Osmjehnuo mi se onako izvijen, zaustavivši mi dah i srce. Nisam mogla zamisliti kako bi i anđeo mogao biti veličanstveniji. Ništa se na njemu nije moglo poboljšati.

“Kako si spavala?”, upitao me. Zanimalo me shvaća li on uopće kako mu je glas privlačan.

“U redu. Kako si proveo noć?”

“Ugodno.” Zafrkantski se osmjehnuo; imala sam dojam da mi promiče neka privatna šala.

“Smijem li te pitati što si radio?”, upitala sam ga.

“Ne.” Iserio se. “Današnji dan je još uvijek *moj*.”

Danas su ga zanimali ljudi: pojedinosti o Renée, njenim hobijima, načinu na koji smo zajedno provodile vrijeme. Pa zatim jedina baka koju sam upoznala, moja šačica školskih prijatelja – bilo mi je neugodno kad me pitao za dečke s kojima sam izlazila. Laknulo mi je što zapravo nikad ni s kim nisam izlazila, tako da taj konkretan razgovor nije mogao naročito dugo trajati. Iznenadio se naizgled u istoj mjeri kao i Jessica i Angela zato što nemam romantičnu prošlost.

“Znači, nikad nisi upoznala nikoga koga bi htjela?”, upitao me ozbiljnim tonom zbog kojeg sam se upitala na što on to misli.

Preko volje sam bila iskrena. “Ne u Phoenixu.”

Usne su mu se stisnule u čvrstu crtu.

Tad smo već bili u kantini. Dan je prošao u mutnom slijedu koji je brzo postajao uobičajen. Iskoristila sam njegovu kratku stanku da odgrizem zalogaj peciva.

“Trebao bih te pustiti da se sama danas voziš”, izjavio je, ničim izazvan, dok sam žvakala.

“Zašto?”, zanimalo me.

“Odlazim s Alice nakon velikog odmora.”

“O.” Trepnula sam, smetena i razočarana. “Nema problema, nije tako daleko, otići ću pješice.”

Namrštio se nestrpljivo. “Neću te tjerati da hodaš kući. Dovest ćemo ti kamionet ovamo.”

“Nemam ključ kod sebe”, uzdahnula sam. “Zbilja mi neće biti teško da se prošetam.” Bit će mi teško, pak, izgubiti vrijeme koje bih mogla provesti uz njega.

Odmahnuo je glavom. “Tvoj kamionet će biti ovdje, s ključem u bravi za paljenje – osim ako se ne bojiš da bi ti ga neko mogao ukrasti.” Nasmijao se na tu pomisao.

“Dobro, onda”, pristala sam, naškubivši usne. Bila sam prilično sigurna da mi je ključ ostao u džepu trape-rica koje sam nosila u srijedu, a sad su na dnu košare za rublje u praonici. Čak i da mi provali u kuću, ili što već planira, nikad ga neće naći. Učinilo mi se da je osjetio izazov u mom pristanku. Zločesto se nasmiješio, prepun samopouzdanja.

“Onda, kamo to idete?”, upitala sam ga što sam ne-hajnije mogla.

“U lov”, smrknuo mi je odgovorio. “Ako želim su-

tra biti sam s tobom, moram poduzeti svaku moguću predostrožnost.” Lice mu je postalo tužno... i molećivo. “Još možeš odustati, znaš.”

Spustila sam pogled, u strahu od nagovora njegovih očiju. Odbila sam povjerovati da bih ga se morala plašiti, ma kako stvarna opasnost bila. *To nije bitno*, ponavljala sam u glavi.

“Ne”, prošaptala sam i načas mu pogledala lice. “Ne mogu.”

“Možda si u pravu”, sumorno je promrsio. Oči kao da su mu tamnile meni naočigled.

Promijenila sam temu. “Kad se sutra vidimo?”, upitala sam ga, sjetna zato što će uskoro otići.

“Ovisi... subota je, zar se ne želiš naspavati?”, predložio je.

“Ne”, prebrzo sam odgovorila. Suspregnuo je osmijeh.

“Onda u isto vrijeme kao i obično”, odlučio je. “Hoće li Charlie biti kod kuće?”

“Ne, sutra ide na pecanje.” Ozarila sam se prisjetivši se kako se sve sretno poklopilo.

Glas mu je postao oštar. “A ako se ne vratiš kući, što će on pomisliti?”

“Pojma nemam”, hladno sam odgovorila. “Zna da već neko vrijeme imam namjeru oprati rublje. Možda će pomisliti da sam upala u perilicu.”

Mrko me pogledao. Uzvratila sam mu istom mjerom. Ljutio se mnogo privlačnije od mene.

“Što ćete večeras loviti?”, upitala sam ga kad sam jamačno izgubila okršaj u mrkom gledanju.

“Što se već nađe u parku. Nećemo daleko.” Moje usputno spominjanje njegovih tajnih navada kao da ga je donekle smelo.

“Zbog čega ideš s Alice?”, zanimalo me.

“Alice me... najviše podržava.” Namrštio se kad je to rekao.

“A ostali?”, plaho sam ga upitala. “Što oni kažu?”

Vjede su mu se na trenutak zamrsile. “Ne mogu vjerovati, uglavnom.”

Virnula sam načas preko ramena prema njegovoj obitelji. Sjedili su i piljili u različitim smjerovima, upravo onako kao kad sam ih i prvi put vidjela. Samo, sad ih je bilo četvero; njihov prelijepi brat brončane kose sjedio je preko puta mene, s brigom u zlaćanim očima.

“Nisam im draga”, pretpostavila sam.

“Nije u tome stvar”, usprotivio se, ali pogled mu je bio odviše nedužan. “Nije im jasno zbog čega te ne mogu ostaviti na miru.”

Složila sam facu. “Ja imam isti problem, kad smo već kod toga.”

Edward je polako odmahnuo glavom, zakolutavši očima prema stropu prije nego što je opet pogledao u mene. “Rekao sam ti – uopće nisi u stanju jasno vidjeti samu sebe. Nikad nisam upoznao nijednu koja bi ti iole bila slična. Opčinjavaš me.”

Oštro sam ga pogledala, uvjeren da me sada vuče za nos.

Nasmiješio se kad mi je protumačio izraz lica. “Zahvaljujući mojim prednostima”, promrmljao je, diskretno si dotaknuvši čelo, “natprosječno dobro shvaćam ljudsku prirodu. Ljudi su predvidljivi. Ali ti... nikad ne postupiš kako očekujem. Svaki put me iznenadiš.”

Odvratila sam pogled, a oči su mi odlutale natrag prema njegovoj obitelji. Bila sam sva postidena i nezadovoljna. Zvučao je kao da sam mu laboratorijski pokus.

Htjela sam se nasmijati samoj sebi jer sam uopće očekivala nešto drugo.

“Taj dio je sasvim lako objasniti”, nastavio je. Osjećala sam da me gleda, ali nisam ga još mogla pogledati u lice, bojeći se da bi mi mogao iščitati ojađenost u očima. “Ali nije to sve... iako ostatak nije tako lako izraziti riječima – ”

Još sam gledala u Cullenove dok je to govorio. Odjednom se Rosalie, njegova plavokosa i zadivljujuća sestra, okrenula i pogledala me. Ne, ne pogledala – ošinula me pogledom svojih tamnih, hladnih očiju. Htjela sam pogledati u stranu, ali njezino me oštro zurenje zadržalo sve dok se Edward nije prekinuo usred rečenice i potihom ispustio ljutit zvuk, skoro siktaj.

Rosalie je okrenula glavu, a meni je laknulo što me pustila. Pogledala sam opet Edwarda – i znala da mi je opazio zbunjenost i strah od kojih su mi se raširile oči.

Objasnio mi je s napetim izrazom lica. “Oprosti. Ona se samo brine. Znaš... nije opasno samo po mene ako, nakon što sam tako često bio s tobom u javnosti...” Spustio je pogled.

“Ako?”

“Ako nešto... pođe po krivu.” Zario je lice u šake, kao i one večeri u Port Angelesu. Bilo je očito da je izmučen; žudjela sam da ga utješim, ali pojma nisam imala kako. Nehotice sam ispružila ruku prema njemu; samo, brzo sam je spustila na stol, da dodirom samo ne pogoršam situaciju. Polako sam shvatila da bi me njegove riječi trebale uplašiti. Pričekala sam da mi taj strah dođe, ali jedino što sam uspjela oćutjeti bila je bol zbog njegove patnje.

I ozlojeđenost – ozlojeđenost zbog toga što ga je Ro-

salie spriječila da kaže ono što je htio reći. Nisam znala kako da opet potegnem tu temu. I dalje je držao glavu u rukama.

Pokušala sam progovoriti normalnim glasom. “Znači, sada moraš ići?”

“Da.” Podigao je lice; načas je bilo ozbiljno, a onda mu se raspoloženje promijenilo, i osmjehnuo se. “Tako je vjerojatno najbolje. Na biologiji bi još trebalo podnijeti petnaest minuta onog groznog filma – mislim da to nikako nisam u stanju izdržati.”

Prepala sam se. Alice – kratke kose boje tinte u ušiljenoj, raščupanoj aureoli oko iznimmoga, vilenjačkoga lica – odjednom se našla pokraj njegovoga ramena. Sitno joj je tijelo bilo gipko i graciozno, čak i kad je stajala posve nepomično.

Pozdravio ju je ne odmaknuvši pogled od mene. “Alice.”

“Edwarde”, odvrtila mu je visokim sopranom. Glas joj je bio privlačan gotovo kao i njegov.

“Alice, Bella – Bella, Alice”, upoznao nas je, ležerno mahnuvši rukom, šturo se osmjehnuvši.

“Zdravo, Bella.” Blistave oči crne poput opsidijana bile su joj nečitke, ali smiješila se prijazno. “Drago mi je što sam te napokon upoznala.”

Edward ju je načas mračno pogledao.

“Bok, Alice”, stidljivo sam promrmljala.

“Spreman si?”, upitala ga je.

Progovorio je suzdržanim glasom. “Skoro. Naći ćemo se kod auta.”

Otišla je bez riječi; hodala je tako meko, tako spretno, da sam osjetila oštar ubod zavisti.

“Da ti kažem ‘dobro se provedi’, ili je to pogrešna želja?”, upitala sam ga, pogledavši ga opet.

“Ne, ‘dobro se provedi’ prikladna je kao i bilo koja druga.” Iserio se.

“Onda, dobro se provedi.” Nastojala sam da to zvuči iskreno. Jasno, nisam ga nasamarila.

“Dat ću sve od sebe.” Još se cerio. “A ti se potrudi da ostaneš sigurna, molim te.”

“Da ostanem sigurna u Forksu – kojeg li izazova.”

“Za tebe je to doista izazov.” Stisnuo je čeljust. “Obećaj mi.”

“Obećavam da ću se potruditi da ostanem sigurna”, izrecitirala sam. “Večeras ću oprati rublje – to će zacijelo biti prožeto kojekakvim pogibeljima.”

“Nemoj upasti u perilicu”, podrugljivo je rekao.

“Dat ću sve od sebe.”

Na to je ustao, a digla sam se i ja.

“Vidimo se sutra”, uzdahnula sam.

“Tebi je to zacijelo jako dugo vremena, zar ne?”, procijenio je.

Tmurno sam mu kimnula.

“Doći ću ujutro”, obećao mi je, osmjehnuvši se onako izvijeno. Ispružio je ruku preko stola i dotaknuo mi lice, opet mi blago prešavši prstima preko jagodice obraza. Zatim se okrenuo i otišao. Gledala sam za njim sve dok se nije izgubio.

Došla sam u silno iskušenje da markiram ostatak dana, ili u najmanju ruku tjelesni, ali neki me nagon spriječio u tome. Znala sam da će Mike i ostali pretpostaviti da sam s Edwardom. A Edwarda je brinulo vrijeme koje zajedno provodimo u javnosti... ako nešto pođe po krivu. Odbila sam se posvetiti toj misli i umjesto toga se posvetila tome da njemu olakšam situaciju.

Slutila sam – i osjećala da i on to zna – da će sutrašnji

dan biti presudan. Naš odnos ne može više loviti ravnotežu na oštrici noža kao do sada. Past ćemo na ovu ili onu stranu, a to će posve ovisiti o njegovoj odluci, ili njegovim nagonima. Ja sam svoju odluku donijela i prije nego što sam svjesno pokušala izabrati, a sad sam je čvrsto odlučila održati. Jer ništa mi nije bilo tako strašno, tako nesnosno, kao pomisao da bih mogla dići ruke od njega. To je bilo nemoguće.

Otišla sam na nastavu iz osjećaja dužnosti. Ruku na srce, ne bih znala što se zbivalo na biologiji; svijest mi je bila odviše obuzeta mislima o sutrašnjem danu. Na tjelesnom je Mike opet htio razgovarati sa mnom; poželio mi je sretan put u Seattle. Pažljivo sam mu objasnila da sam otkazala odlazak jer se ne mogu pouzdati u svoj kamionet.

“Ideš na ples s Cullenom?”, upitao me, odjednom se nadurivši.

“Ne, uopće ne idem na ples.”

“Pa što ćeš onda raditi?”, upitao me, makar ga se to nije ticalo.

Nagonski mi je došlo da mu kažem da se goni. Umjesto toga, vedro sam slagala.

“Oprat ću rublje, a onda moram učiti za test iz trigonometrije, jer ću inače pasti.”

“Cullen ti pomaže pri učenju?”

“*Edward* mi”, naglasila sam, “neće pomagati pri učenju. On ide nekamo preko vikenda.” Laganje mi je išlo prirodnije nego inače, iznenađeno sam primijetila.

“O.” Ozario se. “Znaš, svejedno bi mogla doći na ples s našom grupom – to bi bilo kul. Svi bismo plesali s tobom”, obećao mi je.

Zamislila sam kako bi Jessicino lice tada izgledalo i odvratila mu oštrije nego što je trebalo.

“Ne idem na ples, Mike, okej?”

“U redu.” Opet se nadurio. “Samo sam ti predložio.”

Kad je nastava napokon završila, bez naročitog sam oduševljenja otišla na školsko parkiralište. Nije mi se posebno išlo kući pješice, ali nisam mogla zamisliti kako bi mu pošlo za rukom da mi dopremi kamionet. S druge strane, počinjala sam vjerovati da mu ništa nije nemoguće. Taj se predosjećaj ispostavio tačnim – na istome mjestu gdje je jutros stajao njegov sad je bio parkiran moj kamionet. Odmahnula sam glavom u nevjerici kad sam otvorila nezaključana vrata i ugledala ključ u bravi za paljenje.

Na mome je sjedalu stajao presavijeni komad bijelog papira. Ušla sam, zatvorila vrata za sobom i tek onda ga rasklopila. Pisale su samo dvije riječi, njegovim elegantnim rukopisom.

Ostani sigurna.

Prepalo me urlanje motora kamioneta kad sam ga upalila. Nasmijala sam se sama sebi.

Kad sam stigla kući, brava na kvaki bila je zaključana, ali zasun nije, baš kao što sam jutros ostavila ulazna vrata. Po ulasku sam otišla ravno do praonice. I ona je izgledala upravo onako kako sam je ostavila. Potražila sam svoje traperice u rublju, a kad sam ih pronašla, pretražila sam džepove. Prazni. Možda sam ipak objesila ključ, pomislila sam, odmahnuvši glavom.

Slijedeći isti onaj poriv koji me nagnao da slažem Mikeu, nazvala sam Jessicu pod izgovorom da joj želim uputiti dobre želje za ples. Kad mi je ona zauzvrat poželjela ugodan dan s Edwardom, rekla sam joj da sam otkazala put. Razočarala se više nego što je to zaista bilo nužno za jednog promatrača koji stoji po strani. Okončala sam razgovor ubrzo nakon toga.

Charlie je za večerom djelovao odsutno, valjda zabrinut zbog nečega na poslu, ili možda zbog košarkaške utakmice, ili pak jer mu je laganje baš prijalo – kod Charlieja je to bilo teško reći.

“Znaš, tata...”, zaustila sam, prekinuvši ga u snatrenju.

“Što si rekla, Bell?”

“Mislim da si u pravu za Seattle. Pričekat ću dok Jessica ili neko ne bude mogao sa mnom.”

“O”, iznenađeno je rekao. “O, u redu. Onda, hoćeš da ostanem kod kuće?”

“Ne, tata, nemoj mijenjati planove. Imam milijun poslova koje treba obaviti... zadaću, rublje... moram i u knjižnicu i trgovinu. Cijeli dan ću ulaziti i izlaziti... samo se ti provedi.”

“Jesi li sigurna?”

“Apsolutno, tata. Uostalom, u zamrzivaču nam opasno ponestaje ribe – spali smo na dvogodišnju, u najboljem slučaju trogodišnju zalihu.”

“S tobom je zaista lako živjeti, Bella.” Nasmiješio se.

“Isto bih mogla reći i za tebe”, rekla sam i glasno se nasmijala. Smijeh mi nije zvučao posve prirodno, ali on to izgleda nije zamijetio. Osjetila sam takvu krivnju zbog toga što mu nisam rekla istinu da sam skoro poslušala Edwardov savjet i rekla mu gdje ću biti. Skoro.

Nakon večere, složila sam odjeću i još jedanput napunila sušilicu. Nažalost, od takvih poslova samo ruke budu zauzete. Misli su mi definitivno imale previše slobodnog vremena i polako su mi izmicale kontroli. Prelazila sam iz iščekivanja tako intenzivnog da me praktički boljelo u prijetrovno strahovanje koje mi je podrivalo odlučnost. Morala sam se neprestano podsjećati na to da sam donijela odabir i ne kanim se predomisлити. Vadila sam njegovu

poruku iz džepa mnogo češće nego što je to bilo nužno kako bih upijala dvije male riječi koje je napisao. Želi da ostanem sigurna, ponavljala sam uzastopno. Uzdat ću se samo u vjerovanje da će, na koncu, ta želja nadvladati sve ostale. A koja mi je druga mogućnost – da ga izbacim iz svoga života? Nesnosno. Uostalom, još otkako sam došla u Forks kao da mi se život vrti oko *njega*.

Ali tih se glasić u kutku moje svijesti brinuo i pitao hoće li me *jako* boljeti... pođe li po krivu.

Laknulo mi je kad je došlo vrijeme za krevet. Zнала sam da sam tako uzrujana da neću moći zaspati, pa sam učinila nešto što nikad prije nisam. Namjerno sam uzela lijek protiv prehlade koji mi nije trebao – znajući da će me onesvijestiti na bar osam sati. Inače ne bih sebi dopustila takvo što, ali sutra će mi biti dovoljno zaguljen dan da mi ne treba još i da budem smušena od nedostatka sna, povrh svega ostaloga. Dok sam čekala da lijek proradi, sušila sam opranu kosu sve dok nije postala besprijekorno ravna i sitničavo se premišljala što ću sutra obući.

Kad sam sve pripremila za jutro, napokon sam legla u krevet. Osjećala sam se hiperaktivno; nisam mogla prestati drhtati. Ustala sam i pročesljala kutiju za cipele punu CD-a sve dok nisam našla zbirku Chopinovih nokturna. Pustila sam ih vrlo tiho i opet legla, usredotočivši se na opuštanje pojedinih dijelova svoga tijela. Negdje nasred te vježbe lijek za prehladu počeo je djelovati i drage sam volje potonula u obeznanjenost.

Rano sam se probudila, naspavavši se bez snova zahvaljujući zloupotrebi lijekova. Premda sam se dobro odmorila, smjesta sam zapala u istu onu raspamećenu

mahnitost od sinoć. Obukla sam se u žurbi, gladeći ovratnik oko ramena, namještajući svijetlosmeđi pulover sve dok mi nije padao preko traperica kako treba. Krišom sam bacila pogled kroz prozor i opazila da je Charlie već otišao. Tanak sloj pamučnih oblaka zastirao je nebo. Nisu izgledali naročito trajno.

Doručkovala sam ne osjetivši okus hrane i zatim požurila počistiti za sobom. Opet sam virnula kroz prozor, ali ništa se nije promijenilo. Upravo sam završila s pranjem zuba i zaputila se natrag u prizemlje kad mi je od tiha kucanja srce zalupalo o grudni koš.

Doletjela sam do vrata; malo sam se pomučila s običnim zasunom, ali kad sam konačno trzajem otvorila vrata, stajao je pred njima. Sve mi se uzbuđenje rastočilo u spokoj čim sam ga pogledala u lice. Odahnula sam – jučerašnji strahovi djelovali su mi vrlo blesavo uz njega.

Isprva mu na licu nije bilo osmijeha – imalo je ozbiljan izraz. Ali onda me odmjerio pogledom, te se nasmijao.

“Dobro jutro”, zahihotao se.

“Što ne valja?” Pogledala sam se da vidim nisam li zaboravila nešto bitno, cipele ili pak hlače.

“Pristajemo jedno drugom.” Opet se nasmijao. Shvatile sam da nosi dugi, lagani svijetlosmeđi pulover preko bijele košulje i traperica. Nasmijala sam se zajedno s njim, prikrivajući blagu razočaranost – zbog čega on mora izgledati kao maneken kad ja ne mogu?

Zaključala sam vrata za sobom dok je išao do kamioneta. Pričekao me pokraj suvozačkih vrata s mučeničkim izrazom lica koji se lako dao razumjeti.

“Imamo dogovor”, drsko sam ga podsjetila, sjela na vozačko mjesto i otključala mu vrata.

“Kamo ćemo?”, upitala sam ga.

“Veži se – već sam se počeo uzrujavati.”

Zločesto sam ga pogledala i postupila kako je tražio.

“Kamo ćemo?” , ponovila sam, uzdahnuvši.

“Kreni po sto prvoj cesti na sjever” , naložio mi je.

Bilo mi je iznenađujuće teško usredotočiti se na cestu dok sam osjećala njegov pogled na licu. Nadoknabila sam to vozeći pažljivije nego inače kroz još usnulo mjesto.

“Imaš li namjeru izaći iz Forksa prije nego što padne mrak?”

“Ovaj bi kamionet tvome autu lako mogao biti djed – pa imaj poštovanja” , odvrtila sam mu.

Ubrzo smo izašli izvan mjesnih granica, usprkos njegovom kritiziranju. Gusto grmlje i debla obavijena zelenom mahovinom zamijenili su travnjake i kuće.

“Skreni desno na sto desetetu” , uputio me baš kad sam ga htjela pitati. Šutke sam ga poslušala.

“Sad vozi dalje sve do kraja kolnika.”

Čula sam da se smiješi dok to govori, ali previše me brinulo da ne izletim s ceste i time mu dam za pravo da bih se usudila pogledati ga da to potvrdim.

“A što se nalazi tamo gdje završava kolnik?” , upitala sam se na glas.

“Staza.”

“Idemo u planinarenje?” Hvala nebesima što sam obula tenisice.

“Je li to problem?” Zvučao je kao da očekuje potvrđan odgovor.

“Ne.” Pokušala sam uvjerljivo slagati. Ali ako on smatra da je moj kamionet spor...

“Ne brini, treba prijeći samo nekih sedam-osam kilometara, a nama se ne žuri.”

Osam kilometara. Nisam mu odgovorila, da ne čuje kako mi glas puca od panike. Osam kilometara po varljivom korijenju i labavom kamenju što mi stalno pokušava iščašiti gležanj ili me onesposobiti na neki drugi način. Ovo će biti pravo poniženje.

Šutke smo se vozili neko vrijeme dok sam razmišljala o užasu koji me čeka.

“Što sada misliš?”, nestrpljivo me upitao nakon nekoliko trenutaka.

Opet sam mu slagala. “Samo se pitam kamo to idemo.”

“Na jedno mjesto kamo volim ići kad je vrijeme lijepo.” Oboje smo bacili pogled kroz prozore prema sve rjeđim oblacima nakon što je to kazao.

“Charlie je rekao da će danas biti toplo.”

“A jesi li ti rekla Charlieju što si naumila?”, upitao me.

“Nisam.”

“Ali Jessica misli da mi zajedno idemo u Seattle?”

Ozario se na tu ideju.

“Ne, rekla sam joj da si mi otkazao – što je tačno.”

“Znači, niko ne zna da si sa mnom?” Sad je postao ljut.

“Ovisi... pretpostavljam da si rekao Alice?”

“Jako korisno, Bella”, brecnuo se.

Pravila sam se da to nisam čula.

“Zar te Forks tako deprimira da želiš poginuti?”, oštro me upitao kad je vidio da ga ignoriram.

“Rekao si da bi mogao imati problema... zato što smo skupa u javnosti”, podsjetila sam ga.

“Znači, brinu te problemi koje bih *ja* mogao imati – ako *ti* ne dođeš *doma*?” Glas mu je i dalje bio ljutit, pun jetkog sarkazma.

Kimnula sam, ne dižući pogled s ceste.

Nešto je promrsio u bradu, govoreći tako brzo da ništa nisam uspjela razumjeti.

Ostatak vožnje protekao je u tišini. Osjećala sam kako iz njega izviru valovi razljućenog negodovanja i nije mi padalo na pamet ništa što bih mogla reći.

A onda je cesta prestala, suzivši se do uske pješačke staze s malim drvenim znakom. Parkirala sam na uski rub i izašla u strahu, jer sam znala da se ljuti na mene, a vožnja mi više nije izlika da ga ne gledam. Sad je bilo toplo, toplije nego što je u Forksu bilo otkako sam došla, gotovo sparno pod oblacima. Skinula sam pulover i zavezala ga oko struka. Bilo mi je drago što sam obukla tanku košulju bez rukava – pogotovo stoga što me čeka osam kilometara pješačenja.

Čula sam kako je zalupio vratima i pogledala prema njemu, opazivši da je i on skinuo pulover. Bio mi je okrenut leđima i gledao u neprekinutu šumu pokraj moga kamioneta.

“Ovuda”, rekao je pogledavši me preko ramena još srditim očima. Zakoračio je u tamnu šumu.

“A staza?”, upitala sam ga očajnički.

“Neću te pustiti da se izgubiš.” Zatim se okrenuo s podrugljivim osmijehom, a ja sam se jedva spriječila da ne zinem. Njegova bijela košulja nije imala rukava, a nosio ju je raskopčanu, pa mu se glatka bijela koža bez prekida spuštala od grla preko mramornih oblina prsa, a njegovi savršeni mišići nisu više bili tek naznačeni pod pokrovom odjeće. Presavršen je, shvatila sam s naglim ubodom očaja. Nema šanse da je ovo božansko stvorenje namijenjeno meni.

Nastavio me promatrati, smeten mojim napaćenim izrazom lica.

“Želiš kući?”, tiho me upitao, a glas mu je bio pun drugačije boli od moje.

“Ne.” Prišla sam mu blizu, žudeći da ne propustim ni trenu vremena koje već imam uz njega.

“Što je bilo?”, upitao me blago.

“Hodanje mi baš ne ide”, tupo sam mu odgovorila. “Morat ćeš biti vrlo strpljiv.”

“Mogu biti strpljiv – dat ću sve od sebe.” Osmjehnuo se i nastavio me gledati u oči, nastojeći me izvući iz nagle, neočekivane malodušnosti.

Pokušala sam se i ja njemu osmjehnuti, ali nisam bila uvjerljiva. Zagledao se u moje lice.

“Odvest ću te kući”, obećao mi je. Nije mi bilo jasno je li to obećanje bezuvjetno, ili se odnosi samo na trenutačan odlazak. Znala sam da on drži da me to strah pomutio i opet sam bila zahvalna na tome što sam jedina osoba čije misli on ne može čuti.

“Ako hoćeš da prevalim osam kilometara kroz prašumu prije mraka, bolje me počni voditi”, kiselo sam rekla. Mrko me pogledao, nastojeći shvatiti razlog za moj ton i izraz lica.

Trenutak potom je odustao i poveo me u šumu.

Nije bilo tako teško kako sam se bojala. Put je bio uglavnom ravan, a on mi je razgrtao vlažnu paprat i mreže mahovine. Kad bi nas ta ravna staza vodila preko srušenih stabala ili kamenih gromada, pomagao mi je, podižući me za lakat i smjesta me puštajući kad bih se popela. Od njegova hladna dodira srce bi mi svaki put stalo sumanuto lupati. Dvaput sam u tim prilikama opazila na njegovu licu izraz koji me uvjerio da ga je nekako uspio čuti.

Pokušala sam ne gledati njegovo savršenstvo što sam

više mogla, ali često bi mi se omaknulo. Svaki put bi me njegova ljepota probola oštrim osjećajem tuge.

Najveći dio puta prešli smo šutke. Tu i tamo bi mi postavio neko nasumično pitanje do kojega nije stigao u protekla dva dana ispitivanja. Pitao me za rođendane, za učitelje u osnovnoj školi, za ljubimce iz djetinjstva – a ja sam mu morala priznati da sam odustala od držanja životinja nakon što sam ubila tri ribice za redom. Na to se nasmijao, i to glasnije nego inače – zvonkim grohotnim smijehom koji se kao jeka odbio od drveća.

Na hodanje mi je otišla glavčina prijepodneva, ali ni trenutka nije bio nestrpljiv. Šuma se širila oko nas u nesaglediv labirint drevnih stabala, i stala sam se plašiti da više nikad nećemo izaći. On je bio posve smiren i opušten u zelenom bespuću, i nikad nije sumnjao u smjer puta.

“Ima li još puno?”, zločesto sam ga upitala, hinjeno se namrštivši.

“Nema.” Osmjehnuo se mojoj promjeni raspoloženja. “Vidiš onaj svjetliji dio pred nama?”

Zaškiljila sam u gustu šumu. “Ovaj, zar bih trebala?”

Posprdno se nasmiješio. “Možda je još malo prerano za *tvoje* oči.”

“Vrijeme za odlazak okulistu”, promrsila sam. Smijehak mu je postao još posprdniji.

Ali zatim, nakon još sto metara, nesumnjivo sam uspjela razaznati prorjeđenje u stablima pred nama, sjaj koji je bio žut, a ne zelen. Ubrzala sam korak, a elan mi je iz koraka u korak postajao sve jači. Pustio me da prijeđem na čelo i nastavio bešumno za mnom.

Stigla sam na rub svijetloga prostora i iskoračila kroz zadnji obod paprati u najdivnije mjesto koje sam u ži-

votu vidjela. Proplanak je bio malen, savršeno okrugao i prepun divljeg cvijeća – ljubičastog, žutog i mliječnobijelog. Negdje u blizini čulo se pjevno kloktanje potocića. Sunce je sjalo tačno nad nama, ispunjavajući krug izmaglicom blistavila boje maslaca. Hodala sam polako, puna udivljenja, kroz meku travu, cvijeće što se njiše i topao, pozlaćeni zrak. Na pola puta sam se okrenula, htijući to podijeliti s njim, ali on nije bio iza mene, gdje sam ga očekivala. Okrenula sam se na peti i potražila ga pogledom, odjednom uznemirena. Napokon sam ga opazila gdje i dalje stoji u gustoj sjeni krošanja na rubu čistine i oprezno me promatra. Tek sam se tada sjetila onoga što mi je ljepota proplanka odagnala iz misli – zagonetke Edwarda i sunca, koju mi je obećao danas pojasniti.

Zakoraknula sam natrag prema njemu, očiju punih radoznalosti. Gledao me oprezno, nevoljko. Uputila sam mu osmjeh, da ga odobrovoljim, i rukom ga pozvala da priđe, zakoraknuvši opet prema njemu. Podigao je ruku u znak upozorenja, a ja sam zastala, zaljuljavši se na petama.

Edward je duboko udahnuo, a zatim je iskoračio u sjajnu svjetlost podnevnoga sunca.

13. ISPOVIJESTI

EDWARD JE IZGLEDAO ŠOKANTNO NA SUNCU. NISAM SE mogla naviknuti na to, premda sam zurila u njega cijelo popodne. Koža mu je bila bijela, iako blago zajapurena od jučerašnjeg lova, ali doslovce je sjala kao da su u nju usađene tisuće sitnih dijamanata. Ležao je posve nepomično u travi, košulje raskopčane preko isklesanog, svjetlošću prožetog poprsja i golih, svjetlucavih ruku. Sjajni kapci blijede boje lavande bili su mu sklopljeni, iako, jasno, nije spavao. Savršen kip, izrađen od nekog neznanog kamena, glatkog poput mramora i blistavog poput kristala.

Tu i tamo, usne bi mu se pomaknule tako brzo da se činilo kao da dršću. Ali, kad sam ga upitala, kazao mi je da pjevuši sebi u bradu; zvuk je bio predubok da bih ga mogla čuti.

I meni je godilo sunce, iako zrak nije bio dovoljno suh za moj ukus. Prijalo bi mi da sam legla kao on i pu-

stila da mi sunce zagrije lice. Ali ostala sam sklupčana s bradom na koljenima, jer nisam željela odvratiti pogled od njega. Vjetrić je blago puhao; mrsio mi je kosu i šušurio travu što je leljala oko njegova nepokretna tijela.

Proplanak koji me isprva tako zadivio blijedio je u usporedbi s njegovom veličanstvenošću.

S oklijevanjem, stalno u strahu, čak i sada, da će nestati poput fatamorgane, jer je odviše lijep da bi bio stvaran... s oklijevanjem sam ispružila jedan prst i prešla mu njime preko nadlanice što se presijavala na suncu, ondje gdje mi je ležala na dohvat ruke. Opet sam se zadivila toj savršenoj teksturi, glatkoj poput satena i studenoj poput kamena. Kad sam ga opet pogledala, oči su mu bile otvorene i promatrale me. Danas su imale boju karamela, svjetliju i topliju nakon lova. Kratko se osmjehnuo, podigavši uglave svojih besprijekornih usana.

“Ne plašim te?“, zaigrano me upitao, ali u tom blagom glasu čula se zbiljska znatiželja.

“Ništa više nego inače.”

Osmjehnuo se šire; zubi su mu bljesnuli na suncu.

Primaknula sam mu se, ispruživši sad cijelu ruku da bih jagodicama prstiju prešla preko obrisa njegove podlaktice. Opazila sam da mi prsti drhte, i znala da mu to neće promaknuti.

“Smeta ti?“, upitala sam ga, jer je opet zažmirio.

“Ne“, rekao je ne otvarajući oči. “Ne možeš zamisliti kakav je to osjećaj.” Uzdahnuo je.

Lagano sam prešla prstima preko savršenih mišića njegove ruke i pošla za slabim tragovima plavičastih vena s unutarnje strane lakta. Drugom sam mu rukom uzela okrenuti šaku naopako. Shvativši što sam naumila, podigao je dlan naviše jednim od onih svojih zasljeplju-

juće brzih, zapanjujućih pokreta. Prepao me; prsti su mi se na trenutak ukočili na njegovoj ruci.

“Oprosti”, promrmljao je. Kad sam ga pogledala, vidjela sam tek kako mu se zlaćane oči ponovno sklapaju. “Uz tebe mi je odviše lako biti kakav stvarno jesam.”

Podigla sam mu šaku i stala je okretati amo-tamo dok sam promatrala kako mu sunce svjetluca na dlanu. Prinijela sam je bliže licu, ne bih li razabrala skrivene pojedinosti njegove kože.

“Reci mi što sada misliš”, prošaptao je. Opazila sam da me njegove oči promatraju, iznenada napete. “Još mi je tako čudno što to ne mogu znati.”

“Znaš, mi ostali cijelo vrijeme imamo takav dojam.”

“Težak je to život.” Je li mi se trag žaljenja u njegovu glasu samo pričinio? “Ali nisi mi rekla.”

“*Željela sam da mogu znati što ti misliš...*”, rekla sam s oklijevanjem.

“I?”

“*Željela sam da mogu vjerovati da si stvaran. I željela sam da se ne bojim.*”

“Ne bih htio da se bojiš.” Glas mu je bio tek blagi mrmor. Čula sam ono što on nije iskreno mogao reći, da se ne trebam bojati, da nema potrebe da se bojim.

“Pa, to nije baš onaj strah na koji sam mislila, iako o tome svakako valja razmisliti.”

Tako brzo da mi je cijeli pokret promaknuo, napola je sjeo, podbočivši se desnom rukom, dok mu je lijevi dlan i dalje bio u mom naručju. Njegovo anđeosko lice došlo je tek na pedalj od moga. Mogla sam – trebala sam – ustuknuti od njegove iznenadne blizine, ali nisam se uspjela ni pomaknuti. Opčinile su me njegove zlaćane oči.

“Čega se bojiš, onda?”, silovito je prošaptao.

Ali nisam mu mogla odgovoriti. Kao tek jedanput prije, osjetila sam miris njegovoga hladnog daha na licu. Sladak, slastan, potjerao mi je slinu na usta. Nije sličio nijednoj drugoj aromi. Nagonski, bez razmišljanja, prignula sam mu se bliže i udahnula.

A onda je nestao, istrгнуvši ruku iz moje. Prije nego što mi se pogled stigao izoštriti, našao se na sedam metara od mene, na rubu proplanka, u dubokoj sjeni goleme jele. Nastavio je zuriti u mene zasjenjenim, tamnim očima, nečitljiva izraza lica.

Osjetila sam da se na meni vidi povrijeđenost i šokiranost. Prazne su me ruke pekle.

“Žao... mi je... Edwarde”, šapnula sam. Znala sam da me čuje.

“Strpi se malo”, rekao je taman dovoljno glasno za moje ne tako oštre uši. Ukipila sam se.

Nakon deset nevjerojatno dugih sekundi opet mi je prišao, sporo za njegove pojmove. Zastao je na nekoliko koraka od mene i elegantno se spustio na zemlju, prekriživši noge. Pogled mu ni trenuka nije silazio s mojih očiju. Dvaput je duboko udahnuo i uputio mi smiješak isprike.

“Najdublje se ispričavam.” Zastao je. “Bi li me shvaćala da ti kažem da sam samo čovjek?”

Jedanput sam kimnula, ne mogavši se baš nasmijati njegovoj šali. Adrenalin mi je kucao kroz žile dok sam polako spoznavala u kakvoj sam se opasnosti upravo bila našla. Osjetio ga je s mjesta gdje je sjedio. Osmijeh mu je postao podrugljiv.

“Najbolji sam grabežljivac na svijetu, zar ne? Sve na meni te zaziva – moj glas, moje lice, čak i moj *miris*.

Kao da mi išta od toga treba!” Neočekivano se našao na nogama i smjesta skočio izvan vidika, a zatim se našao pod istim drvetom kao i prije, obišavši čistinu u pola sekunde.

“Kao da bi me ikako mogla preteći”, gorko se nasmi-
jao.

Podigao je jednu ruku i, uz zaglušan prasak, bez n-
pora otkinuo pola metra debelu granu s jelova debla.
Na trenutak ju je tom rukom držao u ravnoteži, a zatim
je bacio zasljepljujućom brzinom tako da se raskolila o
drugo silno drvo, koje se streslo i zadrhtalo od udara.

I onda se opet našao preda mnom, na pola metra,
miran kao kamen.

“Kao da bi mi se mogla oduprijeti”, nježno je rekao.

Sjedila sam nepomično, bojeći ga se više nego ikad.
Nikad ga još nisam vidjela tako potpuno lišenog te po-
mno oblikovane vanjštine. Nikad mi nije izgledao manje
ljudski... i nikad mi nije bio ljepši. Blijeda, razrogačena,
sjedila sam poput ptice zarobljene pogledom zmiје.

Njegove su ljupke oči sjale od nagla uzbuđenja. Za-
tim su mu, kako su trenuci prolazili, potamnile. Izraz
lica polako mu se pretopio u krinku neke davnašnje
tuge.

“Ne boj se”, promrmljao je baršunastim glasom, ne-
hotice zavodničkim. “Obećavam...” Načas je oklijevao.
“*Zaklinjem* se da ti neću nauditi.” Kao da je prije htio
uvjeriti sebe negoli mene.

“Ne boj se”, opet mi je šapnuo kad mi je prišao bliže
napadno sporim korakom. Gipko je sjeo, namjerno ne
žureći, tako da su nam se lica našla u ravnini, udaljena
svega dva pedlja.

“Molim te, oprosti mi”, formalno je rekao. “*Mogu se*

obuzdati. Ulovila si me nespremnoga. Ali sad se ponašam najbolje što mogu.”

Pričekao je, ali ja i dalje nisam mogla progovoriti.

“Danas nisam žedan, najozbiljnije ti kažem.” Namignuo je.

Na to sam se morala nasmijati, iako sam zvučala potreseno i bez daha.

“Jesi li u redu?”, nježno me upitao i sporo, oprezno stavio mramornu ruku natrag u moju.

Pogledala sam mu glatku, hladnu šaku, a zatim oči. Imale su blag, pokajnički izraz. Opet sam mu pogledala šaku, a zatim namjerno iznova počela vrškom prsta prelaziti preko kontura njegove ruke. Podigla sam pogled i plaho se osmijehnula.

Odgovorio mi je zasljepljujuće blistavim osmijehom.

“Onda, gdje smo ono bili prije nego što sam se tako neuljudno ponio?”, upitao me ugladenim izrazima nekog ranijeg stoljeća.

“Ruku na srce, ne sjećam se.”

Osmijehnuo se, ali lice mu je bilo postišeno. “Mislim da smo razgovarali o tome zbog čega si se bojala, po strani od očitog razloga.”

“A da, tačno.”

“Pa?”

Pogledala sam mu šaku i stala črčkati prstom po glatkom, sjajnom dlanu. Trenuci su prolazili.

“Kako se samo lako ozlojedim”, uzdahnio je. Pogledala sam ga u oči, naglo shvativši da je sve ovo njemu jednaka novina kao i meni. Ma koliko da je godina nedokučiva iskustva bilo iza njega, ovo je i njemu teško padalo. Ta me pomisao ohrabrila.

“Bojala sam se... zbog toga što, eto, iz očitih razloga

ne mogu *ostati* s tobom. A bojim se da bi mi bilo drago ostati s tobom, daleko više nego što bi to bilo uputno." Spustila sam pogled na njegove šake dok sam to govorila. Bilo mi je teško izreći to naglas.

"Da", polako se složio. "Toga se doista valja bojati. Želje da budeš sa mnom. To ti doista nikako nije u interesu."

Namrštila sam se.

"Trebao sam odavno otići", uzdahnuo je. "Trebao bih sada otići. Ali ne znam mogu li."

"Ne želim da odeš", jadno sam promrmljala i opet se zagledala poda se.

"A upravo zbog toga bih trebao. Ali ne brini. U biti sam sebično stvorenje. Odviše mi je stalo do tvoga društva da postupim onako kako bih trebao."

"Drago mi je."

"Nemoj da ti bude!" Povukao je ruku, ovaj put blaže; glas mu je bio oštiji no inače. Oštar za njegove pojmove, i dalje ljepši od bilo kojeg ljudskog glasa. Bilo je teško držati korak s njim – od njegovih stalnih promjena raspoloženja uvijek sam ošamućeno zaostajala za njim.

"Ne žudim ja samo za tvojim društvom! Nikad *to* ne zaboravi. Nikad ne zaboravi da sam veća prijateljica tebi nego bilo kome drugom." Zastao je; opazila sam da se tupo zagledao u šumu.

Razmislila sam na trenutak.

"Mislim da mi nije posve jasno što želiš reći – barem tim zadnjim riječima", rekla sam.

Opet me pogledao i osmjehnuo se, još jedanput promijenivši raspoloženje.

"Kako da ti to objasnim?", zamislio se. "A da te opet ne padnem... hmhhh." Naizgled bez razmišljanja

vratio mi je šaku; primila sam je čvrsto objema rukama. Pogledao je naše ruke.

“To je čudesno ugodno, ta toplina.” Uzdahno je.

Prošao je trenutak dok je sabirao misli.

“Znaš kako svakome prija drugačiji okus?”, započeo je. “Neki vole sladoled od čokolade, a drugi od jagode?”

Kimnula sam glavom.

“Oprosti zbog poredbe s hranom – nisam se mogao sjetiti drugog načina da ti objasnim.”

Osmjehnula sam se. Uzvratio mi je žalosnim osmijehom.

“Znaš, svako drugačije miriši, ima drugačiju esenciju. Zaključaš li alkoholičara u prostoriju punu ustajalog piva, drage volje će ga popiti. Ali mogao bi se othrvati tom porivu, ako želi, kad bi bio alkoholičar koji je pristupio odvikavanju. Sad, recimo da staviš u tu prostoriju čašu brendija starog sto godina, najrjeđeg, najfinijeg konjaka – i ispuniš prostor njegovom toplom aromom – što misliš, kako bi se on tada proveo?”

Ostali smo sjediti šutke, gledajući se u oči – nastojeći jedno drugome proniknuti u misli.

Prvi je prekinuo šutnju.

“Možda to nije prava usporedba. Možda bi bilo lako odbiti brendi. Možda sam našeg alkoholičara radije trebao proglasiti ovisnikom o heroinu.”

“Znači, hoćeš reći da sam ja tvoj heroin?”, rekla sam zafrkantski, ne bih li opustila atmosferu.

Brzo se nasmiješio, zahvalan na mom pokušaju. “Da, ti si *upravo* moj heroin.”

“Događa li se to često?”, upitala sam ga.

Prešao je pogledom po vrhovima drveća, smišljajući odgovor.

“Razgovarao sam s braćom o tome.” I dalje je zurio u daljinu. “Jasperu ste svi vi više-manje isti. On je najskorije ušao u našu obitelj. Bilo kakvo suzdržavanje vrlo mu teško pada. Nije još stigao postati osjetljiv na razlike u mirisu i okusu.” Pogledao me načas s isprikom u očima.

“Žao mi je”, rekao je.

“Nema veze. Molim te, ne zabrinjavaj se da ćeš me uvrijediti, ili uplašiti, ili što god već. Tako vi razmišljate. Mogu to shvatiti, ili bar pokušati. Samo mi objasni kako god možeš.”

Duboko je udahnuo i opet se zagledao u nebo.

“Znači, Jasper nije bio siguran je li ikada naišao na nekoga ko bi mu bio” – zastao je, tražeći pravu riječ – “*primamljiv* kao ti meni. Stoga mislim da nije. Emmett dulje apstinira, da tako kažem, a on je shvatio što želim reći. Kaže da su bile dvije prilike, jedna jača od one druge.”

“A što se tebe tiče?”

“Nijedna.”

Riječ se načas zadržala uz nas na toplome povjetarcu.

“Što je Emmett učinio?”, upitala sam ga da prekinem tišinu.

Postavila sam pogrešno pitanje. Lice mu se smračilo, a ruka stisnula u pesnicu u mojoj. Pogledao je u stranu. Pričekala sam, ali nije mi imao namjeru odgovoriti.

“Čini mi se da znam”, naposljetku sam rekla.

Podigao je pogled; oči su mu bile sjetne, molećive.

“Čak i naj snažniji među nama recidiviraju, zar ne?”

“Što to tražiš? Moje dopuštenje?” Zazvučala sam oštrije nego što sam namjeravala. Pokušala sam ublažiti svoj ton – mogla sam pretpostaviti koju cijenu plaća za svoj otvorenost. “Hoću reći, zar onda nema nade?”

Kako sam samo u stanju hladno raspravljati o vlastitoj smrti!

“Ne, ne!” Smjesta se pokajao. “Naravno da ima nade. Hoću reći, naravno da neću...” Pustio je da rečenica ostane nedovršena. Upro je bijesne oči u mene. “S nama nije tako. Emmett je... tada nabasao na neznance. Bilo je to davno, i nije bio tako... vješt, tako pažljiv, kao što je danas.”

Ušutio je i nastavio me pozorno promatrati dok sam razmatrala to što sam upravo čula.

“Znači, da smo se sreli... ne znam, u nekom mračnom prilazu...” Ušutjela sam.

“Morao sam dati sve od sebe da ne skočim usred onog razreda punog djece i ne – ” Naglo se prekinuo i odvratio pogled. “Kad si prošla pokraj mene, mogao sam upropastiti sve što nam je Carlisle stvorio, u tren oka. Da već, pa, i previše godina ne susprežem žed u sebi, tada se ne bih bio u stanju spriječiti.” Zastao je i namrštio se prema drveću.

Načas me mrko pogledao. Oboje smo se prisjetili. “Sigurno si mislila da sam opsjednut.”

“Nisam mogla shvatiti zašto. Kako me tako brzo možeš zamrziti...”

“Meni je to bilo kao da si ti nekakav demon prizvan ravno iz moga osobnog pakla ne bi li me upropastio. Miris kojim ti je odisala koža... Mislio sam da će me već prvog dana otjerati u ludilo. Tijekom tog jednog sata smislio sam stotinu različitih načina da te odmamim odatle sa sobom, da te dovedem nasamo. I svakom sam se odupro, sjetivši se svoje obitelji, svega što bih im mogao učiniti. Morao sam pobjeći, otići dok ne kažem riječi za kojima bi pošla...”

Tek me tada pogledao, svu zaprepaštenu od nastojanja da upijem njegova gorka sjećanja. Njegove su me zlaćane oči pekile pogledom ispod trepavica, hipnotičkim i smrtonosnim.

“Pošla bi za mnom”, zajamčio mi je.

Pokušala sam progovoriti smireno. “Bez sumnje.”

Namrštio se prema mojim rukama, oslobodivši me prisile svoga pogleda. “A onda, kad sam pokušao promijeniti raspored u besmislenom nastojanju da te izbjegnem, pojavila si se ondje – u toj tijesnoj, toploj sobici silazio sam s uma od tvog mirisa. Tako mi je malo trebalo da te tada ne uzmem. Uz nas je bilo još samo jedno krhko ljudsko biće – a to se tako lako riješi.”

Stresla sam se na toplom suncu, sagledavši svoje uspomene iznova kroz njegove oči i tek sada shvativši opasnost. Sirota gospođa Cope; opet sam se stresla kad sam shvatila koliko je malo trebalo da nehotice prouzročim njezinu smrt.

“Ali odupro sam se. Ne znam kako. Natjerao sam se da te *ne* čekam, da te *ne* pratim od škole. Vani, gdje te više nisam mogao nanjušiti, bilo mi je lakše jasno razmisliti, donijeti pravu odluku. Ostavio sam ostale blizu kuće – previše sam se sramio priznati im svoju silnu slabost, tako da su znali samo da nešto nikako nije u redu – a onda sam otišao ravno Carlisleu u bolnicu, da mu kažem da odlazim.”

Iznenadeno sam ga pogledala.

“Zamijenio sam se s njim za auto – imao je pun spremnik goriva, a ja se nisam htio zaustavljati. Nisam se usudio otići kući, gdje bih se morao suočiti s Esme. Ne bi me pustila da odem a da ne dođe do scene. Pokušala bi me uvjeriti da to nije nužno...”

Sutradan ujutro bio sam na Aljasci.” Zvučao je poštiđeno, kao da mi priznaje neki iznimno kukavički čin. “Ondje sam proveo dva dana uz nekoliko starih poznanika... ali čeznuo sam za domom. Bila mi je grozna spoznaja da sam povrijedio Esme i sve njih ostale, obitelj koja me usvojila. Na čistome gorskom zraku bilo mi je teško povjerovati da si tako neodoljiva. Uvjerio sam se da bi bijeg bio znak slabosti. I prije sam se suočavao s iskušenjem, ne ovih razmjera, ni blizu, ali jak sam. A ko si ti, puka nebitna djevojčica” – odjednom se iscerio – “da me otjeraš s mjesta na kojem želim biti? I tako sam se vratio...” Zagledao se u prazno.

Ništa nisam mogla reći.

“Poduzeo sam mjere predostrožnosti. Lovio sam, hranio se više nego inače svaki put prije nego što ću te opet vidjeti. Bio sam siguran da sam dovoljno jak da se prema tebi postavim kao prema bilo kojem drugom ljudskom biću. Bio sam vrlo umišljen kad sam to pomislio.

Bez sumnje, situacija je bila to složenija jer ti nisam mogao samo pročitati misli da saznam kako si reagirala na mene. Nisam bio naviknut na takvo okolišanje, na slušanje tvojih riječi u Jessicinom umu... um joj nije baš originalan i jedilo me što moram na to spasti. A i tada nisam znao jesi li zaista mislila to što si rekla. Sve me to iznimno srdilo.” Namrštio se na taj spomen.

“Htio sam da zaboraviš moje ponašanje toga prvog dana, ako je ikako moguće, pa sam dao sve od sebe da s tobom razgovaram kao s bilo kim drugim. Zapravo mi je bilo silno stalo da razlučim bar neku tvoju misao. Ali bila si odviše zanimljiva, našao sam se obuzet izrazima tvoga lica... a svako toliko zamahnula bi rukom ili kosom, pa bi me taj miris opet omamio...

Naravno, zatim si mi naočigled skoro bila zdrobljena. Kasnije sam smislio savršen izgovor za svoje ponašanje u tom trenu – jer da te nisam spasio, da ti se krv prolila ravno preda mnom, mislim da se ne bih mogao spriječiti da nas sve skupa ne razotkrijem. Ali tog sam se izgovora sjetio tek kasnije. U tom trenutku, u glavi mi je bila samo jedna misao: ‘Ne nju.’”

Zažmirio je, izgubljen u svojoj ispaćenoj ispovijedi. Slušala sam ga, prije željom no razborom. Zdrav mi je razum govorio da bih morala biti prestravljena. Umjesto toga, laknulo mi je što konačno shvaćam. I prožela me samilost prema njegovoj patnji, čak i sada, dok mi je priznavao svoju silnu potrebu da mi oduzme život.

Napokon sam uspjela progovoriti, premda mi je glas bio slab. “U bolnici?”

Naglo me pogledao. “Zgrozio sam se. Nisam mogao vjerovati da sam nas ipak doveo u opasnost, da sam potpao pod tvoju moć – upravo pod tvoju. Kao da mi je trebao još jedan razlog da te ubijem.” Oboje smo se lecnuli kad mu je ta riječ pobjegla. “Ali učinak je bio suprotan”, brzo je nastavio. “Posvađao sam se s Rosalie, Emmettom i Jasperom kad su kazali da je došlo vrijeme... nikad se nismo gore sukobili. Carlisle je stao na moju stranu, kao i Alice.” Složio je grimasu kad je rekao njezino ime. Nisam mogla zamisliti zašto. “Esme mi je rekla da učinim sve što moram kako bih ostao.” Obzirno je odmahnuo glavom.

“Cijeli sam sutrašnji dan prisluškivao umove svih s kojima si razgovarala, šokiran time što si održala riječ. Nimalo te nisam shvaćao. Ali znao sam da se ne mogu više vezati uz tebe. Dao sam sve od sebe da ostanem što je više moguće po strani od tebe. A iz dana u dan, miris

tvoje kože, tvoga daha, tvoje kose... udario me jednako jako kao i onoga prvog dana.”

Opet me pogledao u oči, iznenađujuće blago.

“I uza sve to”, nastavio je, “bolje bih se proveo da nas sve skupa *jesam* razobličio toga prvog trenutka, nego da ti naudim sada i ovdje – gdje nema ni svjedoka ni zapreka.”

Morala sam ga ljudski upitati. “Zašto?”

“Isabella.” Pažljivo mi je izgovorio puno ime, a onda mi zaigrano promrsio kosu slobodnom rukom. Naboj mi je prošao tijelom od njegova ležernog dodira. “Bella, ne bih mogao živjeti sa samim sobom da te ikada povrijedim. Ne znaš na kakve me muke to dovelo.” Spustio je pogled, opet se postidjevši. “Predodžba tebe, nepomične, bijele, hladne... pomisao da te nikad više neću vidjeti kako crveniš do ušiju, kako ti intuicija bljesne u očima kad prozeš moje pretvaranje... bila bi nesnosna.” Podigao je veličanstvene, napaćene oči prema mojima. “Sad si mi ti važnija od svega ostalog. Važnija od svega što je ikad bilo.”

U glavi mi se mutilo od nagle promjene smjera našeg razgovora. Sa šaljive teme mojeg skorog udesa odjednom smo prešli na iskaze najdubljih osjećaja. Pričekao je, a premda sam spustila pogled i zagledala se u ruke što su ležale između nas, znala sam da me gleda zlaćanim očima.

“Jasno, ti već znaš što ja osjećam”, napokon sam rekla. “Ovdje sam... a to, grubo prevedeno, znači da bih radije umrla nego da ne budem uz tebe.” Namrštila sam se. “Koji sam ja idiot.”

“*Zbilja* si idiot”, složio se i nasmijao. Pogledali smo se u oči, pa sam se i ja nasmijala. Zajedno smo se počeli

smijati idiotizmu i potpunoj nemogućnosti jednog ovakvog trenutka.

“I tako se lav zaljubi u janje...”, promrmljao je. Pogledala sam u stranu da sakrijem oči, jer sam protrnula na tu riječ.

“Koje glupo janje”, uzdahnula sam.

“Koji bolesni mazohist od lava.” Jedan je dugi trenutak samo gledao u sjenovitu šumu, a ja sam se upitala kamo su ga to misli povele.

“Zašto...?”, zaustila sam, a zatim zastala, ne znajući kako da nastavim.

Pogledao me i nasmiješio se; sunčeva mu se svjetlost presijavala na licu, na zubima.

“Da?”

“Reci mi zašto si prije pobjegao od mene.”

Osmijeh mu je izbljedio. “Znaš ti zašto.”

“Ne, hoću reći, u čemu sam to *tačno* pogriješila? Morat ću biti pozorna, znaš, pa bi mi bolje bilo da počnem učiti što se to ne smije. Ovo, na primjer” – pomilovala sam ga po nadlanici – “izgleda da je u redu.”

Opet se nasmiješio. “Ni u čemu nisi pogriješila, Bella. Ja sam bio kriv.”

“Ali htjela bih ti pomoći, ako ikako mogu, da ti barem ne otežam.”

“Pa...” Na trenutak je razmislio. “Stvar je bila samo u tvojoj bliskosti. Većina ljudi nagonски nas se kloni, odbija ih naša različitost... Nisam očekivao da ćeš mi se tako približiti. A nisam očekivao ni miris tvoga *grla*.” Ušutio je i pogledao me, da vidi je li me uznemirio.

“Dobro, onda”, rekla sam nehajno, ne bih li opustila odjednom napetu atmosferu. Spustila sam bradu. “Neću ti pokazivati grlo.”

Upalilo je; nasmijao se. “Ne, ozbiljno, to je prije bilo iznenađenje nego bilo što drugo.”

Podigao je slobodnu ruku i nježno mi je položio sa strane na vrat. Sjedila sam vrlo mirno, a njegov hladni dodir davao mi je prirodno upozorenje – upozorenje koje mi kazuje da bih se trebala prestraviti. Ali nikakva osjećaja straha nije bilo u meni. Bilo je, ipak, drugih osjećaja...

“Vidiš”, rekao je. “Savršeno je u redu.”

Krv mi je snažno zastrujala i poželjela sam da je mogu usporiti, osjetivši da mu to zacijelo sve itekako otežava – to nabijanje moga bila u žilama. Nesumnjivo ga čuje.

“Obrazi su ti krasno rumeni”, promrmljao je. Nježno je oslobodio drugu ruku. Ruke su mi mlitavo pale u krilo. Blago mi je pomilovao obraz, a onda mi mramornim rukama primio lice.

“Budi vrlo mirna”, prošaptao je, kao da već nisam bila ukočena.

Polako mi se prignuo, nijedanput ne odmičući pogled od mojih očiju. Zatim je naglo, ali vrlo nježno, naslonio svoj hladni obraz na udubinu u dnu moga grla. Nikako se nisam mogla pomaknuti, sve i da sam to htjela. Slušala sam zvuk njegova ravnomjernog disanja, gledala kako mu se sunce i vjetar poigravaju u brončanoj kosi, najljudskijem dijelu njega.

Namjerno sporo, ruke su mu se spustile na moj vrat sa strane. Zadrhtala sam i čula kako mu je zastao dah. Ali ruke su mu bez zaustavljanja prešle na moja ramena i tu stale.

Lice mu se odmaknulo u stranu. Nosom mi je usput dotaknuo ključnu kost. Zaustavio se licem bočno prislonjenim o moja prsa.

Počeo je osluškiivati otkucaje moga srce.

“Ah”, uzdahnuo je.

Ne znam koliko smo dugo samo mirno sjedili. Možda i satima. Napokon mi se bilo primirilo, ali on se više nije pomaknuo, niti je progovorio, dok me grlio. Znala sam da bi u bilo kojem trenutku mogao pokleknuti, što bi me dokrajčilo – tako brzo da to možda ne bih ni primijetila. A nisam se mogla nagnati na strah. Nisam ni o čemu mogla misliti, osim o njegovu dodiru.

A onda me pustio, prebrzo.

Oči su mu bile smirene.

“Više neće biti tako teško”, zadovoljno je rekao.

“Je li ti to bilo vrlo teško?”

“Ni izdaleka tako teško kao što sam pretpostavljao da će biti. A tebi?”

“Ne, meni... nije bilo teško.”

Osmjehnuo se načinu na koji sam to izgovorila.
“Znaš što hoću reći.”

Nasmiješila sam se.

“Evo.” Primio mi je ruku i stavio je na svoj obraz.
“Osjećaš li kako je topao?”

I bila je gotovo topla, ta njegova obično ledena koža. Ali jedva da sam to primijetila, jer dodirivala sam mu lice, a o tome sam neprestano sanjala od prvoga dana kad sam ga vidjela.

“Ne miči se”, prošaptala sam.

Niko nije mogao biti tako nepomičan kao Edward. Zažmirio je i ukočio se kao kamen, kao isklesani kip pod mojom rukom.

Pomicala sam se još sporije od njega, pazeći da ne učinim nijedan neočekivan pokret. Podragala sam mu obraz, oprezno mu pomilovala kapak, ljubičastu sjenu u udubini

pod okom. Prešla sam obrisom njegova savršenog nosa, a zatim, tako pažljivo, njegovih besprijekornih usana. Usnice su mu se razdvojile pod mojom rukom, i osjetila sam njegov hladni dah na jagodicama prstiju. Htjela sam se približiti, udahnuti njegov miris. Zato sam spustila ruku i odmaknula se od njega, ne želeći da ga otjeram predaleko.

Otvorio je oči, a u njima se vidjela glad. Ne tako da se prepadnem, već da mi se stisnu mišići u dnu želuca, a bilo mi počne opet silovito tući žilama.

“Želio bih”, prošaptao je, “želio bih da možeš osjetiti... složenost... zbunjenost... koje ja osjećam. Onda bi ti bilo jasno.”

Primaknuo je ruku mojoj kosi, a onda mi je pažljivo odmaknuo s lica.

“Ispričaj mi”, rekla sam bez daha.

“Mislim da ne mogu. Ispričao sam ti, s jedne strane, za glad – za žeđ – koje, kao prezira vrijedan stvor, osjećam prema tebi. I mislim da to možeš shvatiti, u određenoj mjeri. Iako” – napola se osmjehnuo – “budući da nisi ovisna ni o jednoj nedozvoljenoj supstanci, vjerojatno ne možeš posve shvatiti taj osjećaj.”

“Ali...” Prstima mi je lagano dotaknuo usne, tako da sam se opet stresla. “Ima i drugih gladi. Gladi koje uopće ne shvaćam, koje su mi strane.”

“*To* možda bolje shvaćam nego što ti misliš.”

“Nisam naviknut na tako ljudske osjećaje. Je li to uvijek tako?”

“Meni?” Pričekala sam. “Ne, nikad. Nikad prije ovoga.”

Primio mi je ruke svojima. Činile su mi se tako slabšne u njegovoj željeznoj snazi.

“Ne znam kako bih bio blizak s tobom”, priznao mi je. “Ne znam bih li uopće mogao.”

Vrlo sam se polako nagnula prema njemu, upozorivši ga pogledom. Naslonila sam obraz na njegova kamena prsa. Čula sam mu dah, i ništa više.

“To je dovoljno”, uzdahnula sam i sklopila oči.

Učiniвши vrlo ljudsku gestu, obgrlio me rukama i pritisnuo lice o moju kosu.

“Ovo ti bolje ide nego što želiš priznati”, zamijetila sam.

“Imam ljudske porive – možda su duboko zapreteni u meni, ali postoje.”

Tako smo sjedili još jedan nemjerljiv trenutak; upitala sam se je li mu se mrsko pomaknuti isto kao i meni. Ali vidjela sam da se polako mrači, da nas sjene šume već dotiču, i uzdahnula sam.

“Moraš poći.”

“Mislila sam da mi ne možeš čitati misli.”

“Sve mi je lakše.” U glasu sam mu čula da se smiješi. Primio me za ramena, a ja sam ga pogledala u lice.

“Mogu li ti nešto pokazati?”, upitao me, a u očima mu je iznenada buknuo uzbuđenje.

“Što bi mi pokazao?”

“Pokazat ću ti kako *ja* putujem šumom.” Uočio je izraz na mom licu. “Ne brini, bit ćeš vrlo sigurna, a stići ćemo mnogo brže do tvoga kamioneta.” Usta su mu se podigla u onaj iskrivljeni osmijeh, tako lijep da mi je srce gotovo stalo.

“Hoćeš li se pretvoriti u šišmiša?”, oprezno sam ga upitala.

Nasmijao se glasnije nego ikad dotad. “Kao da *to* već nisam čuo!”

“Tačno, sigurna sam da ti to stalno govore.”

“Hajde, mala kukavice, popni mi se na leđa.”

Pričekala sam da vidim šali li se on to, ali izgleda da je mislio ozbiljno. Osmjehnuo se kad je opazio moje oklijevanje, i primio me. Srce mi je reagiralo; premda mi nije mogao čuti misli, bilo bi me uvijek odalo. Zatim me s lakoćom bacio sebi na leđa, uz vrlo malo truda s moje strane, osim što sam, našavši se ondje, obavila noge i ruke tako čvrsto oko njega da bi se običan čovjek ugušio. Bilo mi je kao da se grčevito držim za stijenu.

“Malo sam teža od prosječne naprtnjače”, upozorila sam ga.

“Ha!”, prezrivo je frknuo. Skoro da sam čula kako koluta očima. Još ga nikad nisam vidjela tako razdraganog.

Prepao me, odjednom mi ščepavši ruku, pritisnuvši moj dlan o svoje lice i duboko udahnuvši.

“Stalno je sve lakše”, promrmljao je.

A zatim je potrčao.

Ako sam se ikada dotad uplašila pogibije uz njega, to nije bilo ništa u usporedbi s ovim.

Hitao je tamim, gustim grmljem šume kao metak, kao duh. Nije bilo ni zvuka ni dokaza da mu stopala dodiruju zemlju. Disanje mu se uopće nije promijenilo, uopće nije davalo naslutiti da ulaže napor. Ali drveće je promicalo smrtonosno brzo, uvijek nas mimoilazeći za pedalj.

Od silnoga straha nisam mogla zatvoriti oči, iako mi je hladni šumski zrak šibao lice i pekao ih. Bilo mi je kao da sam glupo izvirila kroz prozor aviona u letu. I, po prvi put u životu, osjetila sam vrtoglavu mučninu od samoga kretanja.

Zatim je prestalo. Jutros smo satima hodali kako bi stigli do Edwardova proplanka, a sad smo se, za samo nekoliko minuta, ponovno našli pokraj kamioneta.

“Pravi ushit, zar ne?” Glas mu je bio visok i uzbuđen.

Nepomično je stajao, čekajući da siđem s njega. Pokušala sam, ali mišići me nisu slušali. Ruke i noge ostale su mi zgrčene oko njega, dok mi se u glavi neugodno kovitlalo.

“Bella?”, upitao je, sad već zabrinutim tonom.

“Mislim da bih morala prileći”, jedva sam uspjela procijediti.

“O, oprosti.” Pričekao me, ali i dalje se nisam mogla pomaknuti.

“Mislim da mi treba pomoć”, priznala sam.

Tiho se nasmijao i blago otpustio moj grčeviti stisak oko svoga vrata. Nisam se mogla oprijeti željeznoj snazi njegovih ruku. Zatim me okrenuo prema sebi i poduhvatio u naručje kao malo dijete. Na trenutak me tako držao, a onda pažljivo položio na gipku paprat.

“Kako se osjećaš?”, upitao me.

Nisam baš mogla znati kako se osjećam uz tako suluđu vrtoglavicu. “Muka mi je, mislim.”

“Stavi glavu među koljena.”

Poslušala sam ga, i malo mi je pomoglo. Polako sam udahnula i izdahnula, ne mičući nimalo glavom. Osjetila sam da je sjeo pokraj mene. Trenuci su prolazili, i s vremenom sam otkrila da mogu podići glavu. U ušima mi je pištavo zvonilo.

“Očito nisam najpametnije postupio”, zamišljeno je rekao.

Pokušala sam to pozitivnije protumačiti, ali glas mi je bio slab. “Ne, bilo je vrlo zanimljivo.”

“Hah! Bijela si poput duha – ne, bijela si poput mene!”

“Mislim da sam trebala zažmiriti.”

“Upamti to za idući put.”

“Za idući put!”, prostenjala sam.

Nasmijao se, još uvijek blistavo raspoložen.

“Praviš se važan”, promrsila sam.

“Otvori oči, Bella”, tiho je rekao.

I bio je preda mnom, lica tako blizu mome. Njegova me ljepota ošamutila – bila je pretjerana, tako neumjereni da se nikako nisam na nju mogla naviknuti.

“Razmišljao sam, dok sam trčao...” Zastao je.

“O tome kako da ne udariš ni u jedno drvo, nadam se.”

“Blesava Bella”, zahihotao se. “Trčanje mi je prirodan čin, o njemu ne moram razmišljati.”

“Praviš se važan”, opet sam promrsila.

Nasmiješio se.

“Ne”, nastavio je, “razmišljao sam kako bih nešto mogao pokušati.” I opet mi je primio lice.

Nisam mogla disati.

Oklijevao je – ne na normalan način, ne na ljudski način.

Ne onako kako bi muškarac mogao oklijevati prije nego što poljubi ženu, da procijeni kako će ona reagirati, da vidi kako će ga prihvatiti. Možda bi mogao oklijevati da produži trenutak, taj idealni trenutak iščekivanja, ponekad bolji od samoga poljupca.

Edward je oklijevao da iskuša sebe, da vidi je li sigurno, da se uvjeri da još obuzdava potrebu.

A onda su se njegove hladne, mramorne usnice vrlo meko pritisnule o moje.

Ni on ni ja ipak nismo bili spremni na moju reakciju.

Krv mi je proključala pod kožom, uskiptjela u usnama. Dah je neobuzdano izletio iz mene. Prsti su mi se

zarili u njegovu kosu, privijajući ga uz mene. Usne su mi se rastvorile da udahnem njegov zamamni miris.

Smjesta sam osjetila da se pretvara u hladni kamen pod mojim usnicama. Rukama mi je blago, ali s neodoljivom snagom, odgurnuo lice. Otvorila sam oči i vidjela mu suzdržani izraz lica.

“Ups”, izdahnula sam.

“Blago rečeno.”

Oči su mu mahnjito gledale, čeljust mu se obuzdavala čvrstim stiskanjem, pa ipak nije prestao biti savršeno rječit. Pridržao mi je lice na samo pedalj od svoga. Zasljepio mi je oči.

“Da se...?” Pokušala sam se odmaknuti, ne bih li mu dala prostora.

Njegove mi ruke nisu dopustile da se pomaknem ni centimetar.

“Ne, mogu to podnijeti. Strpi se trenutak, molim te.” Glas mu je bio pristojan, kontroliran.

Samo sam ga gledala, promatrajući kako uzbuđenje u njegovim očima blijedi i ublažava se.

Zatim mu se lice raširilo u izenađujuće zločest osmijeh.

“Evo”, rekao je, vidno zadovoljan samim sobom.

“Podnošljivo?”, upitala sam ga.

Glasno se nasmijao. “Jači sam nego što sam mislio. Lijepo je to znati.”

“Kad bih bar mogla reći to isto za sebe. Oprosti.”

“Ti si ipak *samo* ljudsko biće, napokon.”

“Baš ti hvala”, jetko sam mu otpovrnula.

Našao se na nogama za tili čas, jednim od onih svojih okretnih, gotovo neprimjetno brzih pokreta. Ispružio mi je ruku, što me iznenadilo. Tako sam se već bila na-

viknula na naše uobičajeno pažljivo nedoticanje. Primila sam njegovu ledenu šaku, jer mi je pomoć trebala više nego što sam očekivala. Još uvijek mi se nije vratio osjećaj ravnoteže.

“Je li ti još slabo od trčanja? Ili je stvar u mome stručnom ljubljenu?” Kako ležeran, kako ljudski mi se učinio sad kad se opet nasmijao, bez i jedne brige na svome licu serafina. Bio je drugačiji Edward od onoga kojega sam znala. A ja sam se osjećala utoliko više očarana njime. Sad bih osjetila tjelesnu bol kad bih se morala razdvojiti od njega.

“Ne znam baš, još mi se muti”, uspjela sam odvratiti. “Samo, mislim da je pomalo stvar i u jednom i u drugom.”

“Možda bi trebala pustiti mene da vozim.”

“Jesi ti normalan?”, usprotivila sam se.

“Vozim bolje od tebe kad ti najbolje ide”, podrugnuo mi se. “Imaš mnogo sporije reflekse.”

“To je jamačno tačno, ali mislim da moji živci, a ni moj kamionet, ne bi to mogli podnijeti.”

“Malo povjerenja, molim te, Bella.”

Ruka mi je bila u džepu, čvrsto obavijena oko ključa. Naškubila sam usne, promišljajući se, a onda odmahнула glavom i stisnuto se nasmiješila.

“Neće ići. Nema šanse.”

Podigao je obrve u nevjerici.

Počela sam ga obilaziti, pošavši prema vozačevim vratima. Možda bi me i pustio da prođem da se nisam blago zateturala. S druge strane, možda i ne bi. Rukom mi je stvorio stupicu oko struka iz koje nije bilo bijega.

“Bella, do ovog trenutka već sam utrošio silnu količinu osobnog napora ne bih li te održao na životu. Neću ti dopustiti da sjedneš za volan vozila kad ne možeš ni

hodati kako treba. A, uostalom, prijatelji ne dopuštaju prijateljima da voze pijani”, izgovorio je citat i zahihotao se. Osjećala sam nevjerojatno sladak miris kojim su mu odisala prsa.

“Pijani?”, prigovorila sam.

“Omamljuje te sama moja nazočnost.” Iscerio se opet onako zaigrano i zločesto.

“Ne mogu to poreći”, uzdahnula sam. Nije bilo načina da to zaobiđem; ni u čemu mu se nisam mogla oduprijeti. Podigla sam ključ u zrak i ispustila ga, vidjevši kako mu se ruka munjevito pruža i bešumno ga hvata. “Samo budi suzdržan – moj kamionet je vremešan svat.”

“Vrlo razborito”, podupro me.

“A na tebe baš nimalo ne utječe?”, upitala sam ga srdito. “Moja nazočnost?”

Tečne crte lica opet su mu se preobrazile. Izraz mu je postao mek i topao. Isprva mi nije odgovorio; jednostavno je prignuo lice mojemu i polako prešao usnama duž moje čeljusti, od uha do brade, tamo i natrag. Stresla sam se.

“Svejedno”, konačno je promrmljao, “moji su refleksi bolji.”

14. UM CARUJE

ZNAO JE DOBRO VOZITI KAD MU BRZINA NIJE PRELAZILA razumne okvire, morala sam priznati. Kao i toliko drugih stvari, kao da je to izvodio bez imalo napora. Jedva da je gledao cestu, a gume se ipak nikad nisu ni centimetra odvajale od sredine kolnika. Vozio je jednom rukom, držeći moju šaku na sjedalu. Katkad bi se zagledao u sunce na zalasku, katkad bi bacio pogled prema meni – mome licu, kosi što mi vijori kroz otvoreni prozor, dok su nam ruke isprepletene.

Našao je postaju sa starim stvarima na radiju i uglas zapjevao neku pjesmu koju nikad prije nisam čula. Znao joj je svaki stih.

“Voliš glazbu iz pedesetih?”, upitala sam ga.

“Glazba je bila dobra u pedesetima. Mnogo bolja nego u šezdesetima, ili u sedamdesetima, uh!” Stresao se. “Osamdesete su bile podnošljive.”

“Hoćeš li mi ikad reći koliko ti je godina?”, upitala sam ga oprezno, da mu ne pokvarim raspoloženje.

“Zar je to tako bitno?” Osmijeh mu je, na moje olakšanje, ostao jednako vedar.

“Ne, ali ipak me zanima...” Iscerila sam se. “Nikad ne mogu zaspati zbog neriješenih tajni.”

“Pitam se hoće li te to pogoditi”, zamišljeno je rekao. Zagledao se u sunce; minute su tekle.

“Provjeri”, naposljetku sam kazala.

Uzdahnio je i zatim me pogledao u oči, na neko vrijeme naizgled posve zanemarivši cestu. Ma što da je u njima vidio, zacijelo ga je ohrabrilo. Pogledao je u sunce – svjetlost kugle na smiraju zatrepila mu je na koži u iskricama boje rubina – i progovorio.

“Rođen sam u Chicagu 1901. godine.” Zastao je i načas me pogledao iz kuta očiju. Pazila sam da ne izgledam iznenađeno, ne bih li čula ostatak. Blago se osmjehnuo i nastavio. “Carlisle me našao u bolnici u ljeto 1918. Bilo mi je sedamnaest godina i umirao sam od španjolske gripe.”

Čuo je moj oštri udah, iako je mojim ušima bio jedva čujan. Opet me odozgo pogledao u oči.

“Ne sjećam se toga dobro – bilo je to vrlo davno, a ljudske uspomene blijede.” Nakratko se izgubio u mislima, a onda je nastavio. “Sjećam se, zapravo, kakav je osjećaj bio kad me Carlisle spasio. Nije to nešto jednostavno, nešto što bi se moglo zaboraviti.”

“Tvoji roditelji?”

“Već su bili mrtvi od zaraze. Bio sam posve sam. Zato me i izabrao. U cijelome onom kaosu epidemije nije bilo vjerojatnosti da iko uopće primijeti da me nema.”

“Kako te on to... spasio?”

Prošlo je nekoliko sekundi prije nego što mi je odgovorio. Činilo mi se da pažljivo bira riječi.

“Nije bilo lako. Ne raspoložu mnogi od nas suzdržanošću koja je za to nužna. Ali Carlisle je oduvijek bio najhumaniji, najsuosjećajniji među nama... Mislim da mu u cjelokupnom trajanju povijesti nema ravna.” Zastao je. “Za mene je to tek bilo vrlo, vrlo bolno.”

Prema načinu na koji je stisnuo usne vidjela sam da ne želi reći ništa više o tome. Suspregnula sam znatiželju, premda mi nipošto nije jenjala. Kojekakve sam stvari morala složiti u glavi što se dotične teme tiče, stvari koje su mi tek počinjale padati na pamet. Nisam sumnjala da je njegov oštri um već shvatio svaki vid tog pitanja koji je meni promaknuo.

Blagim mi je glasom prekinuo misli. “Postupio je tako iz usamljenosti. Obično to bude razlog za takav izbor. Bio sam prvi član Carlisleove obitelji, iako je ubrzo potom našao Esme. Pala je s litice. Dopremili su je ravno u bolničku mrtvačnicu, premda joj je srce nekako još kucalo.”

“Onda znači da moraš biti na samrti da bi postao...” Nikad nismo rekli tu riječ, a meni sad nikako nije mogla izaći kroz usta.

“Ne, tako je samo kod Carlislea. On to nikad ne bi učinio nekome ko ima izbora.” Kad god bi spomenuo poočima, u glasu mu se čulo duboko poštovanje. “Samo, kaže da je lakše”, nastavio je, “ako je krv slaba.” Pogledao je sad već mračnu cestu, i osjetila sam da se tema opet zatvara.

“A Emmett i Rosalie?”

“Carlisle je zatim doveo Rosalie u našu obitelj. Tek sam mnogo kasnije shvatio da se nadao kako će ona

meni biti ono što je Esme njemu – uz mene je pazio kako razmišlja.” Zakolutao je očima. “Ali nikad mi nije bila više od sestre. Već dvije godine iza toga ona je našla Emmetta. Bila je u lovu – u to vrijeme bili smo u Apalačkom gorju – i zatekla medvjeda koji samo što ga nije bio dokrajčio. Odnijela ga je natrag Carlisleu, prešavši pritom više od sto pedeset kilometara, jer se bojala da sama neće moći izvesti postupak. Tek sad počinjem pretpostavljati kako joj je to putovanje moralo biti teško.” Bacio je značajan pogled prema meni i podigao naše ruke, i dalje isprepletene, da bi mogao nadlanicom pomilovati moj obraz.

“Ali uspjela je”, potaknula sam ga, odmaknuvši pogled od nesnosne ljepote njegovih očiju.

“Da”, promrmljao je. “Vidjela mu je nešto u licu što joj je dalo potrebnu snagu. I sve otad su skupa. Katkad žive zasebno, kao bračni par. Ali što se mlađi gradimo da smo, to duže možemo ostati u nekom dotičnom mjestu. Forks nam je izgledao savršeno, pa smo se svi upisali u srednju školu.” Nasmijao se. “Valjda ćemo za koju godinu *opet* morati na njihovo vjenčanje.”

“Alice i Jasper?”

“Alice i Jasper su dva vrlo rijetka stvorenja. Oboje su stekli savjest, kako mi to nazivamo, bez uputa izvana. Jasper je pripadao drugoj... obitelji, *vrlo* drugačijoj obitelji. Pao je u depresiju i samostalno odlutao od njih. Alice ga je našla. Kao i ja, ona se odlikuje nekim sposobnostima što nadilaze uobičajene mogućnosti naše vrste.”

“Zbilja?” Opčinjeno sam mu upala u riječ. “Ali rekao si da ti jedini čuješ tuđe misli.”

“To je tačno. Ona zna druge stvari. Ona *vidi* stvari – ono što bi se moglo dogoditi, ono što se sprema. Ali to

je vrlo subjektivno. Budućnost nije uklesana u kamenu. Stvari se mijenjaju.”

Čeljust mu se stisnula kad je to rekao, a onda me pogledao tako letimično da nisam bila sigurna nije li mi se to samo učinilo.

“Kakve to stvari ona vidi?”

“Vidjela je Jaspere i znala da je on traži prije nego što je to sâm shvatio. Vidjela je Carlislea i našu obitelj, pa su nas zajedno došli potražiti. Najosjetljivija je na neljudska bića. Uvijek vidi, primjerice, kad nam se primiče druga skupina naše vrste. I opasnost koju može predstavljati.”

“Ima li mnogo drugih... vaše vrste?” Iznenadila sam se. Koliko njih uopće može neopaženo hodati među nama?

“Ne, nema ih mnogo. Ali većina se ne želi skrasiti na jednom mjestu. Samo oni poput nas, koji su odustali od lova na vas ljude” – bacio je lukav pogled prema meni – “mogu živjeti u ljudskome okružju iole dulje vrijeme. Pronašli smo samo još jednu obitelj poput naše, u jednom malom selu na Aljasci. Neko smo vrijeme živjeli skupa, ali bilo nas je toliko da smo postali odviše upadljivi. Oni od nas koji žive... drugačije, obično se drže na okupu.”

“A ostali?”

“Mahom su nomadi. Svi tako živimo, s vremena na vrijeme. Postane naporno, kao i sve ostalo. Ali tu i tamo nađemo na ostale, jer je većini najdraže živjeti na sjeveru.”

“Zbog čega?”

Sad smo bili parkirani pred mojom kućom, a on je ugasio kamionet. Bilo je vrlo tiho i tamno; nije bilo mjesčine. Na trijemu nije gorjelo svjetlo, pa sam znala da mi otac još nije kod kuće.

“Zar nisi ništa vidjela danas popodne?”, podsmjehnuo se. “Misliš da bih mogao hodati ulicom na dnevnom svjetlu a da ne prouzročim prometne nesreće? Ima razloga zašto smo se odlučili za Olimpijski poluotok, jedno od najmanje sunčanih mjesta na svijetu. Lijepo je moći izaći na otvoreno po danu. Ne bi vjerovala kako noć može postati zamorna u osamdesetak godina.”

“Znači, odatle potječu legende?”

“Vjerojatno.”

“A Alice je došla iz neke druge obitelji, kao i Jasper?”

“Ne, a to je doista zagonetno. Alice se uopće ne sjeća svog ljudskog života. A ne zna ni ko ju je stvorio. Probudila se sama. Ko god da ju je stvorio, otišao je, a niko od nas ne zna ni zašto ni kako je to mogao. Da nije imala to drugo čulo, da nije vidjela Jaspера i Carlislea i spoznala da će nam se jednoga dana pridružiti, vjerojatno bi se bila pretvorila u potpunu divljakinju.”

Toliko toga sam morala promisliti, toliko toga sam ga još htjela pitati. Ali, na moju silnu sramotu, želudac mi je zakrulio. Tako sam se bila uživjela da nisam ni primijetila da sam gladna. Sad sam pak shvatila da umirem od gladi.

“Oprosti, zadržao sam te, pa ne možeš na večeru.”

“U redu sam, zbilja.”

“Nikad nisam proveo toliko vremena uz bilo koga ko jede hranu. Smetnem to s uma.”

“Hoću ostati uz tebe.” Bilo mi je lakše to kazati u mraku, znajući dok sam to izgovarala kako će moj glas izdati i mene i moju beznadnu ovisnost o njemu.

“Mogu li ući s tobom?”, upitao me.

“Bi li htio?” Ovaj božanstveni stvor bio mi je nezamisliv na staroj kuhinjskoj stolici moga oca.

“Bih, ako je to u redu.” Čula sam kako se vrata zatva-

raju, a gotovo istovremeno našao se pred mojim vratima i uljudno mi ih otvorio.

“Vrlo ljudska gesta”, pohvalila sam ga.

“Nedvojbena mi se vraćaju.”

Pošao je pokraj mene kroz noć, tako tihim korakom da sam neprestano morala bacati poglede prema njemu da bih se uvjerila kako je još tu. U mraku je izgledao daleko normalnije. Bio je i dalje blijed, i dalje lijep kao da ga samo sanjam, ali nije više bio i ono fantastično svjetlucavo stvorenje iz sunčanog poslijepodneva koje smo upravo proveli zajedno.

Stigao je do ulaznih vrata prije mene i otvorio mi ih. Zastala sam na samome pragu.

“Vrata nisu bila zaključana?”

“Ne, otključao sam ih ključem ispod zabata.”

Ušla sam u kuću, upalila svjetlo na trijemu i okrenula se prema njemu podignutih obrva. Bila sam sigurna da nijednom nisam upotrijebila taj ključ pred njim.

“Bio sam znatiželjan oko svega što se tebe tiče.”

“Uhodio si me?” Ali nekako nisam uspjela zvučati dovoljno zgroženo. To mi je laskalo.

Nije se htio ispričati zbog toga. “A što drugo da radim noću?”

Pustila sam na trenutak tu temu i otišla hodnikom do kuhinje. Stigao je onamo prije mene, bez potrebe da mu se pokaže put. Sjeo je upravo u onu stolicu u kojoj sam ga pokušala zamisliti. Svojom je ljepotom obasjao kuhinju. Načas sam mogla samo zuriti u njega.

Usredotočila sam se na slaganje večere, uzevši sinoćnje lasanje iz hladnjaka, stavivši komad na tanjur i prijavivši ga u mikrovalnoj. Dok se vrtjela, ispunjavala je kuhinju mirisom rajčica i origana. Nisam skidala pogled s tanjura hrane kad sam progovorila.

“Kako često?”, nejahno sam ga upitala.

“Hmmm?” Zvučao je kao da sam ga prekinula u razmišljanju o nečemu drugom.

I dalje se nisam htjela okrenuti. “Kako si često ovamo dolazio?”

“Skoro svake noći dođem ovamo.”

Okrenula sam se zapanjeno na peti. “Zašto?”

“Zanimljiva si dok spavaš.” Izgovorio je to kao голу činjenicu. “Pričaš u snu.”

“Ne!” Zinula sam u čudu, a vrućina mi je natopila lice sve do početka kose. Pridržala sam se za kuhinjski pult. Znala sam da govorim u snu, naravno; majka me zadirkivala zbog toga. Samo, nisam mislila da je to nešto što bi me ovdje trebalo zabrinjavati.

Izraz lica smjesta mu je prešao u žaljenje. “Jesi li vrlo bijesna na mene?”

“Ovisi!” Osjećala sam se i zvučala kao da mi je neko udarcem izbio dah.

Pričekao je.

“O čemu?”, potaknuo me da nastavim.

“O tome što si čuo!”, zavapila sam.

Trenutno, bešumno, našao se pokraj mene i pažljivo svojim rukama primio moje.

“Ne ljuti se!”, molećivo je rekao. Spustio je lice do razine mojih očiju, netremice me gledajući. Bila sam silno postidjena. Pokušala sam pogledati u stranu.

“Nedostaje ti majka”, prošaptao je. “Brineš se za nju. A kad pada kiša, taj zvuk te onespokoji. Prije si stalno pričala o kući, ali sad je to sve rjeđe. Jedanput si rekla: ‘Previše je zeleno.’” Tiho se nasmijao, nadajući se, razabirala sam, da me time neće još više uvrijediti.

“Još nešto?”, oštro sam ga upitala.

Znao je na što mislim. “Da, izgovorila si moje ime”, priznao je.

Porazeno sam uzdahnula. “Puno puta?”

“Koliko često misliš kad kažeš ‘puno puta’, precizno govoreći?”

“O ne!” Objesila sam glavu.

Privukao me sebi uz prsa, blago, prirodno.

“Nemoj se sramiti”, šapnuo mi je u uho. “Kad bih ja uopće mogao sanjati, sanjao bih o tebi. A ja se toga ne stidim.”

Zatim smo oboje čuli škripu guma na ciglenom prilaznom putu i opazili kako farovi prelaze preko prozora na pročelju kuće, pa niz hodnik, sve do nas. Ukočila sam se u njegovu zagrljaju.

“Smije li tvoj otac saznati da sam ovdje?”, upitao me.

“Nisam sigurna...” Pokušala sam brzo razmisliti o tome.

“Onda, nekom drugom prilikom...”

I ostala sam sama.

“Edwarde!”, prosiktala sam.

Začula sam utvarno hihotanje, a zatim ništa više.

Ključ moga oca okrenuo se u vratima.

“Bella?”, pozvao me. To me prije smetalo; a ko bi drugi tu bio? Odjednom nisam više imala dojam da naročito griješi.

“Tu sam.” Nadala sam se da ne čuje histeričan prizvuk u mome glasu. Zgrabila sam večeru iz mikrovalne i sjela za stol kad je ušao. Koraci su mu bili tako bučni nakon dana uz Edwarda.

“Možeš li i meni dati malo toga? Skapavam.” Nagazio je potpetice čizama da ih skine, pridržavajući se za naslon Edwardove stolice.

Ponijela sam hranu sa sobom, trpajući je u usta dok sam mu pripremala večeru. Opekla sam jezik. Napunila sam dvije čaše mlijekom dok su se lazanje podgrijavale i otpila velik gutljaj iz svoje da me prestane žariti. Spuštajući čašu, opazila sam da mlijeko podrhtava i shvatila da mi se ruka trese. Charlie je sjeo na stolicu, a kontrast između njega i prethodnika bio je komičan.

“Hvala”, rekao je kad sam mu stavila hranu na stol.

“Kako si proveo dan?”, upitala sam ga. Riječi sam zbrzala, jedva čekajući bijeg u svoju sobu.

“Dobro. Ribe su grizle... a kako je tebi bilo? Jesi li obavila sve što si namjeravala?”

“Ne baš – dan je bio previše lijep da bih ostala u kući.” Opet sam stavila veliki zalogaj u usta.

“Baš je bio lijep dan”, složio se. Da samo znaš kako je to blago rečeno, pomislila sam.

Kad sam pojela lazanje do kraja, podigla sam čašu i nadušak popila ostatak mlijeka.

Charlie me iznenadio svojom moći zapažanja. “Žuriš se?”

“Ma da, umorna sam. Ranije ću leći.”

“Izgledaš mi malo napeto”, primijetio je. Zašto, o zašto baš noćas mora obraćati pažnju?

“Je li?”, bio je jedini odgovor koji mi je pao na pamet. Na brzinu sam oprala svoje suđe u sudoperu i stavila ga naopačke na kuhinjsku krpu da se suši.

“Subota je”, zamišljeno je rekao.

Nisam odgovorila.

“Nemaš planova za večeras?”, odjednom me upitao.

“Ne, tata, samo bih se htjela naspavati.”

“Nijedan mjesni dečko nije tvoj tip, a?” Sumnjao je na nešto, ali pravio se hladan.

“Ne, nijedan mi dečko još nije zapao za oko.” Pripazila sam da pretjerano ne naglasim riječ *dečko* u nastojanju da nastavim govoriti istinu Charlieju.

“Mislio sam, možda onaj Mike Newton... rekla si da je prijazan prema tebi.”

“On mi je *samo* prijatelj, tata.”

“Pa, ionako si predobra za sve njih skupa. Pričekaj da kreneš na koledž prije nego što počneš tražiti.” San svakog oca, da mu kći ode od kuće prije nego što hormoni prorade.

“Zvuči kao dobar prijedlog”, složila sam se i krenula prema stubištu.

“Laku noć, dušo”, dobacio je za mnom. Cijelu će večer pažljivo oslušivati, ne bi li čuo kako se pokušavam iskrasti iz kuće.

“Vidimo se ujutro, tata.” Vidimo se kad mi se u ponoć ušuljaš u sobu kako bi me provjerio.

Potrudila sam se da mi korak zvuči sporo i umorno dok sam se pela stubama do sobe. Vrata sam zatvorila dovoljno glasno da ih on čuje, a zatim na prstima pri-trčala prozoru. Brzo sam ga otvorila i nagnula se u noć. Očima sam prešla po mraku, po nedokučivim sjenama drveća.

“Edwarde?”, prošaptala sam, osjećajući se kao pot-puni idiot.

Odgovor je stigao iza mene, tiho, nasmijano. “Da?”

Naglo sam se okrenula, stavivši ruku na grlo od izne-nađenja.

Ležao je, široko nasmiješen, preko moga kreveta, s rukama iza glave, nogama prebačenim preko ruba, kao slika i prilika opuštenosti.

“O!”, zinula sam i nesigurno se svalila na pod.

“Oprosti.” Stisnuo je usne ne bi li prikrio koliko ga sve ovo zabavlja.

“Samo mi daj trenutak da mi srce opet proradi.”

Polako se uspravio u sjedeći položaj da me opet ne prepadne. Zatim se prignuo i ispružio duge ruke da me podigne, primivši me za nadlaktice kao malu bebu. Posjeo me na krevet do sebe.

“Zašto ne sjedneš sa mnom?”, predložio je, stavivši hladnu ruku preko moje. “Kako ti je srce?”

“Ti to meni reci – sigurna sam da ga čuješ bolje nego ja.”

Osjetila sam kako se krevet trese od njegovog prigušenog smijeha.

Sjedili smo tako šutke jedan trenutak, zajedno slušajući kako mi se otkucaji srca usporavaju. Razmišljala sam o tome kako mi je Edward u sobi istodobno dok mi je otac u kući.

“Smijem li dobiti minutu da se uljudim?”, zamolila sam ga.

“Svakako.” Pokazao mi je rukom da izvolim.

“Ostani”, rekla sam, nastojeći izgledati strogo.

“Na zapovijed, gospodična.” I teatralno se ukipio na rubu moga kreveta.

Skočila sam na noge i dohvatila pidžamu s poda i neseser sa stola. Ostavila sam ugašeno svjetlo i iskrala se van, zatvorivši vrata za sobom.

S dna stubišta čula sam zvuk televizora. Glasno sam zalupila vrata kupaonice, da Charlie ne bi dolazio na kat da me gnjavi.

Htjela sam požuriti. Silovito sam oprala zube, trudeći se biti *i temeljita i brza*, kako bih uklonila sve tragove lazanja. Ali vruću vodu tuša nije se dalo požuriti.

Rasplela mi je mišiće u leđima, smirila mi bilo. Poznati miris šampona pružio mi je priliku da se osjećam kao da sam možda još uvijek ista kao i jutros. Nastojala sam ne misliti na to kako Edwarda sjedi u mojoj sobi i čeka me, jer onda bih morala ispočetka ponoviti postupak smirivanja. Konačno više nisam mogla odgađati. Zatvorila sam vodu, obrisala se na brzinu i opet požurila. Obukla sam rupičastu majicu i sivi donji dio trenerke. Bilo je prekasno da sad žalim zbog toga što nisam ponijela svilenu spavaćicu marke Victoria's Secret koju mi je majka poklonila za pretprošli rođendan, a i dan danas leži u nekoj ladici negdje kod kuće, s još neuklonjenim etiketama.

Ručnikom sam opet protrljala kosu, a zatim brzo prošla četkom kroz nju. Bacila sam ručnik u košaru i strpala četku i pastu za zube u nesecer. Zatim sam se stuštila stubama u prizemlje da Charlie vidi kako sam u pidžami, mokre kose.

“Noć, tata.”

“Noć, Bella.” Zbilja ga je zapanjio moj izgled. Možda me zato noćas ipak neće provjeravati.

Popela sam se na kat grabeći dvije stube odjednom, nastojeći biti tiha, te uletjela u sobu i čvrsto zatvorila vrata za sobom.

Edward se nije pomaknuo ni za milimetar. Sjedio je poput skulpture Adonisa na mom izbljedjelom jorganu. Nasmiješila sam se, a njemu su usne zatitrale. Skulptura je oživjela.

Odmjerio me očima, pogledavši mokru kosu i odrpanu majicu. Podigao je obrvu. “Lijepo.”

Složila sam grimasu.

“Ne, dobro ti stoji.”

“Hvala”, šapnula sam. Sjela sam opet do njega, prekrivši noge, i zagledala se u godove na podnim daskama.

“Što ti je sve to trebalo?”

“Charlie misli da se želim iskrasti iz kuće.”

“O.” Razmislio je o tome. “Zašto?” Kao da ne može razabrati Charliejeve misli daleko jasnije nego što ih ja mogu pretpostaviti.

“Očito mu izgledam malo previše uzbuđeno.”

Podigao mi je bradu i počeo mi pregledavati lice.

“Zapravo, doista izgledaš kao da ti je vruće.”

Polako je prinio lice mome, stavivši hladni obraz na moju kožu. Ostala sam posve nepomična.

“Mmmmm...”, izdahnuo je.

Bilo mi je vrlo teško smisliti suvislo pitanje dok me dodirivao. Trebala mi je minuta smušenog usredotočavanja da počnem.

“Izgleda da ti je... mnogo lakše, sada, biti blizu mene.”

“To ti tako izgleda?”, promrmljao je dok mu je nos kliznuo do kuta moje čeljusti. Osjetila sam kako rukom, blaže od krila noćnog leptira, odmiče moju vlažnu kosu, ne bi li mu usne mogle dotaknuti udubljenje iza moga uha.

“Mnogo, mnogo lakše”, rekla sam, pokušavajući izdahnuti.

“Hmm.”

“Tako da se pitam...”, opet sam progovorila, ali njegovi su prsti polako počeli prelaziti preko moje ključne kosti, pa su mi se misli pobrkale.

“Da?”, rekao je ispod glasa.

“Zbog čega je to tako”, zadrhtao mi je glas, osramotivši me, “što ti misliš?”

Osjetila sam drhtaj njegova daha na vratu kad se nasmijao. “Um caruje.”

Odmaknula sam se; na moj se pokret on ukočio – i više ga nisam čula kako diše.

Oprezno smo se načas gledali, a onda je, kad mu se čeljust polako opustila, postao iznenađen.

“U nečemu sam pogriješio?”

“Ne – upravo suprotno. Silazim s uma zbog tebe”, objasnila sam mu.

Porazmislio je o tome, a onda se oglasio zadovoljnim tonom. “Zbilja?” Pobjedonosan osmijeh polako mu je obasjao lice.

“Želiš li da te nagradim pljeskom?”, sarkastično sam ga upitala.

Iscerio se.

“Samo sam ugodno iznenađen”, pojasnio je. “U proteklih stotinjak godina”, zafrkantski je dodao, “ništa poput ovoga nije mi ni palo na pamet. Nisam vjerovao da bih ikada mogao naći nekoga s kim bih htio biti... na drugačiji način nego što sam s braćom i sestrama. A onda otkrijem da sam, premda mi je sve to novo, dobar u tome... u tome da sam s tobom...”

“Dobar si u svemu”, upozorila sam ga.

Slegnuo je ramenima, dopustivši da je tomu možda tako, pa smo se oboje nasmijali šapatom.

“Ali kako ti to može sada biti tako lako?”, ostala sam uporna. “Danas popodne...”

“Nije mi *lako*”, uzdahnuo je. “Ali danas popodne još sam se... nećkao. Žao mi je zbog toga, neoprostivo je što sam se tako ponio.”

“Nije neoprostivo”, usprotivila sam se.

“Hvala ti.” Nasmijesho se. “Znaš”, nastavio je, spu-

stivši sad pogled, “nisam bio siguran da sam dovoljno jak za to...” Podigao mi je jednu ruku i blago je prinio svome licu. “A sve dok je još postojala mogućnost da bi me to moglo... nadvladati” – udahnuo je miris moga zapešća – “bio sam... podložan. Sve dok nisam čvrsto odlučio da *jesam* dovoljno jak za to, da ne postoji baš nikakva mogućnost da ću... da bih ikad mogao...”

Nikad ga još nisam vidjela da se tako muči da nađe prave riječi. To je bilo tako... ljudski.

“Znači, sad nema nikakve mogućnosti?”

“Um caruje”, ponovio je, osmjehnuvši se tako da su mu zubi zasjali čak i u tami.

“Opa, to je bilo baš lako”, rekla sam.

Zabacio je glavu i nasmijao se, tiho poput šapata, ali svejedno razdragano.

“Lako za *tebe!*”, ispravio me, dotaknuvši mi nos vrškom prsta.

A onda mu se lice naglo uozbiljilo.

“Trudim se”, prošaptao je bolnim glasom. “Postane li... preteško, prilično sam siguran da ću biti u stanju otići.”

Namrštila sam se. Nije mi bilo drago čuti ga kako govori o odlasku.

“A sutra će mi biti teže”, nastavio je. “Cijeli dan u glavi nosim tvoj miris i zapanjujuće sam oguglao na njega. Kad bih otišao od tebe na iole dulje vrijeme, morao bih opet početi iz početka. Samo, ne baš od samoga početka, čini mi se.”

“Ne odlazi, onda”, odgovorila sam mu, ne mogavši prikriti čežnju u svome glasu.

“To mi odgovara”, odvratio je, a lice mu se opustilo u nježan osmijeh. “Donesi ti samo okove – tvoj sam zaro-

bljenik.” Ali dok je to govorio, svojim je dugim šakama sapeo *moja* zapešća. Nasmijao se onim svojim tihim i pjevnim smijehom. Večeras sam ga više puta čula kako se smije nego u ukupnom vremenu koje sam dosad provela uz njega.

“Djeluješ mi... optimističnije nego inače”, zamijetila sam. “Nisam te još vidjela ovakvog.”

“Zar to ne bi trebalo tako biti?” Nasmiješio se. “Divota prve ljubavi i sve to. Nevjerojatna je razlika, zar ne, između čitanja o nečemu, gledanja toga na slikama, i stvarnoga doživljaja?”

“Velika razlika”, složila sam se. “Silovitije je nego što sam zamišljala.”

“Na primjer” – riječi su mu sad žustro tekle, morala sam se usredotočiti da ih sve polovim – “osjećaj ljubomore. Stotinu tisuća puta čitao sam o njemu, vidio kako ga glumci tumače u tisuću različitih predstava i filmova. Vjerovao sam da ga prilično jasno shvaćam. Ali šokirao sam se...” Složio je grimasu. “Sjećaš se onoga dana kad te Mike pozvao na ples?”

Kimnula sam, premda sam se sjećala toga dana iz drugog razloga. “Toga dana si opet počeo razgovarati sa mnom.”

“Iznenadilo me kakva je odbojnost, gotovo bijesna, buknula u meni – isprva nisam shvatio o čemu je riječ. Srdilo me još više no inače to što ne znam što ti misliš, zbog čega si ga odbila. Je li to naprosto zbog tvoje prijateljice? Je li u pitanju neko drugi? Znao sam da nemam pravo buniti se ni u jednom ni u drugom slučaju. *Pokušao* sam ostati nezainteresiran.

A onda se počeo stvarati red”, zahihotao se. Mrko sam ga pogledala u mraku.

“Čekao sam u nerazumnoj strepnji da čujem što ćeš im reći, da vidim izraze tvoga lica. Nisam mogao reći da mi nije laknulo kad sam vidio da ti idu na živce. Ali nisam mogao biti siguran.

Te sam noći prvi put došao ovamo. Cijele noći, dok sam te gledao kako spavaš, mučio sam se s jazom između onoga što znam da je *ispravno*, moralno i etično, i onoga što *želim*. Znao sam da, ako te nastavim ignorirati kako bih trebao, ili ako se maknem na nekoliko godina, sve dok ne odeš odavde, da ćeš jednoga dana pristati na Mikeov poziv, ili nekoga poput njega. To me naljutilo.

A onda”, prošaptao je, “dok si spavala, izgovorila si moje ime. Rekla si ga tako razgovjetno da mi se isprva učinilo da si se probudila. Ali onda si se nespokojno prevrnula na bok, još jedanput promrmljala moje ime i uzdahnula. Osjećaj koji me u tom trenutku prožeo posve me smeo, ošamutio. I znao sam da te više ne mogu ignorirati.” Načas je ušutio, vjerojatno osluškujući odjednom neravnomjerno lupanje moga srca.

“Ali ljubomora... čudna je to stvar. Toliko moćnija nego što sam mislio. I iracionalna! Upravo večeras, kad te Charlie pitao za onog gadnog Mikea Newtona...” Ljutito je odmahnuo glavom.

“Trebala sam znati da prisluškuješ”, prostenjala sam.

“Naravno.”

“Samo, od *toga* si osjetio ljubomoru, zbilja?”

“Sve mi je ovo novo; ti ponovno budiš čovjeka u meni, a svaki osjećaj je jači, jer je svjež.”

“Ali, molim te”, pećnula sam ga, “da te to zasmeta, sad nakon što sam čula da je Rosalie – Rosalie, to utjelovljenje čiste ljepote, *Rosalie* – bila namijenjena tebi. Bez obzira na Emmetta, kako bih se ja mogla nadmetati s njom?”

“Nema tu nadmetanja.” Zubi su mu bljesnuli. Privukao je moje zarobljene ruke sebi iza leđa, privivši me tako uza svoja prsa. Ostala sam što je moguće mirnija, čak sam i oprezno disala.

“*Znam* da nema nadmetanja”, promrmljala sam mu u hladnu kožu. “U tome i jest problem.”

“Naravno, Rosalie je doista lijepa na svoj način, ali čak i da mi nije poput sestre, čak i da Emmettu nije mjesto uz nju, nikad mi ne bi mogla biti ni desetinku, ne, ni stotinku tako privlačna kao što si mi ti.” Sad je bio ozbiljan, pažljiv. “Gotovo devedeset godina kretao sam se među mojom vrstom, i tvojom... i cijelo sam vrijeme mislio da sam cjelovit sâm sa sobom, ne shvaćajući za čim to tragam. I ništa nisam pronalazio, zato što ti još nisi bila živa.”

“Nije to baš fer”, prošaptala sam, lica i dalje oslo-njenog na njegova prsa, slušajući kako mu dah dolazi i odlazi. “Ja uopće nisam morala čekati. Zašto bih se ja tako lako izvukla?”

“Imaš pravo”, zaigrano se složio. “Morao bih ti defi-nitivno sve ovo otežati.” Oslobodio je jednu ruku, pu-stivši mi zapešće i smjesta ga pažljivo dohvativši drugom rukom. Blago mi je pomilovao mokru kosu, od tjemena do struka. “Ti samo moraš staviti život na kocku svake sekunde koju provedeš sa mnom, to svakako nije ništa naročito. Samo moraš okrenuti leđa prirodi, ljudskome rodu... koliko to vrijedi?”

“Vrlo malo – nemam dojam da mi je išta uskraćeno.”

“Nije još.” I glas mu ne naglo ispunio drevnom tugom.

Pokušala sam se odmaknuti, pogledati ga u lice, ali njegova mi je ruka uhvatila zapešća neraskidivim sti-skom.

“Što – ”, zaustila sam ga upitati, kad mu se tijelo napelo. Ukočila sam se, ali onda mi je odjednom pustio ruke i nestao. Jedva sam se spriječila da ne padnem na nos.

“Lezi!”, prosiktao je. Nisam znala odakle iz mraka mi to govori.

Uvukla sam se pod jorgan i skvrčila na boku, u položaju u kojem inače spavam. Čula sam kako su se vrata odškrinula kad je Charlie provirio u sobu da se uvjeri kako sam ondje gdje bih i trebala biti. Ravnomjerno sam disala, prenaglašavajući kretanje svoga grudnog koša.

Prošla je jedna duga minuta. Osluškivala sam, jer nisam bila sigurna da sam čula kako se vrata zatvaraju. Zatim me Edward obgrlio hladnom rukom pod pokrivačem, i stavio mi usne na uho.

“Užasna si glumica – rekao bih da ti odabir tog zanimanja ne dolazi u obzir.”

“Bestraga”, promrsila sam. Srce mi se slamalo u grudima.

Počeo je tiho pjevušiti melodiju koja mi nije bila poznata; zvučala je kao uspavanka.

Zastao je. “Da te uspavam pjesmicom?”

“Baš”, nasmijala sam se. “Kao da bih mogla spavati dok si ti tu!”

“Cijelo vrijeme to radiš”, podsjetio me.

“Ali nisam *znala* da si tu”, ledeno sam mu otpovrnula.

“Onda, ako ne želiš spavati...”, predložio je, zanemariivši moj ton. Dah mi je zastao u grlu.

“Ako ne želim spavati...?”

Zahihotao se. “Što bi onda htjela raditi?”

Isprva nisam mogla odgovoriti.

“Nisam sigurna”, naposljetku sam rekla.

“Kaži mi kad odlučiš.”

Osjećala sam mu hladni dah na vratu, osjećala kako mi prelazi nosom preko čeljusti, i udiše.

“Mislila sam da si oguglao.”

“To što se odupirem vinu ne znači da ne mogu uživati u bukeu”, šapnuo mi je. “Imaš vrlo cvjetni miris, poput lavande... ili frezije”, zapazio je. “Slina mi curi na usta od njega.”

“Ma da, rijetki su dani kad mi *neko* ne kaže kako jestivo mirišim.”

Zahihotao se, a zatim uzdahnuo.

“Olučila sam što želim”, rekla sam mu. “Želim čuti više o tebi.”

“Pitaj me što god hoćeš.”

Potražila sam najvažnije pitanje među svima koja su mi padala na pamet. “Zbog čega se toliko trudiš?”, rekla sam. “Još uvijek mi nije jasno kako se možeš s tolikim naporom odupirati onome što... *jesi*. Molim te, nemoj me krivo shvatiti, naravno da mi je drago što to radiš. Samo mi nije jasno zašto si uopće želiš dati truda.”

Oklijevao je prije nego što će odgovoriti. “To je dobro pitanje, a ti nisi prva koja mi ga je postavila. Ostali – većina pripadnika naše vrste kojima ovakav život posve odgovara – i oni se čude našem odabiru. Ali, shvaćaš, samo zato što su nam... podijeljene određene karte... to ne znači da ne možemo odlučiti da se izdignemo ponad toga – nadvladati stege sudbine koju niko od nas nije htio. Pokušati zadržati koliko god suštinske ljudskosti možemo.”

Ostala sam nepomično ležati, sapeta zadivljenom šutnjom.

“Jesi li zaspala?”, prošaptao je nakon nekoliko minuta.

“Ne.”

“Samo te to zanimalo?”

Zakolutala sam očima. “Ne baš.”

“Što bi me još htjela pitati?”

“Zašto možeš čitati tuđe misli – zašto samo ti? A Alice vidi budućnost... zbog čega?”

Osjetila sam kako je slegnuo ramenima u mraku. “Zapravo, ne znamo. Carlisle ima teoriju... vjeruje da svi mi poneseemo određen dio svojih najjačih ljudskih osobina sa sobom u idući život, gdje se one pojačaju – poput naših umova i osjetila. On smatra da sam otprije zacijelo bio osjetljiv na misli onih oko sebe. I da je Alice bila donekle vidovita, gdje god da je bila.”

“Što je on donio u svoj idući život? A ostali?”

“Carlisle je donio suosjećanje. Esme je donijela sposobnost da strasno voli. Emmett je donio svoju snagu, Rosalie... upornost. Koju bi se moglo nazvati i nedokazanošću”, zahihotao se. “Jasper je vrlo zanimljiv. Bio je vrlo karizmatičan u prvom životu. Mogao je nagnati one oko sebe da vide stvari na njegov način. Sad može manipulirati emocijama onih oko sebe – smiriti prostoriju punu ljutih ljudi, na primjer, ili pak uzbuditi letargičnu gomilu. Vrlo istančan dar.”

Razmotrila sam nemoguće stvari koje je opisao, ne bih li ih nekako složila u svojoj glavi. Strpljivo je pričeka dok sam razmišljala.

“Kako je, onda, sve to nastalo? Hoću reći, Carlisle te promijenio, a to znači da je neko morao promijeniti i njega, i tako dalje...”

“Pa, kako si ti nastala? Evolucijom? Stvaranjem? Zar

nije moguće da smo evoluirali na isti način kao i druge vrste, krao grabežljivci i plijen? Ili, ako ne vjeruješ da je cijeli ovaj svijet mogao samo tako nastati sam od sebe, što je meni osobno teško prihvatiti, je li tako teško povjerovati da bi ista ona sila što je stvorila nježne anđeoske ribice i morske pse, mladunčad tuljana i kitove ubojice, mogla zajedno stvoriti obje naše vrste?”

“Znači, drugim riječima – ja sam mladunče tuljana, je l’ tako?”

“Tako je.” Nasmijao se, a nešto mi je dotaknulo kosu – njegove usne?

Htjela sam se okrenuti prema njemu, da vidim jesu li to doista njegove usne na mojoj kosi. Ali morala sam biti uviđavna; nisam htjela da mu sve ovo bude još teže nego što već jest.

“Spava ti se?”, upitao me, prekinuvši kratko zatišje. “Ili imaš još pitanja?”

“Samo milijun-dva.”

“Imamo sutra, i prekutra, i naksutra...”, podsjetio me. Ozarila sam se, ushićena tom pomisli.

“Siguran si da ujutro nećeš nestati?” Htjela sam se uvjeriti u to. “Mitsko si biće, napokon.”

“Neću te napustiti.” U glasu mu se čulo čvrsto obećanje.

“Onda samo još jedno, za večeras...” I porumenila sam. Nije bilo nikakve koristi od tame – bila sam sigurna da osjeća nagli porast topline pod mojom kožom.

“Koje to?”

“Ne, zaboravi. Predomislila sam se.”

“Bella, smiješ me pitati što god hoćeš.”

Nisam mu odgovorila, a on je prostenjao.

“Stalno mislim da će mi činjenica da ti ne čujem mi-

sli s vremenom postati podnošljivija. Ali ovo je samo sve gore i gore.”

“Drago mi je što mi ne možeš čitati misli. Već je dovoljno loše što me prisluškuješ dok govorim u snu.”

“Molim te.” Glas mu je bio tako uvjerljiv, tako neodoljiv.

Odmahnula sam glavom.

“Ako mi ne kažeš, samo ću pretpostaviti da je riječ o nečemu mnogo gorem nego što zaista jest”, mračno mi je priprijetio. “Molim te.” Opet onaj molećivi glas.

“Pa”, zaustila sam, sretna što mi ne može vidjeti lice.

“Da?”

“Rekao si da će se Rosalie i Emmett uskoro vjenčati... Je li taj... brak... isti kao i ljudski?”

Sad se iskreno nasmijao, shvativši. “A to tebe zanima, je li?”

Uzvrpoljila sam se, ne mogavši odgovoriti.

“Da, rekao bih da je poprilično isti”, rekao je. “Kažem ti, većina tih ljudskih žudnji je u nama, samo ih prikrivaju snažnije želje.”

“O.” Nisam mogla reći ništa drugo.

“Tvoja znatiželja ima neku skrivenu svrhu?”

“Pa, dobro, upitala sam se... za tebe i mene... jednog dana...”

Smjesta se uozbiljio. Razabrala sam to iz nagle ukočenosti njegova tijela. I ja sam se ukipila, reagiravši automatski.

“Ne bih rekao da bi... to... bilo moguće za nas.”

“Zato što bi ti to bilo preteško, kad bih ti postala tako... bliska?”

“To je svakako problem. Ali nisam na to mislio. Stvar je samo u tome da si ti tako meka, tako krhka. Moram

paziti na to što radim svakoga trenutka koji provedemo zajedno, kako te ne bih povrijedio. Mogao bih te vrlo lako ubiti, Bella, pukom slučajnošću.” Glas mu je prešao u puki tihi mrmor. Položio je svoj ledeni dlan na moj obraz. “Da previše prenaqlim... da na samo jednu sekundu ne pazim dovoljno, mogao bih ispružiti ruku s namjerom da ti dotaknem lice i slučajno ti zdrobiti lubanju. Ti ne shvaćaš koliko si nevjerojatno *lomljiva*. Nikad, nikad si ne smijem dopustiti da ni u najmanjoj mjeri izgubim kontrolu dok sam s tobom.”

Pričekao je da odgovorim, uznemirivši se kad sam ostala šutjeti. “Bojiš se?”, upitao me.

Pričekala sam minutu da mu odgovorim, kako bi riječi bile istinite. “Ne. U redu sam.”

Imala sam dojam da se na trenutak premišlja. “Samo, sad sam postao radoznao”, rekao je, a glas mu je opet postao vedar. “Jesi li *ti* ikada...?” Sugestivno nije dovršio rečenicu.

“Naravno da nisam.” Porumenjela sam. “Rekla sam ti da mi niko prije nikad nije značio ovoliko, ma ni blizu.”

“Znam. Stvar je samo u tome što znam što drugi misle. Znam da ljubav i požuda ne idu uvijek zajedno.”

“Za mene idu. U svakom slučaju, bar sada, kad za mene uopće postoje”, uzdahnula sam.

“Lijepo. Barem nam je to zajedničko.” Zvučao je zadovoljno.

“Tvoji ljudski nagoni...”, započela sam. Pričekao je. “Pa, jesam li ti uopće privlačna, na *taj* način?”

Nasmijao se i lagano mi promrsio već skoro suhu kosu.

“Možda nisam čovjek, ali jesam muškarac”, potvrdio mi je.

Nehotice sam zijevnula.

“Odgovorio sam ti na pitanja, a sad idi spavati”, naložio mi je.

“Nisam sigurna da mogu.”

“Hoćeš da odem?”

“Ne!”, preglasno sam rekla.

Nasmijao se, a onda počeo pjevušiti istu onu nepoznatu uspavanku; glasom arkandela, tiho na moje uho.

Umornija nego što sam mislila da jesam, iscrpljena od mentalnog i emocionalnog stresa tokom čitavog dana kako nikad dotad nisam bila, pala sam u san u njegovom hladnom naručju.

15. CULLENOVI

NAPOKON ME PROBUDILA PRIGUŠENA SVJETLOST JOŠ jednog oblačnog dana. Ležala sam s rukom preko očiju, iznurena i ošamućena. Nešto, neki san koji sam pokušavala upamtiti, nastojalo mi se probiti do svijesti. Prostenjala sam i prevrnula se na bok, nadajući se da će mi se san vratiti. A onda mi je jučerašnji dan nahrupio u svijest.

“O!” Uspravila sam se u sjedeći položaj tako brzo da mi se u glavi zavrtjelo.

“Kosa ti izgleda kao plast sijena... ali sviđa mi se.” Njegov je staloženi glas dopro sa stolice za ljuljanje u kutu.

“Edwarde! Ostao si!” obradovala sam se i nesmotreno mu se bacila u krilo preko cijele sobe. U tom trenutku misli su mi sustigle postupke i ukočila sam se, šokirana svojim neobuzdanim oduševljenjem. Pogledala sam ga odozdo, pobojavši se da sam prekoračila pogrešnu granicu.

Ali on se samo nasmijao.

“Pa jasno”, odgovorio mi je zapanjeno, ali sretan zbog moje reakcije. Pomilovao mi je leđa.

Oprezno sam položila glavu na njegovo rame i počela udisati miris njegove kože.

“Bila sam uvjeren da sam to samo sanjala.”

“Nisi baš naročito kreativna”, podrugnuo mi se.

“Charlie!”, prisjetila sam se, opet nesmotreno skočila na noge i otišla do vrata.

“Otišao je prije sat vremena – nakon što ti je ponovno spojio kablove akumulatora, ako mogu dodati. Moram priznati da sam se razočarao. Zar je to zaista sve što je potrebno da bi te se spriječilo da odeš, ako si to čvrsto naumila?”

Zastala sam i počela dvojiti. Silno sam mu se htjela vratiti, ali bojala sam se da imam zadah.

“Ujutro obično nisi ovoliko zbunjena”, zamijetio je. Raširio je ruke da mu se vratim u zagrljaj. Gotovo nedoljiv poziv.

“Trebam još jedna minuta za uljuđivanje”, priznala sam.

“Pričekat ću.”

Skoknula sam do kupaonice s neprepoznatljivim osjećajima. Nisam se mogla prepoznati, ni iznutra ni izvana. U zrcalu me praktički dočekalo lice neznanke – odviše sjajnih očiju, s mjestimičnim crvenim mrljama na obrazima. Nakon što sam oprala zube, počela sam raspetljivati zamršeni kaos u koji mi se pretvorila kosa. Pljusnula sam lice hladnom vodom i pokušala smiriti disanje, bez zamjetnih rezultata. Vratila sam se u sobu gotovo trkom.

Bilo mi je pravo čudo što je on još tu, što me njegov zagrljaj još čeka. Ispružio je ruke prema meni, a srce mi je na to počelo neravnomjerno lupati.

“Sretan ti povratak”, promrmljao je kad me zagrlio.

Neko vrijeme me samo šutke ljuljao, a onda sam opazila da se presvukao i počeošljao.

“Otišao si od mene?”, optužila sam ga, dotaknuvši mu ovratnik čiste košulje.

“Pa nisam mogao otići odavde u odjeći u kojoj sam došao – što bi susjedi pomislili?”

Nadurila sam se.

“Spavala si vrlo duboko; ništa nisam propustio.” Oči su mu zasjale. “Pričala si prije toga.”

Prostjenjala sam. “Što si sve čuo?”

Zlačani mu je pogled postao vrlo mek. “Rekla si da me voliš.”

“To si otprije znao”, podsjetila sam ga, sklonivši glavu.

“Svejedno, bilo mi je to ugodno čuti.”

Sakrila sam lice u njegovo rame.

“Volim te”, prošaptala sam.

“Ti si sad moj život”, jednostavno mi je odgovorio.

Zasad se ništa više nije trebalo reći. Blago nas je ljuljao dok je u sobi bivalo sve svjetlije.

“Vrijeme je za doručak”, napokon je kazao, onako usput – ne bi li dokazao, sigurna sam, da ima na umu sve moje ljudske slabosti.

A ja sam se uhvatila za grlo objema rukama i razrogáčeno ga pogledala. Šok mu je prešao licem.

“Šalim se!” , zločesto sam se zahihotala. “A rekao si da ne znam glumiti!”

Zgroženo se namrštio. “To nije bilo smiješno.”

“Bilo je jako smiješno, a ti to dobro znaš.” Ali pažljivo sam proučila izraz njegovih zlačanih očiju da se uvjerim da mi je oprostio. Po svemu sudeći, bilo je tako.

“Da se preciznije izrazim?”, upitao me. “Vrijeme je za doručak ljudskom biću.”

“O, okej.”

Prebacio me preko kamenog ramena, nježno, ali tako brzo da sam ostala bez daha. Pobunila sam se kad me s lakoćom odnio niza stube, ali prečuo me. Spustio me ravno u stolicu.

Kuhinja je bila svijetla i vesela, kao da je upila moje raspoloženje.

“Što ima za doručak?”, upitala sam ga ugodnim glasom.

To ga je načas smelo.

“Ovaj, nisam siguran. Što bi voljela?” Mramorne su mu se vjeđe narogušile.

Široko sam se osmjehnula i skočila na noge.

“Neka, znam se prilično dobro snaći sama. Gledaj kako ja lovim.”

Pronašla sam zdjelicu i kutiju pahuljica. Osjećala sam njegov pogled na sebi dok sam dolijevala mlijeko i uzimala žlicu. Stavila sam hranu na stol, a onda zastala.

“Bi li ti htio nešto?”, upitala sam ga, ne htijući biti nepristojna.

Zakolutao je očima. “Samo jedi, Bella.”

Sjela sam za stol i stavila zalogaj u usta, gledajući ga. Pomno je proučavao svaki moj pokret. To me malo ukočilo. Nakašljala sam se da progovorim i po mogućnosti mu odvratim pažnju.

“Što je danas u planu?”, upitala sam ga.

“Hmmm...” Vidjela sam da pažljivo slaže odgovor. “Što kažeš na upoznavanje moje obitelji?”

Progutala sam knedlu.

“Bojiš li se sada?” Zvučao je kao da se nada potvrdnom odgovoru.

“Da”, priznala sam; kako bih to mogla zaniijekati – vidio mi je oči.

“Ne brini.” Frajerski se nasmiješio. “Zaštitit ću te.”

“Ne bojim se ja *njih*”, objasnila sam mu. “Bojim se da im se... neću svidjeti. Zar se neće, eto, iznenaditi što doma dovodiš jednu... ovakvu... da ih upozna? Znaju li da ja znam za njih?”

“Ma sve već znaju. Jučer su se kladili, znaš” – osmjehnuo se, ali glas mu je bio grub – “hoću li te dovesti doma, makar ne znam zašto bi se iko kladio protiv Alice. U svakom slučaju, u našoj obitelji nema tajni. Ne može ni biti, kad već ja čitam misli, Alice vidi budućnost, i sve to.”

“A Jasper te prožima blaženom ugodom kad mu izblebećeš sve što želi, ne zaboravi.”

“Pažljivo si slušala”, osmjehnuo se pohvalno.

“Znam to tu i tamo učiniti.” Složila sam grimasu. “Onda, je li Alice vidjela da dolazim?”

Čudno je reagirao. “Tako nekako”, nelagodno je rekao, okrenuvši se tako da mu ne vidim oči. Znatiželjno sam se zagledala u njega.

“Valja li to?”, upitao me, naglo se opet okrenuvši prema meni i odmjerivši moj doručak posprdnim pogledom. “Iskreno rečeno, ne djeluje mi naročito slasno.”

“Pa, nije razdraženi grizli...”, promrsila sam i zemarila njegov oštar pogled. Još sam se pitala zašto je tako reagirao na moj spomen Alice. Pojela sam pahuljice na brzinu, mozgajući.

Stao je nasred kuhinje, opet kao kip Adonisa, i odsutno se zagledao kroz stražnje prozore.

Zatim je iznova upro pogled u mene i uputio mi onaj svoj osmijeh od kojeg puca srce.

“A mislim i da bi ti trebala mene upoznati sa svojim ocem.”

“On te već poznaje”, podsjetila sam ga.

“Kao svoga dečka, hoću reći.”

Sumnjičavo sam ga pogledala. “Zašto?”

“Zar to nije običaj?”, nedužno me upitao.

“Ne znam”, priznala sam. Moja iskustva s dečkima pružala su mi vrlo malo korisnih uputstava. Jasno, da ne želim reći da su uobičajena pravila izlaženja ovdje uopće bila primjenjiva. “Nije nužno, znaš. Ne očekujem to od tebe... hoću reći, ne moraš se pretvarati zbog mene.”

Strpljivo se osmjehnuo. “Ne pretvaram se.”

Odgurnula sam ostatak pahuljica na rubove zdjelice i ugrizla se za usnu.

“Hoćeš li reći Charlieju da sam ti ja dečko, ili nećeš?”, zanimalo ga je.

“To si mi, znači?” Oduprla sam se grču pri pomisli na Edwarda i Charlieja i riječ *dečko* u istoj prostoriji u isti mah.

“Riječ je o prilično slobodnom tumačenju riječi ‘dečko’, priznajem.”

“Imala sam dojam da si mi nešto više, da znaš”, priznala sam, pogledavši u stol.

“Pa, nisam baš siguran da bismo mu trebali ispričati sve mračne pojedinosti.” Ispružio je ruku preko stola i podigao mi bradu hladnim, nježnim prstom. “Ali trebat će mu nekako objasniti zašto ću tako često dolaziti amo. Ne želim da mi načelnik Swan izrekne zabranu prisupa.”

“Hoćeš li dolaziti?”, upitala sam ga, odjednom puna strepnje. “Zaista ćeš dolaziti ovamo?”

“Dokle god ti budeš htjela”, potvrdio mi je.

“Uvijek ću te htjeti”, upozorila sam ga. “Zauvijek.”

Polako je obišao stol, zastao na korak-dva od mene, ispružio ruku i jagodicama prstiju mi dotaknuo obraz. Lice mu je imalo nedokučiv izraz.

“Tužan si zbog toga?”, upitala sam ga.

Nije mi odgovorio. Nemjerljivo mi je dugo samo zurio u oči.

“Gotova si?”, naposljetku me upitao.

Skočila sam na noge. “Jesam.”

“Obuci se – ovdje ću te pričekati.”

Teško sam se odlučila što da obučem. Sumnjala sam da postoje pravila odijevanja posvećena odlasku na upoznavanje vampirske obitelji svoga momka. Laknulo mi je kad mi se ta riječ našla u mislima. Znala sam da je se cijelo vrijeme namjerno klonim.

Završila sam u jedinoj svojoj suknji – dugoj, svijetlosmeđoj, i dalje ležernoj. Obukla sam onu tamnoplavu bluzu kojoj je jedanput udijelio kompliment. Brzi pogled u zrcalo dao mi je do znanja da mi je kosa potpuno nemoguća, pa sam je povukla otraga u konjski rep.

“Okej.” Odskakutala sam u prizemlje. “Izgledam pristojno.”

Čekao me u podnožju stuba, bliže nego što sam očekivala, pa sam skočila ravno u njega. Pridržao me i pažljivo zadržao na razmaku nekoliko sekundi, a onda me naglo privio uz se.

“Opet nisi u pravu”, promrmljao mi je u uho. “Izgledaš potpuno nepristojno – niko ne bi smio izgledati tako izazovno, to nije fer.”

“Kako izazovno?”, upitala sam ga. “Mogu se presvući...”

Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. “*Tako* si smiješna.” Nježno mi je pritisnuo hladne usne na čelo, a pro-

storija se zavrtjela oko mene. Nisam mogla razmišljati od mirisa njegova daha.

“Da ti objasnim kako si mi to izazovna?”, rekao je. Pitanje je očito bilo retoričko. Prstima mi je polako prešao niz kralježnicu, dišući mi bržim ritmom uz kožu. Ruke su mi mlitavo stajale na njegovim prsima i opet mi se zamutilo u glavi. Blago je nagnuo glavu i po drugi put svojim hladnim usnama dotaknuo moje, vrlo pažljivo, blago ih razdvojevši.

A onda sam se srušila.

“Bella?” Zvučao je zabrinuto kad me pridržao i podigao.

“Onesvijestila... sam... se... zbog... tebe”, ošamućeno sam ga optužila.

“*Ma što ću ja s tobom?*”, iznureno je prostenjao. “Jučer te poljubim, pa me napadneš! A danas mi padneš u nesvijest!”

Slabašno sam se nasmijala, puštajući mu da me pridržava rukama dok mi se u glavi vrtjelo.

“Toliko o tome da sam dobar u svemu”, uzdahnuo je.

“U tome i je problem.” Još mi je bilo slabo. “*Predobar* si. Daleko, daleko predobar.”

“Zlo ti je?”, upitao me; već me vidio ovakvu.

“Ne – nisam se sad uopće onesvijestila onako kao prije. Ne znam što mi je bilo.” Odmahnula sam glavom u znak isprike. “Mislim da sam zaboravila disati.”

“Nikamo te ne mogu povesti ovakvu.”

“Dobro sam”, usrdno sam rekla. “Tvoji će ionako misliti da sam luda. Zar je to onda bitno?”

Na trenutak mi je odmjeravao izraz lica. “Vrlo sam privržen ovoj boji tvoje kože”, neočekivano je izjavio. Porumenila sam sa zadovoljstvom i pogledala u stranu.

“Čuj, trudim se ne misliti o tome što se spremam učiniti, pa daj da počemo”, zamolila sam ga.

“A ne brine te to što ideš u susret punoj kući vampira, već to što misliš da se tim vampirima možda nećeš svidjeti, tačno?”

“Vrlo tačno”, otpovrnula sam mu, prikrivši iznenađenje zbog njegove olake uporabe te riječi.

Odmahnuo je glavom. “Nevjerojatna si.”

Dok je vozio moj kamionet iz središta mjesta, shvatila sam da nemam blage veze gdje on živi. Nakon mosta na rijeci Calawah cesta je stala zavijati na sjever, a kuće kraj kojih smo prolazili bivale su sve razmaknutije, sve veće. A onda smo posve napustili kuće i nastavili maglovitom šumom. Premišljala sam se da ga pitam ili da se strpim, kad je naglo skrenuo na neasfaltirani put. Bio je neobilježen, jedva vidljiv usred paprati. Šuma se primakla s obje strane, pa se put vidio tek na nekoliko metara ispred nas dok je poput zmije vijugao između prastarih stabala.

A onda se, nakon nekoliko kilometara, drveće donekle prorijedilo, i odjednom smo izbili na malu čistinu, ili možda travnjak. Samo, šumska tmina nije popustila, jer su razgranate krošnje šest praiskonskih cedrova sjenom sakrivala cijelo jedno jutro zemlje. Zaštitnička sjena stabala sterala se sve do zidova kuće koja se uzdizala između njih, čineći nepotrebnim duboki trijem protegnut oko cijeloga prizemlja.

Ne znam što sam očekivala, ali svakako ne ovo. Kuća je bila klasična, elegantna i vjerojatno sto godina stara. Bila je dvokatnica blage, izbljedjele bijele boje, pravokutna oblika i dobrih proporcija. Prozori i vrata potjecali su iz prve gradnje, ili pak bili savršeno obnovljeni.

Moj kamionet bio je jedino vozilo na vidiku. U blizini se čula rijeka, zakrivena gustom šumom.

“Opa.”

“Sviđa ti se?” Osmjehnuo se.

“Ima... svoga šarma.”

Povukao me za vrh konjskog repa i zahihotao se.

“Spremna?”, upitao me, otvorivši mi vrata.

“Ni najmanje – idemo.” Pokušala sam se nasmiјati, ali smijeh mi je nekako zapeo u grlu. Nervozno sam zagladila kosu.

“Sva si ljupka.” Lagano mi je primio ruku, ni ne razmišljajući o tome.

Otišli smo kroz duboku sjenku do trijema. Znala sam da osjeća kako sam napeta; palcem mi je kružio po nadlanci da me smiri.

Otvorio mi je vrata.

Unutrašnjost kuće bila je još više iznenađujuća, još neočekivanija od vanjštine. Bila je vrlo svijetla, vrlo otvorena i vrlo prostrana. Tu je nekoć zacijelo bilo nekoliko prostorija, ali zidovi su bili uklonjeni iz glavni-ne prizemlja, čime se stvorio širok prostor. Stražnji zid, okrenut na jug, bio je posve zamijenjen staklom, a iza sjene cedrova, goli se travnjak prostirao sve do široke rijeke. Masivno zavojito stubište dominiralo je zapadnom stranom prostorije. Zidovi, visoki strop s gredama, drveni podovi i debeli sagovi svi su bili u različitim nijansama bijele.

Stojeći odmah lijevo od vrata, na podignutom dijelu poda pokraj spektakularnog koncertnog glasovira, dočekali su nas Edwardovi roditelji.

Već sam prije vidjela doktora Cullena, naravno, pa ipak me opet zapanjila njegova mladost, njegova neu-

mjerena savršenost. Do njega je stajala Esme, pretpostavila sam, jedina u obitelji koju nikad prije nisam vidjela. Imala je iste blijede, lijepe crte lica kao i ostali. Nešto me u njezinom srolikom licu i uvojcima meke kose boje karamela podsjetilo na starlete iz doba nijemog filma. Bila je niska, vitka, pa ipak manje koščata, zaobiljenija od drugih. Oboje su bili ležerno odjeveni u svijetle tonove koji su pristajali ostatku kuće. Uputili su nam osmijeh dobrodošlice, ali nisu nam ni pokušali prići. Da me ne preplaše, pretpostavila sam.

“Carlisle, Esme”, prekinuo je kratku tišinu Edwardov glas, “ovo je Bella.”

“Dobro nam došla, Bella.” Carlisle mi je prišao odmjerenim, opreznim korakom. Pažljivo mi je pružio ruku, a ja sam mu se približila za korak i rukovala s njim.

“Drago mi je što se opet vidimo, doktore Cullen.”

“Molim te, zovi me Carlisle.”

“Carlisle.” Široko sam mu se osmjehnula, iznenađena svojim nenadanim samopouzdanjem. Osjetila sam kako je Edwardu pokraj mene laknulo.

Esme se osmjehnula i također mi prišla. Stegnula mi je ruku hladno i čvrsto poput kamena, baš kao što sam i očekivala.

“Vrlo sam sretna što sam te upoznala”, iskreno mi je rekla.

“Hvala. I meni je drago.” I bilo mi je. Kao da sam upoznala lik iz bajke – Snjeguljicu glavom.

“Gdje su Alice i Jasper?”, upitao je Edward, ali niko mu nije odgovorio, jer su se oni upravo tada pojavili na vrhu širokoga stubišta.

“Hej, Edwarde!”, pozvala ga je oduševljeno Alice. Stuštila se niza stubu u vihoru crne kose i bijele kože,

te naglo i graciozno zaustavila preda mnom. Carlisle i Esme uputili su joj upozoravajuće poglede, ali meni se to svadjelo. Bilo je to prirodno – za nju, barem.

“Bok, Bella!”, rekla je Alice, priskočila mi i poljubila me u obraz. Ako su Carlisle i Esme prije izgledali oprežno, sad su djelovali zaprepašteno. I u mojim se očima vidio šok, ali ujedno mi je bilo vrlo drago što sam joj očito do te mjere po volji. Zaprepastila sam se osjetivši kako se Edward ukočio pokraj mene. Pogledala sam mu načas lice, ali izraz mu je bio čudan.

“Zbilja lijepo mirišeš, nisam to prije osjetila”, prokomentirala je, na moju krajnju nelagodu.

Niko drugi nije baš znao što da kaže, a onda se pojavio Jasper – visok, lavovski. Prožela me opuštenost, i odjednom sam se osjetila ugodno, bez obzira na to gdje sam se nalazila. Edward se zagledao u Jaspera i podigao obrvu, a ja sam se prisjetila onoga što on može.

“Zdravo, Bella”, rekao je Jasper. Ostao je podalje i nije mi pružio ruku. Ali bilo mi je nemoguće osjećati se nelagodno pokraj njega.

“Zdravo, Jaspere.” Stidljivo sam se nasmiješila prema njemu, a onda i prema ostalima. “Drago mi je što sam sve vas upoznala – kuća vam je prekrasna”, pristojno sam dodala.

“Hvala ti”, rekla je Esme. “Tako nam je drago što si došla.” Rekla je to srdačnim tonom, a ja sam shvatila da me smatra hrabrom.

Također sam shvatila da Rosalie i Emmett nisu nigdje na vidiku, i prisjetila se Edwardovog odviše nedužnog nijekanja kad sam ga upitala ima li koga od njegovih kome nisam po volji.

Carlisleov izraz lica prekinuo mi je razmišljanje u tom smjeru; značajno je gledao u Edwarda s napetim

izrazom lica. Krajičkom oka opazila sam kako mu je Edward jedanput kimnuo.

Odvratila sam pogled, da budem pristojna. Oči su mi opet odlutale prema predivnom glazbalu na podiju pokraj vrata. Odjednom sam se sjetila kako sam u djetinjstvu snatrla o tome kako bih, kad bih dobila na lutriji, majci kupila koncertni glasovir. Nije bila zbilja dobra – svirala je samo za sebe na našem rabljenom pijaninu – ali obožavala sam je gledati kako svira. Postajala je sretna, sva obuzeta – tada mi je izgledala kao neko novo, zagonetno biće, drugačije od one svakodnevne majke koju sam shvaćala zdravo za gotovo. Poslala me na satove, naravno, ali ja sam se bunila, kao i većina djece, sve dok mi nije dopustila da odustanem.

Esme je primijetila što mi je privuklo pažnju.

“Sviraš li?”, upitala me, nagnuvši glavu prema glasoviru.

Odmahnula sam glavom. “Nimalo. Ali tako je divan! Je li vaš?”

“Ne”, nasmijala se. “Edward ti nije rekao da ima dara za glazbu?”

“Ne.” Prostrijelila sam ga pogledom. Postao je sav nedužan. “Samo, mogla sam misliti.”

Esme je zbunjeno podigla tanke obrve.

“Edward sve može, je l’ tako?”, objasnila sam joj.

Jasper se zločesto zahihotao, a Esme je uputila Edwardu prijekoran pogled.

“Nadam se da se nisi pravio važan – to je nepristojno”, upozorila ga je.

“Samo mrvicu”, opušteno se nasmijao. Lice joj se smekšalo na taj zvuk, pa su razmijenili kratak pogled koji nisam shvatila, premda je Esme djelovala gotovo gordo.

“Previše je skroman cijelo ovo vrijeme, zapravo”, ispravila sam ga.

“Pa, odsviraj joj nešto”, potaknula ga je Esme.

“Upravo si rekla da je nepristojno praviti se važan”, prigovorio je.

“Postoje iznimke za svako pravilo”, otpovrnula mu je.

“Voljela bih te čuti kako sviraš”, ubacila sam se.

“Onda smo se dogovorili.” Esme ga je gurnula prema glasoviru. Povukao me sa sobom i posjeo na klupu pokraj sebe.

Uputio mi je dug, napaćen pogled prije nego što se okrenuo prema klavijaturi.

A onda su mu prsti hitro potekli preko tipki, i prostoriju je ispunila tako složena, tako bujna skladba da je bilo nemoguće povjerovati da je izvodi samo jedan par ruku. Osjetila sam kako mi čeljust pada, a usta zijevaju od zaprepaštenja, i čula prigušen hihot kao reakciju iza sebe.

Edward me nehajno pogledao, dok je glazba bez prekida i dalje navirala oko nas, i namignuo mi. “Sviđa ti se?”

“Ti si to napisao?”, izrekla sam u čudu, shvativši.

Kimnuo je glavom. “Esme je obožava.”

Zažmirila sam i počela odmahivati glavom.

“Što je bilo?”

“Osjećam se iznimno beznačajno.”

Glazba se usporila, pretvorivši se u nešto blaže, a ja sam iznenađeno otkrila da se melodija njegove uspavanke propliće kroz obilje nota.

“Ovu si ti nadahnula”, tiho je rekao. Glazba je postala nepodnošljivo slatka.

Nisam mogla ništa reći.

“Sviđaš im se, znaš”, kazao je onako usput. “Pogotovo se sviđaš Esme.”

Bacila sam pogled iza sebe, ali golema je prostorija sada bila prazna.

“Kamo su otišli?”

“Vrlo diskretno nam pružaju malo intime, pretpostavljam.”

Uzdahnula sam. “Sviđam se *njima*. Ali Rosalie i Emmettu...” Ušutjela sam, ne znajući kako bih tačno iskazala svoje sumnje.

Namrštio se. “Pusti Rosalie”, rekao je i raširio oči, uvjeravajući me. “Naviknut će se ona.”

Sumnjičavo sam naškubila usne. “A Emmett?”

“Pa, tačno, on smatra da sam *ja* lud, ali nema ništa protiv tebe. Nastoji to objasniti Rosalie.”

“Što to njoj tako smeta?” Nisam bila sigurna želim li uopće čuti odgovor.

Duboko je uzdahnuo. “Rosalie se najviše muči s... onim što jesmo. Teško joj je prihvatiti da neko ko nije naš zna istinu. A i malo je ljubomorna.”

“*Rosalie* je ljubomorna na *mene*?”, upitala sam u nevjerici. Pokušala sam zamisliti svijet gdje neko čudesan poput Rosie uopće ima razloga osjećati ljubomoru prema nekom poput mene.

“Ljudsko si biće.” Slegnuo je ramenima. “Žao joj je što ona to nije.”

“O”, promrsila sam, još uvijek zapanjena. “Samo, čak i Jasper...”

“Za to sam, ruku na srce, ja kriv”, rekao je. “Kazao sam ti da je on posljednji među nama oprobao naš način života. Upozorio sam ga da se drži na odstojanju.”

Pomislila sam na razlog za to i stresla se.

“Esme i Carlisle...?”, brzo sam pridometnula, da ne bi primijetio.

“Sretni su što me vide sretnog. Zapravo, Esme ne bi bilo briga da imaš tri oka i plivaće kožice. Cijelo ovo vrijeme brine se za mene, strahuje da možda nešto nije manjkavo u samoj suštini moje ličnosti, da sam bio premlad kad me Carlisle promijenio... Presretna je. Svaki put kada te dotaknem, praktički počne grcati od zadovoljstva.”

“Alice mi djeluje vrlo... oduševljeno.”

“Alice gleda na stvari na vlastiti način”, rekao je kroz stisnute usne.

“A ti mi to nemaš namjeru objasniti, zar ne?”

Na trenutak smo samo šutke komunicirali. Shvatio je da mi je jasno da on nešto krije od mene. Ja sam pak shvatila da mi on ništa od toga ne namjerava odati. Ne još.

“I, što ti je Carlisle maloprije rekao?”

Vjeđe su mu se približile. “Opazila si to, je li?”

Slegnula sam ramenima. “Naravno.”

Nekoliko me sekundi zamišljeno promatrao prije nego što će mi odgovoriti. “Htio mi je kazati neke vijesti – nije znao je li to nešto što bih ja htio podijeliti s tobom.”

“Hoćeš li?”

“Moram, zato što ću biti pomalo... nesnosno zaštitnički nastrojen u idućih nekoliko dana – ili tjedana – i ne bih htio da pomisliš kako sam po prirodi tiranin.”

“Što nije u redu?”

“Ne bi se baš moglo reći da nešto nije u redu. Alice je samo vidjela da će nam uskoro doći neki posjetitelji. Oni znaju da smo ovdje, i znatiželjni su.”

“Posjetitelji?”

“Da... pa, nisu poput nas, naravno – hoću reći, barem što se lovačkih navika tiče. Vjerojatno uopće neće svratiti u mjesto, ali budi sigurna da te neću ispustiti iz vida sve dok ne odu.”

Protrnula sam.

“Konačno jedna racionalna reakcija!”, promrmljao je. “Već mi se polako činilo da u tebi nema nikakvoga nagona za samoočuvanjem.”

Nisam na to reagirala. Odvratila sam pogled, a oči su mi opet odlutale po prostranoj sobi.

Opazio je kamo gledam. “Nije ono što si očekivala, je li?”, upitao me samodopadnim tonom.

“Nije”, priznala sam.

“Nema lijesova, nema lubanja naslaganih u kutovima; mislim da čak nemamo ni paučine... mora da ti je to silno razočaranje”, posprdno je dodao.

Prečula sam njegovo zadirkivanje. “Tako je svijetlo... tako otvoreno.”

Odgovorio mi je ozbiljnijim glasom. “To je jedino mjesto gdje se nikad ne moramo skrivati.”

Pjesma koju je i dalje svirao, moja pjesma, privela se kraju, a zadnji su akordi prešli u neki sjetniji tonalitet. Zadnja je nota ostala dirljivo brujati u tišini.

“Hvala ti”, promrmljala sam. Shvatila sam da su mi oči pune suza. Postiđeno sam ih otrla.

Dotaknuo mi je kut oka, ulovivši jednu koja mi je promakla. Podigao je prst i udubio se u proučavanje kapljice. Zatim je, tako brzo da nisam bila posve sigurna da je to uopće učinio, stavio prst u usta da je okusi.

Upitno sam ga pogledala, a on mi je uzvratio dugim zurenjem prije nego što je odgovorio.

“Hoćeš li vidjeti ostatak kuće?”

“Nema lijesova?”, provjerila sam. Nisam posve uspje-
la sarkazmom prikriti stvarnu strepnju.

Nasmijao se, primio me za ruku i odveo od glasovira.

“Nema lijesova”, obećao mi je.

Popeli smo se masivnim stubištem. Dodirivala sam
rukohvat gladak poput satena. Dugi hodnik na vrhu
stuba bio je obložen drvenim pločama boje meda, isto-
vjetnim parketu.

“Soba Rosalie i Emmetta... Carlisleov ured... Alici-
na soba...” Pokazivao mi je vrata pokraj kojih smo pro-
lazili.

Htio je nastaviti, ali ja sam stala u mjestu na kraju hodni-
ka, gledajući u nevjerici ukras koji je visio sa zida iznad moje
glave. Edward se zahihotao vidjevši kako sam smetena.

“Smiješ se nasmijati”, rekao je. “Zbilja je donekle iro-
nično.”

Nisam se nasmijala. Ruka mi se automatski podigla,
ispružena kažiprsta, kao da želi dotaknuti veliki drveni
križ čija se tamna patina oštro ocrtavala spram svjetlije ni-
janse zida. Nisam ga dodirnula, premda me zanimalo bi li
to starinsko drvo na dodir bilo onako glatko kako izgleda.

“Zacijelo je vrlo star”, pretpostavila sam.

Slegnuo je ramenima. “Negdje oko tisuću šesto tride-
set pete, okvirno govoreći.”

Odmaknula sam pogled od križa i zagledala se u njega.

“Zbog čega ga ovdje držite?”, upitala sam se.

“Iz sentimentalnih razloga. Pripadao je Carlisleovom
ocu.”

“Skupljao je starine?”, sumnjičavo sam pretpostavila.

“Ne. Sâm ga je izdjeljao. Visio je na zidu iznad pro-
povjedaonice u njegovom župnom dvoru.”

Nisam bila sigurna vidi li mi se zaprepašćenost na licu, ali za svaki slučaj nastavila sam promatrati taj jednostavni, prastari križ. Brzo sam obavila izračun u glavi; križ je bio star više od tristo sedamdeset godina. Tišina je potrajala dok sam pokušavala da u glavi prihvatim tolike godine.

“Jesi li dobro?” Zvučao je zabrinuto.

“Koliko je Carlisleu godina?”, tiho sam ga upitala, zanemariвши njegov upit, ne odvajajući pogled od križa.

“Upravo je proslavio tristo šezdeset drugi rođendan”, rekao je Edward. Opet sam ga pogledala, s milijun pitanja u očima.

Pažljivo me promatrao kad je progovorio.

“Carlisle je rođen u Londonu u tisuću šesto četrdesetima, kako vjeruje. Vrijeme se tada nije tako precizno bilježilo, bar ne za pučane. Bilo je to, ipak, baš uoči Cromwellove vladavine.”

Lice mi je ostalo sabrano, jer sam znala da me promatra dok slušam. Bit će mi lakše ne budem li nastojala povjerovati.

“Bio je sin jedinac anglikanskog pastora. Majka mu je umrla dok ga je rađala. Otac mu je bio netrpeljiv čovjek. Kad su protestanti došli na vlast, gorljivo je stao progoniti rimokatolike i pripadnike drugih vjeroispovjesti. Također je vrlo snažno vjerovao u stvarnost zla. Vodio je lov na vještice, vukodlake... i vampire.” Ukočila sam se na tu riječ. Bila sam sigurna da je to opazio, ali nastavio je bez stanke.

“Spalili su mnogo nevinih – jasno, pravi stvorovi koje je tražio nisu se dali tako lako uloviti.”

“Kad je pastor ostario, povjerio je svome poslušnom sinu vodstvo nad progonima. Carlisle je isprva razočar-

rao; nije bio sklon ishitrenim optužbama, opažanju demona ondje gdje ih nema. Ali bio je uporan, a i bistriji od oca. Uspio je otkriti koven istinskih vampira koji su potajice živjeli u gradskom slivniku i izlazili samo noću u lov. U tim danima, kad nemani nisu bile tek mitovi i legende, tako je mnogo njih živjelo.

Ljudi su prikupili vile i baklje, naravno” – kratki mu je smijeh sada bio mračniji – “i postavili zasjedu tamo gdje je Carlisle vidio da nemani izlaze na ulicu. Napokon se jedan pojavio.”

Glas mu je postao vrlo tih. Morala sam dobro načuliti uši.

“Zacijelo je bio prastar, i slab od gladi. Carlisle ga je čuo kako na latinskom zaziva ostale kad je osjetio miris svjetine. Potrčao je ulicama, a Carlisle – tada dvadesetogodišnjak, i vrlo brz – izbio je na čelo potjere. Stvor im je lako mogao pobjeći, ali Carlisle drži da je bio pregladan, pa se okrenuo i napao. Prvo je spopao Carlislea, ali drugi su im bili preblizu, pa se okrenuo da se obrani. Ubio je dva čovjeka i utekao s trećim, ostavivši Carlislea da krvari na ulici.”

Zastao je. Osjetila sam da nešto izbacuje, da mi nešto ne želi reći.

“Carlisle je znao što bi njegov otac učinio. Tijela će se spaliti – sve što je neman okužila mora se uništiti. Carlisle je postupio nagonski, da si spasi život. Otpuzao je iz uličice dok je svjetina slijedila zlotvora i njegovu žrtvu. Sakrio se u jednom podrumu, zatrpao trulim krumpirima na tri dana. Pravo je čudo što je uspio ostati tih, ostati neotkriven.

Zatim je prestalo, a on je shvatio u što se to pretvorio.”

Nisam bila sigurna što se na licu otkrilo, ali odjednom je prekinuo priču.

“Kako se osjećaš?”, upitao me.

“U redu”, potvrdila sam. A premda sam se oklijevajući ugrizla za usnu, zacijelo je vidio da mi oči gore od znatiželje.

Nasmiješio se. “Pretpostavljam da imaš još nekoliko pitanja za mene.”

“Nekoliko.”

Osmijeh mu se raširio blistavim zubima. Krenuo je natrag niz hodnik, vukući me za ruku. “Dođi sa mnom, onda”, pozvao me. “Pokazat ću ti.”

16. CARLISLE

ODVEO ME NATRAG DO SOBE KOJU MI JE OPISAO KAO Carlisleov ured. Načas je zastao pred vratima.

“Uđite”, začuli smo Carlislea kako nas poziva iznutra.

Edward je otvorio vrata i uveo me u prostoriju visoka stropa i dugih prozora s pogledom na zapad. Zidovi su i ovdje bili prekriveni drvenim pločama, ali tamnijim – na mjestima gdje su se vidjele. Najveći dio zidnog prostora prekrivale su divovske police za knjige, više od moje glave, što su sadržavale više knjiga nego što sam ikad vidjela izvan knjižnice.

Carlisle je sjedio u kožnom naslonjaču za golemim pisaćim stolom od mahagonija. Obilježio je stranicu u debeloj, tvrdo ukoričenoj knjizi koju je držao. Prostorija je izgledala onako kako sam uvijek zamišljala kabinete dekana – samo što je Carlisle izgledao premlado za taj poziv.

“Kako vam mogu pomoći?”, upitao nas je ugodnim tonom, ustavši iz naslonjača.

“Htio sam pokazati Belli dio naše povijesti”, rekao je Edward. “Pa, tvoje povijesti, zapravo.”

“Nismo vam htjeli smetati”, ispričala sam se.

“Nimalo mi ne smetate. Odakle ćete početi?”

“Od Waggonera”, odgovorio mu je Edward, lagano mi položio ruku na rame i okrenuo me natrag u smjeru vrata kroz koja smo upravo ušli. Kad god bi me dodirnuo, pa makar i najnehajnije, srce bi mi zvučno reagiralo. Uz Carlislea mi je bilo još neugodnije zbog toga.

Zid prema kojemu smo sad gledali razlikovao se od drugih. Umjesto polica, prekrivale su ga uokvirene slike raznih veličina, neke živih boja, druge sumorno monokromatske. Potražila sam neku logiku, neki zajednički motiv zbirke, ali letimičnim pregledom ništa nisam otkrila.

Edward me odvuкао skroz na lijevu stranu i postavio pred malu sliku u ulju, kvadratna oblika, u drvenom okviru bez uresa. Nije se isticala među većim i jarkijim djelima; naslikana u raznim tonovima sepije, prikazivala je minijaturni grad pun strmih kosih krovova, s tankim zvonnicima povrh mjestimičnih tornjića. Prednji plan je ispunjavala široka rijeka, preko koje je prelazio most prekriven građevinama koje su izgledale kao sićušne katedrale.

“London sredinom sedamnaestog stoljeća”, rekao je Edward.

“London moje mladosti”, dodao je Carlisle, stojeći na korak-dva iza nas. Trgnula sam se; nisam čula da nam se približio. Edward mi je stisnuo ruku.

“Hoćeš li ti ispričati priču?”, upitao ga je Edward.

Malo sam se okrenula da vidim kako će Carlisle reagirati.

Pogledao me i nasmiješio se. “Rado bih”, odgovorio je. “Ali zapravo već malo kasnim. Jutros su me zvali iz bolnice – doktor Snow je uzeo bolovanje. Uostalom, ti znaš te priče jednako dobro kao i ja”, dodao je, pritom se široko osmjehnuvši Edwardu.

Bilo mi je teško svariti tu čudnu kombinaciju – svakodnevne dužnosti mjesnoga liječnika usred rasprave o njegovim mladim danima u Londonu iz sedamnaestog stoljeća.

Također mi je bilo nelagodno shvatiti da je progovorio naglas samo zbog mene.

Uputivši mi još jedan topao osmijeh, Carlisle je izašao iz sobe.

Jedan dugi trenutak samo sam promatrala malu sliku Carlisleovog rodnog grada.

“Što je zatim bilo?”, naposljetku sam upitala Edwarda, koji me promatrao odozgo. “Nakon što je shvatio što mu se to dogodilo?”

Bacio je opet pogled prema slikama, a ja sam pogledala koji ga je to prizor sada zainteresirao. Radilo se o većem pejzažu tamnih, jesenjih boja – o praznom, sjenoovitom šumskom proplanku s kamenitim gorskim vrhom u daljini.

“Kad mu je bilo jasno u što se pretvorio”, tiho je rekao Edward, “pobunio se protiv toga. Pokušao se uništiti. Ali to nije lako izvodivo.”

“Kako?” Nisam to namjeravala izreći na glas, ali riječ mi se otela od šoka.

“Skakao je s velikih visina”, kazao mi je Edward suzdržano. “Pokušao se utopiti u moru... ali bio je tek

odskora u svom novom životu, tako da je bio vrlo jak. Pravo je čudo da se uspio othrvati... hranjenju... dok je još bio tako nov. Poriv je tada snažniji i nadvladava sve ostale. Ali samome se sebi tako gadio da je imao snage da se pokuša ubiti gladovanjem.”

“Je li to moguće?” Glas mi je bio slab.

“Ne, ima vrlo malo načina na koje nas se može ubiti.”

Zaustila sam da ga pitam koji su to, ali progovorio je prije no što sam stigla išta kazati.

“I tako je strahovito izgladnio, a potom i oslabio. Odlutao je što je dalje mogao od ljudskih nastambi, shvativši da mu je oslabila i snaga volje. Mjesecima je lutao noću, tražeći najsamotnija mjesta, grozeći se samoga sebe.

Jedne noći, pokraj njegova skrovišta prošlo je krdo jelena. Bio je tako mahnit od žeđi da ih je napao bez razmišljanja. Snaga mu se vratila, i shvatio je da postoji alternativa življenju poput grozomorne nemani, čega se bojao. Zar u bivšem životu nije jeo divljač? Narednih je mjeseci oblikovao svoju novu filozofiju. Mogao je postojati a da ne bude demon. Iznova se pronašao.

Počeo je bolje koristiti vrijeme. Oduvijek je bio inteligentan, željan učenja. Sad je pred njim stajalo neograničeno vrijeme. Noću je učio, danju planirao. Otplivao je u Francusku i – ”

“*Otplivao* je u Francusku?”

“Ljudi cijelo vrijeme plivaju preko La Manchea, Bella”, strpljivo me podsjetio.

“Tačno, valjda. Samo mi je zvučalo čudno u tom kontekstu. Nastavi.”

“Plivanje nam ne pada teško – ”

“Ništa *vama* ne pada teško”, poklopila sam ga.

Opet je pričekao, s posprdnim izrazom lica.

“Neću ti više upadati u riječ, obećavam.”

Mračno se zahihotao i dovršio rečenicu. “Zato što, tehnički gledano, ne moramo disati.”

“Ne morate – ”

“Ne, ne, obećala si.” Nasmijao se i blago mi stavio hladni prst na usne. “Da ti ispričam ili ne?”

“Ne možeš me iznenaditi jednom takvom izjavom i onda očekivati da ništa na to ne kažem”, promrmljala sam mu u prst.

Podigao je ruku i položio je na moj vrat. Bilo mi je reagiralo na to, ali ostala sam uporna.

“Ne morate *disati?*”, uporno sam ponovila.

“Ne, to nije nužno. Čista navika.” Slegnuo je ramenima.

“Koliko dugo možete izdržati... da ne *dišete?*”

“Neograničeno dugo, valjda; ne znam. Bude malo neudobno – jer se izgubi osjet njuha.”

“Malo neudobno”, ponovila sam za njim.

Nisam pazila na izraz svoga lica, ali nešto na njemu nagnalo ga je da se uozbilji. Spustio je ruku uz bok i posve se ukipio, i dalje me pažljivo motreći. Šutnja se odužila. Lice mu je bilo mirno kao kamen.

“Što je bilo?”, prošaptala sam, dotaknuvši mu ukočeno lice.

Obraz mu se smekšao pod mojom rukom, i uzdahnuo je. “Samo čekam da se to dogodi.”

“Što da se dogodi?”

“Znam da će, u jednom trenutku, nešto što ću ti reći ili što ćeš vidjeti prevršiti mjeru. A onda ćeš pobjeći od mene, vrišteći od straha.” Blijedo se osmjehnuo, ali oči su mu bile ozbiljne. “Neću te zadržati. Želim da se to

dogodi, jer želim da budeš sigurna. A ipak želim i biti s tobom. Te dvije želje je nemoguće pomiriti...” Ušutio je, zureći mi u lice. Čekajući.

“Neću ja nikamo pobjeći”, obećala sam mu.

“Vidjet ćemo”, rekao je i opet se osmjehnuo.

Mrko sam ga pogledala. “Onda, nastavi – Carlisle je upravo plivao u Francusku.”

Zastao je, vraćajući se na priču. Oči su mu refleksno prešle na iduću sliku – najživopisniju među njima, najkićenije uramljenu i najveću; bila je dvostruko šira od vrata pokraj kojih je visila. Platno je vrvjelo prilikama jarkih boja u uskovitlanim odorama što im se ovijaju oko dugih stupova i padaju s mramornih balkona. Nisam mogla procijeniti je li to prikaz nekog prizora iz grčke mitologije, ili bi likovi što lebde na oblacima u vrhu slike trebali biti biblijski.

“Carlisle je otplivao u Francusku i nastavio putovati kroz Evropu, po tamošnjim sveučilištima. Noću je izučavao glazbu, prirodne znanosti, medicinu – i pronašao poziv, a pritom i pokoru, u spašavanju ljudskih života.” Dobio je izraz uvažavanja, gotovo strahopoštovanja. “Ne mogu ti dostojno opisati njegovu muku; Carlisleu su trebala dva stoljeća tegoba kako bi usavršio svoju samokontrolu. Sada je praktički imun na miris ljudske krvi, pa može obavljati posao koji voli bez teških patnji. Nalazi velik mir tamo, u bolnici...” Edward je na dugi trenutak samo buljio u prazno. Odjednom kao da se sjetio svog cilja. Kucnuo je prstom po golemoj slici pred nama.

“Studirao je u Italiji kad je tamo otkrio druge slične sebi. Bili su daleko civiliziraniji i obrazovaniji od utvara iz londonskih slivnika.”

Dotaknuo je razmjerno smireni četverac likova pri-

kazanih kako s najvišeg balkona spokojno promatraju vrevu pod sobom. Pažljivo sam pregledala tu skupinu i shvatila, zaprepašteno se nasmijavši, da mi je zlatokosi muškarac poznat.

“Carlisleovi prijatelji dali su veliko nadahnuće Solimenu. Često ih je prikazivao kao bogove”, zahihotao se Edward. “Aro, Marcus, Caius”, rekao je pokazavši mi ostalu trojicu. Dvojica su bila crnokosa, a jedan je imao snježnobijele sjedine. “Noćni mecene umjetnika.”

“Što je bilo s njima?”, upitala sam se naglas, držeći prst na centimetar od prilika na platnu.

“Još su tamo.” Slegnuo je ramenima. “Kao što su već ko zna koliko milenija. Carlisle je ostao s njima tek kratko vrijeme, samo nekoliko desetljeća. Veoma se divio njihovoj uljuđenosti i ugladenosti, ali oni su uporno pokušavali izliječiti njegovu odbojnost prema ‘svom prirodnom izvoru hrane’, kako su to zvali. Oni su pokušavali uvjeriti njega, a on je pokušavao uvjeriti njih, bezuspješno. Na koncu je Carlisle odlučio okušati sreću u Novome svijetu. Sanjao je o tome da će naći druge slične sebi. Bio je vrlo usamljen, shvaćaoš.”

Nikoga još zadugo nije našao. Ali, kako su nemani prelazile u bajke, polako je otkrio da može stupati u odnose s ljudima kao da je jedan od njih, a da ništa ne naslute. Počeo se aktivno baviti medicinom. Ali nije nalazio društvo za kojim je žudio; nije se mogao usuditi na bliskost.

Kad je naišla epidemija gripe, radio je u noćnoj smjeni u bolnici u Chicagu. Jedna mu se ideja već godinama motala glavom, i gotovo da je donio odluku poslušati je – kad već ne može naći sudruga, stvorit će ga. Nije bio posve siguran kako je došlo do njegova preobražaja, tako

da je oklijevao. A grozio se uzimanja tuđeg života onako kako je njegov ukraden. Obuzet takvim mislima, naišao je na mene. Nije mi više bilo nade; stavili su me na odjel s umirućima. Ranije se brinuo za moje roditelje, tako da je znao da sam ostao sam. Odlučio je pokušati...”

Govorio je šapatom, a sad je umuknuo. Tupo se zagledao kroz zapadne prozore. Upitala sam se koji mu to prizori prolaze glavom. Carlisleove uspomene, ili njegove. Šutke sam pričevala.

Kad mi se opet obratio, blagi, anđeoski osmijeh obasjao mu je lice.

“I tako smo zatvorili puni krug”, zaključio je.

“Jesi li, onda, cijelo vrijeme nakon toga bio s Carlisleom?”, zanimalo me.

“Gotovo cijelo vrijeme.” Lagano mi je stavio ruku na struk, privukao me sebi i prošao kroz vrata. Još sam gledala zid pun slika, pitajući se hoću li ikada uspjeti čuti ostale priče.

Edward ništa više nije rekao dok smo išli niz hodnik, pa sam ga upitala: “Skoro?”

Uzdahnuo je i odgovorio mi vidno nerado. “Pa, imao sam tipičan buntovni adolescentski ispad – nekih deset godina nakon što sam... rođen... stvoren, nazovi to kako hoćeš. Nisam vjerovao u njegov život odricanja i zamjerao sam mu što mi suzbija tek. Pa sam bio malo samostalan.”

“Zbilja?” To me zaintrigiralo, a ne zastrašilo, kao što me možda trebalo.

Shvatio je da je tako. Nejasno sam shvatila da smo krenuli prema idućem stubištu, ali nisam naročito marila za ono što me okružuje.

“To ti nije odbojno?”

“Ne.”

“Zašto ne?”

“Valjda zato... što mi zvuči shvatljivo.”

Prasnulo je u smijeh, glasniji nego prije. Stubištem smo se popeli u još jedan popločani hodnik.

“Još od svoga preporoda”, promrmljao je, “bio sam u prednosti jer sam znao što svi oko mene misle, kako ljudska, tako i neljudska bića. Zato mi je trebalo deset godina da se usudim suprotstaviti Carlisleu – bilo mi je jasno da je posve iskren, savršeno sam shvaćao zašto živi tako kako živi.”

Trebalo mi je samo nekoliko godina da se vratim Carlisleu i iznova prihvatim njegovu viziju. Mislio sam da ću biti izuzet od... depresije... koja prati savjest. Zato što sam znao kako moj plijen misli, mogao sam zaobići nevine i progoniti samo zle. Pođem li za ubojicom niz mračnu uličicu u kojoj uhodi neku mladu djevojku – ako je spasim, onda zacijelo nisam tako grozan.”

Zadrhtala sam, predočivši si i prejasno to što je opisao – uličicu po noći, uplašenu djevojku, mračnog čovjeka iza nje. I Edwarda, Edwarda u lovu, grozna i veličanstvena poput mladoga boga, nezaustavljivog. Bi li mu ta djevojka bila zahvalna, ili bi se prepala i više nego prije?

“Ali, kako je vrijeme prolazilo, polako sam uviđao neman u svojim očima. Nisam mogao pobjeći od ceha stvorenog tolikim oduzimanjem ljudskih života, ma koliko opravdanog. Pa sam se vratio Carlisleu i Esme. Dočekali su me kao sina razmetnoga. Bilo je to više nego što sam zaslužio.”

Zaustavili smo se pred zadnjim vratima u hodniku.

“Moja soba”, obavijestio me, otvorio vrata i proveo me kroz njih.

Soba mu je gledala na jug, s prozorom preko cijeloga zida kao i u velikoj prostoriji ispod nje. Cijela stražnja strana kuće zacijelo je bila ostakljena. Pogled je padao na zavojitu rijeku Sol Due i pružao se preko netaknute šume sve do lanca Olimpijskoga gorja. Gorje se nalazilo mnogo bliže nego što sam vjerovala.

Cijeli je zapadni zid bio prekriven policama i policama CD-a. Soba mu je bila bolje opskrbljena od glazbene prodavaonice. U kutu se nalazila očito izvanredna glazbena linija tako da sam se ustručavala da je dotaknem, jer sam bila sigurna da bih nešto slomila. Nije bilo kreveta, samo širok i primamljiv crni kožni kauč. Pod je prekrivao debeli tepih zlatne boje, a na zidove je bila obješena teška tkanina malo tamnije nijanse.

“Dobra akustika?”, pretpostavila sam.

Zahihotao se i kimnuo mi glavom.

Uzeo je daljinski i uključio liniju. Glazba je bila tiha, ali blaga džez skladba zvučala je kao da je sastav u sobi s nama. Otišla sam pogledati njegovu zapanjujuću zbirku glazbe.

“Kako si ih svrstao?”, upitala sam ga, ne uspjevši uloviti slijed naslova ni za glavu ni za rep.

Nije obraćao pozornost.

“Ammm, po godištu, a onda po osobnoj privrženosti u tom okviru”, rastreseno je rekao.

Okrenula sam se i ugledala ga kako me gleda s neobičnim izrazom u očima.

“Što je?”

“Bio sam spreman osjetiti... olakšanje. Kad sve saznaš, kad više neću morati čuvati tajne pred tobom. Ali nisam očekivao osjetiti više od toga. To mi se *sviđa*. To me... usrećuje.” Slegnuo je ramenima i blago se nasmiješio.

“Drago mi je”, rekla sam i uzvratila mu osmijeh. Brinula sam se da bi mogao požaliti što mi je sve to rekao. Bilo mi je drago saznati da to nije slučaj.

Ali onda, kad je raščlanio izraz moga lica, osmijeh mu je jenjao, a čelo mu se naboralo.

“Još čekaš da pobjegnem vrišteći od straha, zar ne?”, pretpostavila sam.

Blagi mu je osmijeh zatitrao na usnama, i kimnuo je.

“Žao mi je što ti moram razbiti iluzije, ali zbilja nisi tako strašan kao što misliš. Zapravo, meni nisi nimalo strašan”, slagala sam ležerno.

Zastao je i podigao obrve u čistoj nevjerici. Zatim me zabljesnuo širokim, zlobnim osmijehom.

“*Zbilja* to nisi trebala reći”, zahihotao se.

Zarežao je, ispustio potmulu zvuk iz dubine grla; usne su mu se zadigle nad savršene zube. Tijelo mu se naglo premjestilo u polučučanj, napeto poput lava prije skoka na lovinu.

Ustuknula sam od njega, strijeljajući ga pogledom.

“Ne bi se usudio.”

Nisam opazila kad je skočio na mene – bio je brži od moga oka. Samo sam se odjednom vinula u zrak, a onda smo se srušili na kauč, odbivši ga do zida. Cijelo to vrijeme njegove su ruke tvorile željezni zaštitni kavez oko mene – jedva da sam se protresla. Ali svejedno sam zijevala da dođem do zraka kad sam se pokušala uspraviti.

Nije mi to htio dopustiti. Sklupčao me o svoja prsa, držeći me čvršće od željeznih lanaca. Prepala sam se i oštro ga pogledala, ali izgledao je kao da sve drži pod nadzorom. Čeljust mu se opustila kad se široko osmjehnuo, a u očima mu je sjala jedino zaigranost.

“Što si ono rekla?”, veseljački je zarežao.

“Da si ti jedna vrlo, vrlo strašna neman”, rekla sam mu, premda mi je zadihanost pomalo pokvarila sarkazam.

“Tako je već mnogo bolje”, pohvalio me.

“Ovaj...” Počela sam se opirati. “Smijem li sada ustati?”

Samo se nasmijao.

“Možemo li ući?”, začuo se tihi glas iz hodnika.

Uskoprcala sam se da se oslobodim, ali Edward me samo premjestio tako da mu donekle pristojnije sjedim u krilu. Tada sam vidjela da to ulazi Alice, s Jasperom iza sebe u vratima. Obrazi su mi se zažarili, ali Edward je djelovao opušteno.

“Samo naprijed.” Edward se još potihio hihotao.

Alice kao da nije vidjela ništa čudno u našem zagrljaju; prošetala je – gotovo otplesala, jer su joj pokreti bili tako graciozni – do sredine sobe, gdje se gipko smjestila na pod. Jasper je, međutim, pričekao na vratima, s blago šokiranim izrazom. Zagledao se u Edwardovo lice, a ja sam se upitala iskušava li on to atmosferu svojom neobičnom osjetljivošću.

“Zvučalo je kao da si odlučio ručati Bellu, pa smo došli vidjeti bi li podijelio objed s nama”, izjavila je Alice.

Na trenutak sam se ukočila, dok nisam shvatila da se Edward ceri – da li na njene riječi, ili na moju reakciju, to mi baš nije bilo jasno.

“Oprosti, ne vjerujem da će biti viška”, odvratio joj je, privivši me nesmotreno blizu sebi.

“Zapravo”, rekao je Jasper, ne mogavši se othrvati smiješku kad je ušao u sobu, “Alice kaže da će večeras biti prava oluja, a Emmettu se igra utakmica. Jesi li za?”

Sve su te riječi bile posve uobičajene, ali njihov sklop me zbunio. Samo, razabrala sam da je Alice mrvicu pozudanija od meteorologa.

Edwardu su se zakrijesile oči, ali oklijevao je.

“Naravno da bi trebao povesti i Bellu”, dometnula je Alice cvrkutom. Učinilo mi se da sam uočila kako ju je Jasper na brzinu pogledao.

“Bi li htjela s nama?”, upitao me Edward uzbuđeno, sav žustar.

“Naravno.” Nisam mogla razočarati jedno takvo lice. “Ovaj, kamo to idemo?”

“Moramo pričekati grmljavinu da zaigramo – vidjet ćeš zašto”, obećao mi je.

“Hoće li mi trebati kišobran?”

Svo troje su se glasno nasmijali.

“Hoće li joj trebati?”, upitao je Jasper Alice.

“Neće.” Izjavila je to s potpunom uvjerenošću. “Oluja će udariti nad gradom. Proplanak bi trebao ostati poprilično suh.”

“Dobro, onda.” Oduševljenje u Jasperovom glasu bilo je zarazno, naravno. Otkrila sam da sam željna, umjesto da premirem od straha.

“Da vidimo hoće li i Carlisle s nama.” Alice je skočila na noge i odskočila do vrata na način koji bi svakoj balerini slomio srce.

“Kao da ne znaš”, žacnuo ju je Jasper, i brzo su pošli svojim putem. Jasper je uspio neupadljivo zatvoriti vrata za njima.

“Što ćemo to igrati?”, zanimalo me.

“*Ti* ćeš samo gledati”, pojasnio mi je Edward. “Igrat ćemo bejzbol.”

Zakolutala sam očima. “Vampiri vole bejzbol?”

“To je omiljena razbibriga Amerike”, rekao je s hinjenom ozbiljnošću.

17. UTAKMICA

KIŠICA JE UPRAVO POČINJALA ROMINJATI KAD JE EDWARD skrenuo u moju ulicu. Sve do tog trenutka uopće nisam sumnjala da će ostati uz mene tijekom tih nekoliko međusati u stvarnome svijetu.

A onda sam opazila jedan crni auto, trošni ford, gdje stoji parkiran na Charliejevu prilaznom putu – i čula kako Edward gundā nešto nerazumljivo prigušenim i oštrim tonom.

Nagnut unatrag da se zakloni od kiše pod plitkim prednjim trijemom, Jacob Black je stajao iza očevih kolica. Billyjevo lice bilo je suzdržano i hladno kao kamen kad je Edward parkirao moj kamionet uz trotoar. Jacob je gledao u pod s prestravljenim izrazom lica.

Edwardov duboki glas zvučao je ljutito. “Sad su prevršili mjeru.”

“Došao je upozoriti Charlieja?“, iznijela sam pretpostavku, više užasnuta nego ljuta.

Edward je samo kimnuo, suženim očima uzvrativši pogled Billyju kroz kišu.

Osjetila sam slabost od olakšanja što Charlie još nije stigao kući.

“Pusti da ja to riješim”, predložila sam. Strepila sam od Edwardovog crnog sijevanja očima.

Iznenadio me pristankom. “Tako je vjerojatno najbolje. Samo, pazi se. Dijete pojma nema.”

Malo sam se nakostriješila na riječ *dijete*. “Jacob nije puno mlađi od mene”, podsjetila sam ga.

Nato me pogledao, a bijes mu je naglo okopnio. “O, znam”, potvrdio mi je iscrivši se.

Uzdahnula sam i primila kvaku.

“Navedi ih da uđu”, posavjetovao me, “da ja mogu otići. Vratit ću se negdje u smiraj dana.”

“Hoćeš moj kamionet?”, predložila sam mu, upitavši se usput kako bih to objasnila Charlieju.

Zakolutao je očima. “*Pješice* bih stigao kući brže od ovog kamioneta.”

“Ne moraš otići”, čeznutljivo sam kazala.

Osmjehnuo se na moj tmurni izraz lica. “Zapravo, moram. Nakon što ih se riješiš” – bacio je mračan pogled prema Blackovima – “još moraš pripremiti Charlieja na upoznavanje s tvojim novim dečkom.” Široko se iscrerio, pokazavši sve svoje zube.

Prostjenjala sam. “Baš ti hvala.”

Osmjehnuo se onim izvijenim smiješkom koji sam obožavala. “Brzo ću se vratiti”, obećao je. Bacio je još jedan letimičan pogled na trijem, a onda se prignuo i brzo me poljubio odmah pod rub vilice. Srce mi je mahnjito poskočilo, pa sam i sama pogledala prema trijemu. Billyjev izraz više nije bio suzdržan, a šake su mu se stezale oko naslona za ruke na kolicima.

“*Brzo*”, naglasila sam dok sam otvarala vrata i izlazila na kišu.

Osjećala sam njegov pogled na leđima dok sam gotovo trkom išla kroz kišicu do trijema.

“Bok, Billy. Bok, Jacobe.” Pozdravila sam ih što sam vedrije mogla. “Charlieja cijeli dan neće biti kod kuće – nadam se da niste dugo čekali.”

“Nismo dugo”, rekao je Billy odmjerenim tonom. Probadao me crnim očima. “Samo sam vam htio donijeti ovo.” Pokazao je na smeđu papirnatu vrećicu koju je držao u krilu.

“Hvala”, rekla sam mu, iako pojma nisam imala što bi to moglo biti. “Dajte, uđite, osušite se.”

Pravila sam se da ne primjećujem kako me napeto promatra dok sam otključavala vrata i pokazivala im da uđu prije mene.

“Pusti, ja ću”, ponudila sam se i okrenula da zatvorim vrata. Dopustila sam sebi da još jedanput pogledam prema Edwardu. Čekao je, posve nepomičan, ozbiljnih očiju.

“Stavi to u hladnjak”, spomenuo je Billy kad mi je pružio paket. “To su domaće pržene ribe Harryja Clearwatera – Charlie ih obožava. U hladnjaku ostaju suhe.” Slegnuo je ramenima.

“Hvala”, ponovila sam, ali ovaj put iskreno. “Već mi ponestaje načina za spravljanje ribe, a on će večeras sigurno donijeti kući novi ulov.”

“Opet je na pecanju?”, upitao me Billy s blagim sjajem u očima. “Dolje, na starom mjestu? Možda svratim onamo, da se vidimo.”

“Ne”, brzo sam slagala, a lice mi se uozbiljilo. “Išao je na neko novo mjesto... ali pojma nemam gdje je to.”

Opazio je promjenu moga izraza i zamislio se.

“Jake”, rekao je, još me odmjeravajući. “Daj skokni do auta i donesi onu novu Rebeccinu sliku. Da i nju ostavim Charlieju.”

“Gdje je?”, upitao ga je Jacob snuždeno. Bacila sam pogled prema njemu, ali on je piljio u pod, a vjeđe su mu se skupljale.

“Mislim da sam je vidio u prtljažniku”, rekao je Billy. “Možda ćeš morati malo počepkati.”

Jacob se potišteno odvuкао natrag na kišu.

Billy i ja ostali smo se šutke gledati. Nakon nekoliko sekundi tišina je postala neugodna, pa sam se okrenula i pošla u kuhinju. Čula sam kako njegovi mokri kotači cvile po linoleumu za mnom.

Ugurala sam vrećicu na prepunu gornju policu hladnjaka i okrenula se natrag prema njemu. Izborano mu lice ništa nije otkrivalo.

“Charlie se još dugo neće vratiti.” Zvučala sam gotovo bezobrazno.

Potvrdno je kimnuo, ali ništa nije rekao.

“Hvala vam još jednom za prženu ribu”, napomenula sam.

Nastavio je kimati. Uzdahnula sam i prekrížila ruke na prsima.

Očito je shvatio da sam odustala od ćaskanja. “Bella”, rekao je, a onda počeo oklijevati.

Pričekala sam.

“Bella”, opet je rekao, “Charlie mi je jedan od najboljih prijatelja.”

“Da.”

Svaku je riječ pažljivo izgovorio tim svojim brundavim glasom. “Primijetio sam da provodiš puno vremena s jednim od Cullenovih.”

“Da”, šturo sam ponovila.

Oči su mu se suzile. “Možda me se to ne tiče, ali ne bih rekao da ti je to naročito pametno.”

“U pravu ste”, složila sam se. “To vas se doista ne tiče.”

Podigao je sijede obrve na ton moga glasa. “Vjerojatno to ne znaš, ali obitelj Cullen je na neugodnom glasu u rezervatu.”

“Zapravo, znam to otprije”, obavijestila sam ga tvrdim glasom. To ga je iznenadilo. “Ali nije moguće da su zaslužili takav glas, zar ne? Jer Cullenovi nikad nisu stupili nogom u rezervat, je li tako?” Opazila sam da se lecnuo na moje ne baš uvijeno podsjećanje na sporazum koji u isti mah obavezuje i štiti njegovo pleme.

“To je tačno”, dodao je, oprezno me gledajući. “Imam dojam da si... dobro obaviještena o Cullenovima. Bolje obaviještena nego što sam očekivao.”

Tvrdoglavo sam ga pogledala. “Možda još bolje obaviještena od vas.”

Stisnuo je debele usne dok je razmišljao o tome. “Možda”, priznao je, ali oči su mu bile lukave. “Je li Charlie jednako dobro obaviješten?”

Pronašao je slabu tačku u mome oklopu.

“Charlieju su Cullenovi jako dragi”, pažljivo sam kazala. Jasno je shvatio moje okolišanje. Lice mu je postalo nesretno, ali ne i iznenađeno.

“To me se ne tiče”, rekao je. “Ali moglo bi se ticati Charlieja.”

“Premda se, opet, možda *mene* tiče odluka o tome tiče li se to Charlieja ili ne, je l’ tako?”

Upitala sam se je li uopće razumio moje pitanje, zamršeno od nastojanja da ne kažem ništa što bi me kom-

promitiralo. Ali izgleda da ga je shvatio. Počeo je razmišljati o njemu dok je kiša bubnjala o strop, kao jedini zvuk koji remeti tišinu.

“Da”, napokon se predao. “Valjda se i to tebe tiče.”

Oдахnula sam. “Hvala, Billy.”

“Samo dobro razmisli o tome što radiš, Bella”, usrdno je dodao.

“Okej”, brzo sam se složila.

Namrštio se. “Htio sam zapravo reći ovo: ne radi to što radiš.”

Pogledala sam ga u oči, pune jedino zabrinutosti za mene, i ništa na to nisam mogla reći.

U tom trenutku ulazna su se vrata glasno zalupila, a na taj sam zvuk poskočila.

“Te slike nema baš nigdje u tom autu.” Jacobova pritužba doprla je do nas prije njega. Ramena košulje bila su mu mokra od kiše, a iz kose mu je kapalo kad se pojavio iza ugla.

“Hmm”, progundao je Billy, odjednom odsutnim tonom, okrenuvši kolica prema sinu. “Valjda sam je ostavio kod kuće.”

Jacob je dramatično zakolutao očima. “Super.”

“Pa, Bella, reci Charlieju” – Billy je tu malo zastao – “da smo svratili, hoću reći.”

“Hoću”, promrsila sam.

Jacob se iznenadio. “Zar već idemo?”

“Charlie će biti vani do kasno”, objasnio je Billy dok je prolazio pokraj Jacoba.

“O.” Jacob je djelovao razočarano. “Pa, onda, vidimo se kasnije, Bella.”

“Svakako”, složila sam se.

“Čuvaj se”, upozorio me Billy. Nisam mu odgovorila.

Jacob je pomogao ocu da prođe kroz vrata. Kratko sam im mahnula, načas pogledavši prema svome sada praznom kamionetu, a zatim zatvorila vrata dok su još bili pred njima.

Malo sam se zadržala u hodniku, slušajući kako im auto izlazi s mjesta gdje su se parkirali i udaljava se. Ostala sam u mjestu, čekajući da se ozlojeđenost i strepnja u meni povuku. Kad mi se napetost napokon malo smirila, krenula sam na kat da se presvučem u nešto komotnije.

Isprobala sam par različitih gornjih dijelova odjeće, ne znajući tačno što da večeras očekujem. Kad sam se usredotočila na ono što slijedi, to što se upravo zbilo postalo je beznačajno. Sad kad više nisam bila pod utjecajem Jaspera i Edwarda, počela sam nadoknađivati prijašnji nedostatak straha. Brzo sam odustala od izabiranja nečeg elegantnog i bacila na sebe staru kariranu košulju i traperice, znajući da ću ionako cijele noći biti u kabanici.

Telefon je zazvonio i stuštila sam se u prizemlje da se javim. Samo sam jedan glas htjela čuti; svaki drugi bio bi razočaranje. Ali znala sam da bi se *on*, kad bi htio porazgovarati sa mnom, vjerojatno samo materijalizirao u mojoj sobi.

“Halo?”, zadihano sam upitala.

“Bella? Ja sam”, rekla je Jessica.

“O, hej, Jess.” Trebao mi je trenutak da se uspijem spustiti u stvarnost. Činilo mi se kao da su prošli mjeseci, a ne dani, otkako sam razgovarala s Jess. “Kako je bilo na plesu?”

“Tako smo se dobro proveli!”, oduševljeno me obavijestila. Ne trebajući većeg povoda, Jessica je počela pričavati sinoćnju večer iz minute u minutu. Govorila

sam “*Mmm*” i “*Aaa*” gdje god je trebalo, ali nije mi se bilo lako usredotočiti. Jessica, Mike, ples, škola – sve mi je to trenutačno djelovalo tako nebitno. Neprestano sam pogledavala prema prozoru, nastojeći procijeniti koliko je još svjetla ostalo iza teških oblaka.

“Jesi li čula što sam rekla, Bella?”, upitala me ljutito Jess.

“Oprosti, što?”

“Kažem, Mike me poljubio! Možeš li vjerovati?”

“To je prekrasno, Jess”, rekla sam.

“Onda, što si *ti* jučer radila?”, izazvala me Jessica, kojoj je još bilo upadljivo krivo jer nisam pazila na ono što mi je govorila. Ili se možda naljutila što se nisam raspitivala za pojedinosti.

“Ništa, zapravo. Samo sam dosta vremena provela vani, da se naužijem sunca.”

Čula sam kako Charliejev auto ulazi u garažu.

“Jesi li se više čula s Edwardom Cullenom nakon onoga?”

Ulazna vrata su se zalupila i čula sam kako Charlie buči pod stubištem, ostavljajući pribor.

“Eh.” Nisam znala kako započeti, ne znajući više kako tačno glasi moja priča.

“Hej, zdravo, mala!”, dobacio mi je Charlie na ulazu u kuhinju. Mahnula sam mu.

Jess je čula njegov glas. “O, tata ti je stigao. Nema veze – pričat ćemo sutra. Vidimo se na trigonometriji.”

“Vidimo se, Jess.” Spustila sam slušalicu.

“Hej, tata”, rekla sam. Prao je ruke u sudoperu. “Gdje su ribe?”

“Stavio sam ih u zamrzivač.”

“Uzet ću nekoliko komada prije nego što se smrznu

– Billy nam je danas popodne donio nekoliko prženih riba Harryja Clearwatera.” Trudila sam se da zvučim oduševljeno.

“Je li?” Charlieju su zasjale oči. “Obožavam ih.”

Charlie se sredio dok sam spravljala večeru. Ubrzo smo sjeli za stol i počeli šutke jesti. Charlie je uživao u hrani, a ja sam se očajnički pitala kako da ispunim svoj zadatak, trudeći se smisliti način da potegnem tu temu.

“Čime si se ti danas bavila?”, upitao me, prekinuvši me u snatrenju.

“Pa, danas popodne sam samo visila po kući...” Samo najskoriji dio popodneva, zapravo. Pokušala sam zvučati poletno, ali želudac mi se stezao. “A jutros sam bila kod Cullenovih.”

Charlie je ispustio vilicu.

“Bila si u kući doktora Cullena?”, zaprepašteno me upitao.

Pravila sam se da nisam primijetila njegovu reakciju. “Aha.”

“Što si tamo radila?” Nije opet uzeo vilicu.

“Pa, eto, večeras izlazim s Edwardom Cullenom, pa me htio upoznati s roditeljima... tata?”

Imala sam dojam da je Charlieja pogodila srčana kap.

“Tata, jesi li dobro?”

“Izlaziš s Edwardom Cullenom?”, zagrmio je.

Ajoj. “Mislila sam da su ti Cullenovi dragi.”

“Prestar je za tebe”, započeo je tiradu.

“Oboje idemo u treći razred”, ispravila sam ga, iako je više bio u pravu nego što je sanjao.

“Čekaj...” Zastao je. “Koji od njih je Edwin?”

“*Edward* je najmlađi, onaj s crvenkastosmeđom kosom.” Onaj prelijepi, onaj božanski...

“A, dobro, to je” – spetljao se – “već bolje, valjda. Onaj krupni mi se baš ne sviđa. Siguran sam da je drag dečko i sve to, ali izgleda mi... prezrelo za tebe. Taj Edwin ti je dečko?”

“Zove se Edward, tata.”

“Je li?”

“Recimo da je, valjda.”

“Sinoć si mi rekla da te ne zanima nijedan dečko u mjestu.” Ali sad je opet uzeo vilicu, tako da mi je bilo očito da je najgore prošlo.

“Pa, Edward ne živi u mjestu, tata.”

Prijekorno me pogledao dok je žvakao.

“A, uostalom”, nastavila sam, “to je još u prilično ranoj fazi, znaš. Nemoj me osramotiti sa cijelom tom pričom o dečku, okej?”

“Kada će doći po tebe?”

“Stiže za nekoliko minuta.”

“Kamo te vodi?”

Glasno sam prostenjala. “Nadam se da ovime izbacuješ iz sebe potrebu za metodama španjolske inkvizicije. Idemo igrati bejzbol s njegovom obitelji.”

Lice mu se stisnulo, a onda se napokon zahihotao. “*Ti ćeš igrati bejzbol?*”

“Pa, vjerojatno ću najveći dio vremena samo gledati.”

“Mora da ti se taj momak zbilja sviđa”, sumnjičavo je zamijetio.

Uzdahnula sam i zakolotala očima za njegov račun.

Čula sam brundanje vozila koje staje pred kućom. Skočila sam i počela prati svoje posuđe.

“Pusti, mogu ja večeras oprati suđe. Previše me tetošiš.”

Oglasilo se zvono na vratima, pa je Charlie otišao da otvori. Bila sam pola koraka iza njega.

Nisam bila shvatila kako jako vani lije kiša. Edward je stajao u aureoli svjetiljke na trijemu poput manekena iz neke reklame za kabanice.

“Uđi, Edwarde.”

Oдахnula sam kad mu je Charlie izgovorio ime kako treba.

“Hvala, načelnice Swan”, rekao je Edward pristojno.

“Samo ti mene zovi Charlie. Daj da ti uzmem jaknu.”

“Hvala, gospodine.”

“Možeš tu sjesti, Edwarde.”

Složila sam grimasu.

Edward je okretno sjeo u jedini naslonjač, prisilivši me da sjednem na kauč pokraj načelnika Swana. Načas sam mu uputila zločest pogled. Namignuo mi je iza Charliejevih leđa.

“Znači, čujem da vodiš moju malu da gleda bejzbol.” Samo u državi Washington činjenica da vani lije kao iz kabla neće baš nikoga iznenaditi kad je riječ o igranju sporta na otvorenome.

“Da, gospodine, takav je dogovor.” Nije se iznenadio zbog toga što sam ocu rekla istinu. Samo, možda je pret-hodno prisluškiуao.

“Pa, samo ti daj, što da ti kažem.”

Charlie se nasmijao, a Edward mu se pridružio.

“Okej.” Ustala sam. “Dosta šale na moj račun. Ide-mo.” Otišla sam natrag u hodnik i obukla kabanicu. Došli su za mnom.

“Nemoj se kasno vratiti, Bell.”

“Ne brinite, Charlie, rano ću je vratiti kući”, obećao mu je Edward.

“Čuvaj mi malu, dobro?”

Prostjenjala sam, ali oni su me prečuli.

“Bit će sigurna uz mene, obećavam vam, gospodine.”

Charlie nije mogao posumnjati u Edwardovu iskrenost, koja mu je izbijala iz svake riječi.

Šmugnula sam iz kuće. Obojica su se nasmijali, a onda je Edward pošao za mnom.

Stala sam kao ukopana na trijemu. Ondje, iza moga kamioneta, stajao je divovski džip. Gume su mu bile više od moga struka. Metalni su štitnici prekrivali farove i stop-svjetla, a četiri velika reflektora bila su mu pričvršćena za sigurnosnu šipku. Karoserija je bila jarkocrvena.

Charlie je potihlo zazviždao.

“Samo se vežite”, rekao je.

Edward je otišao sa mnom do moje strane vozila i otvorio vrata. Procijenila sam udaljenost do sjedala i pripremila se skočiti na njega. Uzdahnuo je i zatim me podigao jednom rukom. Ponadala sam se da Charlie to nije primijetio.

Dok je odlazio oko auta do vozačke strane, normalnim, ljudskim korakom, pokušala sam staviti sigurnosni pojas. Ali bilo je previše kojekakvih kopči.

“Što je sve ovo?”, upitala sam ga kad je otvorio vrata.

“To ti je oprema za terensku vožnju.”

“Ajoj.”

Pokušala sam naći prave utore za sve raspoložive kopče, ali nije mi išlo naročito brzo. Opet je uzdahnuo i sagnuo se da mi pomogne. Bilo mi je drago što se od guste kiše Charlie jedva vidio na trijemu. Znači da nije mogao opaziti kako je Edward zadržao ruke na mom vratu, prešavši mi preko ključnih kostiju. Odustala sam od pripomaganja i posvetila se smirivanju disanja.

Edward je okrenuo ključ i motor je zaurlao. Odvezli smo se od kuće.

“Baš ti je... ovaj... *velik* taj tvoj džip.”

“Emmettov je. Nisam imao dojam da bi htjela cijeli put prijeći trkom.”

“Gdje držite ovu grdosiju?”

“Preuredili smo jedan od pratećih objekata u garažu.”

“Zar se nećeš vezati?”

Pogledao me u nevjerici.

Zatim mi je nešto doprlo do mozga.

“Prijeći *cijeli* put trkom? U smislu da svejedno moramo prijeći dio puta trkom?” Glas mi se digao za nekoliko oktava.

Oporo se iscerio. “Ti nećeš trčati.”

“*Meni* će pozliti.”

“Samo žmiri, i sve će biti u redu.”

Zagrizla sam usnu, opirući se naletu panike.

Prignuo se i poljubio me u tjeme, a zatim prostenjao. Zbunjeno sam ga pogledala.

“Tako dobro mirišeš na kiši”, objasnio mi je.

“U pozitivnom ili u negativnom smislu?” oprezno sam ga upitala.

Uzdahnuo je. “U oba, uvijek u oba.”

Ne znam kako je pronašao put po tmini i pljusku, ali nekako je izbio na jednu pokrajnju cestu – zapravo, prije brdsku stazu nego cestu. Dugo vremena nismo uopće mogli razgovarati, jer sam skakala gore-dolje po sjedalu kao pneumatski čekić. Samo, on je u vožnji vidno uživao, smiješeći se cijelim putem od uha do uha.

A onda je pokrajnjoj cesti došao kraj; drveće je stvorilo zelene zidove s tri strane džipa. Kiša je sad tek sipila, sve slabije iz trenutka u trenutak, dok je nebo sjalo sve jače kroz oblake.

“Oprosti, Bella, odavde ćemo morati pješice.”

“Znaš što? Daj da te tu pričekam.”

“Gdje ti je nestala sva ona hrabrost? Jutros si bila izvanredna.”

“Još nisam zaboravila kako mi je bilo prošli put.” Zar je moguće da je to bilo tek jučer?

U tren oka stigao je do moje strane vozila. Počeo me otkopčavati.

“Ja ću to riješiti, samo ti kreni”, usprotivila sam se.

“Hmmm...”, zamislio se, brzo privodeći posao kraju. “Očito ti moram preurediti pamćenje.”

Prije nego što sam se snašla, izvadio me iz džipa i stavio mi noge na zemlju. Jedva da je još padala najsitnija rosulja; ispostaviti će se da je Alice imala pravo.

“Preurediti mi pamćenje?”, usplahireno sam ga upitala.

“Tako nekako.” Promatrao me napeto i pažljivo, ali duboko u očima titrao mu je smiješak. Položio je ruke na džip s obje strane moje glave i nagnuo se prema meni, prisilivši me da se pribijem leđima o vrata. Prignuo se još bliže, unijevši mi se u lice. Nisam imala kamo.

“A sad”, dahnuo je, a sam njegov miris pobrkao mi je misli, “što to tebe tačno brine?”

“Pa, ovaj, udaranje u drvo –”, progutala sam knedlu “– i pogibanje. I zatim povraćanje.”

Suspregnuo je osmijeh. Zatim je sagnuo glavu i hladnim mi usnama meko dotaknuo jamicu u dnu vrata.

“I još uvijek se brineš?”, promrmljao mi je u kožu.

“Da.” Nastojala sam se usredotočiti. “Oko udaranja u drveće i povraćanja.”

Nosom je prešao po koži moga grla sve do vrška brade. Škakljao me svojim hladnim dahom.

“A sada?”, prošaptale su njegove usne u moju vilicu.

“Drveće”, jedva sam uspjela reći. “Mučnina.”

Podigao je lice i poljubio mi kapke. “Bella, ne misliš valjda da bih udario u drvo, zar ne?”

“Ne, ali *ja* bih mogla.” Nisam zvučala nimalo samouvjerenom. Nanjušio je laku pobjedu.

Polako me počeo ljubiti niz obraz, zastavši tik u kutu mojih usana.

“Bih li dopustio drvetu da ti naudi?” Usta su mu jedva doticala moju uzdrhalu donju usnicu.

“Ne”, kazala sam ispod glasa. Zнала sam da moja fenomenalna obrana sadrži i drugi dio, ali nekako ga se nisam uspijevala sjetiti.

“Znaš”, rekao je, mičući usnama uz moje. “Nemaš se čega bojati, je l’ tako?”

“Ne”, uzdahnula sam, predavši se.

Zatim mi je gotovo grubo rukama primio lice i usrdno me poljubio, pomičući neumoljive usne.

Stvarno nisam mogla opravdati svoje ponašanje. Očito sam sad već trebala biti pametnija. Pa ipak, nisam se mogla spriječiti da ne reagiram tačno kao i prvi put. Umjesto da ostanem na sigurnom, nepomična, podigla sam ruke i čvrsto mu ih ispreplela oko vrata, odjednom se stopivši s njegovom stamenom prilikom. Uzdahnula sam, a usne su mi se razdvojile.

Zateturao je unatrag, bez napora se otevši mome stisku.

“Prokletstvo, Bella!”, prekinuo se, dolazeći do zraka. “Dokrajčit ćeš me, kunem se da hoćeš.”

Sagnula sam se, pridržavši se rukama za koljena da ne padnem.

“Neuništiv si”, promrmljala sam, pokušavajući doći do zraka.

“U to sam možda vjerovao prije nego što sam *tebe* upoznao. Daj, idemo odavde prije nego što učinim nešto zaista glupo”, zarežao je.

Bacio me na leđa kao i prošli put, a ja sam opazila da ulaže dodatan napor ne bi li uspio ostati nježan. Čvrsto sam ga obujmila nogama oko struka i daviteljski ga obgrlila oko vrata.

“Ne zaboravi zažmiriti”, strogo me upozorio.

Brzo sam zarila lice pod njegovu lopaticu, pod vlastitu ruku, i čvrsto sklopila oči.

I jedva sam opazila da se krećemo. Osjećala sam kako klizi poda mnom, ali kretao se toliko glatko da je jednako tako mogao šetati pločnikom. Došla sam u napast da provirim, čisto da provjerim hita li on to doista šumom onako kao prije, ali suzdržala sam se. Ne bi to vrijedilo one grozne mučnine. Zadovoljila sam se osluškivanjem njegova ravnomjernog disanja.

Nisam bila sasvim sigurna da smo se zaustavili sve dok nije ispružio ruku i dotaknuo mi kosu.

“Prošlo je, Bella.”

Usudila sam se otvoriti oči i, nego što, nepomično smo stajali. Ukočeno sam mu prestala stezati tijelo i spuznula na zemlju, svalivši se na stražnjicu.

“Oh!”, propentala sam udarivši o mokro tlo.

Pogledao me u nevjerici, očito se ne mogavši odlučiti ljuti li se i dalje toliko da mu ne mogu biti smiješna. Ali moj smeteni izraz odnio je prevagu, pa je prasnuo u grohotan smijeh.

Ustala sam, nastojeći ga zanemariti, i počela si otirati blato i paprat sa stražnje strane jakne. Od toga se samo još glasnije nasmijao. Srditim sam se koracima nato zaputila u šumu.

Osjetila sam kako me obujmio oko struka.

“Kamo si pošla, Bella?”

“Gledati utakmicu bejzbola. Tebe igranje očito više ne zanima, ali sigurna sam da će se ostali dobro provesti i bez tebe.”

“Ideš u pogrešnom smjeru.”

Ne pogledavši ga, okrenula sam se na peti i udarila u suprotnom smjeru. Opet me ulovio.

“Ne ljuti se, nisam se mogao suzdržati. Da si samo vidjela kakvu si facu složila.” Zahihotao se prije nego što se uspio obuzdati.

“A da, ti si jedini koji se smije naljutiti?”, upitala sam ga, podigavši obrve.

“Nisam se naljutio na tebe.”

“Bella, dokrajčit ćeš me?”, kiselo sam mu navela njegove vlastite riječi.

“*To* je jednostavno bila činjenična izjava.”

Pokušala sam se opet okrenuti od njega, ali čvrsto me primio.

“Naljutio si se”, ostala sam uporna.

“Jesam.”

“Ali upravo si rekao – ”

“Da se ne ljutim na *tebe*. Zar ti to nije jasno, Bella?” Odjednom je postao napet, a svaki trag zadirkivanja se izgubio. “Zar ne shvaćaš?”

“Što mi to nije jasno?”, upitala sam ga, zbunjena njegovom naglom promjenom raspoloženja u istoj mjeri kao i njegovim riječima.

“Nikad se ne ljutim na tebe – kako bih se mogao? Kad si tako hrabra, predana i... topla.”

“Zašto, onda?”, prošaptala sam, prisjetivši se naleta crnog raspoloženja koji su ga odbijali od mene, a ja sam

ih uvijek tumačila kao posve opravdanu ogorčenost – ogorčenost mojom slabošću, mojom sporošću, mojim nesuvislim ljudskim reakcijama...

Pažljivo mi je stavio dlanove na obje strane lica. “Strašno sam bijesan na samoga sebe”, blago mi je rekao. “Jer se nikako ne uspijevam spriječiti da te ne ugrozim. Samo moje postojanje dovodi te u pogibelj. Katkad se istinski mrzim. Morao bih biti jači, morao bih moći – ”

Stavila sam ruku preko njegovih usta. “Nemoj.”

Primio mi je ruku, odmaknuvši je od usana, ali privivši je uz svoje lice.

“Volim te”, rekao je. “Slaba je to isprika za ovo što radim, ali svejedno je istinita.”

To mi je prvi put rekao da me voli – tim riječima. Možda to nije shvatio, ali ja svakako jesam.

“A sad, molim te, nastoj se suzdržati”, dodao je i sagnuo se da usnama meko dotakne moje.

Ostala sam dolično mirna. Zatim sam uzdahnula.

“Obećao si načelniku Swanu da ćeš me rano vratiti kući, sjećaš se? Bolje da krenemo.”

“Na zapovijed, gospodična.”

Sjetno se osmjehnuo i sasvim me pustio, izuzev jedne ruke. Odveo me nekoliko koraka kroz visoku, rosnu paprat i pokrove mahovine, a onda smo zaobišli jednu masivnu jelu i stigli na rub golema proplanka u jednoj udolini podno vrhova Olimpijskog gorja. Bio je dvostruko veći od bilo kojeg terena za bejzbol.

Vidjela sam da su svi ostali već tu; Esme, Emmett i Rosalie bili su nam najbliži; sjedili su na izbočenoj goloj stijeni stotinjak metara od nas. Mnogo dalje opazila sam Jaspera i Alice, na razmaku od barem četiristo metara. Izgledali su kao da se dobacuju, ali nisam opazila nika-

kvu lopticu. Činilo mi se da Carlisle obilježava baze, ali zar bi zaista mogle biti toliko razmaknute?

Kad smo izašli na vidjelo, ono troje je ustalo sa stijene. Esme je krenula prema nama. Emmett je pošao za njom, nakon što je uputio dug pogled unatrag prema Rosalie; Rosalie je elegantno ustala i zaputila se prema polju, ni ne pogledavši nas. Želudac mi se na to nelagodno skvrčio.

“Jesmo li to tebe čuli, Edwarde?“, upitala ga je Esme kad nam se približila.

“Zvučalo je kao da se neki medvjed guši“, pojasnio je Emmett.

S oklijevanjem sam uputila Esme osmijeh. “To je bio on.”

“Bella je bila nehotice smiješna“, objasnio je Edward, brzo izjednačivši rezultat.

Alice je otišla sa svojeg položaja i potrčala, ili zaplesala, prema nama. Dojurila je i gipko se zaustavila pred našim nogama. “Vrijeme je“, dala nam je na znanje.

Čim je to rekla, potmulji je grom protresao šumu iza nas, te odgrmio na zapad, prema mjestu.

“Da te žmarci prođu, je l' tako?“, rekao je Emmett iskusnim tonom i namignuo mi.

“Idemo.“ Alice je primila Emmetta za ruku, pa su pohitali prema prostranome terenu; trčala je kao gazela. On je bio elegantan gotovo poput nje i jednako brz – pa ipak, Emmetta se nikad ne bi moglo usporediti s gazelom.

“Spremna si za malo igranja?“, upitao me Edward, očiju usrdnih i sjajnih.

Pokušala sam zvučati dolično oduševljeno. “Naprijed naši!”

Posprdno se nasmijao, promrsio mi kosu i pojurio za onim dvoma. Trčao je agresivnije, prije kao gepard nego kao gazela, pa ih je brzo pretekao. Oduzeo mi je dah svojom elegancijom i snagom.

“Da sidemo?”, upitala me Esme svojim blagim, pjevnim glasom, a ja sam shvatila da zurim i zijevam za njima. Brzo sam zatvorila usta i kimnula. Esme je ostala na nekoliko koraka od mene, a ja sam se upitala pazi li ona i dalje na to da me ne prestraši. Ulovila je korak sa mnom a da pritom nisam stekla dojam da je nestrpljiva zbog sporosti.

“Ne igrate s njima?”, stidljivo sam je upitala.

“Ne, draže mi je suditi – volim pripaziti da igraju pošteno”, objasnila mi je.

“Znači, oni vole varati?”

“O, da – da samo čuješ kakve rasprave zapodijevaju! Zapravo, nadam se da to nećeš čuti, jer bi pomislila da ih je odgojio čopor vukova.”

“Zvučite kao moja mama”, nasmijala sam se iznenađeno.

I ona se nasmijala. “Pa, doživljam ih skoro u svakom smislu kao svoju djecu. Nikad nisam uspjela nadvladati svoje majčinske instinkte – je li ti Edward rekao da sam izgubila dijete?”

“Ne”, zaprepašteno sam promrmljala, upinjući se da shvatim kojeg se života ona to prisjeća.

“Da, moju prvu i jedinu bebu. Umro je samo nekoliko dana nakon rođenja, sirotan majušni”, uzdahnula je. “To mi je slomilo srce – zato sam skočila s litice, znaš”, dodala je ravnodušno.

“Edward je samo rekao da ste p-pali”, zamucala sam.

“Oduvijek je bio kavalir.” Nasmiješila se. “Edward

mi je bio prvi novi sin. Oduvijek tako gledam na njega, iako je stariji od mene, barem u jednom smislu.” Toplo mi se osmjehnula. “Zbog toga sam tako sretna što je tebe našao, dušo.” Taj izraz prisnosti vrlo joj je prirodno sišao s usana. “Već je stvarno predugo izdvojen; bilo mi je teško gledati ga samog.”

“Znači, to vas ne smeta?”, upitala sam je, opet oklijevajući. “To što mu... nimalo nisam par?”

“Ne.” Zamislila se. “Ti si ono što on želi. Sve će se već nekako riješiti”, rekla je, premda joj se čelo naboralo od brige. Zakotrljala se još jedna grmljavina.

Esme je na to zastala; očito smo stigli do ruba terena. Po svemu sudeći, već su se podijelili u ekipe. Edward je bio isturen u lijevom dijelu polja, Carlisle je stajao između prve i druge baze, a Alice je držala lopticu, stojeći na tački koja je očito predstavljala bacačev humak.

Emmett je mahao aluminijskom palicom; fijukala je gotovo neopazivo kroz zrak. Čekala sam da dođe na kućnu bazu, ali onda, nakon što je zauzeo stav, shvatila sam da već stoji na njoj – udaljeniji od bacačeva humka nego što sam vjerovala da je moguće. Jasper je bio na nekoliko koraka iza njega, kao hvatač za suparničku momčad. Jasno, nitko od njih nije nosio rukavice.

“Idemo”, objavila je Esme jasnim glasom, koji je, znala sam, čak i Edward mogao čuti, premda je bio tako daleko. “Udarač, spreman.”

Alice se uspravila, prijetvorno nepomična. Očito je igrala na prepad, umjesto na zastrašivanje teatralnim razmahivanjem. Primila je lopticu objema rukama pri struku, a zatim joj se, kao da to napada kobra, desna ruka naglo ispružila, a loptica je udarila u Jasperov dlan.

“Je li to bila dobra lopta?”, šapnula sam Esme.

“Ako je ne uspiju udariti, lopta se uvijek računa kao dobra”, kazala mi je.

Jasper je bacio lopticu natrag do Alice, koja ju je spremno ulovila. Dopustila si je da se načas isceri. A zatim je opet izbacila ruku.

Ovaj put je palica nekako zamahnula na vrijeme da opali nevidljivu lopticu. Sraz je prasnuo razorno, gomovito; odjeknuo je od gorja – smjesta sam shvatila zašto im je oluja neophodna.

Loptica je frcnula preko polja kao meteor, odletjevši duboko u okolnu šumu.

“*Home run*”, promrmljala sam.

“Čekaj”, upozorila me Esme, pozorno osluškujući, podigavši ruku. Emmett je munjevito oprčavao baze dok ga je Carlisle slijedio u stopu. Shvatila sam da nema Edwarda.

“Aut!”, viknula je Esme jasnim glasom. Blenula sam u nevjerici kad je Edward iskočio iz ruba drveća, noseći lopticu u podignutoj ruci, cereći se tako široko da sam to i ja mogla vidjeti.

“Emmett najjače udara”, objasnila mi je Esme, “ali Edward najbrže trči.”

Krug razmjene nastavio se pred mojim zgranutim očima. Bilo je nemoguće pratiti brzinu kojom je loptica letjela, ritam kojim su njihova tijela sijevala terenom.

Saznala sam drugi razlog zbog kojeg su čekali grmljavinsku oluju da bi mogli igrati kad je Jasper, pokušavajući izbjeći Edwardovo nepogrešivo terensko hvatanje, udario loptu prema Carlisleu. Carlisle je natrčao na loptu, a zatim se dao u utrku s Jasperom prema prvoj bazi. Kad su se sudarili, zvučalo je poput pada dvije masivne stijene. Zabrinuto sam skočila na noge, ali oni su nekako ostali bez i jedne ogrebotine.

“Spašena”, smireno je viknula Esme.

Emmettova momčad vodila je za jedan bod – Rosalie je uspjela oprtrčati baze nakon što ih je nakupila pri jednom od Emmettovih dugih letova – kad je Edward ulovio treći aut. Pritrčao mi je sav blistav od uzbuđenja.

“Što kažeš?”, upitao me.

“Jedno je sigurno, nikad više neću moći izdržati dosadni stari prvoligaški bejzbol.”

“A baš imam dojam da si se tome dosad često posvećivala”, nasmijao se.

“Malo sam razočarana”, žacnula sam ga.

“Zašto?”, zbunjeno me upitao.

“Pa, bilo bi lijepo kad bih mogla naći bar nešto što ne radiš bolje od svih ostalih na svijetu.”

Zabljesnuo me svojim jedinstvenim izvijenim osmijehom, oduzevši mi dah.

“Na redu sam”, rekao je i krenuo prema kućnoj bazi.

Igrao je inteligentno, držeći loptu nisko, izvan dosega Rosalijine vazda spremne ruke u vanjskom polju, munjevito osvojivši dvije baze prije nego što je Emmett uspio vratiti lopticu u igru. Carlisle je udario jednu tako daleko izvan terena – s praskom od kojeg su me zaboljele uši – da su i on i Edward uspjeli oprtrčati baze. Alice je obojicu ljupko pljesnula po dlanu.

Rezultat se neprestano mijenjao u nastavku igre, a oni su se izrugivali jedni drugima kao obični ulični igrači dok su naizmjenice prelazili u vodstvo. Esme bi ih tu i tamo dovela u red. I dalje je grmjelo, ali kiša nas nije dostizala, kao što je Alice i predviđjela.

Carlisle je držao palicu, a Edward se spremao da uhvati loptu, kad je Alice odjednom zinula u čudu. Ja sam, kao i obično, promatrala Edwarda, i opazila sam

da su mu se oči naglo svrnule prema njoj. Pogledi su im se susreli i nešto je na trenutak prostrujalo između njih. Stvorio se kraj mene prije nego što su ostali stigli upitati Alice što nije u redu.

“Alice?“, Esme je zvučala napeto.

“Nisam dobro vidjela – nije mi bilo jasno“, prošaptala je.

Sad su se već okupili svi ostali.

“Što je bilo, Alice?“, upitao ju je Carlisle smirenim, autoritativnim glasom.

“Putovali su mnogo brže nego što sam mislila. Vidim da prije nisam pojmila perspektivu kako treba“, promrmljala je.

Jasper se zaštitnički nagnuo nad nju. “Što se promijenilo?“, upitao ju je.

“Čuli su nas kako igramo, pa su promijenili smjer“, rekla je pokajničkim tonom, kao da sebe smatra odgovornom za to što ju je već prepalo.

Sedam pari očiju na trenutak je sijevnulo prema meni.

“Koliko još vremena imamo?“, upitao je Carlisle, obrativši se Edwardu.

Izraz napete usredotočenosti prešao mu je licem.

“Manje od pet minuta. Trče – htjeli bi se pridružiti igri.“ Namrštio se.

“Hoćeš li stići?“, upitao ga je Carlisle, opet načas pogledavši mene.

“Ne, ne dok nosim – ” Prekinuo se. “Uostalom, zadnje što nam treba bilo bi da je nanjuše i nadaju se u lov.”

“Koliko ih je?“, upitao je Emmett Alice.

“Troje“, šturo mu je odgovorila.

“Troje!”, prezrivo je rekao. “Neka dođu.” Čelični obruči mišića napeli su mu se po krupnim rukama.

Na djelić sekunde koji se doimao mnogo duljim nego što je zaista bio, Carlisle se premišljao. Samo je Emmett djelovao posve smireno; ostali su tjeskobno gledali u Carlislea.

“Nastavimo mi samo utakmicu”, naposljetku je odlučio Carlisle. Glas mu je bio smiren i ujednačen. “Alice kaže da su jednostavno radoznali.”

Sve to bilo je izrečeno u kovitlacu riječi koji je potrajavao samo nekoliko sekundi. Pažljivo sam slušala i uspjela razabrati većinu toga što su rekli, premda nisam čula što je sad Esme upitala Edwarda nijemim vibriranjem usana. Opazila sam samo da je on blago odmahnuo glavom, na što se na njezinu licu pojavio izraz olakšanja.

“Ti hvataj, Esme”, rekao je. “Ja ću sada suditi.” I čvrsto je stao preda me.

Ostali su se vratili na teren, oprezno prelazeći oštrim pogledima po mračnoj šumi. Alice i Esme kao da su se počele orijentirati prema mjestu na kojem sam stajala.

“Raspusti kosu”, rekao je Edward tihim, smirenim glasom.

Poslušno sam skinula gumicu iz kose i rastresla je oko sebe.

Izrekla sam ono što je bilo očito. “Stižu oni drugi.”

“Da, budi vrlo mirna, samo šuti i ne udaljavaj se od mene, molim te.” Dobro je prikrivao uzrujanost u glasu, ali razabirala sam je. Navukao mi je dugu kosu prema naprijed, preko lica.

“To neće pomoći”, blago je rekla Alice. “Nanjušila sam je s druge strane polja.”

“Znam.” Tračak frustriranosti prožeo mu je glas.

Carlisle je stao na položaj, a ostali su se nevoljko pridružili igri.

“Što te Esmę upitala?”, šapnula sam Edwardu.

Na sekundu je oklijevao prije nego što će mi odgovoriti. “Jesu li žedni”, nevoljko je promrsio.

Sekunde su otkucavale; igra se sad nastavila apatično. Niko se nije usuđivao udariti jako, već su samo kotrljali loptice po terenu, dok su se Emmett, Rosalie i Jasper motali po unutarnjem polju. Tu i tamo, usprkos strahu od kojeg mi je otupio mozak, osjetila bih kako me Rosalie promatra. Oči su joj bile bezizražajne, ali nešto u držanju njenih usta kazivalo mi je da se ljuti.

Edward uopće više nije mario za igru. Očima i umom pretraživao je šumu.

“Žao mi je, Bella”, oštro je promrmljao. “Bilo je glupo, neodgovorno, ovako te izložiti. Tako mi je žao.”

Čula sam kako mu zastaje dah. Pogled mu se upro u desnu stranu polja. Zakoraknuo je za pola koraka, postavljajući se između mene i onoga što stiže.

Carlisle, Emmett i ostali okrenuli su se u istom smjeru, osluškujući zvukove dolaska previše tihe za moje uši.

18. LOV

IZBILI SU JEDNO PO JEDNO S RUBA ŠUME, MEĐUSOBNO razmaknuti desetak metara. Prvi muškarac koji se našao na čistini smjesta se povukao, prepustivši čelno mjesto drugome muškarcu, visokom i tamnokosom, i postavivši se prema njemu na način koji je jasno davao do znanja ko je predvodnik čopora. Treća je bila žena; s ove razdaljine, uspijevala sam razabrati tek toliko da joj se kosa odlikuje zapanjujućom nijansom crvene boje.

Zbili su redove prije nego što su oprezno produžili prema Edwardovoj obitelji, iskazavši prirodnu uviđavnost grabežljivaca pri susretu s većom, nepoznatom grupom vlastite vrste.

Dok su prilazili, razaznala sam koliko su različiti od Cullenovih. Hodali su mačkasto, korakom koji mi je izgledao kao da je neprestano na rubu prelaska u čučanj. Bili su odjeveni u običnu planinarsku opremu: traperi-

ce i sportske košulje od teških, vodootpornih tkanina. Samo, odjeća im je bila trošna i iznošena, a hodali su bosi. Oba muškarca bila su kratko podšišana, ali ženina jarkonarančasta kosa bila je puna lišća i trunja iz šume.

Oštrim su očima pažljivo promotrili ugladenije, urbane držanje Carlislea, koji im je suzdržano iskoračio u susret, s Emmettom i Jasperom uza se. Naizgled bez i tračka međusobnog komuniciranja, sve troje se uspravilo u nehajni, uspravni stav.

Muškarac na čelu bio je upadljivo najljepši, maslinaste kože pod tipičnim bljedilom, sjajne, crne kose. Bio je srednje građe, a mišići su mu bili čvrsti, naravno, ali ni blizu Emmettove razbacanosti. Opušteno se osmjehnuo, otkrivši pogledu bljesak blistavih bijelih zuba.

Žena je bila više divlja od njih. Pogled joj je nemirno prelazio od jednog do drugog muškarca pred njom, te po raštrkanoj skupini oko mene, dok joj je kaotična kosa podrhtavala na povjetarcu. Stav joj je bio izrazito mačkast. Drugi se muškarac neupadljivo zadržao iza njih, vitkiji od predvodnika; ni svijetlosmeđa kosa ni pravilne crte lica nisu mu se ni po čemu isticale. Njegove oči, premda posve nepomične, nekako su se doimale najpozornijima.

Razlikovali su se i po očima. Nisu im bile zlaćane ili crne, na što sam se već bila naviknula, nego su bile zagasite crvenkastosmeđe boje, uznemirujuće i zloslutne.

Tamnokosi je muškarac prišao Carlisleu, i dalje se osmjehujući.

“Učinilo nam se da čujemo utakmicu”, rekao je opušteno, s najslabijim tračkom francuskog izgovora. “Ja sam Laurent, a ovo su Victoria i James.” Pokazao je vampire pokraj sebe.

“Ja sam Carlisle. Ovo je moja obitelj, Emmett i Jasper, Rosalie, Esme i Alice, Edward i Bella.” Predstavio nas je u skupinama, namjerno ne privlačeći pozornost na pojedince. Osjetila sam šok kad je izgovorio moje ime.

“Imate li mjesta za još nekoliko igrača?”, upitao je Laurent druželjubivo.

Carlisle je odgovorio jednako prijaznim tonom. “Zapravo, upravo smo pri kraju. Ali svakako bi nam bilo drago zaigrati nekom drugom prilikom. Planirate li dugo ostati u ovom području?”

“Putujemo na sjever, zapravo, ali zanimalo nas je vidjeti koga ima u susjedstvu. Već dugo nismo naišli ni na kakvo društvo.”

“Ne, u ovom području obično nema nikoga osim nas i povremenih namjernika, poput vas.”

Napeto ozračje polako se smirilo u opušten razgovor; slutila sam da se Jasper služi svojim osebnim darom kako bi zadržao situaciju pod kontrolom.

“Koji vam prostor obuhvaća lovište?”, nehajno je upitao Laurent.

Carlisle je namjerno prečuo konotacije tog pitanja. “Ove planine, Olimpijsko gorje, a katkad i Obalna gorja sjeverno i južno odavde. U blizini imamo stalno stanište. Gore, blizu Denalija, nalazi se još jedna stalna nastamba poput naše.”

Laurent se blago zanjihao na petama.

“Stalno? Kako vam to polazi za rukom?” U glasu mu se čula istinska radoznalost.

“Dođite s nama u naš dom, pa da na miru možemo porazgovarati”, pozvao ga je Carlisle. “Priča je poprilično duga.”

James i Victoria razmijenili su iznenađen pogled na spomen riječi “dom”, ali Laurent je bolje obuzdao izraz svoga lica.

“To zvuči vrlo zanimljivo, a i dobrodošlo.” Srdačno se osmjehnuo. “Lovimo cijelim putem skroz od Ontarija, pa već neko vrijeme nismo dobili priliku da se malo sredimo.” Očima je pohvalno odmjerio Carlisleov profinjen izgled.

“Molim vas, nemojte se uvrijediti, ali bili bismo vam zahvalni kad biste se suzdržali od lova u neposrednoj okolini. Moramo ostati vrlo neupadljivi, shvaćate”, objasnio mu je Carlisle.

“Naravno”, kimnuo je Laurent glavom. “Svakako nećemo posezati na vaš teritorij. Uostalom, upravo smo objedovali u blizini Seattlea”, nasmijao se. Trnci su mi prostrujali hrptom.

“Pokazat ćemo vam put ako želite potrčati s nama – Emmette, Alice, vi možete s Edwardom i Bellom u džipu”, dodao je nehajno.

Dok je Carlisle to izgovarao, tri su se stvari zbile istovremeno. Povjetarac mi je zamrsio kosu, Edward se ukipio, a onaj drugi muškarac, James, odjednom je okrenuo glavu, raširio nosnice i naglo me počeo odmjeravati pogledom.

Svi su se u trenutku ukočili kad je James zakoraknuo i čučnuo. Edward je iskezio zube i spustio se u obrambeni čučanj, dok mu se iz grla otelo zvjersko režanje. Nimalo nije sličilo zaigranim zvukovima koje sam od njega jutros čula; nikad u životu nisam čula zvuk u kojem je bilo više prijjetnje, a srsi su me prošli od tjemena glave do najnižeg dijela peta.

“Što je to?”, uzviknuo je Laurent u neprikrivenu

iznenađenju. Ni James ni Edward nisu opustili svoje agresivne stavove. James je izveo blagu bočnu fintu, a Edward se premjestio u odgovor na to.

“Ona je s nama.” Carlisleov čvrsti prijekor bio je upućen Jamesu. Činilo mi se da Laurent njuši moj miris slabije nego James, ali lice mu se sad ozarilo od shvaćanja.

“Poveli ste užinu?”, upitao ih je u nevjerici i nehotice zakoraknuo još jednom.

Edward je zarežao još zvjerskije, još okrutnije, a usna mu se izvinula visoko nad blistave, iskežene zube. Laurent je opet ustuknuo.

“Rekao sam da je ona s nama”, ispravio ga je Carlisle tvrdo.

“Ali ona je *ljudsko biće*”, usprotivio se Laurent. Riječi mu nisu zvučale ni najmanje agresivno, tek zaprepašteno.

“Jest.” Emmett je vrlo upadljivo stajao uz Carlislea, pogleda uprta u Jamesa. James se polako uspravio iz čučnja, ali ni na trenutak nije skinuo pogled s mene, nosnica i dalje raširenih. Edward je preda mnom ostao stajati napregnut poput lava.

Kad je Laurent progovorio, ton glasa bio mu je umirujući – nastojao je ublažiti iznenadno neprijateljstvo. “Čini se da jedni o drugima štošta moramo naučiti.”

“Svakako.” Carlisleov glas i dalje je bio hladan.

“Ali rado bismo prihvatili vaš poziv.” Pogled mu je na trenutak skrenuo prema meni, pa se vratio na Carlislea. “I, naravno, nećemo nađiti ljudskoj djevojci. Nećemo loviti na vašem teritoriju, kao što sam rekao.”

James je u nevjerici srdito pogledao prema Laurentu i razmijenio još jedan kratak pogled s Victorijom, čije su oči i dalje napeto prelazile s lica na lice.

Carlisle je časkom odmjerio Laurentov iskren izraz lica prije nego što će progovoriti. "Pokazat ćemo vam put. Jaspere, Rosalie, Esme?", pozvao ih je. Okupili su se, zaklonivši me pritom od njihovih pogleda. Alice se smjesta našla kraj mene, a Emmett se polako udaljio, ne odmičući oči od Jamesa dok je unatraške hodao prema nama.

"Idemo, Bella." Edwardov glas bio je dubok i sumoran.

Cijelo to vrijeme stajala sam kao ukopana, apsolutno nepomična od strave. Edward me morao ščepati za lakat i snažno povući ne bi li me prenuo iz transa. Alice i Emmett bili su tik iza nas, skrivajući me. Teturavo sam pošla s Edwardom, još ošamućena od straha. Nisam čula je li glavna skupina već otišla. Edwardova nestrpljivost bila je gotovo opipljiva dok smo se ljudskom brzinom kretali prema rubu šume.

Kad smo zašli među drveće, Edward me prebacio preko leđa, ne zastavši ni časka. Primila sam ga što sam čvršće mogla kad je potrčao, s ostalima tik za petama. Pognula sam glavu, ali oči mi se, razrogačene od strave, nisu dale zatvoriti. Hitali su zamračenom šumom kao utvare. Od onog ushita koji je obično obuzimao Edwarda pri trku nije bilo ni traga. Zamijenio ga je gnjev koji ga je prožeo i još brže potjerao. Čak i sa mnom na leđima, drugi su zaostajali za njim.

Stigli smo do džipa u nemoguće kratkom vremenu, a Edward je jedva usporio kad me svalio na stražnje sjedalo.

"Veži je", naredio je Emmettu, koji se smjestio do mene.

Alice je već bila na prednjem sjedalu, a Edward je

palio motor. Silovito se pokrenuo, te smo se zaniјeli unatrag, okrenuli u mjestu i usmјerili prema zavojitom putu.

Edward je nešto reֆao, tako brzo da se nije dalo jasno razabrati, ali zvučalo mi je kao niz teških psovski.

Drmusava voֆnja bila je ovaj put mnogo gora, daleko strašnija sada kad se nadvio mrak. I Emmett i Alice samo su tvrdo gledali kroz bočne prozore.

Stigli smo na glavnu cestu, a premda nam se brzina povećala, tu sam već puno bolje vidjela kamo idemo. A zaputili smo se na jug, u smjeru suprotnom od Forksa.

“Kamo smo pošli?”, upitala sam.

Niko mi nije odgovorio. Niko me čak nije ni pogledao.

“Prokletstvo, Edwarde! Kamo me to vodiš?”

“Moramo te odvesti odavde – daleko odavde – odmah.” Nije se osvrnuo, pogleda prikovana uz cestu. Brzinomjer je pokazivao sto sedamdeset kilometara na sat.

“Okreći se! Moraš me odvesti kući!”, viknula sam. Stala sam se boriti s glupom opremom, natezati joj pojaseve.

“Emmette”, mračno je rekao Edward.

A Emmett mi je čvrsto primio ruke svojim čeličnim stiskom.

“Ne! Edwarde! Ne, ne može ovako.”

“Mora se, Bella, pa samo šuti, molim te.”

“Neću! Moraš me vratiti – Charlie će pozvati FBI! Spopast će tvoju obitelj uzduֆ i poprijeko – Carlislea i Esme! Morat će se izgubiti, skrivati se zauvijek!”

“Smiri se, Bella.” Glas mu je bio hladan. “Neće nam to biti prvi put.”

“E, nećete zbog mene! Nećete si sve upropastiti zbog mene!” Silovito sam se uskoprcala, od čega mi nije bilo nikakve vajde.

Alice se prvi put oglasila. "Edwarde, zaustavi auto."

Ošinuo ju je tvrdim pogledom, a zatim ubrzao.

"Edwarde, daj da samo porazgovaramo o ovome."

"Ne razumiješ", ozlojeđeno je grmnuo. Nikad ga nisam čula da tako glasno govori; zaglušio me u tijesnom prostoru džipa. Brzinomjer se približavao brojci od sto devedeset. "On je tragač, Alice, jesi li ti to *vidjela*? Tragač je!"

Osjetila sam kako se Emmett ukočio pokraj mene, i upitala se zašto je tako reagirao na tu riječ. Njima trojica značila je nešto više nego meni; htjela sam saznati o čemu se radi, ali nisam dobila priliku postaviti pitanje.

"Zaustavi, Edwarde." Alice je govorila razboritim tonom, ali glas joj je odisao autoritetom koji nikad prije nisam čula.

Brzinomjer je polako prešao dvjesto kilometara na sat.

"Hajde, Edwarde."

"Slušaj me, Alice. Vidio sam kakav mu je um. Traganje je njegova strast, njegova opsesija – a on je želi, Alice – *nju*, upravo *nju*. Noćas kreće u lov."

"Ne zna kamo –"

Upao joj je u riječ. "Što misliš, koliko će mu trebati da nabasa na njezin miris u mjestu? Čvrsto je skovao plan i prije nego što je Laurent stigao izgovoriti ono svoje."

Zinula sam prestrašeno, znajući kamo će ga odvesti trag moga mirisa. "Charlie! Ne možeš ga ostaviti ondje! Ne možeš ga ostaviti!" Počela sam se bacakati u pojasu.

"Ona ima pravo", rekla je Alice.

Auto je blago usporio.

"Daj da na minutu razmotrimo mogućnosti kojima raspolažemo", nagovarala ga je Alice dalje.

Automobil je opet usporio, ovaj put zamjetnije, a onda su odjednom gume zacvilile i stali smo uz rub autoceste. Nabila sam se o pojaseve, a zatim se naglo svalila natrag na sjedalo.

“Ne raspoložemo mi nikakvim mogućnostima”, pro-siktao je Edward.

“Neću ostaviti Charlieja!”, proderala sam se.

Potpuno me prečuo.

“Moramo je odvesti natrag”, napokon je kazao Emmett.

“Ne.” Edward je zvučao neporecivo.

“Nije nam ravan, Edwarde. Neće je moći ni taknuti.”

“Pričekat će.”

Emmett se osmjehnuo. “Mogu i ja čekati.”

“Nisi ti to vidio – ne shvaćaš u čemu je stvar. Nakon što se odluči na lov, nepopustljiv je. Morali bismo ga ubiti.”

Emmetta ta ideja očito nije smetala. “To je jedna mogućnost.”

“I ženu. Ona je s njim. Ako dođe do sukoba, i vođa će im se pridružiti.”

“Nas ima dovoljno.”

“To je još jedna mogućnost”, tiho je rekla Alice.

Edward se bijesno okrenuo prema njoj i razjareno zaurlao. “Nema – druge – mogućnosti!”

Emmett i ja zajedno smo ga pogledali u šoku, ali Alice kao da se nije iznenadila. Tišina je potrajala jednu dugu minutu dok su se Edward i Alice nadmetali pogledima.

Prekinula sam je. “Želi li neko čuti moj plan?”

“Ne”, zarežao je Edward. Alice ga je oštro pogledala, konačno isprovocirana.

“Slušaj”, unizno sam ga zamolila. “Odvedi me natrag.”

“Ne”, upao mi je u riječ.

Srdito sam ga pogledala i nastavila. “Odvedi me natrag. Reći ću tati da hoću kući u Phoenix. Spakirat ću se. Pričekat ćemo dok nas taj tragač ne počne motriti, a onda pobjeći. Otići će za nama i ostaviti Charlieja na miru. Charlie neće pozvati FBI protiv vaše obitelji. A onda me slobodno odvedi u koju god prokletu zabit te volja.”

Samo su ostali zaprepašteno gledati u mene.

“Zbilja, to uopće nije loš prijedlog.” Emmettovo iznenađenje definitivno me uvrijedilo.

“Možda upali – a oca joj naprosto ne možemo ostaviti nezaštićenog. To dobro znaš”, rekla je Alice.

Svi su pogledali Edwarda.

“Preopasno je – ne želim da on bude u krugu od dvjesto kilometara od nje.”

Emmett je bio pun nepokolebljiva samopouzdanja. “Edwarde, on se neće probiti kroz nas.”

Alice je malo razmislila. “Ne vidim ga kako napada. Htjet će pričekati da se odvojimo od nje.”

“Neće mu trebati dugo da shvati kako se to neće dogoditi.”

“*Inzistiram* da me odvedeš kući.” Pokušala sam zvučati čvrsto.

Edward je pritisnuo prste o sljepoočnice i čvrsto zamirio.

“Molim te”, rekla sam daleko tanušnijim glasom.

Nije me pogledao. Kad je progovorio, zvučao je iznureneno.

“Odlaziš noćas, vidio te tragač ili ne. Reći ćeš Charlieju da ne možeš izdržati ni minute više u Forksu. Reci mu bilo što što će upaliti. Spakiraj prvo što ti padne pod

ruku, a onda sjedni u svoj kamionet. Ne zanima me što će ti on na to reći. Imaš petnaest minuta. Jesi me čula? Petnaest minuta od trenutka kad prijedeš kućni prag.”

Džip se opet brundavo upalio. Okrenuo ga je u suprotnom smjeru, zacvilivši gumama. Kazaljka brzino-mjera počela se uzdizati po brojačniku.

“Emmette?”, upitala sam ga i značajno pogledala svoje ruke.

“O, oprosti.” Pustio me.

Nekoliko minuta prošlo je u tišini, izuzev buke motora. Zatim se Edward opet oglasio.

“Ovako ćemo. Kad stignemo do kuće, ako tragač ne bude ondje, otpratit ću je do vrata. Zatim ima petnaest minuta.” Oštro me pogledao iz retrovizora. “Emmette, ti pazi na kuću izvana. Alice, ti idi po kamionet. Ja ću biti unutra dokle i ona bude. Nakon što izađe, vas dvoje možete odvesti džip kući i sve ispričati Carlisleu.”

“Nema šanse”, prekinuo ga je Emmett. “Ja ću s vama.”

“Razmisli malo, Emmette. Ne znam koliko me neće biti.”

“Sve dok ne znamo koliko će daleko ovo stići, ja ću s vama.”

Edward je uzdahnuo. “*Bude* li tragač ondje”, mračno je nastavio, “samo ćemo produžiti.”

“Stići ćemo onamo prije njega”, rekla je Alice sa samopouzdanjem.

Edward je to očito prihvatio. Ma što da ga je smetalo kod Alice, sad nije sumnjao u nju.

“Što ćemo s džipom?”, upitala ga je.

U glasu mu se osjećala grubost. “Odvest ćeš ga doma.”

“Ne, neću”, smireno je rekla.

Opet se začuo onaj niz nerazumljivih psovki.

“Ne stanemo svi u moj kamionet”, prošaptala sam.

Edward kao da me uopće nije čuo.

“Mislim da bi mi trebao dati da odem sama”, rekla sam još tiše.

To je pak čuo.

“Bella, molim te, daj da ovo izvedemo po mome, bar ovaj put”, rekao je kroz stisnute zube.

“Slušaj, Charlie nije malouman”, pobunila sam se. “Ne budeš li sutra u gradu, posumnjat će.”

“To nije bitno. Pobrinit ćemo se za njegovu sigurnost, a jedino je to bitno.”

“A što je onda s tim tragačem? Vidio je kako si se večeras ponio. Mislit će da si sa mnom, ma gdje ti bio.”

Emmett me pogledao, opet uvredljivo iznenađen. “Edwarde, poslušaj je”, usrdno mu je rekao. “Mislim da ima pravo.”

“Da, ima”, složila se Alice.

“Ne mogu ja to.” Edwardov glas bio je leden.

“I Emmett bi trebao ostati”, nastavila sam. “Definitivno je uspio dobro promotriti Emmetta.”

“Što?”, brecnuo se Emmett na mene.

“Imat ćeš bolju priliku da ga središ ako ostaneš”, složila se Alice.

Edward je u nevjerici blenuo u nju. “Hoćeš reći da bih je trebao pustiti da ode sama?”

“Naravno da ne”, rekla je Alice. “Odvest ćemo je Jasper i ja.”

“Ne mogu ja to”, ponovio je Edward, ali ovaj put u glasu mu se osjećao tračak poraza. Logika argumenata djelovala je na njega.

Pokušala sam biti uvjerljiva. “Zadrži se ovdje tjedan

dana – ”, opazila sam kako me promatra iz retrovizora i ispravila se, “ – par dana. Daj da Charlie vidi kako me nisi oteo, i povedi tog Jamesa na krivi trag. Pobrini se da lovi u potpuno pogrešnom smjeru. Zatim se nađi sa mnom. Dođi potpuno zaobilaznim putem, naravno, a onda se Jasper i Alice mogu vratiti kući.”

Vidjela sam da počinje razmišljati o tome.

“Gdje da se nađem s tobom?”

“U Phoenixu.” Jasno.

“Ne. Čut će da tamo ideš”, nestrpljivo je rekao.

“A ti ćeš se potruditi da to zvuči kao varka, naravno. Znat će da mi znamo da on osluškuje. Nikad neće povjerovati da zaista idem onamo kamo kažem da idem.”

“Dijabolična je”, zahihotao se Emmett.

“A ako to ne upali?”

“U Phoenixu ima nekoliko milijuna ljudi”, obavijestila sam ga.

“Nije naročito teško naći telefonski imenik.”

“Neću otići doma.”

“O?”, podigao je obrve, s prijetećim prizvukom u glasu.

“Sasvim sam dovoljno odrasla da uzmem vlastiti stan.”

“Edwarde, mi ćemo biti s njom”, podsjetila ga je Alice.

“Ma što ćeš ti raditi u *Phoenixu*?”, prezrivo ju je upitao.

“Neću izlaziti.”

“Rekao bih da mi se to sviđa.” Emmett je zacijelo smišljao kako da Jamesu stane na kraj.

“Daj šuti, Emmette.”

“Slušaj, ako ga pokušamo srediti dok je ona još tu, mnogo je veća mogućnost da neko strada – ona će stradati, ili pak ti, dok je budeš nastojao zaštititi. E sad, ako

ga dobijemo samog...” Pustio je da mu rečenica ostane nedovršena i polako se osmjehnuo. Imala sam pravo.

Džip je vozio puževom brzinom dok smo ulazili u mjesto. Uspirkos mojim hrabrim riječima, osjećala sam kako mi se dlačice na podlakticama ježe. Pomislila sam na Charlieja, samoga u kući, i pokušala biti odvažna.

“Bella.” Edwardov glas bio je vrlo nježan. Alice i Emmett pogledali su svaki kroz svoj prozor. “Dopustiš li da ti se bilo što dogodi – ma bilo što – smatrat ću te osobno odgovornom. Jasno?”

“Jasno”, progutala sam knedlu.

Obratio se Alice.

“Može li Jasper izaći na kraj s ovime?”

“Budi malo fer prema njemu, Edwarde. Ide mu vrlo, vrlo dobro, kad se sve uzme u obzir.”

“Možeš li *ti* izaći na kraj s ovime?”, upitao ju je.

A mala graciozna Alice iskezila je zube u grozomornu grimasu i ispustila takvo grleno režanje iz sebe da sam se skutрила u sjedalu od strave.

Edward joj se osmjehnuo. “Ali zadrži svoja mišljenja za sebe”, odjednom je promrsio.

19. RASTANCI

CHARLIE JE OSTAO BUDAN I ČEKAO ME. SVA SVJETLA U kući su gorjela. Glava mi je bila prazna dok sam se pokušavala sjetiti kako bih ga nagnala da me pusti. Ovo neće biti ugodno.

Edward je polako parkirao džip, ostavivši dosta razmaka između njega i moga kamioneta. Sve troje bili su napeti kao puške; sjedili su uspravno na mjestima i osluškivali svaki zvuk iz šume, pregledavali svaku sjenku, njušili svaki miris, tražili sve što ne bi bilo kako treba. Motor se ugasio, a ja sam ostala nepomična dok su oni nastavili pozorno slušati.

“Nije ovdje”, rekao je Edward nervozno. “Idemo.”

Emmett se prignuo do mene i pomogao mi da se riješim pojasa. “Ne brini ti ništa, Bella”, rekao je dubokim, ali vedrim glasom, “brzo ćemo mi tu sve riješiti.”

Osjetila sam kako mi se oči pune suzama kad sam

pogledala Emmetta. Jedva da sam ga znala, a ipak me iz nekog razloga silno tištala spoznaja da ne znam kad ću ga opet vidjeti nakon ove večeri. Znala sam da je to tek prva natruha rastanaka koje ću morati pretrpjeti u idućih sat vremena, a od te pomisli suze su mi počele curiti niz obraze.

“Alice, Emmette.” Edward je to izrekao kao zapovijed. Bešumno su se iskrali u tamu i smjesta nestali. Edward mi je otvorio vrata i primio me za ruku, a zatim privukao u zaštitnički zagrljaj oko ramena. Brzo me otpratio do kuće, očima neprestano pregledavajući noć.

“Petnaest minuta”, upozorio me ispod glasa.

“Mogu ja to.” Šmrcnula sam. Suze su me nadahnule novom idejom.

Zastala sam na trijemu i primila mu lice rukama. Silovito sam ga pogledala u oči.

“Volim te”, rekla sam dubokim, usrdnim glasom. “Uvijek ću te voljeti, ma što sada bilo.”

“Ništa tebi neće biti, Bella”, rekao je jednako silovito.

“Samo se drži plana, u redu? Čuvaj mi Charlieja. Neću mu biti naročito draga nakon ovoga, pa bih htjela dobiti priliku da mu se kasnije ispričam.”

“Ulazi, Bella. Moramo požuriti.” Zvučao je nestrpljivo.

“Još jedna stvar”, strasno sam prošaptala. “Ne mari ni za jednu riječ koju večeras više kažem!” Stajao je prignut meni, pa sam se samo trebala propeti na nožne prste da ga iz sve snage poljubim u iznenađene, sleđene usne. Zatim sam se okrenula i udarcem noge otvorila vrata.

“Gubi se, Edwarde!”, izderala sam se na njega, utrčala u kuću i zalupila mu vrata pred još uvijek ošamućenim nosom.

“Bella?” Charlie se dotad motao po dnevnoj sobi, i već je skočio na noge.

“Pusti me na miru!” , vrisnula sam na njega kroz suze, koje su mi sad nezaustavljivo tekle. Otrčala sam stubama u svoju sobu, čvrsto zatvorila vrata i zaključala ih. Pritrčala sam krevetu i bacila se na pod da uzmem platnenu torbu. Brzo sam zabila ruku između madraca i podnice, te izvadila zavezanu staru čarapu u kojoj se nalazila moja tajna zaliha gotovine.

Charlie mi je lupao na vrata.

“Bella, jesi li dobro? Što je bilo?” Čula sam mu strah u glasu.

“Idem *kući*”, viknula sam, a glas mi je pukao tačno na savršenom mjestu.

“Je li te povrijedio?” Ton mu je sad bio mrvicu ljući.

“Ne!”, ciknula sam nekoliko oktava reskije. Okrenula sam se prema komodi, a Edward se već našao pokraj nje, šutke i nasumce izvlačeći naramke odjeće i dobacujući mi ih.

“Je li prekinuo s tobom?” Charlie se sav smeo.

“Ne!”, zauralala sam, malo teže dolazeći do daha dok sam sve to trpala u torbu. Edward mi je dobacio sadržaj još jedne ladice. Torba je sad bila više-manje puna.

“Što se dogodilo, Bella?”, viknuo je Charlie kroz vrata i opet zalupao.

“*Ja sam prekinula s njim!*”, doviknula sam mu, natežući cif na torbi. Edwardove sposobne ruke odgurnule su moje i glatko zatvorile torbu. Pažljivo mi je stavio naramenicu preko ruke.

“Bit ću u kamionetu – idi!”, šapnuo je i gurnuo me prema vratima. Izgubio se kroz prozor.

Otključala sam vrata, grubo se probila kraj Charlieja i stuštila se s teškom torbom niza stube.

“Što je bilo?”, viknuo je. Slijedio me u korak. “Mislio sam da ti se on sviđa.”

Primio me za lakat u kuhinji. Premda je i dalje bio zbunjen, stisak mu je bio čvrst.

Okrenuo me na peti da ga pogledam, a ja sam mu u licu vidjela da nema namjeru pustiti me da odem. Padao mi je na pamet samo jedan način bijega, a on je tražio da ga toliko povrijedim da sam se mrzila što uopće razmišljam o tome. Ali nije bilo vremena, a morala sam ga zaštititi.

Srdito sam pogledala oca, s novim suzama u očima zbog onoga što smjeram učiniti.

“*Sviđa* mi se – u tome i jest problem. Ne mogu više ovako! Ne mogu više tu puštati korijenje! Ne želim ostati zarobljena u ovom glupom, dosadnom mjestu kao mama! Neću učiniti jednu te istu glupu grešku kao i ona. Ovdje mi je odurno – ja tu ne mogu više ni trenutka ostati!”

Ruka mu je pala s moje nadlaktice kao da sam ga opržila strujom. Okrenula sam se od njegovog šokiranog, povrijeđenog lica i krenula prema vratima.

“Bells, ne možeš sada otići. Noć je”, prošaptao je iza mene.

Nisam se okrenula. “Spavat ću u kamionetu ako se umorim.”

“Daj se strpi još tjedan dana”, zamolio me, i dalje ošamućen. “Renée će se do tada vratiti.”

To me potpuno smelo. “Što?”

Charlie se gotovo ustrtljao od olakšanja kad sam zastala. “Nazvala je dok si bila vani. Ne ide im baš dobro na Floridi, a ako Phil ne potpiše ugovor do kraja tjedna, vraćaju se u Arizonu. Pomoćni trener Sidewindersa

rekao je da možda imaju još jedno mjesto za kratkog stopera.”

Odmahnula sam glavom, ne bih li nekako opet složila svoje sad posve zbrkane misli. Iz sekunde u sekundu Charlie je dolazio u sve veću opasnost.

“Imam ključ”, promrsila sam i primila kvaku. Bio mi je preblizu, pružao je ruku prema meni, sav zaprepašten. Nisam više smjela gubiti vrijeme na rasprave. Morat ću ga još jače povrijediti.

“Samo me pusti da odem, Charlie.” Ponovila sam zadnje riječi koje je moja majka kazala dok je izlazila kroz ista ova vrata prije toliko godina. Izgovorila sam ih što sam bješnje mogla, te širom otvorila vrata. “Nije nam uspelo, okej? Zbilja, zbilja *mrzim* Forks!”

Okrutnim sam riječima postigla željeni učinak – Charlie je ostao skamenjen na pragu od šoka dok sam istrčavala u noć. Strahovito sam se bojala praznoga dvorišta. Mahnito sam potrčala prema kamionetu, predočavajući si tamnu sjenku iza sebe. Bacila sam torbu otraga i trzajem otvorila vrata. Ključ me čekao u bravi za paljenje.

“Nazvat ću te sutra!”, dobacila sam mu, želeći više od svega da mu na licu mjesta sve mogu objasniti, znajući da nikada to neću moći. Nagazila sam na gas i klisnula odande.

Edward me primio za ruku.

“Stani sa strane”, rekao je kad su se kuća, i Charlie, izgubili iza nas.

“Mogu voziti”, rekla sam kroz suze koje su mi se slijevale niz obraze.

Dugim me rukama neočekivano primio oko struka, a svojim je stopalom odgurnuo moje s papučice. Povu-

kao me sebi preko krila, otrgnuvši mi ruke od volana, i odjednom se našao na vozačkom sjedalu. Kamionet se pritom nije zanio ni centimetra.

“Ne bi znala pronaći kuću”, objasnio je.

Odjednom su iza nas zasjali farovi. Pogledala sam kroz stražnji prozor, razrogačena od straha.

“To je samo Alice”, smirio me. Opet me primio za ruku.

Nisam se mogla riješiti prizora Charlieja na kućnim vratima. “A tragač?”

“Čuo je završni dio tvoje predstave”, sumorno je rekao Edward.

“Charlie?”, upitala sam sa strepnjom.

“Tragač nas je nastavio slijediti. Upravo trči za nama.”

Tijelo mi se ohladilo.

“Možemo li ga preteći?”

“Ne.” Ali ubrzao je kad je to rekao. Motor kamioneta pobunio se cviljenjem.

Plan mi odjednom više nije djelovao naročito genijalno.

Netremice sam gledala otraga, prema Alicinim farovima, kad se kamionet zatresao, a tamna je sjenka skočila pred prozor.

Moj prestravljeni vrisak potrajao je djelić sekunde prije nego što mi je Edward pritisnuo usta.

“To je Emmett!”

Maknuo mi je ruku s usta i obgrlio me oko struka.

“U redu je, Bella”, obećao mi je. “Bit ćeš na sigurnom.”

Jurili smo usnulim gradićem prema sjevernoj autocesti.

“Nisam primijetio da ti je život u malome mjestu još

uvijek tako dosadan”, rekao je onako usput. Znala sam da mi želi odvratiti misli. “Činilo mi se da si se prilično dobro prilagodila – pogotovo u zadnje vrijeme. Možda sam samo laskao sebi da ti činim život zanimljivijim.”

“Nisam bila obzirna”, priznala sam mu, zanemariivši njegov pokušaj da promijeni temu, gledajući u koljena. “Isto to mu je rekla moja mama kad ga je ostavila. Moglo bi se reći da sam ga odlučila udariti ispod pojasa.”

“Ne brini. Oprostit će ti.” Blago se osmjehnuo, ali samo ustima, ne i očima.

Pogledala sam ga zdvojno, a on mi je opazio голу paniku u očima.

“Bella, sve će biti u redu.”

“Ali neće biti u redu kad ne budem uz tebe”, prošap-tala sam.

“Opet ćemo biti zajedno za koji dan”, čvršće me zagrlio. “Ne zaboravi da si se ti toga sjetila.”

“To je bio najbolji prijedlog – naravno da je bio moj.”

Odgovorio mi je bljedim smiješkom koji se smjesta izgubio.

“Zbog čega se ovo dogodilo?”, upitala sam ga, a grlo mi se stegnulo. “Zašto baš mene?”

Tupo se zagledao u cestu pred sobom. “Ja sam kriv – bio sam budala kad sam te tako izložio.” Gnjev u njegovu glasu bio je usmjeren prema njemu samome.

“Nisam na to mislila”, tvrdoglavo sam ponovila. “Bila sam tamo, pa što. To nije smetalo onim drugim dvoma. Zašto je taj James odlučio ubiti *mene*? Ljudi ima posvud, zašto baš mene?”

Oklijevao je, razmišljajući prije nego što će odgovoriti.

“Večeras sam mu uspio dobro pogledati u svijest”, počeo je dubokim glasom. “Nisam siguran je li uopće

bilo načina da se ovo izbjegne nakon što te opazio. Doista si ti djelomično kriva za to.” Ton mu je postao opor. “Da nemaš tako zamamno opojan miris, možda si ne bi dao truda. Ali kad sam stao u tvoju obranu... pa, to je itekako pogoršalo stvari. Nema naviku ostajati osujećen, ma kako beznačajna stvar bila u pitanju. Smatra se lovcem i ničim više. Cijeli mu je bitak posvećen traganju, a od života traži jedino izazove. Odjednom smo pred njega postavili prekrasan izazov – velik klan snažnih lovaca čvrsto odlučnih da zaštite svoju jedinu ranjivu pripadnicu. Ne bi vjerovala koliko je sad euforičan. To mu je omiljena igra, a mi smo je upravo pretvorili u najzbuđljiviju igru njegovog života.” Glas mu je bio prepun gnušanja.

Ušutio je na trenutak.

“A da sam ostao po strani, ubio bi te na licu mjesta”, kazao je beznadno isfrustriranim tonom.

“Mislila sam... da ostalima ne mirišem... jednako kao tebi”, rekla sam s oklijevanjem.

“Ne mirišeš. Ali to ne znači da svejedno svakoga od njih ne dovodiš u iskušenje. Da si tragaču – ili bilo kome od njih – *bila* privlačna onako kao meni, okršaj bi izbio istog trenutka.”

Stresla sam se.

“Mislim da mi sad nema druge nego da ga ubijem”, promrsio je. “Carlisleu to neće biti drago.”

Čula sam kako gume prelaze preko mosta, premda se u mraku rijeka nije vidjela. Znala sam da smo blizu. Morala sam ga sada pitati.

“Kako se to može ubiti vampir?”

Načas me pogledao zamućenim pogledom a glas mu je odjednom postao grub. “Možemo biti sigurni da smo

ga ubili samo ako ga potpuno raskomadamo i zatim spalimo ostatke.”

“A ono drugo dvoje će se boriti uz njega?”

“Žena hoće. Nisam siguran za Laurenta. Nisu naročito jako vezani – uz njih je samo zato što mu tako odgovara. Bilo mu je neugodno zbog Jamesovog ponašanja na livadi...”

“Ali James i ona žena – oni će te pokušati ubiti?”, upitala sam ga hrapavim glasom.

“Bella, da se nisi *usudila* tratiti vrijeme brinući se za mene. Jedino trebaš paziti na to da sama ostaneš sigurna i da – molim te, molim te – *nastojiš da* ne postupaš nesmotreno.”

“Još je iza nas?”

“Da. Samo, neće napasti kuću. Ne večeras.”

Skrenuo je na nevidljivi prilazni put, a Alice je nastavila za nama.

Dovezli smo se ravno do kuće. Unutra su svjetla jarko gorjela, ali jedva su uspijevala odagnati tminu nadiruće šume. Emmett mi je otvorio vrata dok se kamionet još nije zaustavio; izvukao me sa sjedala, privio kao loptu u pozamašna njedra i utrčao sa mnom kroz ulazna vrata.

Banuli smo u veliku bijelu prostoriju s Edwardom i Alice kraj sebe. Svi su već bili unutra; ustali su kad su nas čuli da stižemo. Laurent je stajao u sredini. Čula sam kako duboko u Emmettovu grlu bruji potmulo režanje dok me spuštao pokraj Edwarda.

“Na tragu nam je”, dao im je Edward do znanja i ogorčeno se zabuljio u Laurenta.

Laurent je izgledao ojađeno. “Toga sam se i bojao.”

Alice je doplesala do Jaspera i nešto mu šapnula u uho; usne su joj podrhtavale od brzine tihog govora.

Skupa su pohitali na kat. Rosalie ih je ispratila pogledom, a onda brzo prišla Emmettu. Lijepo su joj oči bile napete i – kad su nehotice na trenutak pogledale mene – ljutite.

“Što će učiniti?”, upitao je Carlisle Laurenta ledenim tonom.

“Žao mi je”, odvratio je. “Kad ju je vaš dečko obranio, strahovao sam da će ga to podbosti.”

“Možete li ga zaustaviti?”

Laurent je odmahnuo glavom. “Ništa ne može zaustaviti Jamesa kad se jednom pokrene.”

“Mi ćemo ga zaustaviti”, obećao je Emmett. Nije bilo dvojbe oko toga na što misli.

“Ne možete mu stati na kraj. U svojih tristo godina nikad nisam vidio nijednog poput njega. Apsolutno je smrtonosan. Zbog toga sam se i pridružio njegovom kovenu.”

Njegovom kovenu, pomislila sam. Jasno. Predvodnički nastup na čistini bio je samo to, nastup.

Laurent je samo odmahivao glavom. Zbunjeno je pogledao u mene, a onda opet u Carlislea. “Sigurni ste da je vrijedna toga?”

Edwardov bijesni urlik ispunio je prostoriju; Laurent je prepadnuto ustuknuo.

Carlisle je ozbiljno pogledao Laurenta. “Žao mi je, ali morat ćete napraviti odabir.”

Laurent je shvatio. Načas se premišljao. Promotrio je svako lice, a zatim i cijelu svijetlu sobu.

“Zanimljiv mi je taj život koji ste ovdje stvorili. Ali neću stati između vas. Nijednom od vas ništa ne zamjeram, ali ne želim se usprotiviti Jamesu. Mislim da ću na sjever – do onoga klana u Denaliju.” Malo je oklijevao.

“Ne potcjenjujte Jamesa. Ima briljantan um i neusporediva osjetila. U ljudskom se svijetu snalazi u svakom pogledu s jednakom lakoćom kao i, očito, vi, a neće vas napasti direktno... Žao mi je što se ovdje situacija otela kontroli. Istinski mi je žao.” Pognuo je glavu, ali opazila sam kako mi je uputio još jedan zbunjen pogled.

“Pođite s mirom”, službeno mu je odgovorio Carlisle.

Laurent je još jedanput dobro pogledao oko sebe, a zatim je požurio van.

Tišina je potrajala kraće od sekunde.

“Koliko nam je blizu?”, pogledao je Carlisle Edwarda.

Esme se već pokrenula; rukom je dotaknula neupadljivu tipkovnicu na zidu i, uz potmulu škripu, golemi su metalni zaklopci počeli pregrađivati stakleni zid. Blenula sam.

“Oko pet kilometara odavde, iza rijeke; kruži kako bi se susreo sa ženom.”

“Koji nam je plan?”

“Odvest ćemo ga u krivom smjeru, a zatim će je Jasper i Alice brzo prevesti na jug.”

“A onda?”

Edward je progovorio smrtonosnim tonom. “Čim Bella bude na sigurnom, krećemo u lov.”

“Valjda nam nema druge”, složio se smrknuto Carlisle.

Edward se okrenuo prema Rosalie.

“Povedi je gore i zamijenite odjeću”, naložio joj je. Pogledala ga je u ogorčenoj nevjerici.

“Zašto bih?”, prosiktala je. “Što mi je ona? Osim prijetnje – opasnosti koju si svima nama odlučio natovariti na vrat.”

Ustuknula sam od otrova u njenome glasu.

“Rose...”, promrmljao je Emmett i stavio joj ruku na rame. Otrsla ju je sa sebe.

Ali ja sam pomno promatrala Edwarda, znajući njegovu narav, brinući se kako će reagirati.

Iznenadio me. Odmaknuo je pogled od Rosalie kao da ništa nije rekla, kao da ne postoji.

“Esme?”, smireno je upitao.

“Naravno”, prošaptala je Esme.

Našla se kraj mene za pola otkucaja srca. S lakoćom me uzela u naručje i vinula se stubama na prvi kat prije nego što sam stigla ziniti od šoka.

“Čemu sve ovo?”, upitala sam je zadihano kad me spustila u neku mračnu sobu uz onaj hodnik.

“Da pobrkamo mirise. Neće potrajati, ali možda ti pomogne pri bijegu.” Čula sam pad odjeće.

“Mislim da ne mogu stati u to...”, stala sam dvojiti, ali naglo mi je skinula košulju preko glave. Brzo sam sama svukla traperice. Pružila mi je nešto, neku majicu. Pokušala sam gurnuti ruke u prave otvore. Čim sam je obukla, dala mi je svoje hlače. Obukla sam ih, ali noge nisam mogla provući; bile su mi preduge. Spretno ih je par puta podvrgnula da mogu stajati. Nekako se već našla u mojoj odjeći. Izvukla me van na stubište, gdje nas je čekala Alice s kožnom torbicom u ruci. Svaka me uzela za po jedan lakat i napola trkom ponijele stubama do prizemlja.

Izgleda da se u prizemlju sve riješilo dok nas nije bilo. Edward i Emmett bili su spremni za polazak; Emmett je preko ramena nosio tešku naprtnjaču. Carlisle je pružio neki mali predmet Esme. Okrenuo se i pružio isti takav i Alice – sićušni srebrni mobitel.

“Esme i Rosalie uzet će tvoj kamionet, Bella”, rekao mi je u prolazu. Kimnula sam glavom i oprezno bacila pogled prema Rosalie. Ogorčeno je strijeljala Carlislea pogledom.

“Alice, Jaspere – uzmite mercedes. Trebat će vam zatamnjena stakla na jugu.”

I oni su kimnuli.

“Mi ćemo uzeti džip.”

Iznenadilo me to što Carlisle namjerava poći s Edwardom. Odjednom sam shvatila, uz nagli ubod straha, da su time oblikovali lovačku skupinu.

“Alice”, upitao ju je Carlisle, “hoće li se oni uloviti na mamac?”

Svi su počeli promatrati Alice kad je zažmirila i nevjerojatno se umirila.

Napokon je otvorila oči. “Slijedit će vaš trag. Žena će poći za kamionetom. Nakon toga bismo trebali biti u prilici da odemo.” U glasu joj se osjećala sigurnost.

“Idemo.” Carlisle je krenuo prema kuhinji.

Ali Edward se smjesta našao pokraj mene. Primio me u čeličan zagrljaj i snažno privio uza se. Nimalo nije mario za obitelj koja ga gleda kad je priljubio lice uz moje i odigao mi noge s poda. Na jednu najkraću sekundu ledenim je usnama čvrsto pritisnuo moje. Zatim je to prošlo. Spustio me, još mi držeći lice, paleći mi oči svojim veličanstvenim pogledom.

Oči su mu postale prazne, čudnovato mrtve, kad se okrenuo od mene.

I onda su otišli.

Ostali smo samo stajati, a ostali su gledali u stranu dok su mi suze bešumno klizile niz lice.

Trenutak šutnje se otegao, a onda je mobitel zavibri-
rao u ruci Esme. Začas ga je prinijela uhu.

“Sada”, rekla je. Rosalie se iskrala kroz ulazna vrata ne uputivši više nijedan pogled prema meni, ali Esme mi je dotaknula obraz u prolazu.

“Budi sigurna.” Njezin se šapat zadržao za njima dok su kradomice izlazili kroz vrata. Čula sam kako mi se kamionet gromovito pali, a zatim se gubi u daljini.

Jasper i Alice su pričekali. Alice kao da je prinijela mobitel uhu prije nego što je zazujaao.

“Edward kaže da žena ide za Esme. Idem po auto.” Nestala je u sjenama u Edwardovu smjeru.

Jasper i ja pogledali smo se. Stajao je sa suprotne strane ulaza od mene... na oprezu.

“Nemaš pravo, da znaš”, tiho je rekao.

“U čemu?”, procijedila sam.

“Osjećam što sada misliš – i da znaš da *jesi* vrijedna toga.”

“Nisam”, promumljala sam. “Dogodi li im se bilo što, bit će to posve zaludu.”

“Nemaš pravo”, ponovio je, osmjehnuvši mi se blagonaklono.

Ništa nisam čula, ali onda je Alice ušla na ulazna vrata i prišla mi raširenih ruku.

“Smijem?”, upitala me.

“Prva si koja traži dopuštenje.” Suho sam se osmjehnula.

Podigla me tankim rukama s jednakom lakoćom kao i Emmett prije nje, a onda me zaštitnički obgrlila i izletjele smo kroz vrata, ostavivši blistava svjetla za sobom.

20. NESTRPLJIVOST

PROBUDILA SAM SE SVA ZBUNJENA. MISLI SU MI BILE smetene, još uvijek pomiješane sa snovima i noćnim morama; trebalo mi je dulje nego inače da shvatim gdje se to nalazim.

Ova je prostorija bila tako bezlična da nije mogla pripadati ničemu negoli hotelu. Svjetiljke kraj uzglavlja, pričvršćene za stoliće, smjesta su to odavale, jednako kao i duge zavjese skrojene od istog materijala kao i prekrivka za krevet, te klišeizirane reprodukcije akvarela na zidovima.

Pokušala sam se sjetiti kako sam to dospjela ovamo, ali isprva mi je pamćenje bilo prazno.

Jesam, sjećala sam se onog otmjenog crnog automobila, prozorskih stakala tamnijih nego na limuzini. Motor mu je bio gotovo nečujan, premda smo jurili mračnim međudržavnim cestama brzinom više nego dvostrukom od najviše dopuštene.

I sjećala sam se kako je Alice bila otraga sa mnom na sjedalu s tamnim kožnim presvlakama. Glava mi se, tijekom te duge noći, nekako našla položena na njen granitni vrat. Moja bliskost kao da joj nimalo nije smetala, a njezina studena, tvrda koža neobično me smirivala. Tan-ka pamučna košulja bila joj je sprijeda hladna i mokra od suza što su mi istjecale iz očiju sve dok mi, crvene i bolne, nisu presušile.

San mi nije pado na oči; onako iscrpljene, nekako su uspjele ostati otvorene čak i nakon što se noć pretopila u praskozorje što je granulo nad nekim niskim gorskim hrptom u Kaliforniji. Siva me svjetlost, kad se razlila vedrim nebom, zapekla za oči. Ali nisam ih mogla sklopiti; kad god bih to učinila, pod kopcima bi mi, poput slajdova, stali promicati nesnosni prizori. Charliejevo shrvano lice – Edwardovo brutalno režanje iskeženih zuba – Rosalijino prezrivo buljenje u mene – oštrooko motrenje tragača – mrtvački pogled u Edwardovim očima nakon što me onaj posljednji put poljubio... Nisam mogla podnijeti pogled na sve to. I tako sam se opirala umoru, a sunce je odskočilo na nebu.

Bila sam još budna kad smo prešli nizak prijevoj, a sunce se, sad već iza nas, ljeskalo s crijepa na krovovima Sunčane doline. Nije mi preostalo dovoljno emocija da se iznenadim zato što smo trodnevni put prešli u jednom danu. Tupo sam zurila u široko, ravno prostranstvo što je pucalo preda mnom. Phoenix – palme, žbunje kreozota, nasumični potezi iskrižanih autocesta, zeleni potezi terena za golf i tirkizne mrlje bazena – sve je to bilo uronjeno u rijedak smog i obavijeno niskim, stjenovitim grebenovima, nedovoljno velikim da bi se nazvali planinama.

Sjene palminih krošanja padale su preko ceste – jasne, oštrije ocrtane nego što sam pamtila, bljeđe nego što bi trebale biti. Ništa se nije moglo sakriti u tim sjenama. Svijetla, otvorena autocesta nije djelovala nimalo prijeteće. Ali nisam osjetila olakšanje, spokoj povratka kući.

“Kuda se ide za aerodrom, Bella?”, upitao me tada Jasper, a ja sam se trznula, iako mu je glas bio posve blag, bez i tračka uzbuđenosti. Bio je to prvi zvuk, izuzev predjenja automobila, koji je prekinuo dugu noćnu tišinu.

“Ostani na cesti I-10”, automatski sam mu odgovorila. “Proći ćemo tačno pokraj njega.”

Mozak mi se na to sporo probio kroz bunovnu izmaglicu.

“Idemo nekamo avionom?”, upitala sam Alice.

“Ne, ali bolje da budemo blizu, za svaki slučaj.”

Sjećala sam se kako smo ušli na petlju kraj aerodroma Sky Harbor International... ali ne i kako smo sišli s nje. Valjda sam na tom mjestu konačno zaspala.

Samo, sad kad sam ušla u trag sjećanjima, ipak sam nejasno pamtila izlazak iz auta – sunce je upravo zapadalo za obzor – jedna mi je ruka bila prebačena oko Alicinih ramena, a ona me čvrsto držala oko struka i vukla sa sobom dok sam teturala kroz tople, suhe sjene.

Uopće se nisam sjećala ove sobe.

Pogledala sam digitalni sat na noćnom stoliću. Crvene su brojke tvrdile da su tri sata, ali nisu davale do znanja je li noć ili dan. Ni tračak svjetlosti nije prodirao kroz debele zastore, ali soba je bila dobro osvijetljena svjetiljkama.

Ukočeno sam ustala, odglavinjala do prozora i razmaknula zavjese.

Vani je bio mrak. Znači, tri su sata ujutro. Soba mi je imala pogled na prazan komad autoceste i novu garažu za dugoročno parkiranje kraj aerodroma. Donekle me smirilo to što mogu tačno odrediti vrijeme i mjesto.

Promotriala sam se. Još sam na sebi imala Esminu odjeću, koja mi uopće nije pristajala. Bacila sam pogled po sobi i obradovala se ugledavši svoju platnenu torbu na niskoj komodi.

Krenula sam da nađem novu odjeću kad se na vratima začulo blago kucanje. Trgla sam se.

“Smijem li ući?“, upitala me Alice.

Duboko sam udahнула. “Jasno.”

Ušetala je i oprezno me odmjerila pogledom. “Izgleđaš kao da bi još mogla spavati“, rekla je.

Samo sam odmahнула glavom.

Bešumno je prišla zavjesama i dobro ih navukla prije nego što će se opet okrenuti prema meni.

“Morat ćemo ostati unutra“, kazala mi je.

“Okej.“ Bila sam promukla; glas mi je pucao.

“Žedna si?“, upitala me.

Slegnula sam ramenima. “Neka, u redu sam. Kako si ti?”

“Snalazim se.“ Osmjehnula se. “Naručila sam ti hranu, čeka te u glavnoj sobi. Edward me podsjetio na to da moraš jesti mnogo češće nego mi.”

Smjesta sam postala pozornija. “Zvao je?”

“Ne“, rekla je, i pogledala kako mi se lice objesilo. “Rekao je to prije nego što smo otišli.”

Pažljivo me uzela za ruku i povelala kroz vrata u dnevnu sobu hotelskog apartmana. Čula sam tiho zujanje glasova s televizora. Jasper je nepomično sjedio za pisanim stolom u kutu. Piljio je u vijesti bez i tračka zanimanja u očima.

Sjela sam na pod pokraj stolića za kavu, gdje me čekao pladanj hrane, i počela je zobati ni ne primjećujući što to jedem.

Alice je sjela na naslon za ruke kauča i prazno se zagledala u televizor, poput Jaspera.

Jela sam polako, promatrajući je, bacajući tu i tamo brze poglede prema Jasperu. Počela sam uviđati da su odviše mirni. Ni na trenutak nisu odmaknuli pogled od ekrana, premda su sada na programu bile reklame. Odgurnula sam pladanj, jer mi je hrana odjednom prisjela. Alice me pogledala odozgor.

“Što nije u redu, Alice?”, upitala sam je.

“Sve je u redu.” Oči su joj bile široke, iskrene... i nisam im nimalo vjerovala.

“Što ćemo sada?”

“Pričekat ćemo da Carlisle nazove.”

“A je li on već trebao nazvati?” Bilo mi je jasno da sam blizu istine. Alicin pogled načas je pao na mobitel, smješten na vrhu njezine kožne torbice, a onda me opet pogledala.

“Što to znači?” Glas mi je zadrhtao, i s naporom sam ga obuzdala. “To što još nije nazvao?”

“To samo znači da nam nemaju što reći.” Ali ton glasa bio joj je napadno uravnotežen, a zrak se sad teže disao.

Jasper se odjednom našao pokraj Alice, bliže meni nego obično.

“Bella”, rekao je sumnjivo umilnim glasom. “Nemaš se zašto brinuti. Ovdje si posve sigurna.”

“Znam ja to.”

“Zašto se onda bojiš?”, zbunjeno me upitao. Možda je osjećao opći dojam mojih emocija, ali nije mogao pročitati razloge koji su ih stvarali.

“Čuli ste što je Laurent rekao.” Govorila sam pukim šapatom, ali bila sam sigurna da me čuju. “Rekao je da je James smrtonosan. Što ako nešto pođe po krivu, pa se razdvoje? Ako se išta dogodi bilo kome od njih, Carlisleu, Emmettu... Edwardu...” Progutala sam knedlu. “Ako ona divlja žena naudi Esme...” Glas mi se povisio, uz sve jasniju notu hysterije. “Kako da živim sa sobom, kad sam ja tu kriva? Niko od vas ne bi se smio dovoditi u opasnost zbog mene – ”

“Bella, Bella, prestani”, prekinuo me, a zatim su riječi iz njega potekle tako brzo da sam ih jedva razabirala. “Brineš se zbog svega što je nebitno, Bella. Vjeruj mi kad ti to kažem – niko od nas nije u pogibelji. Ionako si pod prevelikim pritiskom; ne uvećavaj ga posve nepotrebnim brigama. Slušaj me!”, naredio mi je, jer sam odvrtila pogled. “Obitelj nam je jaka. Jedino se bojimo toga da tebe ne izgubimo.”

“Ali zbog čega bi vama – ”

Ovaj put mi je Alice upala u riječ, dodirnuvši mi obraz hladnim prstima. “Već skoro punih sto godina Edward je sâm. Sad je našao tebe. Ti ne vidiš mijene koje mi vidimo, mi koji smo već tako dugo s njim. Zar misliš da ga iko od nas želi gledati u oči još sto godina ako te izgubi?”

Osjećaj krivnje u meni polako se povukao dok sam gledala u njezine tamne oči. Ali, još dok se spokoj širio mnome, znala sam da se ne mogu uzdati u svoje osjećaje dok je tu Jasper.

Dan se strahovito otegnuo.

Ostali smo u sobi. Alice je nazvala recepciju i zamolila da nam zasad ne šalju sobarice. Prozori su ostali zatvoreni, a televizor upaljen, iako ga niko nije gledao.

Hranu su mi dostavljali u redovitim razmacima. Srebrni mobitel položen na Alicinu torbu kao da se povećavao kako su sati odmicali.

Moji bebisiteri bolje su podnosili neizvjesnost od mene. Dok sam se vrpaljila i šetala po sobi, oni su jednostavno postajali sve mirniji, kao dva kipa koji me neprimjetno prate očima u hodu. Da odvratim misli, posvetila sam se pamćenju sobe; boja na prugastom uzorku kaučeva, bež, breskve, krem, mutnozlatne, a onda opet bež. Katkad sam zurila u apstraktne reprodukcije, pronalazeći nasumične prizore u tim oblicima, kao kad sam pronalazila slike u oblacima kad sam bila mala. Otkrila sam obris modre ruke, žene koja se češlja, mačke koja se proteže. Ali kad se blijedi crveni krug pretvorio u oko koje me netremice motri, odvrtila sam pogled.

Kako je poslijepodne odmicalo, vratila sam se u krevet, jednostavno da nešto učinim. Nadala sam se da ću se sama, u tami, moći predati groznim strahovima koji su mi se motali po rubu svijesti, jer ih je Jasperova pažljiva paska sprečavala da se probiju.

Ali Alice je nehajno pošla za mnom, kao da joj je nekom slučajnošću istovremeno dosadila glavna soba. Počela sam se pitati kakve joj je to tačno napatke Edward dao. Legla sam preko kreveta, a ona je sjela prekrivenih nogu do mene. Isprva sam je ignorirala, odjednom dovoljno umorna da zaspi. Ali, nakon nekoliko minuta, ona panika koja se suzdržavala uz Jaspera počela je dolaziti do izražaja. Na to sam brzo odustala od spavanja i sklupčala se, obgrlivši si noge.

“Alice?”, upitala sam je.

“Da?”

Pazila sam da mi glas bude vrlo smiren. “Što misliš da oni sad rade?”

“Carlisle je htio odvesti tragača što dalje na sjever bude mogao, pričekati da se približi, a onda se okrenuti i postaviti mu zasjedu. Esme i Rosalie trebale su ići na zapad dokle god budu mogle zadržati ženu iza sebe. Ako se okrene, trebale su krenuti natrag u Forks i držati tvoga tatu na oku. Stoga pretpostavljam da stvari idu kako treba, ako ne mogu nazvati. To znači da im je tragač dovoljno blizu da ne žele da ih čuje.”

“A Esme?”

“Mislim da se po svoj prilici vratila u Forks. Neće nas nazvati ako postoji i najmanja mogućnost da je žena čuje. Pretpostavljam da su svi samo vrlo oprezni.”

“Zbilja misliš da im nije ništa?”

“Bella, koliko ti puta moramo reći da mi nismo ni u kakvoj opasnosti?”

“Ipak, bi li mi time rekla istinu?”

“Da. Uvijek ću ti reći istinu.” Zvučala je iskreno.

Na trenutak sam se premišljala, a onda zaključila da ona to zaista misli.

“Reci mi, onda... kako se postaje vampir?”

Moje ju je pitanje ulovilo nespremnu. Ušutjela je. Prevalila sam se na drugu stranu da je mogu vidjeti. Bilo je očito da se nećka.

“Edward ne želi da ti to kažem”, čvrsto je rekla, ali osjetila sam da se sama ne slaže s time.

“To nije fer. Mislim da imam pravo znati.”

“Znam.”

Pogledala sam je, čekajući.

Uzdahnula je. “*Izuzetno* će se naljutiti.”

“Ne tiče ga se. To je između tebe i mene. Alice, kumim te kao prijateljicu.” A sad i jesmo bile prijateljice, nekako – kao što je cijelo vrijeme ona zacijelo i znala da će biti.

Pogledala me svojim veličanstvenim, mudrim očima... donoseći odluku.

“Ispričat ću ti mehaničku stranu postupka”, napokon je rekla, “ali sama ga se ne sjećam, niti sam ga ikada izvela ili vidjela kako se izvodi, pa imaj na umu da ti mogu kazati samo teoriju.”

Pričekala sam.

“Kao grabežljivci, raspolažemo obiljem oružja u svo-
me osobnom arsenalu – mnogo, mnogo većim brojem
nego što je zaista nužno. Snagom, brzinom, ostrim osje-
tilima, da ne spominjem one među nama poput Edwarda,
Jaspera i mene, koji uz to imaju i dodatna osjetila.
A još smo i, poput cvijeta ljudožderke, fizički privlačni
svome plijenu.”

Bila sam vrlo mirna, prisjećajući se kako mi je jasno
Edward predočio isti taj pojam na čistini.

Osmjehnula se širokim, zloslutnim smiješkom.
“Imamo još jedno, prilično suvišno oružje. Uz to smo
i otrovni”, rekla je, a zubi su joj se zasjali. “Taj otrov ne
ubija – samo onesposobljava. Djeluje polako, šireći se
krvotokom, pa naš plijen nakon ugriza trpi tako jaku bol
da nije u stanju pobjeći. Što je uglavnom suvišno, kao
što sam rekla. Ako smo mu tako blizu, plijen nikad ne
pobjegne. Naravno, uvijek postoje iznimke. Primjerice
Carlisle.”

“Znači... ako se otrovu pusti da se proširi...”, pro-
mrmljala sam.

“Potrebno je nekoliko dana da preobrazba postane
potpuna, ovisno o tome koliko je otrova u krvotoku i
koliko blizu srca je otrov ušao u tijelo. Sve dok srce i
dalje kuca, otrov se širi, liječeći i mijenjajući tijelo dok
kola njime. Naposljetku srce stane, a preobrazba se do-

vrši. Ali cijelo to vrijeme, iz minute u minutu, žrtva bi sve dala samo da može umrijeti.”

Stresla sam se.

“Nije to ugodno, znaš.”

“Edward je rekao da je to vrlo teško izvesti... Nije mi sasvim jasno”, rekla sam.

“Na neki način smo i kao morski psi. Kad jedanput okusimo krv, ili je čak samo onjušimo, kad sam već kod toga, bude nam vrlo teško suzdržati se od hranjenja. Katkad nemoguće. Stoga bismo, znaš, da nekoga zaista ugrizemo, da osjetimo okus krvi, smjesta pomahnitali. Teško je s obje strane – u jednu ruku zbog pomame za krvlju, u drugu ruku zbog užasne boli.”

“Što misliš, zbog čega se ti ne sjećaš?”

“Ne znam. Svima ostalima je bol preobražaja najoštrija uspomena iz njihovog ljudskog života. Ja se uopće ne sjećam kako mi je bilo dok sam bila čovjek.” Glas joj je bio čeznutljiv.

Šutke smo ležale, svaka udubljena u vlastita promišljanja.

Sekunde su otkucavale, a ja sam gotovo zaboravila da je ona tu, koliko su me obuzele misli.

Zatim je, bez ikakva upozorenja, Alice skočila s kreveta, dočekavši se lako na noge. Naglo sam digla glavu, prepadnuto je pogledavši.

“Nešto se promijenilo.” Zvučala je uzbuđeno, a te riječi više nisu bile upućene meni.

Stigla je do vrata istodobno kad i Jasper. Očito je čuo naš razgovor i njezin iznenadni povik. Položio joj je ruke na ramena, odveo je natrag do kreveta i posjeo na njegov rub.

“Što to vidiš?”, napeto ju je upitao, pomno je gledajući u oči. Pogled joj je bio usredotočen na nešto vrlo

daleko. Sjela sam blizu nje i prignula se da joj uspijem razabrati dubok, brz glas.

“Vidim prostoriju. Duga je, a zrcala su posvuda. Na podu je parket. On je u prostoriji, i čeka. Jedna zlatna... jedna zlatna pruga ide preko zrcala.”

“Gdje je ta prostorija?”

“Ne znam. Nešto nedostaje – neka druga odluka nije još donesena.”

“Koliko je vremena preostalo?”

“Malo. Stići će do zrcala danas, ili možda sutra. Sve ovisi. Čeka nešto. A sad je u mraku.”

Jasperov glas bio je smiren i metodičan dok ju je uvježbano ispitivao. “Što on to radi?”

“Gleda televiziju... ne, pregledava videosnimku, u mraku, negdje drugdje.”

“Vidiš li gdje se to nalazi?”

“Ne, premračno je.”

“A prostorija sa zrcalima, čega još ima u njoj?”

“Samo zrcala, i to zlato. Zlatni obruč oko cijele prostorije. Uz to i crni stol s velikom linijom, i televizor. On i tu barata videorekorderom, ali ne gleda snimku onako kao u mračnoj sobi. U ovoj prostoriji on čeka.” Oči su joj odlutale, a zatim se uperile u Jasperovo lice.

“Nema ničeg više?”

Odmahnula je glavom. Pogledali su se, nepomični.

“Što to znači?”, upitala sam ih.

Isprva nisam dobila odgovor, a onda me Jasper pogledao.

“Znači da su se tragačevi planovi promijenili. Donio je odluku koja će ga dovesti do prostorije sa zrcalima, kao i do mračne sobe.”

“Ali ne znamo gdje su te prostorije?”

“Ne.”

“Ali znamo da neće biti u planinama sjeverno od države Washington, u progonu. Umaknut će im.” Alice je progovorila sumornim glasom.

“Da ih nazovemo?”, upitala sam. Razmijenili su ozbiljan pogled, neodlučni.

A mobitel je zazvonio.

Alice je skočila na drugu stranu sobe prije nego što sam stigla podići pogled prema njemu.

Pritisnula je tipku i prinijela mobitel uhu, ali nije prva progovorila.

“Carlisle”, procijedila sam. Nije odisala iznenađenjem ili olakšanjem, za razliku od mene.

“Da”, rekla je, pogledavši me na trenutak. Zatim je dugo samo slušala.

“Upravo sam ga vidjela.” Opet je opisala viđenje koje je upravo imala. “Koji god da ga je razlog nagnao da sjedne u taj avion... vodio ga je prema onim sobama.” Zastala je. “Da”, rekla je Alice u telefon, a onda mi se obratila. “Bella?”

Pružila mi je telefon. Pritrčala sam mu.

“Halo?”, izgovorila sam zadihano.

“Bella”, rekao je Edward.

“O, Edwarde! Tako sam se brinula.”

“Bella”, frustrirano je uzdahnuo, “rekao sam ti da se ne brineš ni za što osim za sebe.” Bilo mi je tako nevjerojatno dobro čuti mu glas. Oblak očaja koji se cijelo vrijeme nadvijao nad mene odigao se i otplovio s njegovim riječima.

“Gdje si?”

“Pokraj Vancouvera smo. Bella, žao mi je – izgubili smo ga. Imam dojam da sumnja u nas – pazi da ostane

taman toliko daleko da ne mogu čuti što on to misli. Ali sad ga više nema – čini se da je sjeo na avion. Mislimo da je krenuo natrag u Forks da počne iz početka.” Čula sam kako Alice prenosi vijesti Jasperu iza mene, a brze joj se riječi stapaju u prigušeno brujanje.

“Znam. Alice je vidjela da je umaknuo.”

“Samo, ništa se ti ne brini. Neće naći nikakav trag koji bi ga odveo tebi. Moraš samo ostati ondje i pričekati dok ga opet ne pronađemo.”

“Bit ću ja u redu. Je li Esme s Charliejem?”

“Je – žena je bila u gradu. Došla je do kuće, ali dok je Charlie bio na poslu. Nije mu se niti približila, pa se ne boj. Na sigurnom je sve dok Esme i Rosalie paze na njega.”

“Što ta žena radi?”

“Vjerojatno nastoji opet pronaći trag. Noću je prešla mjesto uzduž i poprijeko. Rosalie joj je slijedila trag kroz aerodrom, sve okolne ceste, školu... ruje ona, Bella, ali ništa neće naći.”

“I siguran si da Charlie nije u opasnosti?”

“Da, Esme ga ne pušta iz vida. A mi stižemo uskoro. Pride li tragač iole blizu Forksu, naš je.”

“Nedostaješ mi”, prošaptala sam.

“Znam, Bella. Vjeruj mi, znam. Kao da si odnijela polovicu mene sa sobom.”

“Dođi onda po nju”, izazvala sam ga.

“Ubrzo ću, čim budem mogao. *Pobrinut* ću se da prvo budeš sigurna.” Zvučao je tvrdo.

“Volim te”, podsjetila sam ga.

“Možeš li vjerovati da, usprkos svemu što sam ti pro-uzročio, i ja tebe volim?”

“Da, zapravo mogu.”

“Brzo ću doći po tebe.”

“Čekat ću te.”

Čim se linija prekinula, oblak depresije počeo se opet natkradati nad mene.

Okrenula sam se da vratim mobitel Alice i zatekla nju i Jaspera nagnute nad stolom, gdje je Alice risala na hotelskom papiru za pisma. Naslonila sam se na stražnju stranu kauča i pogledala joj preko ramena.

Nacrtała je prostoriju: dugu, pravokutnu, s tanjim, četvrtastim prostorom otraga. Parket koji je prekrivao pod protegao se uzduž preko prostorije. Niz zidove spustile su se crte, označavajući razmake između zrcala. A zatim se oko zidova obavila duga pruga u visini struka. Pruga za koju je Alice kazala da je zlatna.

“To je baletni studio”, rekla sam, odjednom prepoznajući poznate obrise.

Iznenadeno su me pogledali.

“Poznajesh ovu prostoriju?” Jasper je zvučao smireno, ali u glasu mu je bio prizvuk nečega što nisam mogla odrediti. Alice je sad prionula crtanju, prignuvši glavu, prelijećući rukom preko papira; obris izlaza za slučaj nužde uobličio se na stražnjem zidu, a u prednjem desnom kutu našli su se glazbena linija i televizor na niskome stolu.

“Izgleda kao dvorana u kojoj sam pohađala satove plesa – s osam ili devet godina. Bila je istog takvog oblika.” Dotakla sam papir na mjestu gdje je istureni četvrtasti zid sužavao stražnju stranu prostorije. “Tu su bili tuševi – izlazi su vodili kroz drugi plesni prostor. Ali glazbena linija je bila tu” – pokazala sam na lijevi kut – “i bila je starija, a televizora nije bilo. U čekaonici se nalazio prozor – gledano kroz njega, prostorija se vidjela iz ove perspektive.”

Alice i Jasper su samo buljili u mene.

“Sigurna si da je to ta ista prostorija?”, upitao me Jasper, i dalje mirno.

“Ne, uopće nisam – većina plesnih studija zacijelo izgleda više-manje isto – zrcala, rukohvat.” Prešla sam prstom preko drške za plesače pričvršćene preko zrcala. “Samo mi se obris učinio poznatim.” Dotakla sam vrata, smještena na tačno istom mjestu kao ona koja sam pamtila.

“Bi li imala ikakvog razloga sada otići onamo?”, pre-nula me Alice pitanjem.

“Ne. Nisam tamo bila već skoro deset godina. Bila sam grozna u plesanju – na nastupima su me uvijek stavljali u pozadinu”, priznala sam im.

“Znači, nema načina da te se dovede u vezu s tim mjestom?”, upitala me Alice napeto.

“Ne, mislim da se čak i vlasnik promijenio. To je sigurno neki drugi studio, negdje drugdje.”

“Gdje se nalazio taj studio kamo si ti išla na ples?”, upitao me Jasper opuštenim glasom.

“Odmah iza ugla gdje stanuje moja mama. Obično sam išla pješke onamo poslije škole...”, rekla sam i pustila da mi rečenica ostane nedovršena. Nije mi promaknuo pogled koji su razmijenili.

“Znači, ovdje u Phoenixu?” Glas mu je i dalje bio ležeran.

“Da”, prošaptala sam. “Na uglu Pedeset osme ulice i avenije Cactus.”

Svi smo samo šutke sjedili i promatrali crtež.

“Alice, je li linija na tom mobitelu sigurna?”

“Jest”, potvrdila mi je. “Broj bi samo pokazao da smo još u Washingtonu.”

“Onda mogu s njega nazvati mamu.”

“Mislila sam da je ona na Floridi.”

“I je – ali uskoro se vraća kući, a ne može se vratiti u tu kuću dok je...” Glas mi je zadrhtao. Palo mi je na pamet nešto što je Edward rekao, o onoj crvenokosoj ženi u Charliejevoj kući, i u školi, gdje će naći karton s mojim podacima.

“Kako ćeš doći do nje?”

“Nemaju stalni broj, osim kod kuće – trebala bi redovito provjeravati ostavljene poruke.”

“Jaspere?”, upitala ga je Alice.

Razmislio je o tome. “Ne vidim kako bi to moglo naškoditi – samo, naravno, pazi da joj ne kažeš gdje si.”

Željno sam dohvatila telefon i nazvala poznati broj. Zvonilo je četiri puta, a zatim sam čula kako mi prpošni glas moje majke govori da ostavim poruku.

“Mama”, rekla sam nakon piska, “ja sam. Slušaj, trebam jednu uslugu. Važno je. Čim dobiješ ovu poruku, nazovi me na ovaj broj.” Alice se već našla uz mene i zapisala broj u dno svoga crteža tako da ga vidim. Pažljivo sam ga pročitala, dvaput. “Molim te, nikamo ne idi dok se ne čuješ sa mnom. Ne brini se, dobro sam, ali moram što prije razgovarati s tobom, bez obzira na to koliko kasno bude kada dobiješ ovaj poziv, u redu? Volim te, mama. ‘Đenja.’” Zažmirila sam i pomolila se iz dna duše da je nikakva nepredviđena promjena planova ne dovede kući prije nego što dobije moju poruku.

Smjestila sam se na kauč i počela grickati preostalo voće s tanjura, očekujući provesti dugu večer u čekanju. Pomislila sam da bih mogla nazvati Charlieja, ali nisam bila sigurna bih li sad već trebala biti kod kuće ili ne. Usredotočila sam se na vijesti, pazeći na novosti o Flo-

ridi, ili o predsezonskim treninzima – o štrajkovima ili uraganima ili terorističkim napadima – o bilo čemu što bi ih moglo nagnati da se ranije vrate kući.

Besmrtnost zacijelo sa sobom donosi bezgraničnu strpljivost. Ni Jasper ni Alice očito nisu imali potrebu da se pozabave bilo čim. Alice je neko vrijeme još risala nejasni obris mračne sobe iz svoje vizije, koliko je uopće mogla vidjeti pri svjetlosti televizora. Ali, nakon što je završila, jednostavno je sjela i zagledala se u prazne zidove svojim svezremenskim očima. Ni Jasperu nije došlo da se ushoda, proviri kroz zavjese ili pobjegne vrišteći kroz vrata, za razliku od mene.

Zacijelo sam zaspala na kauču dok sam čekala da telefon opet zazvoni. Hladni dodir Alicinih ruku nakratko me probudio kad me odnijela u krevet, ali opet sam se obeznanila prije nego što mi je glava pala na jastuk.

21. TELEFONSKI POZIV

OSJEĆALA SAM DA JE OPET PRERANO KAD SAM SE probudila, i shvatila sam da mi se raspored dana i noći polako obrće. Ostala sam ležati u krevetu i osluškivati glasove Alice i Jaspera u drugoj sobi. Bilo mi je čudno što su uopće dovoljno glasni da ih čujem. Prevrnula sam se, spustila noge na pod i zatim oteturala do dnevne sobe.

Sat na televizoru pokazivao je da je netom prošlo dva ujutro. Alice i Jasper zajedno su sjedili na kauču; Alice je opet risala, dok joj je Jasper gledao preko ramena. Nisu me pogledali kad sam ušla, odviše zaokupljeni Alicinim radom.

Prikrala sam se Jasperu i bacila pogled.

“Je li još nešto vidjela?”, tiho sam ga upitala.

“Da. Iz nekog razloga vratio se u sobu s videom, ali u njoj je sada svijetlo.”

Promatrala sam kako Alice crta četvrtastu sobu s tamnim gredama na niskome stropu. Zidovi su bili pre-

kriveni drvenim pločama, malo pretamnim, zastarjelim. Na podu je ležao taman tepih s uzorkom. U južnome se zidu nalazio velik prozor, a otvor u zapadnom zidu vodio je u dnevnu sobu. Jedna strana tog prolaza bila je kamena – velik kamin od svijetlosmeđeg kamena gledao je na obje prostorije. Žarište sobe s ovog motrišta, televizor i videorekorder, postavljeni na premali drveni stalak, nalazilo se u jugozapadnome kutu prostorije. Trošna, zavojita garnitura za sjedenje stajala je pred televizorom, a ispred nje je bio okrugli stolić za kavu.

“Telefon tu stoji”, šapnula sam i pokazala.

Dva para vječnih očiju zagledala su se u mene.

“To je kuća moje majke.”

Alice je već sišla s kauča, dohvatila mobitel i stala tipkati broj. Buljila sam u taj precizni prikaz obiteljske sobe moje majke. Nekarakteristično za njega, Jasper se premjestio bliže meni. Blago mi je dotaknuo rame, a od tjelesnog dodira njegov je blagotvorni utjecaj postao jači. Panika je ostala zapretna u meni, nesuvisla.

Alicine usne drhtale su od brzine njezinih riječi, tihog, nerazgovjetnog zujanja. Nisam mogla pratiti to što govori.

“Bella”, rekla je Alice. Tupo sam je pogledala.

“Bella, Edward stiže po tebe. Da te on, Emmett i Carlisle negdje sakriju na neko vrijeme.”

“Edward stiže?” Riječi su mi bile kao pojas za spašavanje koji mi drži glavu iznad potopa.

“Da, dolazi prvim letom iz Seattlea. Idemo pred njega na aerodrom, pa ćeš otići s njim.”

“Ali, moja majka... došao je amo po moju majku, Alice!” Usprkos Jasperu, histerija mi je navrla u glas.

“Jasper i ja ostat ćemo ovdje sve dok ne bude bila sigurna.”

“Ne mogu izaći iz ovoga kao pobjednik, Alice. Ne možete do vijeka čuvati svakoga koga poznajem. Zar vam nije jasno što on to radi? Uopće ne traga za mnom. Pronaći će nekoga, naudit će nekome ko mi je drag... Alice, ne mogu –”

“Ulovit ćemo ga, Bella”, samouvjereno mi je kazala.

“A što ako vi nastradate, Alice? Misliš da bi mi bilo svejedno? Misliš da mi može nauditi samo putem moje ljudske obitelji?”

Alice je značajno pogledala Jaspera. Shrvala me duboka, teška magla letargije, i oči su mi se sklopile bez moga dopuštenja. Svijest mi se oprla magli, shvativši što se zbiva. Natjerala sam se da opet progledam i ustala, odmaknuvši se od Jasperove ruke.

“Ne želim natrag na spavanje”, breknula sam se.

Otišla sam u svoju sobu i zatvorila vrata, zapravo zalupila njima, da mogu slobodno i na miru puknuti. Ovaj put Alice nije došla za mnom. Tri i pol sata zurila sam u zid, sva sklupčana, njišući se tamo-amo. Misli su mi se vrtjele u krugu ne bi li našle neki izlaz iz ove noćne more. Nije bilo bijega, nije bilo odgode. Vidjela sam da u mojoj budućnosti mračno vreba samo jedan mogući ishod. Jedino je pitanje bilo koliko će drugih ljudi nastradati prije nego što taj trenutak kucne.

Jedina utjeha, jedina nada koja mi je preostajala, bila je spoznaja da ću ubrzo vidjeti Edwarda. Možda bih, kad bih mu samo opet vidjela lice, vidjela i rješenje koje mi sada izmiče.

Kad je telefon zazvonio, vratila sam se u glavnu sobu, pomalo postidjena svojim ponašanjem. Nadala sam se da nisam uvrijedila nijedno od njih, da znaju koliko sam im zahvalna na svim žrtvama koje podnose za moj račun.

Alice je govorila brzo kao i uvijek, ali pažnju mi je privuklo to što Jasper prvi put nije bio u sobi. Pogledala sam na sat – bilo je pet i trideset ujutro.

“Upravo ulaze u avion”, kazala mi je Alice. “Slijeću u devet i četrdeset pet.” Još samo nekoliko sati moram disati dok on ne stigne.

“Gdje je Jasper?”

“Otišao je u izviđanje.”

“Nećete ovdje ostati?”

“Ne, selimo se bliže kući tvoje majke.”

Želudac mi se stisnuo od nelagode na njezine riječi.

Ali tada je mobitel opet zazvonio, prenuvši me. Iznenadena me pogledala, ali ja sam puna nade već krenula prema njoj, ispruživši ruku da mi preda telefon.

“Halo?”, upitala je Alice. “Ne, tu je.” Pružila mi je mobitel. Tvoja majka, bezglasno je rekla.

“Halo?”

“Bella? Bella?” Bio je to glas moje majke; govorio je onim poznatim tonom koji sam čula tisuću puta kao mala, kad god bih prišla preblizu rubnom kamenu ili joj se izgubila vida negdje u gužvi. Odisao je panikom.

Uzdahnula sam. To sam i očekivala, iako sam dala sve od sebe da mi poruka zvuči što je manje moguće alarmantno, a da pritom ne smanjim njezinu neodgodivost.

“Smiri se, mama”, pokušala sam je umiriti najbolje što sam mogla, polako se udaljavajući od Alice. Nisam bila sigurna mogu li jednako uvjerljivo lagati dok me ona promatra. “Sve je u redu, okej? Daj me samo pusti da ti kažem što trebam i sve ću ti objasniti, obećajem.”

Pričekala sam, iznenadena time što mi još nije upala u riječ.

“Mama?”

“Dobro pazi da ne izgovoriš ništa dok ti ja ne kažem.” Glas koji sam čula nisam poznavala u istoj mjeri u kojoj ga nisam ni očekivala. Bio je to muški tenor, vrlo ugodan, neosoban glas – onakav kakvim govore spikeri u reklamama za luksuzne automobile. Govorio je vrlo brzo.

“Dakle: ne želim nauditi tvojoj majci, pa prema tome postupaj tačno onako kako ti kažem, i ništa joj se neće dogoditi.” Načas je zastao, dok sam ga slušala nijema od strave. “Svaka čast”, čestitao mi je. “Sad ponavljaj za mnom, i potrudi se da zvučiš prirodno. Molim te, reci: ‘Ne, mama, ostani gdje jesi.’”

“Ne, mama, ostani gdje jesi.” Govorila sam jedva glasnije od šapata.

“Vidim da ovo neće glatko ići.” Zvučao je posprdno, i dalje ležerno i prijazno. “Sad radije prijeđi u drugu sobu da izrazom lica sve ne upropastiš. Nema razloga da ti majka pretrpi patnje. Dok budeš hodala, molim te, reci: ‘Mama, saslušaj me, molim te.’ Reci to sada.”

“Mama, saslušaj me, molim te”, molećivo sam kazala. Vrlo sporim korakom otišla sam do svoje spavaće sobe, osjećajući Alicin zabrinut pogled na leđima. Zatvorila sam vrata za sobom i pokušala suvislo razmisliti u stravi koja mi je obuzela mozak.

“Tako, dakle, jesi li sada sama? Samo odgovori s da ili ne.”

“Da.”

“Ali i dalje te mogu čuti, jamačno.”

“Da.”

“U redu, onda”, nastavio je ljubazni glas, “reci: ‘Mama, imaj povjerenja u mene.’”

“Mama, imaj povjerenja u mene.”

“Ovo je ispalo čak i bolje nego što sam očekivao. Bio

sam pripravan na čekanje, ali majka ti je stigla kući prije vremena. Tako je lakše, zar ne? Manje neizvjesnosti, manje strepnje za tebe.”

Samo sam nastavila čekati.

“Sad me vrlo pažljivo saslušaj. Htio bih da se razdvojiš od svojih prijatelja; što misliš, je li to moguće? Odgovori mi s da ili ne.”

“Ne.”

“Žao mi je što to čujem. Nadao sam se da ćeš biti malo kreativnija od toga. Misliš li da bi se mogla razdvojiti od njih kad bi život tvoje majke ovisio o tome? Odgovori s da ili ne.”

Moralo je biti nekog načina. Sjetila sam se da trebamo otići na aerodrom. U aerodrom Sky Harbor International: pretrpanu, zbunjujuće razmještenu...

“Da.”

“Tako je već bolje. Siguran sam da neće biti lako, ali opazim li i najmanju natruhu mogućnosti da imaš nekoga uza se, a čuj, to će biti vrlo loše po tvoju majku”, obećao mi je prijazni glas. “Sad već zacijelo znaš dovoljno o nama da shvatiš koliko bih brzo saznao jesi li pokušala povesti bilo koga sa sobom. I koliko bi mi malo trebalo da dokrajčim tvoju majku ispostavi li se da je tako. Razumiješ li što ti kažem? Odgovori s da ili ne.”

“Da.” Glas mi je prepukao.

“Vrlo dobro, Bella. Dakle, postupi ovako. Otiđi u majčinu kuću. Naći ćeš broj kraj telefona. Nazovi ga, a ja ću ti reći kamo da odeš odande.” Već sam znala kamo ću otići, i gdje će sve ovo završiti. Ali slijedit ću njegove naputke u cijelosti. “Možeš li to? Odgovori mi s da ili ne.”

“Da.”

“Prije podneva, molim te, Bella. Ne mogu čekati cijeli dan”, pristojno je rekao.

“Gdje je Phil?” oporo sam ga upitala.

“A, samo oprezno, Bella. Pričekaj da zatražim da nešto kažeš, molim te.”

Pričekala sam.

“Važno je, prema tome, da tvoji prijatelji ništa ne posumnjaju kad im se vratiš. Reci im da te nazvala majka i da si je uspjela nagovoriti da se zasad ne vrati. Sad ponovi za mnom: ‘Hvala, mama.’ Reci to sada.”

“Hvala, mama.” Suze su mi navirale na oči. Pokušala sam im se oduprijeti.

“Reci: ‘Volim te, mama, brzo se vidimo.’ Reci to sada.”

“Volim te, mama.” Grlo mi je bilo stisnuto. “Brzo se vidimo”, obećala sam.

“Do viđenja, Bella. Jedva čekam naš sljedeći susret.” Spustio je slušalicu.

Zadržala sam mobitel uz uho. Zglobovi su mi se ukočili od strave – nisam mogla izravnati prste da ga ispustim iz ruke.

Znala sam da moram razmisliti, ali u glavi mi je odjekivala panika moje majke. Sekunde su otkucavale dok sam se upinjala obuzdati sebe.

Polako, polako, misli su mi se počele probijati kroz taj cigleni zid boli. Da skujem plan. Jer sad mi je preostalo tek jedno: otići u prostoriju sa zrcalima i poginuti. Nisam imala garancije, ničega što bih mogla dati da održim svoju majku na životu. Mogla sam se samo nadati da će James biti zadovoljan što je pobijedio u igri, da će mu Edwardov poraz biti dovoljan. Spopao me očaj; nije bilo načina da se cjenkam, nije bilo ničega što bih mu

mogla ponuditi ili uskratiti kako bih odnijela prevagu. Ali svejedno nisam imala izbora. Morala sam pokušati.

Odagnala sam stravu od sebe najbolje što sam znala. Donijela sam odluku. Nikakve vaje neće biti u trošenju vremena na zdvajanje nad ishodom. Morala sam suvislo razmisliti, jer su me Alice i Jasper čekali; bilo je presudno bitno da im izmaknem, a i apsolutno nemoguće.

Odjednom mi je postalo drago što se Jasper nekam izgubio. Da je bio ovdje da osjeti moju tjeskobu u proteklih pet minuta, kako bih ih spriječila da nešto ne posumnjaju? Prigušila sam strepnju i tjeskobu u sebi, pokušala ih suzbiti. Nisam ih sada sebi mogla priuštiti. Nisam znala kad će se on vratiti.

Usredotočila sam se na svoj bijeg. Morala sam se nadati da će mi poznavanje aerodroma dati presudnu prednost. Nekako sam morala zadržati Alice što dalje od sebe...

Znala sam da me Alice znatiželjno čeka u drugoj sobi. Ali morala sam još nešto riješiti nasamo, prije nego što se Jasper vrati.

Morala sam prihvatiti činjenicu da više nikad neću vidjeti Edwarda, da mu više neću vidjeti lice niti jedan jedini put, bar da ga ponesem sa sobom u prostoriju sa zrcalima. Povrijedit ću ga, a ne mogu se ni rastati s njim. Pustila sam valovima patnje da me obliju, da neko vrijeme rade sa mnom što ih je volja. Zatim sam i njih otjerala od sebe i otišla se suočiti s Alice.

Jedini izraz lica koji sam uspjela složiti bio je tup i mrtav. Vidjela sam kako se prepala, pa nisam čekala da mi postavi pitanje. Imala sam samo jedan tekst, a sad mi improviziranje nikako ne bi pošlo za rukom.

“Mama mi se brine, hoće da dođem kući. Ali nema

problema, uvjerala sam je da se ne vraća kući.” Zvučala sam beživotno.

“Pobrinut ćemo se da joj ništa ne bude, Bella, ne brini se.”

Okrenula sam se od nje; nisam joj mogla dopustiti da mi vidi lice.

Pogled mi je pao na prazan list hotelskog papira na pisaćem stolu. Polako sam mu prišla, dok mi se u glavi stvarao plan. Do njega je stajala i omotnica. Dobro će mi doći.

“Alice”, polako sam je upitala, ne okrenuvši se, zadržavši ravnomjeran ton glasa. “Napišem li pismo svojoj majci, bi li joj ga dala? Ostavila joj ga u kući, hoću reći.”

“Naravno, Bella.” Zvučala je oprezno. Vidjela je da pucam po šavovima. *Morala* sam zadržati svoje osjećaje pod suvislijom kontrolom.

Otišla sam natrag u svoju sobu i kleknula pokraj stolića uz uzglavlje da mogu pisati.

“Edwarde”, napisala sam. Ruka mi je drhtala, slova su bila jedva čitljiva.

Volim te. Tako mi je žao. On drži moju mamu, pa moram pokušati. Znam da mi možda neće uspjeti. Tako mi je strašno, strašno žao.

Ne ljuti se na Alice i Jaspersa. Ako im uspijem poljeći, to će biti pravo čudo. Zahvali im se u moje ime. Pogotovo Alice, molim te.

I molim te, molim te, ne idi za njim. To on i želi, mislim. Ne bih mogla podnijeti da iko više strada zbog mene, pogotovo ti. Molim te, to je jedino što sada mogu tražiti od tebe. Za mene.

Volim te. Oprosti mi.

Bella.

Pažljivo sam presavila pismo, pohranila ga u omotnicu i zalijepila je. Prije ili poslije, naći će je. Samo sam se nadala da će shvatiti i barem me ovaj put poslušati.

A onda sam pažljivo pohranila svoje srce.

22. IGRA SKRIVAČA

POTRAJALO JE MNOGO KRAĆE NEGO ŠTO SAM MISLILA – sva ta strava, očajanje, razaranje moga srca. Minute su otkucavale sporije nego inače. Jaspera još nije bilo kad sam se vratila do Alice. Bojala sam se biti u istoj sobi s njom, bojala sam se da će pogoditi... i bojala sam se skrivati od nje iz istog razloga.

Mislila sam da je vrijeme u kojemu bi me išta moglo iznenaditi već davno iza mene, da su mi misli izmučene i nestabilne, ali *iznenadila* sam se kad sam ugledala kako Alice stoji nagnuta nad pisaćim stolom i objema rukama čvrsto steže njegov rub.

“Alice?”

Nije reagirala kad sam je pozvala po imenu, ali glava joj se blago ljuljala lijevo-desno, i opazila sam joj lice. Oči su joj bile prazne, obeznanjene... Smjesta sam pomislila na majku. Da nisam već zakasnila?

Brzo sam joj prišla i automatski joj krenula dotaknuti ruku.

“Alice!” šapnuo je Jasperov glas, a onda se našao tik iza nje, primivši joj šake i odmaknuvši ih od stola. Na suprotnoj strani sobe vrata su se polako zatvorila, prigušeno škljocnuvši.

“Što je bilo?”, odsječno je upitao.

Okrenula je lice od mene i zarila ga u njegova prsa. “Bella”, rekla je.

“Evo me, tu sam”, odgovorila sam joj.

Glava joj se okrenula, oči uprle ravno u moje, i dalje neobično prazna pogleda. Smjesta sam shvatila da se to nije obratila meni, da je odgovarala na Jasperovo pitanje.

“Što si to vidjela?”, rekla sam joj – a u mome ravnom, nemarnom glasu nije bilo pitanja.

Jasper me oštro pogledao. Zadržala sam prazan izraz lica i pričekala. Zbunjeno je pogledao prvo Alicino lice, pa moje, osjetivši kaos... jer sad sam pretpostavljala što je to Alice vidjela.

Osjetila sam kako se spokoj spušta oko mene. Bilo mi je drago što me obuzeo, što mi pomaže da zadržim svoje emocije pod paskom, obuzdane.

I Alice je uspjela doći sebi.

“Ništa, zapravo”, napokon je odgovorila upadljivo spokojnim i uvjerljivim glasom. “Samo istu onu prostoriiju kao i prije.”

Napokon me pogledala, glatka i suzdržana izraza lica. “Jesi li htjela doručkovati?”

“Ne, jest ću na aerodromu.” I ja sam bila vrlo spokojna. Otišla sam u kupaonicu da se otuširam. Kao da sam posudila Jasperovo čudno dopunsko čulo, osjetila sam Alicinu očajnu i divlju – premda dobro prikrivenu

– želju da se maknem iz sobe, da ostane sama s Jasperom, kako bi mu mogla reći da u nečemu griješe, da će doživjeti neuspjeh...

Metodično sam se spremila, posvetivši se svakom malom zadatku. Raspustila sam kosu, tako da se uskovitla oko mene i prekrije mi lice. Spokojno raspoloženje koje je Jasper stvorio proželo me i razbistrilo mi misli. Pomoglo mi da sve isplaniram. Pretražila sam torbu i pronašla čarapu punu novca. Ispraznila sam je u džep.

Jedva sam čekala da stignemo na aerodrom, pa mi je bilo drago kad smo krenuli prije sedam. Sjedila sam ovaj put sama na stražnjem sjedalu tamnoga auta. Alice je bila naslonjena na vrata, okrenuta licem prema Jasperu, ali svakih nekoliko sekundi pogledavala je prema meni iza tamnih naočala.

“Alice?”, nezainteresirano sam je upitala.

Odgovorila mi je oprezno. “Da?”

“Kako to funkcionira? Te stvari koje vidiš?” Gledala sam kroz bočni prozor i zvučala kao da se dosađujem. “Edward je rekao da to nije definitivno... da se stvari promijene?” Bilo mi je teže izreći njegovo ime nego što sam mislila. To je zacijelo upozorilo Jaspera, tako da je svjež val spokoja ispunio unutrašnjost automobila.

“Da, stvari se mijenjaju...”, promrmljala je – nadam se da je tako, pomislila sam. “Neke stvari su izvjesnije od drugih... poput vremenskih prilika. S ljudima je teže. Vidim smjer kojim se kreću samo dok idu njime. Nakon što se predomisle – donesu novu odluku, ma koliko malu – cijela se budućnost promijeni.”

Zamišljeno sam kimnula glavom. “Znači, nisi mogla vidjeti Jamesa u Phoenixu dok nije odlučio doći ovamo.”

“Da”, potvrdila mi je, opet oprezno.

I nije me vidjela u sobi sa zrcalima uz Jamesa sve dok nisam donijela odluku da se susretнем ondje s njime. Pokušala sam ne razmišljati o svemu što je još možda vidjela. Nisam htjela da panikom izazovem još veću sumnjičavost u Jamesu. Sada, nakon Alicine vizije, ionako će me dvostruko pažljivije promatrati. Ovo će biti nemoguće.

Stigli smo na aerodrom. Sreća me htjela, ili su mi možda samo slučajnosti bile naklonjene. Edwardov avion slijetao je na četvrti, najveći terminal, gdje dolazi većina letova – tako da nije bilo iznenađujuće što je i njegov među njima. Ali taj mi je terminal i trebao: najveći, najsloženiji. A na drugom katu nalazila su se vrata koja bi mi mogla pružiti jedinu priliku.

Parkirali smo se na trećem katu goleme garaže. Povala sam ih, bar ovaj put bolje poznavajući okoliš od njih. Sišli smo dizalom na drugi kat, gdje su izlazili putnici. Alice i Jasper dugo su promatrali monitor s letovima u odlasku. Čula sam ih kako raspravljaju o vrlinama i manama New Yorka, Atlante, Chicaga. Mjesta koja nikad nisam vidjela. I koja nikad neću ni vidjeti.

Čekala sam svoju priliku, sva nestrpljiva, ne mogavši spriječiti tapkanje nožnim prstima. Sjeli smo na dugi red stolica kraj detektora metala; Jasper i Alice pretvarali su se da promatraju ljude, ali zapravo su promatrali mene. Svaki milimetar moga premještanja na sjedalu popratio je brzi pogled iz krajička njihovih očiju. Nije bilo nikakve nade. Da potrčim? Bi li me se usudili fizički zaustaviti na ovako javnom mjestu? Ili bi jednostavno pošli za mnom?

Izvadila sam neobilježenu omotnicu iz džepa i stavila je na Alicinu crnu kožnu torbicu. Pogledala me.

“Moje pismo”, rekla sam. Kimnula je i stavila ga pod gornji poklopac. On će je tu lako naći.

Minute su prolazile, a Edwardov se let sve više bližio. Zaprepastilo me kako mi svaka stanica u tijelu nekako zna da on stiže, žudi za njegovim pristizanjem. To mi je jako otežalo situaciju. Otkrila sam kako pokušavam smisliti izlike da ostanem, da prvo njega vidim i onda se dam u bijeg. Ali znala sam da je to nemoguće, ako želim imati ikakve prilike da im umaknem.

Alice mi je nekoliko puta ponudila da mi donese doručak. Kasnije, rekla sam joj, ne još.

Zurila sam u monitor s popisom dolazaka, gledajući kako let za letom stiže na vrijeme. Let iz Seattlea primicao se sve bliže vrhu popisa.

A onda, kad mi je preostalo samo trideset minuta za bijeg, brojevi su se promijenili. Avion će mu stići deset minuta prije predviđenog termina. Nisam više imala vremena.

“Mislim da bih sada doručkovala”, brzo sam kazala.

Alice je ustala. “Idem s tobom.”

“Imaš nešto protiv da Jasper pođe umjesto tebe?”, upitala sam je. “Malo mi je...” Nisam dovršila rečenicu. Pogled mi je bio dovoljno mahnit da prenese to što želim reći.

Jasper je ustao. Alice me gledala zbunjeno, ali ne i – opazila sam s olakšanjem – sumnjičavo. Zacijelo pripisuje promjenu svoje vizije nekom tragačevu potezu, a ne mome izdajstvu.

Jasper je šutke hodao uz mene, držeći mi ruku na zatiljku, kao da me vodi. Pretvarala sam se da me prvih nekoliko aerodromskih bistroa ne zanima, pogledom tražeći ono što sam zapravo htjela. I opazila sam ga, iza

ugla, izvan oštrog Alicinog pogleda: ženski toalet na trećem katu.

“Smijem?”, upitala sam Jaspera kad smo prolazili onuda. “Odmah se vraćam.”

“Čekam te ovdje.”

Čim su se vrata zatvorila za mnom, potrčala sam. Sjetila sam se kako sam se jedanput izgubila u ovom toaletu, jer iz njega vode dva izlaza.

Nakon vrata s druge strane trebalo je pretrčati samo kratku razdaljinu do dizala, a ako je Jasper ostao tamo gdje je rekao, nijednom mu se neću naći na vidiku. Nisam se osvrtała u trku. Ovo mi je bila jedina prilika, a sve i da me opazi, morat ću samo nastaviti. Ljudi su blebnuli u mene, ali zanemarila sam ih. Iza ugla čekala su me dizala, pa sam se bacila naprijed i umetnula ruku u vrata punog dizala koje se spuštalo. Ugurala sam se među ozlojeđene putnike i provjerila je li dugme za prizemlje stisnuto. Već je bilo upaljeno, a vrata su se zatvorila.

Čim su se vrata otvorila potrčala sam dalje, praćena zvukom srditog žagora iza sebe. Usporila sam pokraj zaštitara smještenih oko pokretnih traka za prtljagu i opet se dala u trk kad su mi izlazna vrata izbila na vidik. Nisam mogla znati je li Jasper već krenuo u potragu za mnom. Imala bih samo nekoliko sekundi da je pošao mojim tragom. Iskočila sam kroz automatska vrata, gotovo se odalamivši o staklo kad su se presporo otvorila.

Duž cijelog pločnika prepunog ljudi nije bilo nijednog taksija na vidiku.

Nisam imala vremena. Alice i Jasper ili samo što nisu shvatili da sam nestala, ili već jesu. Naći će me za tren oka.

Minibus za Hyatt upravo je zatvarao vrata nekoliko koraka iza mene.

“Čekajte!”, doviknula sam vozaču, potrčavši i mahnuvši rukama.

“Ovo je minibus za Hyatt”, zbunjeno je rekao vozač kad mi je otvorio vrata.

“Da”, uspuhano sam mu odvrtila, “tamo i idem.” Brzo sam se popela unutra.

Iskosa me pogledao onakvu lišenu prtljage, ali zatim je slegnuo ramenima, jer ga se to nije ticalo u dovoljnoj mjeri da me krene ispitivati.

Sjedala su uglavnom bila prazna. Sjela sam što sam dalje mogla od drugih putnika i gledala kroz prozor dok su najprije pločnik, a zatim i aerodrom, nestajali u daljini. Nisam se mogla obuzdati da ne zamislim Edwarda kako stoji na rubu ceste nakon što je pronašao mjesto na kojem se moj trag gubi. Ne mogu još zaplakati, kazala sam sebi. Još me čeka dug put.

Imala sam i dalje sreće. Pred Hyattom je jedan umorni bračni par upravo vadio zadnji kufer iz prtljažnika taksija. Iskočila sam iz minibusa i otrčala u taksi, uskočivši na sjedalo iza vozača. Umorni par i vozač minibusa blenuli su u mene.

Kazala sam zbunjenome taksistu adresu moje majke. “Moram što prije stići onamo.”

“To je u Scottsdaleu”, potužio se.

Bacila sam mu četiri dvadesetice preko sjedala.

“Hoće li to biti dovoljno?”

“Jasno, mala, nema problema.”

Zavalila sam se na sjedalo i prekrižila ruke u krilu. Poznati je grad počeo promicati oko mene, ali nisam gledala kroz prozore. Natjerala sam se da se smirim. Čvrsto sam odlučila da se neću izgubiti u ovom trenu, sad kad sam uspješno sprovela plan u djelo. Nije bilo

smisla predavati se novoj stravi, novoj strepnji. Put mi je bio zacrtan. Sad sam ga samo trebala slijediti.

Tako sam, umjesto da paničarim, zažmirila i provela dvadesetominutnu vožnju uz Edwarda.

Zamislila sam da sam ostala na aerodromu da dočekam Edwarda. Dočarala sam sebi kako bih stala na prste da mu što prije vidim lice. Kako bi se brzo, kako graciozno on probio kroz gužvu što nas razdvaja. A onda bih pretrčala tih posljednjih nekoliko koraka što nas razdvajaju – nesmotrena kao i uvijek – i našla se u njegovim mramornim rukama, napokon na sigurnom.

Upitala sam se kamo bismo otišli. Nekamo na sjever, da on može izlaziti danju. Ili možda na neko vrlo zabavljeno mjesto, da opet možemo zajedno ležati na suncu. Zamislila sam ga uz obalu, dok mu koža svjetluca kao more. Ne bi bilo bitno koliko se dugo moramo skrivati. Biti zarobljena s njim u hotelskoj sobi bilo bi svojevrsno sedmo nebo. Toliko sam mu pitanja još htjela postaviti. Mogla bih do vijeka razgovarati s njim, nikad ne zaspati, nikad se ne udaljiti.

Sad sam mu tako jasno mogla vidjeti lice... gotovo mu čuti glas. I načas sam, usprkos svom tom užasu i beznađu, bila sretna. Tako sam se zaniijela u eskapistička snatrenja da sam posve izgubila pojam o sekundama što hitro protječu.

“Hej, koji je ono bio kućni broj?”

Vozačevo pitanje proparalo mi je uobrazilju, ispustivši sve boje iz mojih šarenih obmana. Strah, sumoran i tvrd, čekao je da ispuni prazninu koja je ostala za njima.

“Pet osam dva nula.” Zvučala sam kao da se gušim. Taksist me pogledao, bojeći se da nisam dobila nekakav napadaj.

“Evo nas, onda.” Jedva je čekao da me se riješi, vjerojatno u nadi da neću tražiti ostatak.

“Hvala”, prošaptala sam. Nema potrebe da se plašim, podsjetila sam se. Kuća je prazna. Moram požuriti; mama me čeka, sva u strahu, ovisna o meni.

Pritrčala sam ulazu i automatski dohvatila ključ ispod strehe. Otključala sam vrata. Unutra je bilo mračno, prazno, normalno. Dotrčala sam do telefona, usput upalivši svjetlo u kuhinji. Tamo, na bijeloj ploči za poruke, stajao je desetoznamenasti broj, napisan sitnim, čitkim rukopisom. Prsti su mi se ušeprtljali na tipkovnici, griješeći. Morala sam prekinuti vezu i opet ga otipkati. Ovaj put sam se usredotočila jedino na tipke, pažljivo ih stišćući redom. Uspjelo mi je. Drhtavom sam rukom prinijela slušalicu uhu. Zvonilo je samo jednom.

“Zdravo, Bella”, javio mi se onaj opušteni glas. “Bila si vrlo brza. Svaka ti čast.”

“Je li mi mama dobro?”

“Savršeno je u redu. Ništa ne brini, Bella, s njom nemam spora. Izuzev u slučaju da nisi došla sama, naravno.” Ležerno, s visine.

“Sama sam.” Nikad u životu nisam bila sama kao sada.

“Tako treba. Dakle, znaš li onaj baletni studio odmah iza ugla tvoje kuće?”

“Da. Znam kako se ide onamo.”

“Dobro, onda, vidimo se vrlo skoro.”

Spustila sam slušalicu.

Istrčala sam iz kuhinje, kroz ulazna vrata, na dnevnu žegu.

Nije bilo vremena da se osvrćem prema svojoj kući, a nisam je ni htjela vidjeti takvu kakva je sada – praznu,

kao simbol straha, umjesto utočišta. Posljednja osoba koja je prošla tim znanim prostorijama bio je moj neprijatelj.

Krajičkom oka gotovo sam vidjela svoju majku gdje stoji u sjeni velikog stabla eukaliptusa pokraj kojeg sam se igrala kao mala. Ili kleči kraj male lijehe uz poštanski sandučić, groblja svega cvijeća koje je pokušala uzgojiti. Te uspomene bile su bolje od svake stvarnosti koju ću danas vidjeti. Ali pobjegla sam od njih, prema uglu, ostavljajući sve za sobom.

Osjećala sam se tako tromo, kao da trčim po mokrom pijesku – nikako nisam mogla dovoljno jako uprijeti o beton. Nekoliko puta sam se spotakla, jedanput pala, dočekavši se rukama i ogrebavši ih na pločniku, a zatim se pridigavši i opet pojurivši. Ali naposljetku sam stigla do ugla. Sad mi je ostala još samo jedna ulica; potrcala sam, znojna u licu, uspuhana. Sunce mi je pržilo kožu, prejarko se odbijalo o bijeli beton i zasljepljivalo me. Osjećala sam se opasno izloženom. Žešće nego što sam i sanjala da mogu, žudjela sam za zelenim, zaštitničkim šumama Forksa... svoga doma.

Kad sam skrenula za zadnji ugao, na Cactus, ugledala sam studio. Izgledao je baš onako kako sam ga se i sjećala. Parkiralište pred njim bilo je prazno, trakasti zastori na svim prozorima bili su navučeni. Nisam više mogla trčati – nisam mogla disati; napor i strah nadvladali su me. Pomisao na majku održavala mi je stopala u kretanju, u stavljanju jednog pred drugo.

Približivši se, opazila sam natpis u vratima. Bio je napisan rukom na jarkoružičastom papiru; pisalo je da je plesni studio zatvoren preko proljetnih praznika. Dotakla sam kvaku, oprezno je povukla. Nije bila zaključana.

S naporom sam došla do daha i otvorila vrata.

Predvorje je bilo tamno i prazno, pro hladno, s drndanjem klimatizacije. Stolci od lijevane plastike stajali su uza zidove, a tapison je mirisao po šamponu. Zapadni plesni prostor bio je u mraku, što se vidjelo kroz otvoreni prozor za promatranje. Istočni plesni prostor, veća od dviju prostorija, bio je osvjetljen. Ali rolete na prozoru bile su spuštene.

Strava me tako snažno šćepala da me doslovce sputala. Nisam mogla pokrenuti noge.

A onda me pozvao glas moje majke.

“Bella? Bella?” Isti onaj ton histerične panike. Pritrčala sam vratima, zvuku njezinoga glasa.

“Bella, prepala si me! Nemoj mi to više nikada učiniti!” Glas joj se nastavio dok sam utrćavala u dugu prostoriju s visokim stropom.

Pogledala sam oko sebe, ne bih li otkrila odakle se to čuje njezin glas. Čula sam je kako se smije i okrenula se na peti na taj zvuk.

Ugledala sam je na ekranu televizora kako mi mrsi kosu s olakšanjem. Bio je Dan zahvalnosti, a meni je bilo dvanaest godina. Bile smo u posjetu mojoj baki u Kaliforniji, godinu dana prije nego što će umrijeti. Jednoga dana otišle smo na plažu, a ja sam se previše nagnula preko ruba mola. Vidjela je kako mi noge lamataju dok pokušavam uloviti ravnotežu. “Bella? Bella?”, zazvala me u strahu.

A zatim je ekran televizora poplavio.

Polako sam se okrenula. Stajao je vrlo mirno uz stražnji izlaz, tako mirno da ga isprva nisam uočila. U ruci je držao daljinski. Jedan dugi trenutak smo se promatrali, a onda se nasmiješio.

Krenuo je prema meni, prošao vrlo blizu, a onda me mimoišao i spustio daljinski upravljač kraj videa. Pažljivo sam se okrenula da ga dobro mogu vidjeti.

“Ispričavam se zbog ovoga, Bella, ali zar nije bolje da tvoja majka zapravo nije morala biti uključena u sve ovo?” Glas mu je bio uljudan, srdačan.

I odjednom mi je sinulo. Majka mi je na sigurnom. Još uvijek je na Floridi. Uopće nije dobila moju poruku. Uopće je nisu prestravile tamnocrvene oči na tom neprirodno blijedom licu što sada stoji preda mnom. Ostala je na sigurnom.

“Da”, odgovorila sam mu glasom prožetim olakšanjem.

“Ne zvučiš mi ljutito zbog toga što sam te nasamario.”

“Ne ljutim se.” Nenadani ushit ulio mi je hrabrost. Kakve to sad veze ima? Još malo, pa je sve gotovo. Charlie i mama neće nastradati, a neće ni strahovati. Osjetila sam se skoro razdragano. Neki analitički dio svijesti opomenuo me da sam se opasno primaknula pucanju od stresa.

“Baš čudno. Ti to ozbiljno govoriš.” Odmjerio me tamnim očima sa zanimanjem. Šarenice su im bile gotovo crne, tek s tračkom boje rubina oko rubova. Gladne. “Ovo ću priznati tvome osebnom kovenu: vi ljudi znate biti prilično interesantni. Imam dojam da uviđam šta ljude privlači da te posmatraju. Čudesno – neki od vas kao da uopće ne poimaju vlastiti interes.”

Stajao je prekriženih ruku na nekoliko koraka od mene i radoznalo me nastavio promatrati. Ni u licu ni u držanju nije mu bilo prijatnije. Izgledao je tako strašno prosječno, bez bilo čega iznimnog u licu ili tijelu. Samo ta bijela koža, ti podočnjaci na koje sam se već odavno

navikla. Na sebi je imao blijedomodru košulju dugih rukava i izlizane plave traperice.

“Sad ćeš mi vjerojatno reći da će te tvoj dečko osvetiti?”, upitao je, i to s nadom, učinilo mi se.

“Ne, ne bih rekla. U svakom slučaju, zamolila sam ga da to ne učini.”

“A kako je on na to odgovorio?”

“Ne znam.” Bilo je iznenađujuće lako voditi razgovor s ovim uljuđenim lovcem. “Ostavila sam mu pismo.”

“Kako romantično, oproštajno pismo. A smatraš li da će ga on poštovati?” Glas mu je sada postao tek mrvicu grublji, a tračak sarkazma okaljao mu je pristojan ton govora.

“Nadam se.”

“Hmmm. Pa, onda se naše nade razlikuju. Znaš, sve je ovo bilo malčice prelako i prebrzo. Da ti sasvim iskreno kažem, razočarao sam se. Očekivao sam mnogo veći izazov. A, naposljetku, bilo mi je potrebno tek da mi se sasvim malo posreći.”

Šutke sam ostala čekati.

“Kad Victoria nije mogla doprijeti do tvoga oca, kazao sam joj da sazna više o tebi. Nije bilo smisla da trčim po cijelom planetu u lovu za tobom kad bih ugodno mogao čekati da dođeš na mjesto koje sam sâm odabrao. Stoga sam, nakon razgovora s Victorijom, odlučio otići u posjet tvojoj majci u Phoenixu. Čuo sam kako si rekla da ideš kući. Isprva mi nije ni na kraj pameti bilo da ti to ozbiljno misliš. Ali onda sam počeo dvojiti. Ljudi znaju biti vrlo predvidljivi; vole biti na nekom poznatom, sigurnom mjestu. A zar ne bi bila savršena varka otići na zadnje mjesto gdje bi trebala biti kad se skrivaš – na mjesto gdje si rekla da ćeš se nalaziti.

Ali, naravno, nisam bio siguran, a to mi je bila samo slutnja. Obično dobijem pojam o plijenu koji lovim, nekim šestim čulom, da tako kažem. Poslušao sam tvoju poruku kad sam došao u kuću tvoje majke, ali, jasno, nisam mogao biti siguran odakle si to nazvala. Bilo je vrlo korisno imati tvoj broj, ali prema mojim saznanjima mogla si se nalaziti i na Antarktiku, a igra ne bi imala uspjeha ukoliko nisi negdje u blizini.

Zatim se tvoj dečko ukrcao na let za Phoenix. Victoria ih je pratila za moj račun, naravno; u igri s ovoliko igrača nisam mogao djelovati samostalno. I time su mi rekli ono što sam se i nadao da hoće, da si ti ipak ovdje. Bio sam spreman; već sam pregledao tvoje šarmantne kućne snimke. A onda je jednostavno preostalo blefiranje.

Vrlo lako, znaš, ne baš na razini mojih standarda. I tako se, dakle, nadam da nisi u pravu što se tvoga dečka tiče. Zove se Edward, zar ne?"

Nisam mu odgovorila. Drskost je kopnila. Osjećala sam da mu se naslada bliži kraju. Ionako nije bila namijenjena meni. Nije bilo slave u pobjedi nada mnom, slabim ljudskim bićem.

"Bi li ti jako smetalo da ostavim jedno vlastito pismo za Edwarda?"

Odmaknuo se za korak i dotaknuo videokameru veličine dlana, pažljivo postavljenu na glazbenu liniju. Crvena lampica pokazivala je da već snima. Podesio je nekoliko parametara na njoj, proširio kadar. Užasnuto sam zurila u njega.

"Žao mi je, ali držim da se naprosto neće moći spriječiti da ne krene u lov na mene nakon što ovo vidi. A ne bih htio da mu išta promakne. Sve je ovo bilo zbog

njega, naravno. Ti si samo ljudsko biće koje se nažalost našlo na pogrešnome mjestu u pogrešno vrijeme, a i u neosporno pogrešnom društvu, ako smijem dodati.”

Zakoraknuo je prema meni, smješkajući se. “Prije nego što počnemo...”

Osjetila sam stisak mučnine u dnu trbuha kad je to rekao. Ovome se nisam nadala.

“Htio bih još malo zapapriti, još samo malo. Odgovor je cijelo vrijeme bio tu, pa sam se tako plašio da će ga Edward vidjeti i upropastiti mi zabavu. To se zbilo jedanput, o, jako davno. Bio je to prvi i zadnji put da mi je plijen umaknuo.

Znaš, vampir koji je bio tako blesavo privržen dotičnoj maloj žrtvi donio je odabir za koji je tvoj Edward bio preslab. Kad je stari shvatio da gonim njegovu malu družicu, oteo ju je iz umobolnice u kojoj je radio – *nikad* mi neće biti jasna opsjednutost koja se u nekih vampira rađa prema vama ljudima – i čim ju je oslobodio, osigurao ju je. Kao da nije ni zamijetila bol, sirotica mala. Predugo je bila zatvorena u onu crnu rupu od ćelije. Sto godina prije toga spalili bi je na lomači zbog njezinih vizija. U tisuću devetsto dvadesetima zaradila je umobolnicu i šok-terapiju. Kad je otvorila oči, onako snažna, u naponu mladosti, bilo je kao da nikad prije nije vidjela sunce. Stari vampir pretvorio ju je u snažnu novu vampiricu, a tada više nije bilo razloga da je diram.” Uzdahnuo je. “Uništio sam staroga iz osvete.”

“Alice”, procijedila sam zapanjeno.

“Da, tvoja mala prijateljica. Da znaš da sam se iznenadio kad sam je vidio na čistini. Stoga bi, po svoj prilici, njezin koven morao biti u stanju izvući svojevrsnu utjehu iz ovog iskustva. Ja dobijam tebe, ali oni su dobili

nju. Jedinu žrtvu koja mi je umakla, što je zbilja popri-
lična čast.

A kako je samo slasno mirisala! Još mi je krivo što je nisam dobio priliku okusiti... Mirisala je još bolje od tebe. Oprosti – ne želim te vrijeđati. Mirišiš vrlo lijepo. Nekako cvjetno...”

Prišao mi je još za korak, primaknuvši mi se na svega pedalj-dva. Primio mi je uvojak kose i pažljivo ga onjušio. Zatim mi je nježno zataknuo pramen natrag za uho. Osjetila sam hladne vrškove njegovih prstiju na svome grlu. Palcem mi je brzo prešao preko obraza, znatiželjno me promatrajući. Silno sam htjela pobjeći, ali ukočila sam se. Nisam se mogla čak ni lecnuti.

“Ne”, promrsio je sebi u bradu kad je spustio ruku, “nije mi jasno.” Uzdahnuo je. “Pa, rekao bih da bi bilo najbolje da stavimo tačku na sve ovo. A onda ću nazvati tvoje prijatelje i kazati im gdje da te pronađu, zajedno s mojom malom porukom.”

Sad mi je definitivno bilo muka. Sprema mi se bol, to sam vidjela iz njegovih očiju. Neće mu biti dovoljno da pobijedi, da se nahrani i ode. Neće biti brzoga svršetka na kakav sam računala. Koljena su mi se počela tresti, i uplašila sam se da ću pasti.

Odmaknuo se i počeo kružiti oko mene, opušteno, kao da razgledava kip u muzeju. Lice mu je i dalje bilo otvoreno i prijazno dok je donosio odluku odakle da počne.

Zatim se prignuo u čučanj koji sam prepoznala, a srdačni mu se osmijeh polako počeo širiti i rasti, sve dok više uopće nije bio osmijeh, već izobličenje zuba, iskeženih i svjetlucavih.

Nisam se mogla spriječiti – pokušala sam pobjeći. Ma

koliko da sam znala da od toga neće biti vajde, panika me nadvladala i šmugnula sam prema požarnom izlazu.

Stvorio se preda mnom za tren oka. Nisam opazila je li izbacio ruku ili nogu, bio je prebrz. Strahovito me udario u prsa – osjetila sam kako letim naznak, a zatim čula lom kad mi je glava udarila u zrcala. Staklo je pustilo, krhotine se razasule i razbile po podu kraj mene.

Bila sam tako ošamućena da nisam osjećala bol. Još nisam mogla disati.

Polako mi je prišao.

“Vrlo efektan prizor”, rekao je opet prijaznim tonom, promatrajući rasuto staklo. “Smatrao sam da bi ova prostorija dala vizualno dramatičan naboj mome filmiću. Zato sam se odlučio ovdje naći s tobom. Savršeno mjesto, zar ne?”

Prečula sam ga, uspjela se nekako osoviti na ruke i koljena i četveronoške poći prema suprotnim vratima.

Smjesta se stvorio nada mnom i čvrsto mi nagazio na potkoljenu. Čula sam odurno pucanje prije nego što sam ga osjetila. Ali onda sam ga *osjetila*, i nisam mogla suzdržati bolan vrisak. Skvrčila sam se da se uhvatim za nogu, a on je samo stajao iznad mene i smješkao se.

“Bi li htjela promijeniti svoj posljednji zahtjev?”, upitao me ugodnim glasom. Nožnim prstima gurnuo mi je slomljenu nogu i začula sam prodoran urlik. U šoku sam shvatila da je moj.

“Zar ne bi radije htjela da mi Edward pokuša ući u trag?”, predložio mi je.

“Ne!”, procijedila sam. “Ne, Edwarde, nemoj – ” A onda me nešto opalilo u lice, odbacivši me natrag u razbijena zrcala.

Kroz bol u nozi osjetila sam i oštro paranje na tje-

menu, ondje gdje mi ga je staklo zasjeklo. A onda mi se nešto toplo i mokro počelo zastrašujućom brzinom razlijevati kosom. Osjetila sam kako mi natapa ramena majice, čula kako kapa na pod poda mnom. Želudac mi se okrenuo od tog mirisa.

U mučnini i vrtoglavici opazila sam nešto što mi je dalo nenadani, konačni tračak nade. Njegove oči, dotad tek odlučne, sad su se žarile od neobuzdane potrebe. Žeđ za krvlju – koja se grimizno širila mojom bijelom majicom i hitro slijevala u lokvu na podu – raspametila ga je. Kakve god da su mu prvotne namjere bile, više nije bio u stanju dugo odugovlačiti s ovim.

Neka se sve sad samo brzo skonča, jedino sam se mogla ponadati kad je otjecanje krvi iz moje glave sa sobom ponijelo i moju svijest. Oči su mi se sklapale.

Čula sam, kao odnekud pod vodom, završno lovčevno režanje. Vidjela sam, kroz duge tunele u koje mi se pogled pretvorio, kako mi se približava njegovo tamno obličje. Posljednjim sam naporom nagonski podigla ruku da zaštitim lice. Oči su mi se sklopile, i izgubila sam se.

23. ANĐEO

ONAKO IZGUBLJENA, SANJALA SAM.

Ondje gdje sam plutala, pod mračnom vodom, čula sam najsretniji nevjerovatan zvuk – divan i poticajan koliko i grozan. Još jedno režanje; potmulije, razjarenije režanje, riku čiste srdžbe.

Natrag, skoro do same površine, vratila me oštra bol koja mi je posjekla podignutu ruku, ali nisam uspjela pronaći put izlaska što bi me doveo dovoljno daleko da otvorim oči.

A onda sam znala da sam mrtva.

Jer, kroz tu tešku vodu, čula sam anđela kako me zove po imenu, zove u jedini raj koji želim.

“O ne, Bella, ne!”, kriknuo je užasnuto taj anđeoski glas.

Iza tog žuđenog glasa počivao je još jedan zvuk – užasna gungula koju mi svijest nije htjela čuti. Opako

potmulo režanje, šokantno lomljenje i resko, naglo prekinuto zapomaganje...

Pokušala sam se umjesto toga usredotočiti na anđelov glas.

“Bella, molim te! Bella, čuj me, molim te, molim te, Bella, molim te!”, preklinjao me.

Da, htjela sam reći. Bilo što. Ali nisam mogla pronaći svoje usne.

“Carlisle!”, pozvao je anđeo savršenim glasom punim agonije. “Bella, Bella, ne, o, molim te, ne, ne!” I anđeo je stao jecati, sav shrvan, bez suza.

Anđeo ne bi smio plakati, to nije u redu. Pokušala sam ga naći, kazati mu da je sve kako treba, ali voda je bila silno duboka, tištala me, i nisam mogla disati.

Osjećala sam tačku pritiska na glavi. Boljela me. Zatim, kad se ta bol probila kroz mrak do mene, javile su se druge, jače boli. Jauknula sam, loveći zrak, izranjajući iz mračne mlake.

“Bella!”, kriknuo je anđeo.

“Izgubila je nešto krvi, ali rana na glavi nije duboka”, obavijestio me jedan smiren glas. “Pazi joj samo na nogu, slomljena je.”

Ljutiti urlik prigušio se na anđelovim usnama.

Osjetila sam oštar ubod u boku. Nije moguće da je ovo raj, zar ne? Bol je prejaka za to.

“Kao i nekoliko rebara, čini mi se”, nastavio je taj metodični glas.

Ali oštri su se bolovi gubili. Osjetila sam novu bol, vrelu bol u ruci koja je potirala sve ostale.

Nešto me peklo.

“Edwarde.” Pokušala sam mu reći, ali glas mi je bio tako težak i spor. Nisam razumjela sebe.

“Bella, bit će sve u redu s tobom. Čuješ li me, Bella? Volim te.”

“Edwarde”, pokušala sam opet. Glas mi je bio malo jasniji.

“Da, ovdje sam.”

“Boli me”, jauknula sam.

“Znam, Bella, znam” – a onda, nekome pokraj mene, shrvano – “zar joj ne možeš pomoći?”

“Dodaj mi moju torbu, molim te... Zadrži dah, Alice, pomoći će”, obećao je Carlisle.

“Alice?”, prostenjala sam.

“Ovdje je, znala je gdje ćemo te naći.”

“Boli me ruka”, pokušala sam mu reći.

“Znam, Bella. Carlisle će ti dati nešto, prestat će.”

“Ruka me peče!”, vrisnula sam, napokon se probivši kroz posljednje ostatke mraka, zatrepavši i otvorivši oči. Nisam mu vidjela lice, nešto tamno i toplo zaklanjalo mi je pogled. Zbog čega oni ne mogu vidjeti tu vatru i ugasiti je?

Zvučao je preplašeno. “Bella?”

“Vatra! Dajte više ugasite vatru!”, zavrištala sam dok me peklo.

“Carlisle! Njezina ruka!”

“Ugrizao ju je.” Carlisleov glas više nije bio smiren, bio je zgrožen.

Čula sam kako Edward užasnuto zadržava dah.

“Edwarde, moraš.” To je rekla Alice, negdje uz mene. Hladni su mi prsti otrli vlagu iz očiju.

“Ne!”, zaurlao je.

“Alice”, prostenjala sam.

“Možda još ima izgleda”, rekao je Carlisle.

“Ma što to moram?”, molećivo je kazao Edward.

“Vidi možeš li isisati otrov. Rana je prilično čista.” Kad je Carlisle to rekao, osjetila sam jači pritisak na glavi; nešto me ubadalo u tjeme i povlačilo ga. Vatrene patnja potrla je tu bol.

“Hoće li to uspjeti?”, Alice je zvučala napeto.

“Ne znam”, rekao je Carlisle. “Ali moramo požuriti.”

“Carlisle, ja...”, oklijevao je Edward. “Ne znam mogu li.” Divni mu je glas opet bio izmučen.

“Odluka je na tebi, Edwarde, kakva god bila. Ne mogu ti pomoći. Moram joj zaustaviti ovo krvarenje ako joj kaniš isisati krv iz ruke.”

Koprcala sam se u stisku plamenih muka, a od pokreta mi je bol u nozi mučno buknila.

“Edwarde!”, vrisnula sam. Shvatila sam da opet žmirim. Otvorila sam oči, očajnički nastojeći pronaći njegovo lice. I našla sam ga. Napokon sam mogla vidjeti kako gleda u mene, savršeno, ali iskrivljeno u masku neodlučnosti i boli.

“Alice, dodaj mi nešto da joj poduprem nogu!” Carlisle je bio nagnut nada mnom i obrađivao mi glavu. “Edwarde, moraš to učiniti odmah, ili će biti prekasno.”

Edwardu se lice objesilo. Gledala sam mu oči kad mu je dvojbe odjednom zamijenila gorljiva odlučnost. Čeljust mu se stisnula. Osjetila sam njegove hladne, snažne prste na ruci koja me pekla. Čvrsto su je primili. Zatim je prignuo glavu i pritisnuo studene usne na moju kožu.

Isprva je bol postala još gora nego prije. Derala sam se i opirala stisku hladnih ruku koje mi nisu dale ni da se pomaknem. Čula sam kako mi Alice govori nešto da me smiri. Nešto teško spustilo mi se na nogu i pribilo je uz pod, a Carlisle mi je objemio glavu, zarobivši je u škripac svojih kamenih ruku.

Zatim se, polako, moje koprcanje počelo smirivati kako mi je ruka sve više trnula. Vatra me pekla sve toplje, sažimajući se u sve manju tačku.

Osjetila sam kako mi se svijest gubi s ublaživanjem boli. Bojala sam se opet pasti u one crne vode, bojala sam se da ću ga izgubiti u tom mraku.

“Edwarde”, pokušala sam izgovoriti, ali nisam čula vlastiti glas. Oni su me čuli.

“Tu je, pokraj tebe, Bella.”

“Ostani, Edwarde, ostani sa mnom...”

“Hoću.” Glas mu je bio izmučen, ali ujedno i nekako pobjedonosan.

Zadovoljno sam uzdahnula. Vatra je nestala, a druge je bolove ublažila pospanost koja mi je stala prožimati tijelo.

“Jesi li sve izvukao?”, upitao je Carlisle odnekud izdaleka.

“Krv joj ima čist okus”, tiho je rekao Edward. “Osjećam morfij u njoj.”

“Bella?”, zazvao me Carlisle.

Pokušala sam mu odgovoriti. “Mmmmm?”

“Je li vatra nestala?”

“Je”, uzdahnula sam. “Hvala ti, Edwarde.”

“Volim te”, odgovorio mi je.

“Znam”, bezglasno sam rekla, tako umorna.

Čula sam meni najdraži zvuk na svijetu: Edwardov prigušeni smijeh, slab od olakšanja.

“Bella?”, upitao me opet Carlisle.

Namrštila sam se; htjela sam zaspati. “Što?”

“Gdje ti je majka?”

“Na Floridi”, uzdahnula sam. “Nasamario me, Edwarde. Gledao je naše videosnimke.” Zgražanje u mom glaslu bilo je žalosno slabašno.

Ali to me podsjetilo.

“Alice.” Pokušala sam otvoriti oči. “Alice, na snimci – poznavao te, Alice, znao je odakle si.” Htjela sam to reći neodgovornim tonom, ali glas mi je bio jadan. “Smrdi mi po benzinu”, dodala sam, iznenađena usprkos izmaglici u svome mozgu.

“Vrijeme je da je odnesemo”, rekao je Carlisle.

“Ne, spava mi se”, potužila sam se.

“Samo ti spavaj, srce, ponijet ću te”, umirio me Edward.

I našla sam se u njegovu naručju, privijena uz njegova prsa – u zraku, lišena svake boli.

“Spavaj sad, Bella”, bile su posljednje riječi koje sam čula.

24. PAT-POZICIJA

PRVO ŠTO SU MI OČI UGLEDALE BILA JE JARKA, BIJELA svjetlost. Nalazila sam se u nekoj nepoznatoj sobi, bijeloj sobi. Zid do mene prekrivali su dugi, trakasti zastori; nad glavom su mi blještale svjetiljke, zasljepljujući me. Sjedila sam u tvrdoj, neravnoj postelji – krevetu sa šinama. Jastuci su bili pljosnati i grudičasti. Odnekud izbliza dopiralo je nekakvo neugodno pištanje. Nadala sam se da to znači da sam još živa. Smrt ne bi smjela biti ovoliko neudobna.

Ruke su mi bile obavijene prozirnim cjevčicama, a nešto mi je bilo zalijepljeno preko lica, pod nosom. Podigla sam ruku da to strgnem sa sebe.

“E, nećeš.” I hladni su mi prsti ulovili ruku.

“Edwarde?” Blago sam okrenula glavu i opazila njegovo jedinstveno lice tek na pedalj-dva od moga, brade položene na rub moga jastuka. Opet sam shvatila da sam živa, ovaj put sa zahvalnošću i ushitom. “O, Edwarde, tako mi je žao!”

“Ššššš”, umirio me. “Sada je sve u redu.”

“Što se dogodilo?” Nisam se jasno sjećala, a pamćenje mi se pobunilo kad sam se pokušala prisjetiti.

“Skoro sam zakasnio. Mogao sam zakasnuti”, prošap-
tao je izmučenim glasom.

“Bila sam tako glupa, Edwarde. Mislila sam da on ima moju mamu.”

“Sve nas je nasamario.”

“Moram nazvati Charlieja i mamu”, shvatila sam kroz omamljenu izmaglicu.

“Alice ih je nazvala. Renée je tu – pa, tu je u bolnici. Upravo je otišla nešto pojesti.”

“Tu je?” Pokušala sam se uspraviti, ali u glavi mi se samo još jače zavrtjelo, a on me rukom nježno gurnuo natrag na jastuke.

“Brzo će se vratiti”, obećao mi je. “A ti trebaš mirovati.”

“Ali što ste joj rekli?”, uspaničila sam se. Nije mi bilo stalo do tješjenja. Mama mi je tu, a *ja* se oporavljam od napada vampira. “Zašto ste joj rekli da sam ovdje?”

“Pala si niz dva stubišta, pa kroz prozor.” Pričekao je. “Moraš priznati, to je sasvim moguće.”

Uzdahnula sam, a to me zaboljelo. Pogledala sam svoje tijelo pod plahtama, golemu kvrgu na mjestu gdje je nekad bila moja noga.

“Koliko sam stradala?”, upitala sam ga.

“Slomljena ti je noga, slomljena su ti četiri rebra, lubanja ti je malo napukla na nekoliko mjesta, modrice ti prekrivaju svaki pedalj kože i izgubila si puno krvi. Dali su ti nekoliko transfuzija. To mi nije bilo drago – od toga si neko vrijeme mirisala skroz pogrešno.”

“Ta ti je promjena zacijelo ugodno pala.”

“Ne, meni se sviđa *tvoj* miris.”

“Kako ste to izveli?”, tiho sam ga upitala. Smjesta je shvatio što ga to pitam.

“Nisam siguran.” Odvratio je pogled od mojih ljubopitljivih očiju, podigao mi ruku umotanu u gazu s postelje i nježno je primio, pazeći da ne poremeti žicu koje me spajala s aparatom.

Strpljivo sam pričekala ostatak.

Uzdahnuo je ne uzvrativši mi pogled. “Bilo je to nemoguće... spriječiti”, prošaptao je. “Nemoguće. Ali uspio sam.” Napokon me pogledao, napola nasmiješen. “*Mora* da te volim.”

“Zar nemam jednako dobar okus kao i miris?”, uzvratila sam mu osmijeh. Lice me zaboljelo.

“Još bolje – bolje nego što sam zamišljao.”

“Oprosti”, ispričala sam se.

Podigao je pogled prema stropu. “Od svega za što bi se imala razloga ispričati.”

“Za što da ti se ispričam?”

“Za to što si mi zamalo zauvijek oduzela sebe.”

“Oprosti”, opet sam se ispričala.

“Znam zašto si to učinila.” Glas mu je bio utješan. “Svejedno je bilo nerazumno, naravno. Trebala si me pričekati, trebala si mi reći.”

“Ne bi me pustio da odem.”

“Ne”, složio se mračnim tonom, “ne bih.”

Počela su mi se vraćati neka vrlo neugodna sjećanja. Stresla sam se, a onda i lecnula.

Smjesta se zabrinuo. “Bella, što je?”

“Što je bilo s Jamesom?”

“Nakon što sam ga maknuo s tebe, Emmett i Jasper su se pobrinuli za njega.” U glasu mu se čuo tračak žestokog žaljenja.

To me zbunilo. “Nisam ondje vidjela Emmetta i Jaspera.”

“Morali su izaći iz prostorije... bilo je puno krvi.”

“Ali ti si ostao.”

“Da, ostao sam.”

“A Alice, i Carlisle...?”, rekla sam u čudu.

“I oni te vole, znaš.”

Bljesak bolnih prizora iz mog zadnjeg susreta s Alice podsjetio me na nešto. “Je li Alice vidjela snimku?”, upitala sam ga sa strepnjom.

“Je.” Nov mu je prizvuk zatamnio glas, ton čiste mržnje.

“Stalno je bila u mraku, zato se nije sjećala.”

“Znam. Sad joj je jasno.” Glas mu je bio uravnotežen, ali lice mu je bilo crno od gnjeva.

Pokušala sam mu dotaknuti lice slobodnom rukom, ali nešto me spriječilo. Spustila sam pogled i opazila kako mi intravenozna cjevčica povlači ruku.

“Auh.” Lecnula sam se.

“Što je sad?”, upitao me strepeći – odvrtila sam mu misli, ali nedovoljno. Sumornost mu se nije posve izgubila iz očiju.

“Igle”, objasnila sam mu, odmaknuvši pogled od one u svojoj ruci. Usredotočila sam se na jednu iskrivljenu stropnu ploču i nastojala duboko disati usprkos tupoj boli pod rebrima.

“Boji se igle”, promrsio je u bradu i odmahnuo glavom. “O, sadistički vampir koji je kani mučiti do smrti, to može, nema frke, otrčat će mu u susret. A intravenozna, s druge strane...”

Zakolutila sam očima. Bilo mi je drago otkriti da je barem njegova reakcija bila lišena boli. Odlučila sam promijeniti temu.

“Zašto si *ti* ovdje?”, upitala sam ga.

Zagledao se u mene, a očima su mu promakle prvo zbunjenost, a zatim i povrijeđenost. Vjeđe su mu se stisnule kad se namrštio. “Želiš li da odem?”

“Ne!”, pobunila sam se, užasnuta tom pomišlju. “Ne, htjela sam reći, iz kojeg razloga moja majka misli da si ti tu? Moram jasno shvatiti kako glasi moja priča dok se još nije vratila.”

“O”, rekao je, a čelo mu se opet izgledilo u mramor. “Došao sam u Phoenix da ti pokušam utuviti pamet u glavu, da te nagovorim da se vratiš u Forks.” Raširene su mu oči bile tako iskrene i uvjerljive da sam mu gotovo i sama povjerovala. “Pristala si da se nađeš sa mnom, te si se odvezla u hotel u kojem sam odsjeo s Carlisleom i Alice – naravno, došao sam s roditeljskim dopuštenjem”, dodao je kreposno, “ali spotaknula si se na stubištu dok si išla do moje sobe i... pa, ostatak znaš. Samo, nisi se dužna sjećati nijedne pojedinosti; imaš dobar izgovor da ti sitniji detalji budu malo mutni u glavi.”

Načas sam promisli. “Priča ti ima nekoliko manjkavosti. Recimo, nema slomljenih prozora.”

“Ne baš”, rekao je. “Alice je dala malo previše oduška pri lažiranju dokaza. Sve je to vrlo uvjerljivo sređeno – vjerojatno bi mogla tužiti hotel, kad bi htjela. Nemaš razloga za brigu”, obećao mi je i pomilovao mi obraz najmekšim dodirom. “Sad ti je jedina dužnost da se oporaviš.”

Bolovi i sedativi nisu me tako ošamutili da ne bih reagirala na njegov dodir. Piskutanje aparata odjednom je pomahnitalo – on više nije bio jedini koji čuje kako mi se srce joguni.

“To će biti malo sramotno”, promrmljala sam u bradu.

Zakikotao se, a u oku mu je sinuo proračunat pogled.
“Hmm, pitam se...”

Polako se prignuo; piskovi su podivljali prije nego što su me njegove usne i dotakle. Ali nakon što se to dogodilo, iako je pritisak bio najblaži mogući, piskutanje je potpuno prestalo.

Naglo se odmaknuo od mene, a prestravljenost se pretopila u olakšanje na njegovu licu kad je aparat objavio ponovno pokretanje moga srca.

“Izgleda da ću morati biti još pažljiviji s tobom nego inače.” Namrštio se.

“Nisam te izljubila do kraja”, prigovorila sam mu.
“Ne tjeraj me da dolazim do tebe.”

Iscerio se i sagnuo da usnama blago takne moje. Aparat je poludio.

Ali onda su mu se usne zategnule. Odmaknuo se unatrag.

“Mislim da ti čujem majku”, rekao je i opet se iscerio.

“Ne ostavljaj me”, ciknula sam, prožeta naletom iracionalne panike. Nisam ga mogla pustiti – mogao bi mi se opet izgubiti.

Na jednu kratku sekundu očitao je stravu u mojim očima. “Neću”, svečano mi je obećao, a onda se osmjehnuo. “Malo ću dremnuti.”

Premjestio se sa stolca od tvrde plastike kraj moga uzglavlja na tirkizni naslonjač od skaja pri dnu postelje, spustio naslon do kraja i zažmirio. Posve se umirio.

“Ne zaboravi disati”, došapnula sam mu sarkastično. Duboko je udahnuo, žmireći i dalje.

Sad sam već čula majku. Razgovarala je s nekim, možda medicinskom sestrom, i zvučala umorno i uzrujano. Došlo mi je da iskočim iz kreveta i otrčim do nje,

da je smirim, da joj dam riječ da je sve u redu. Ali nisam bila u stanju skakati, pa sam je nestrpljivo pričekala.

Vrata su se odškrinula, i provirila je kroz njih.

“Mama!” , pozdravila sam je šapatom, puna ljubavi i olakšanja.

Opazila je nepomičnog Edwarda u naslonjaču i prišla mi na prstima.

“Nikad te ne napušta, je li?” , promrmljala je, više za sebe.

“Mama, tako mi je drago što te vidim!”

Sagnula se da me nježno zagrlji, a ja sam osjetila kako mi se tople suze slijevaju niz obraze.

“Bella, bila sam sva izvan sebe!”

“Oprosti, mama. Ali sada je sve u redu, nije ništa strašno.” Stala sam je tješiti.

“Ma samo sam sretna što te napokon vidim s otvorenim očima.” Sjela je u dno postelje.

Odjednom sam shvatila da pojma nemam *koji* je ovo dan. “Koliko su bile zatvorene?”

“Petak je, dušo, dosta dugo si bila u nesvijesti.”

“Petak?” Zgranula sam se. Pokušala sam se sjetiti koji je dan ono bio kad sam... ali nisam htjela razmišljati o tome.

“Morali su te neko vrijeme držati pod sedativima, srećo – sva si puna ozljeda.”

“Znam.” Osjećala sam ih.

“Imaš sreću što je doktor Cullen bio na licu mjesta. Tako drag čovjek... samo, vrlo mlad. I izgleda mi više kao maneken nego kao liječnik.”

“Upoznala si Carlislea?”

“I Edwardovu sestru Alice. Krasna djevojka.”

“Nego što”, zdušno sam se složila.

Bacila je pogled preko ramena prema Edwardu, koji je ležao sklopljenih očiju u naslonjaču. “Nisi mi rekla da imaš tako dobre prijatelje u Forksu.”

Zgrozila sam se, a onda i prostenjala.

“Što te boli?”, ustrašeno me upitala i opet se okrenula prema meni. Edward me načas pogledao.

“Sve je u redu”, smirila sam ih. “Samo dok pazim da se ne mičem.” Vratio se u lažni drijemež.

Iskoristila sam trenutnu majčinu smetenost da zadržim razgovor podalje od mogeg ne posve iskrenog ponašanja. “Gdje je Phil?”, upitala sam je.

“Na Floridi – o, Bella! Nikad nećeš pogoditi! Baš kad smo mislili otići, najbolje vijesti!”

“Phil je potpisao ugovor?”, pretpostavila sam.

“Da! Kako si pogodila! Za Sunse, možeš li ti to vjerovati?”

“Baš super, mama”, rekla sam što sam oduševljenije mogla, iako baš nisam znala što to znači.

“A tebi će se Jacksonville jako svidjeti”, zanijeto je dodala dok sam tupo buljila u nju. “Malo sam se brinula kad je Phil počeo pričati o Akronu, zbog snijega i svega toga, jer znaš koliko ne volim hladnoću, ali sad Jacksonville! Uvijek je sunčano, a vlaga zbilja nije *tako* strašna. Našli smo preslatku kućicu, žutu, s bijelim obrubima, i s trijemom tačno kao u starim filmovima, i s golemim hrastom, i još je na samo nekoliko minuta od okeana, a ti ćeš imati vlastitu kupaonicu – ”

“Čekaj, mama!”, upala sam joj u riječ. Edward je još žmirio, ali izgledao je odviše napeto da bi iko povjerovao da spava. “O čemu ti to? Ne idem na Floridu. Ja živim u Forksu.”

“Ali više ne moraš, budalice”, nasmijala se. “Phil će

sad moći daleko češće biti s nama... puno smo pričali o tome, a ja imam namjeru napraviti kompromis što se njegovih gostovanja tiče, pola puta ću biti s tobom, a pola s njim.”

“Mama.” Malo sam se premišljala kako da to najtaktičnije kažem. “Ja *želim* živjeti u Forksu. Već sam se udomačila u školi, imam i nekoliko prijateljica” – opet je bacila pogled na Edwarda kad sam je podsjetila na prijatelje, tako da sam pvela temu u drugom smjeru – “a Charlie me treba. Da znaš kako je on sâm tamo gore, a kuhati ne zna baš *nimalo*.”

“Željela bi ostati u Forksu?”, upitala me zbunjeno. Već sam taj pojam bio joj je nezamisliv. A onda je pogled opet načas pao na Edwarda. “Zašto?”

“Rekla sam ti – škola, Charlie – au!” To sam slegnula ramenima. Što mi nije bilo pametno.

Ruke su joj bespomoćno zatitrale iznad mene dok je pokušavala naći neko mjesto koje bi bezbolno mogla popapšati. Zadovoljila se mojim čelom; nije bilo previjeno.

“Bella, srećo, pa ti mrziš Forks”, podsjetila me.

“Nije tamo tako loše.”

Namrštila se i počela naizmjenice gledati Edwarda pa mene, ovaj put vrlo značajno.

“Je li to zbog ovog dečka?”, prišapnula mi je.

Zaustila sam da slažem, ali pomno mi je promatrala lice, pa sam znala da bi me prozrela.

“Djelomično”, priznala sam joj. Nije bilo potrebe da joj povjeravam veličinu njegova udjela. “Onda, jesi li imala prilike porazgovarati s Edwardom?”, upitala sam je.

“Jesam.” Zastala je, gledajući ga posve nepomičnog. “I htjela bih poričati s tobom o tome.”

Ajoj. “O čemu to?”

“Mislim da je taj dečko zaljubljen u tebe”, optužila ga je, govoreći i dalje prigušeno.

“I ja mislim da je”, povjerala sam joj se.

“A što ti osjećaš prema njemu?” Vrlo je slabo prikrila razmahanu radoznalost u svome glasu.

Uzdahnula sam i pogledala u stranu. Ma koliko da sam voljela mamu, ovaj razgovor s njom nisam htjela voditi. “Moglo bi se reći da sam luda za njim.” Eto – to je zvučalo kao nešto što bi jedna tinejdžerka mogla reći za svoga prvog dečka.

“Pa, *djeluje* mi vrlo simpatično, a k tome je, tako mi svega, i nevjerovatno zgodan, ali ti si tako mlada, Bella...” Čula sam joj nesigurnost u glasu; koliko me pamćenje služi, to je bilo prvi put od moje osme godine života da je ona pokušala nastupiti i s trunkom roditeljskog autoriteta. Prepoznala sam taj razboriti, ali čvrsti ton iz razgovora o muškarcima koje sam vodila s njom.

“Znam ja to, mama. Ne brini ti ništa. Samo sam se malo zatelebalala”, utješila sam je.

“Ma tako je”, složila se. Nije joj trebalo puno da se smiri.

Zatim je uzdahnula i s krivnjom se u očima osvrnula prema velikom, okruglom zidnom satu.

“Moraš ići?”

Zagrizla se za usnu. “Phil bi me uskoro trebao nazvati... Nisam znala kad ćeš se probuditi...”

“Nema frke, mama.” Pokušala sam smiriti olakšanje, da je ne uvrijedim. “Neću biti sama.”

“Brzo ću se vratiti. Spavala sam ovdje, znaš”, dala mi je do znanja, sva ponosna na sebe.

“O, mama, ma ko te na to tjera! Spavaj ti – neću to

ni primijetiti.” Komešanje sedativa u mozgu čak mi je i sada otežavalo koncentriranje, iako sam, izgleda, spavala danima.

“Previše me bilo strah”, plaho mi je priznala. “U susjedstvu se dogodio nekakav zločin, a znaš da ne volim tamo biti sama.”

“Zločin?”, upitala sam je ustrašeno.

“Neko je provalio u onaj plesni studio iza ugla i spalio ga do temelja – nije baš ništa ostalo od njega! A pred njim je ostavio ukradeni auto. Sjećaš se kad si tamo plesala, dušo?”

“Sjećam se.” Stresla sam se i lecnula.

“Mogu ostati s tobom, maleno moje, ako me trebaš.”

“Ne, mama, bit će sve u redu sa mnom. Edward će biti uz mene.”

Imala sam dojam da upravo zato i želi ostati. “Vratit ću se večeras.” To mi je zvučalo u isti mah i kao prijetnja i kao obećanje, a dok je to govorila, opet je bacila pogled prema Edwardu.

“Volim te, mama.”

“Volim i ja tebe, Bella. Samo pripazi malo dok hodaš, srećo, ne želim te izgubiti.”

Edwardove oči ostale su sklopljene, ali širok mu se osmijeh načas pojavio na licu.

Nato je jedna medicinska sestra užurbano ušla da mi provjeri sve cjevčice i žice. Majka me poljubila u čelo, potapšala mi previjenu ruku i otišla.

Bolničarka je provjeravala papirnati ispis moga elektrokardiografa.

“Plašiš se nečega, srce? Bilo ti se tu na jednom mjestu podosta ubrzalo.”

“Sve je u redu”, potvrdila sam joj.

“Reći ću tvojoj dežurnoj sestri da si se probudila. Svratit će da te obiđe za koju minutu.”

Čim je zatvorila vrata, Edward se našao uz mene.

“Ukrali ste auto?” Podigla sam obrve.

Osmjehnuo se bez i trunke kajanja. “Bio je to dobar auto, vrlo brz.”

“Kako ti je proteklo drijemanje?”, upitala sam ga.

“Zanimljivo.” Oči su mu se suzile.

“Što je?”

Spustio je pogled dok mi je odgovarao. “Iznenaden sam. Mislio sam da su Florida... i tvoja majka... pa, mislio sam da je to ono što si htjela.”

Blenula sam u njega u nevjerici. “Ali ti na Floridi po cijele dane ne bi smio van iz kuće. Mogao bi izaći samo noću, baš kao pravi vampir.”

Gotovo se osmjehnuo, ali ne sasvim. A onda mu se lice uozbiljilo. “Ostao bih u Forksu, Bella. Ili na nekom takvom mjestu”, objasnio mi je. “Negdje gdje ti više ne bih mogao nauditi.”

Nisam isprva shvatila što mi želi reći. Nastavila sam ga blijedo gledati dok su mi se te riječi jedna po jedna sastavljale u glavi poput neke grozne slagalice. Jedva da sam bila svjesna toga da mi srce počinje sve jače tući; samo sam, dok mi se disanje panično ubrzavalo, *osjetila* da me pod ozlijeđenim rebrima sve jače boli.

Ništa nije rekao; oprezno mi je promatrao lice dok je bol koja nije imala nikakve veze sa slomljenim kostima, jedna nemjerljivo jača bol, prijetila da me smoždi.

A zatim je druga bolničarka odlučno ušla u sobu. Edward je ostao sjediti mirno kao kamen dok mi je uvježbanim okom promotrila izraz lica prije nego što će se okrenuti aparatima.

“Je li vrijeme za još sedativa, srce?”, brižno me upitala, potapšavši intravenozni drip.

“Ne, ne”, promrmljala sam, nastojeći da mi se shrvanost ne čuje u glasu. “Ništa mi ne treba.” Nisam sada mogla dopustiti da zažmirim.

“Nema potrebe da se junačiš, dušo. Bolje je da se previše ne uzrujavaš; moraš se odmoriti.” Pričekala je, ali ja sam samo odmahнула glavom.

“U redu”, uzdahnula je. “Imaš tipku kojom ćeš me pozvati kad budeš spremna.”

Uputila je strog pogled Edwardu i još jednom zabrinuto pogledala aparate prije no što će otići.

Hladne su mu se ruke našle na mome licu; zagledala sam se mahnjito u njega.

“Pssst, Bella, smiri se.”

“Ne ostavljam me”, počela sam ga kumiti slomljenim glasom.

“Neću”, obećao mi je. “Daj se sada odmori dok ti nisam pozvao sestru da ti dade sedative.”

Ali srce mi se nije moglo usporiti.

“Bella.” Zabrinuto mi je podragao lice. “Nikamo ne idem. Bit ću uz tebe dokle god ti trebam.”

“Kuneš se da me nećeš ostaviti?”, prošaptala sam. Pokušala sam obuzdati barem pokušaje da dođem do zrakca. Pod rebrima me je probadalo.

Obujmio mi je obraze rukama i unio mi se u lice, otvorenih i ozbiljnih očiju. “Kunem ti se.”

Miris njegova daha smirio me. Nekako mi je ublažio tupu bol disanja. Nastavio me gledati u oči dok mi se tijelo polako opuštalo, a piskanje se vraćalo u uobičajeni ritam. Oči su mu danas bile tamne, bliže crnoj nego zlaćanoj boji.

“Bolje?”, upitao me.

“Da”, oprezno sam mu odgovorila.

Odmahnuo je glavom i promrsio nešto nerazgovjetno u bradu. Učinilo mi se da čujem riječ “pretjerivanje”.

“Zašto si to rekao?”, šapnula sam, trudeći se da mi glas ne drhti. “Umorio si se od potrebe da me cijelo vrijeme spašavaš? *Želiš* li da odem?”

“Ne, ne želim biti bez tebe, Bella, naravno da ne. Budi razumna. A nemam ništa protiv ni da te spašavam – da nije činjenice da te upravo ja dovodim u opasnost... da sam ja razlog što si tu.”

“Da, ti si razlog.” Namrštila sam se. “Ti si razlog što sam tu – *živa*.”

“Jedva.” Govorio je pukim šapatom. “Umotana u zavoje i gips, jedva pokretna.”

“Nisam mislila na svoje najskorije iskustvo bliske smrti”, rekla sam, već pomalo srdita. “Nego na ostala – slobodno izaberi koje god želiš. Da nije tebe, već bih trunula na groblju u Forksu.”

Lecnuo se na moje riječi, ali teret krivnje nije mu se izgubio iz očiju.

“Samo, to nije ono najgore”, nastavio je šaptati. Ponašao se kao da ništa nisam rekla. “Ni to što sam te vidio tamo na podu... svaljenu i slomljenu.” Grlo mu se stegnulo. “Ni to što sam pomislio da sam zakasnio. Čak ni to što sam te čuo kako vrištiš od boli – sva ta nesnosna sjećanja koja ću ostatak vječnosti nositi sa sobom. Ne, ono najgore bio je osjećaj... spoznaja da se neću moći spriječiti. Uvjerenost da ću te osobno ubiti.”

“Ali nisi.”

“Mogao sam. S takvom lakoćom.”

Znala sam da moram ostati smirena... ali on je poku-

šavao nagovoriti samoga sebe da me ostavi, a panika mi je treperila u plućima, ne bi li nekako izašla.

“Obećaj mi”, prošaptala sam.

“Što?”

“Znaš ti što.” Polako sam se već ljutila. Tako se tvrdo-glavo htio zadržavati na negativnostima.

Opazio je promjenu u mom glaslu. Oči su mu se stisle. “Očito nisam dovoljno jak da se držim podalje od tebe, pa će po svemu sudeći biti po tvome... ubilo te to ili ne”, grubo je dodao.

“Tako treba.” Samo, nije mi dao obećanje – što mi nije promaklo. Jedva sam susprezala paniku u sebi – nisam više imala snage da obuzdam bijes. “Rekao si mi kako si se zaustavio... sada bih voljela da mi kažeš zašto”, oštro sam ga upitala.

“Zašto?”, oprezno je ponovio za mnom.

“*Zašto* si to učinio. Zašto nisi samo pustio da se otrov proširi? Sad bih već bila poput tebe.”

Edwardove oči kao da su postale mutnocrne, a ja sam se sjetila da mi to nikad nije kanio reći. Alice je zacijelo bila obuzeta stvarima koje je saznala o sebi... ili je vrlo dobro pazila na svoje misli u njegovoj blizini – jer očito nije pojma imao da mi je ona pojasnila tehniku nastanka vampira. Iznenadio se i rasrdio. Nosnice su mu se raširile, a usta se ukrutila kao u kipa.

Nije mi imao namjeru odgovoriti, to je bilo posve jasno.

“Prva ću priznati da nemam iskustva u vezama”, rekla sam. “Ali to mi naprosto djeluje logično... muškarac i žena moraju biti donekle jednaki... utoliko što jedno od njih ne može dovijeka priskakati drugome u pomoć. Moraju spašavati jedno drugoga *u istoj mjeri*.”

Prekrižio je ruke na rubu moje postelje i spustio bradu na podlaktice. Lice mu se izgledalo obuzdavši bijes. Očito je zaključio da se ne ljuti na *mene*. Ponadala sam se da ću imati prilike upozoriti Alice prije nego što mu padne šaka.

“*Spasila si me već*”, tiho je rekao.

“Ne mogu do vijeka biti Lois Lane”, ostala sam uporna. “Htjela bih biti i Supermen.”

“Ne znaš ti što tražiš od mene.” Govorio je blago; piljio je u rub jastučnice.

“Mislim da znam.”

“Bella, *ne znaš*. Imao sam skoro devedeset godina da razmislim o tome, a još nisam siguran.”

“Zar bi htio da te Carlisle nije spasio?”

“Ne, ne bih to htio.” Pričekao je prije nego što će nastaviti. “Ali moj je život bio na izmaku. Ničega se nisam trebao odreći.”

“Ti *jesi* moj život. Ti si jedino što bi mi bilo nesnosno izgubiti.” Već mi je bolje išlo. Bilo mi je lako priznati mu koliko ga trebam.

Samo, bio je vrlo smiren. Odlučan.

“Ne mogu to učiniti, Bella. Neću ti to učiniti.”

“Zašto ne?” Grlo mi je bilo promuklo, pa mi riječi nisu bile onoliko glasne koliko sam željela. “Ne govori mi da je to preteško! Nakon ovoga danas, ili, valjda, prije nekoliko dana... uglavnom, nakon *toga*, to bi trebalo biti prava sitnica.”

Prostrijelio me pogledom.

“A bol?” upitao me.

Probljerala sam kao krpa. Nisam si mogla pomoći. Ali dala sam sve od sebe da mi se na licu ne vidi koliko jasno se sjećam tog osjećaja... te vatre u mojim žilama.

“To je moj problem”, rekla sam mu. “Mogu je istrpjeti.”

“Moguće je dovesti hrabrost do tačke na kojoj prerasta u ludost.”

“To nije bitno. Tri dana. Pa što.”

Edward je opet napravio grimasu kad su ga moje riječi podsjetile na to da sam obavještenija nego što je htio da ikada budem. Gledala sam ga kako suzbija ljutnju, kako kalkulira u očima.

“Charlie?”, odsječno me upitao. “Renée?”

Minute su prošle u tišini dok sam se upinjala odgovoriti na njegovo pitanje. Zaustila sam, ali ni glasa nisam isпустиła. Zatvorila sam usta. Pričekao je, a na licu mu se stvorio pobjedonosan izraz, jer je znao da nemam pravoga odgovora na to.

“Slušaj, ni to nije u pitanju”, napokon sam promrmljala; glas mi je bio neuvjerljiv kao i svaki put kad bih lagala. “Renée je oduvijek donosila odluke koje idu njoj u prilog – sigurna sam da želi da i ja postupam jednako tako. A Charlie je otporan, naviknuo se na samovanje. Ne mogu se dovijeka brinuti za njih. Moram živjeti vlastiti život.”

“Upravo tako”, brecnuo se. “A ja ti ga ne kanim okončati.”

“Ako čekaš da dospijem na samrt, dopusti da te obavijestim! Upravo stižem odande!”

“Oporavit ćeš se”, podsjetio me.

Duboko sam udahnula da se smirim, zanemarivši bolan grč koji sam time zaradila. Zagledala sam se u njega, a on se zagledao u mene. Nije mu bilo pomirljivosti u izrazu lica.

“Ne”, polako sam kazala. “Neću se oporaviti.”

Čelo mu se naboralo. “Naravno da hoćeš. Možda ti ostane pokoji ožiljak...”

“Nisi u pravu”, uporno sam nastavila. “Umrijet ću.”

“Ma daj, Bella.” Zabrinuo se. “Izaći ćeš odavde za nekoliko dana. Najdalje za dva tjedna.”

Prostrijelila sam ga pogledom. “Možda ne umrem sada... ali umrijet ću prije ili poslije. Svake minute svakoga dana sve sam bliže tome. A i *ostarjet* ću.”

Namrštio se kad je shvatio što mu hoću reći. Dugim je prstima pritisnuo sljepoočnice i sklopio oči. “Tako to mora biti. Tako treba biti. Tako bi i bilo da me nema – a *ne bi me trebalo biti*.”

Frknula sam. Iznenadena je otvorio oči. “To je glupo. To je kao da dođeš nekome ko je upravo dobio zgoditak na lutriji, uzmeš mu novac i kažeš: ‘Čuj, daj da se samo vratimo na ono kako bi trebalo biti. Tako je bolje.’ A ja ti to ne pušim.”

“Teško da sam ja zgoditak na lutriji”, zarezao je.

“Imaš pravo. Daleko si bolji.”

Zakolutao je očima i stisnuo usne. “Bella, neću više s tobom o tome. Odbijam te prokleti na mrak za sve vijeke vijekova i tu je kraj te priče.”

“Ako misliš da je tu kraj te priče, onda me ne znaš dobro”, upozorila sam ga. “Nisi ti jedini vampir kojega poznajem.”

Oči su mu opet pocrnjele. “Alice se ne bi usudila.”

I na trenutak je izgledao tako strašno da sam mu povjerovala i preko volje – nisam mogla ni zamisliti da bi neko mogao biti dovoljno hrabar da mu se suprotstavi.

“Alice je to već vidjela, zar ne?”, pretpostavila sam. “Zbog toga te tako smeta sve to što ona govori. Jer zna da ću biti poput tebe... jednog dana.”

“Nije u pravu. Također te vidjela mrtvu, ali ni to se nije obistinilo.”

“*Mene nikad nećeš uloviti kako se kladim protiv Alice.*”

Vrlo smo dugo samo buljili jedno u drugo. Bilo je tiho, izuzev brujanja aparata, piskova, kapanja, kucanja velikoga zidnog sata. Izraz lica naposljetku mu se smekšao.

“Onda, na čemu smo sada?”, upitala sam ga.

Neveselo se zahihotao. “Vjerujem da se to zove *pat pozicija.*”

Uzdahnula sam. “Jao”, promrsila sam.

“Kako se osjećaš?”, upitao me, bacivši pogled prema tipki za bolničarku.

“U redu sam”, slagala sam.

“Ne vjerujem ti”, blago je rekao.

“Ne spava mi se.”

“Moraš se odmoriti. Ne gode ti sve ove silne prepirke.”

“Popusti, onda”, predložila sam mu.

“Dobar pokušaj.” Mašio se tipke.

“Ne!”

Prečuo me.

“Da?”, zakriještao je glas iz zidnoga zvučnika.

“Mislim da smo spremni za nove sedative”, smireno je rekao, zanemarivši moj ljutiti izraz.

“Poslat ću sestru.” Glas je zvučao kao da se teško došađuje.

“Odbit ću sedativ”, obećala sam mu.

Pogledao je prema vrećici s dripom koja mi je visila kraj uzglavlja. “Mislim da te neće zamoliti da nešto progutaš.”

Bilo mi se počelo ubrzavati. Opazio je strah u mojim očima i ozlojeđeno uzdahnuo.

“Bella, trpiš bolove. Trebaš se odmarati da ozdraviš. Zašto si tako nedokazana? Više te neće bosti nijednom novom iglom.”

“Ne bojim se ja igala”, progundala sam. “Bojim se sklopiti oči.”

Zatim se onako izvijeno nasmiješio i primio mi lice. “Rekao sam ti da nikamo ne idem. Ne boj se. Dokle god je tebi drago zbog toga, bit ću uz tebe.”

Osmjehnula sam se i ja njemu, zanemarujući bol u obrazima. “Govorimo o vječnosti, znaš.”

“Ma, predomislit ćeš se ti već – samo si se zatelebala.”

Odmahnula sam glavom u nevjerici – od čega mi se zavrtjelo. “Šokirala sam se kad je Renée povjerovala u to. Znam da *ti* znaš bolje.”

“U tome je divota ljudskosti”, kazao mi je. “Stvari se promijene.”

Suzila sam oči. “Da nisi računao s tim.”

Smijao se kad je bolničarka ušla, spremno držeći injekciju u ruci.

“Ispričavam se”, otresito je kazala Edwardu.

Ustao je i otišao do kraja sobice, gdje se naslonio na zid. Prekrižio je ruke i pričekao. Nisam odvajala pogled od njega, još uvijek sumnjičava. Spokojno me pogledao u oči.

“Evo, dušo.” Sestra mi je sa smiješkom ubrizgala lijek u cjevčicu. “Sad će ti biti bolje.”

“Hvala”, procijedila sam bez i trunke zahvalnosti. Nije dugo trebalo. Gotovo smjesta sam osjetila kako mi pospanost počinje kolati krvotokom.

“To bi trebalo biti dovoljno”, promrmljala je dok su mi se kapci spuštali.

Zacijelo je zatim izašla, jer mi je nešto hladno i glatko dodirnulo lice.

“Ostani.” Profrfljala sam tu riječ.

“Hoću”, obećao mi je. Glas mu je bio prekrasan, poput uspavanke. “Kao što sam rekao, dokle god si ti sretna... dokle god je to ono najbolje za tebe.”

Pokušala sam odmahnuti glavom, ali bila mi je preteška. “Nije to isto”, promumljala sam.

Nasmijao se. “Ne brini sad zbog toga, Bella. Možeš se svađati sa mnom kad se probudiš.”

Mislim da sam se nasmiješila. “Kej.”

Osjetila sam njegove usne na svome uhu.

“Volim te”, šapnuo mi je.

“I ja tebe.”

“Znam”, tiho se nasmijao.

Malo sam okrenula glavu... tražeći. Znao je što to tražim. Usnama je blago dodirnuo moje.

“Hvala”, uzdahnula sam.

“Kad god poželiš.”

Više zapravo uopće nisam bila prisutna. Ali slabašno sam se oduprla omami. Još sam mu morala reći samo jednu stvar.

“Edwarde?” Dala sam sve od sebe da mu razgovjetno izgovorim ime.

“Da?”

“Kladim se na Alice”, promrsila sam.

A onda se noć sklopila nada mnom.

EPILOG: SVEČANA PRIGODA

EDWARD MI JE POMOGAO DA UĐEM U NJEGOV AUTO, posebno pazeći na pramenove svile i šifona, na cvjetove koje mi je netom utaknuo u pažljivo uređene kovrče, te na moj glomazni gips za hodanje. Zanemario je ljutiti izraz mojih usana.

Kad me smjestio, sjeo je na vozačko mjesto i poveo nas dugim, uskim prilaznim putem.

“U kojem mi ti to tačno trenutku imaš namjeru reći o čemu se ovdje radi?“, čangrizavo sam ga upitala. Iskreno sam mrzila iznenađenja. A on je to dobro znao.

“Ne mogu vjerovati da to još nisi dokučila.” Uputio mi je podrugljiv smiješak, a meni je dah zastao u grlu. Hoću li se ikada naviknuti na njegovo savršenstvo?

“Spomenula sam ti da izgledaš vrlo lijepo, je' l tako?“, provjerila sam.

“Jesi.” Opet se iscerio. Nikad ga prije nisam vidjela odjevenog u crno, a uz taj kontrast s njegovom blijedom kožom ljepota mu je bila apsolutno nadrealna. To nika-ko nisam mogla poreći, sve i ako sam bila sva na iglama zbog činjenice da je obukao svečano odijelo.

Na iglama sam bila još i više zbog haljine. I cipele. Samo jedne cipele, jer mi je drugo stopalo još uvijek bilo čvrsto obavijeno gipsom. Ali oštra potpetica, pričvršćena samo satenskim vrpcama, svakako mi neće biti od koristi dok budem pokušavala samostalno glavinjati.

“Više vam neću dolaziti ako se Alice ubuduće bude odnosila prema meni kao prema Barbiki Zamorcu”, potužila sam se. Najveći dio dana provela sam kao bespo-moćna žrtva u Alicinoj zapanjujuće velikoj kupaonici, dok se ona igrala frizerke i šminkerice. Svaki put kad bih se uzvrpoljila ili potužila, podsjetila me da uopće ne pamti kako je to biti čovjek i zamolila da joj ne kvarim posredni užitak. Zatim me obukla u najapsurdniju mo-guću haljinu – zagasito plavu s volančićima, otvorenih ramena, s francuskim etiketama koje nisam razumjela – prikladniju za modnu pistu nego za Forks. Ništa dobro ne može proisteći iz naše formalne odjeće, u to sam bila sigurna. Osim ako... ali bojala sam se pretočiti sumnje u riječi, čak i u svojoj glavi.

Zatim mi je misli raspršila zvonjava telefona. Edward je izvukao mobitel iz unutarnjeg džepa sakoa i načas pogledao ko ga to zove prije nego što se javio.

“Zdravo, Charlie”, rekao je oprezno.

“Charlie?”, namrštila sam se.

Charlie je bio... naporan otkako sam se vratila u Forks. Sveo je loše iskustvo sa mnom na dvije utvrđene reakcije. Prema Carlisleu je gajio zahvalnost koja je gra-

ničila s obožavanjem. S druge strane, bio je tvrdoglavo uvjeren u to da je krivnja na Edwardu – jer da nije nje-ga bilo, ne bih ni otišla od kuće. A daleko od toga da se Edward nije htio složiti s njim. Ovih sam dana bila podvrgnuta pravilima koja prije nisu postojala: povećer-jima... terminima za posjete.

Nešto što je Charlie rekao nagnalo je Edwarda da ra-širi oči u nevjerici. Zatim se široko iscerio.

“Ma šalite se!”, nasmijao se.

“O čemu se radi?”, oštro sam ga upitala.

Prečuo me. “Dajte mi ga na telefon”, predložio mu je Edward s vidnim zadovoljstvom. Pričekao je nekoliko sekundi.

“Zdravo, Tylere, ovdje Edward Cullen.” Glas mu je zvučao vrlo prijazno, izvana. Znala sam ga dovoljno do-bro da zapazim blagi prizvuk prijetnje. Odakle Tyler u mojoj kući? Grozna mi je istina počela svitati. Opet sam pogledala neprikladnu haljinu u koju me Alice silom uvukla.

“Žao mi je ako je došlo do nekog nesporazuma, ali Bella večeras nije slobodna.” Edwardov se ton promije-nio, a grožnja u glasu odjednom mu je bila daleko upad-ljivija kad je nastavio. “Da ti najiskrenije kažem, više ni-jedne večeri neće biti slobodna ni za koga izuzev mene. Bez uvrede. I žao mi je zato što ti je propao izlazak.” Nije zvučao kao da mu je i najmanje žao. A onda je čvrsto sklopio mobitel s golemim, zluradim smiješkom na licu.

Lice i vrat jarko su mi porumenjeli od bijesa. Osjetila sam da mi suze od ljutnje naviru na oči.

Iznenadeno me pogledao. “Jesam li malo pretjerao pri kraju? Nisam te htio uvrijediti.”

Prečula sam to.

“Vodiš me na *maturalnu!*”, zaurlala sam.

Sad me bilo sramota što to prije nisam shvatila. Da sam iole marila, sigurna sam da bih opazila današnji datum na plakatima kojima su bile oblijepljene školske zgrade. Ali nije mi ni na kraj pameti bilo da me on namjerava podvrgnuti ovome. Zar me nimalo ne poznaje?

Nije očekivao da ću tako silovito reagirati, to je bar bilo jasno. Stisnuo je usne i suzio oči. “Nemoj biti naporna, Bella.”

Načas sam pogledala kroz prozor; već smo bili na pola puta do škole.

“Zašto mi to radiš?”, užasnuto sam ga upitala.

Pokazao je na svoje odijelo. “Ozbiljno, Bella, pa o čemu si mislila da je tu riječ?”

Premrla sam. Prvo, zato što nisam uspjela shvatiti očito. A zatim i zato što su općenite sumnje – zapravo, očekivanja – koje su mi se cijeli dan stvarale u glavi, dok se Alice trudila da me pretvori u kraljicu ljepote, bile tako promašene. Plahe su mi nade sad djelovale vrlo budalasto.

Slutila sam da se kuha neka svečana prigoda. Ali *maturalna!* To mi nije bilo ni na kraj pameti.

Potekle su mi ljutite suze. Zdvojno sam se sjetila da nosim maskaru, što je bio veliki izuzetak. Brzo sam se obrisala ispod očiju da mi se ne stigne razmrljati. Na prstima mi nije bilo crnila kad sam ih pogledala; možda je Alice znala da će mi trebati vodootporna šminka.

“Pa to nema baš nikakvog smisla. Zašto sad plačeš, molim te?”, frustrirano me upitao.

“Zato što sam *ljuta!*”

“Bella.” Upro je svu silinu svojih žestokih zlaćanih očiju u mene.

“Što je?”, promrmljala sam smeteno.

“Udovolji mi”, ostao je uporan.

Od njegovog mi se pogleda sva srdžba istopila. Bilo mi se nemoguće svađati s njim kad me tako vara. Popustila sam, ali vrlo sramotno.

“Dobro, onda”, nadurila sam se, iako ga nisam mogla strijeljati očima onoliko okrutno koliko sam htjela. “Neću se opirati. Ali vidjet ćeš ti već. Već mi je vrijeme za novi peh. Vjerojatno ću slomiti i drugu nogu. Gledaj samo tu cipelu! Koja smrtonosna zamka!” Podigla sam zdravu nogu kao dokaz.

“Hmmm.” Buljio mi je u nogu dulje nego što je bilo nužno. “Podsjeti me da večeras zahvalim Alice na tome.”

“Doći će i Alice?” To me malo utješilo.

“Kao i Jasper, i Emmett... i Rosalie”, priznao mi je.

Osjećaj sigurnosti mi se izgubio. S Rosalie nisam ostvarila nikakav napredak, iako sam bila u sasvim dobrim odnosima s njezinim povremenim mužem. Emmettu je prijalo moje društvo – moje osebujne ljudske reakcije smatrao je urnebesnima... ili mu je barem činjenica da se stalno spotičem bila smiješna. Rosalie se ponašala kao da ne postojim. Dok sam odmahivala glavom da raspršim misli koje su mi se počele stvarati, sjetila sam se nečega drugog.

“Zna li i Charlie za sve ovo?”, upitala sam ga, odjednom sumnjičava.

“Pa naravno.” Iscerio se, a onda i zahihotao. “Samo, izgleda da Tyler nije znao.”

Zaškrgutala sam zubima. Nije mi išlo u glavu kako je Tyleru uspjelo toliko obmanuti samoga sebe. U školi, gdje se Charlie nije mogao miješati, Edward i ja bili smo nerazdvojni – izuzev u rijetkim sunčanim danima.

Sada smo bili pred školom; Rosalin crveni kabriolet isticao se na parkiralištu. Oblaci su danas bili tanki, a nekoliko pruga sunčevog svjetla probijalo se u daljini, na zapadu.

Izašao je i obišao auto da mi otvori vrata. Pružio mi je ruku.

Tvrđoglavo sam ostala na mjestu, prekrštenih ruku, zatomljujući tračak samodopadnosti. Parkiralište je vrvjelo svečano odjevenim ljudima: svjedocima. Nije me silom mogao izvući iz automobila, kako bi možda postupio da smo bili sami.

Uzdahnuo je. “Kada te neko želi ubiti, hrabra si kao lavica – ali kad neko spomene ples...” Odmahnuo je glavom.

Progutala sam knedlu. Ples.

“Bella, neću dopustiti da ti išta naudi – pa ni ja. Ni jednom te neću pustiti, obećavam ti.”

Razmislila sam o tome i odjednom mi je bilo mnogo bolje. Vidio mi je to na licu.

“Eto vidiš”, blago je rekao, “neće biti tako strašno.” Sagnuo se i obujmio me jednom rukom oko struka. Primila sam ga za drugu ruku i dopustila mu da me iznese iz auta.

Čvrsto me i dalje držao rukom, pridržavajući me, dok sam šepala prema školi.

U Phoenixu su se maturalne večeri održavale u hotelskim balskim dvoranama. Ovaj ples je bio u gimnastičkoj dvorani, naravno. U cijelome mjestu vjerojatno nije bilo druge prostorije koja bi bila dovoljno velika za ples. Kad smo ušli, zahihotala sam se. Doista su imali lukove od balona i izvijene vijence od pastelnog krep-papira kao zidne ukrase.

“Ovo mi izgleda kao da samo čeka da se izrodi u horror-film”, zasmijuljila sam se.

“Pa”, promrmljao je dok smo se sporo približavali stolu za prodaju ulaznica – nosio je najveći dio moje težine, ali svejedno sam morala klimavo gurati stopala preda se – “nazočno je *više* nego dovoljno vampira za to.”

Pogledala sam plesni podij; širok se procijep stvorio u sredini dvorane, gdje su se elegantno okretala dva para. Ostali plesači natisnuli su se uz rubove prostorije da im dadu prostora – niko nije htio tvoriti kontrast takvoj divoti. Emmett i Jasper djelovali su neusporedivo dobro i besprijekorno u klasičnim svečanim odijelima. Alice je bila zanosna u haljini od crnog satena s geometrijskim izrescima koji su joj otkrivali velike trokute snježnobijele kože. A Rosalie je bila... pa, Rosalie. Bila je nevjerojatna. Haljina žive, jarkocrvene boje otkrivala joj je cijela leđa, uska sve do gležnjeva, gdje se naglo širila u široku, našušurenu povlaku, s dekolteom koji je sezao sve do struka. Bilo mi je žao svake druge nazočne djevojke, uključujući i sebe.

“Da zakračunam vrata da možete na miru izmasakrirati seoski živalj koji ništa ni ne sluti?”, prišapnula sam mu zavjerenički.

“A gdje bi bilo tvoje mjesto u takvoj raboti?” Oštro me pogledao.

“O, ja sam uz vampire, naravno.”

Nevoljko se nasmiješio. “Sve, samo da izbjegneš ples.”

“Sve.”

Kupio je naše ulaznice, a onda se okrenuo prema plesnom podiju. Skutрила sam se uz njegovu nadlakticu i samo vukla noge.

“Mogu čekati cijelu večer”, upozorio me.

Naposljetku me odvuкао do mjesta gdje se njegova obitelj elegantno vrtjela – u stilu nimalo primjerenom za sadašnje vrijeme i glazbu. Užasnuto sam sve to promatrala.

“Edwarde.” Grlo mi je bilo tako suho da sam jedva uspjela prošaptati. “*Najozbiljnije* ti kažem da ne mogu plesati!” Osjećala sam kako mi panika navire u prsima.

“Ne brini ti ništa, ludice”, došapnuo mi je. “Ja *mogu*.” Stavio je moje ruke sebi oko vrata i podigao me da može zavući stopala pod moja.

A zatim smo se i mi zavrtjeli.

“Kao da mi je pet godina”, nasmijala sam se nakon nekoliko minuta valcera bez muke.

“Ne izgledaš kao da ti je pet godina”, promrmljao je i na trenutak me privukao uza se, tako da su mi se stopala načas odigla na dva pedlja od poda.

Alice mi je pri jednom okretu ulovila pogled i uputila ohrabrujući osmijeh – koji sam joj uzvratila. S iznenađenjem sam shvatila da zapravo uživam u ovome... pomalo.

“Okej, ovo nije naročito teško”, priznala sam.

Ali Edward je gledao prema ulazu, a lice mu je bilo ljutito.

“Što je bilo?”, glasno sam se upitala. Pogledala sam za njim, sva dezorijentirana vrtnjom, ali napokon sam uspjela ugledati ono što mu je zasmetalo. Jacob Black, ne u odijelu, ali u bijeloj košulji dugih rukava s kravatom, kose zalizane u uobičajeni repić, prilazio nam je podijem.

Nakon prvog šoka prepoznavanja, nisam se mogla ne postidjeti zbog Jacoba. Bilo je očito da mu je neugodno – u nesnosnoj mjeri. Pogledao me kao da se želi ispričati.

Edward je vrlo tiho zarežao.

“Budi *pristojan!*”, prosiktala sam.

Edwardov glas bio je pun prezira. “On bi malo popričao s tobom.”

Jacob je tada došao do nas, a na licu su mu se još jače vidjele nelagoda i ispričavanje.

“Hej, Bella, nadao sam se da ćeš doći.” Jacob je zvučao kao da su mu nade bile upravo suprotne. Ali smijeh mu je bio jednako topao kao i uvijek.

“Bok, Jacobe.” Osmjehnula sam se i ja njemu. “Što ima?”

“Smijem preuzeti damu?”, oprezno je upitao, prvi put pogledavši Edwarda. Zapanjila sam se uočivši da Jacob ne mora gledati uvis. Mora da je porastao za pedalj otkako sam ga upoznala.

Edward je imao suzdržan, posve prazan izraz lica. Jedini mu je odgovor bio daj da me pažljivo osovio na noge i odstupio za korak.

“Hvala”, rekao je prijazno Jacob.

Edward je samo kimnuo i značajno me pogledao prije nego što će se okrenuti i otići.

Jacob mi je stavio ruke na struk, a ja sam položila dlanove na njegova ramena.

“Opa, Jake, pa koliko si ti sada visok?”

Postao je malo samodopadan. “Metar osamdeset osam.”

Nismo zaista plesali – to je bilo nemoguće zbog moje noge. Umjesto toga, nespretno smo se njihali tamo-amo a da nismo dizali stopala. A to mi je sasvim odgovaralo; od skorašnjeg naglog rasta ostao je krakat i nezgrapan, pa vjerojatno nije znao plesati ništa bolje od mene.

“Onda, kako si večeras završio ovdje?”, upitala sam

ga bez stvarne znatiželje. Imajući Edwardovu reakciju u vidu, to sam lako i sama mogla pogoditi.

“Možeš li vjerovati da mi je tata platio dvadeset dolara da dođem na tvoju maturalku?”, priznao mi je, blago postidjen.

“Da, mogu”, promrsila sam. “Pa, nadam se da ti je tu bar lijepo. Vidiš li išta što ti se sviđa?”, rekla sam zločesto, kimnuvši prema skupini djevojaka naslaganih uza zid poput kolačića.

“Jesam”, uzdahnio je. “Ali ona je zauzeta.”

Spustio je pogled i samo na sekundu susreo moje radoznale oči – onda nam je oboma postalo neugodno, pa smo pogledali u stranu.

“Usput, jako si zgodna večeras”, stidljivo je dodao.

“Ovaj, hvala. Onda, zašto ti je Billy platio da dođeš ovamo?”, brzo sam ga priupitala, iako sam već znala odgovor.

Jacob nije bio zahvalan na promjeni teme; opet je odvratio pogled od silne nelagode. “Rekao je da je to ‘sigurno’ mjesto za razgovor s tobom. Kunem ti se da mi stari silazi s uma.”

Slabašno sam se pridružila njegovu smijehu.

“Uglavnom, rekao je da ako ti nešto kažem, nabavit će mi onaj glavni cilindar koji mi treba”, priznao mi je s krotkim osmijehom.

“Onda mi to kaži. Stalo mi je da dovršiš svoj auto.” Uzvratila sam mu osmijeh. Barem Jacob nije vjerovao ni riječi od svega ovoga. To je donekle olakšalo razgovor. Ondje kraj zida, Edward mi je promatrao lice bez ikakva izraza na vlastitome. Vidjela sam kako ga jedna cura u ružičastoj haljini iz drugog razreda stidljivo mjerka, ali on kao da ju nije ni primijetio.

Jacob je opet pogledao postićeno u stranu. “Nemoj se naljutiti, dobro?”

“Nema toga zbog čega bih se ja naljutila na tebe, Jacobe”, potvrdila sam mu. “Neću se čak ni na naljutiti Billyja. Samo reci to što moraš.”

“Pa – to mi je sve tako glupo, oprosti, Bella – on bi htio da prekineš sa svojim dečkom. Tražio je da ti kažem ‘molim te’.” Zgroženo je odmahnuo glavom.

“Još je praznovjeren, a?”

“Ma da. Malo su mu... pukli živci kad si ono nastradala dolje u Phoenixu. Nije vjerovao da...” Jacob se ukočio i pustio da mu riječi zamru.

Suzila sam oči. “Pala sam.”

“Znam da jesi”, brzo je kazao Jacob.

“Uvjeren je da Edward ima neke veze s tim što sam se ozlijedila.” To nije bilo pitanje, a ja sam se, usprkos danome obećanju, naljutila.

Jacob me nije htio pogledati u oči. Više se nismo ni trudili njihati u ritmu glazbe, iako su mu ruke i dalje bile oko moga struka, a moje oko njegova vrata.

“Slušaj, Jacobe, znam da Billy vjerojatno neće povjerovati u to, ali samo da znaš” – na to me pogledao, reagiravši na novu otvorenost u mom glas – “Edward mi je doista spasio život. Da nije bilo Edwarda i njegova oca, bila bih danas mrtva.”

“Znam”, izjavio je, ali zvučao je kao da su moje iskrene riječi imale izvjesnog utjecaja na njega. Možda će mu poći za rukom da barem u to uvjeri Billyja.

“Hej, žao mi je što si morao doći da obaviš ovo, Jacobe”, ispričala sam mu se. “U svakom slučaju, dobit ćeš svoje dijelove, je l’ tako?”

“Ma da”, promrsio je. Još uvijek je izgledao nezgrapno... uzrujano.

“Ima još?”, upitala sam ga u nevjerici.

“Pusti sad to”, promumljao je, “naći ću neki posao i sâm zaštedjeti novce.”

Strogo sam ga promatrala sve dok me nije pogledao u oči. “Na sunce s tim, Jacobe.”

“Ma tako je loše.”

“Ne zanima me. Reci mi”, ostala sam uporna.

“U redu... ali, ajme, kako to loše zvuči.” Odmahnuo je glavom. “Rekao mi je da ti kažem, ne, da te *upozorim* – a množina je njegova, ne moja” – odigao je jednu ruku s moga struka i njome nacrtao male navodnike u zraku – “da ćemo te držati na oku’.” S vidnom nelagodnom je pričekao moju reakciju.

To mi je zvučalo kao izjava iz nekog mafijaškog filma. Glasno sam se nasmijala.

“Žao mi je što si to morao obaviti, Jake”, posprdno sam mu rekla.

“Nije mi *tako* neugodno.” Široko se osmjehnuo od olakšanja. Pohvalnim mi je pogledom brzo prešao preko haljine. “Onda, da mu kažem da si mu rekla da se tor-nja?”, upitao me s nadom.

“Ne”, uzdahnula sam. “Zahvali mu se u moje ime. Znam da ne misli ništa loše.”

Pjesma je završila, pa sam spustila ruke.

Oklijevao je s rukama na mome struku i bacio pogled na moju povrijeđenu nogu. “Hoćeš li još plesati? Ili da ti pomognem da nekamo odeš?”

Edward je odgovorio u moje ime. “To je riješeno, Jacobe. Preuzet ću brigu za nju.”

Jacob se lecnuo i blenuo u Edwarda, koji se našao tik pokraj nas.

“Hej, nisam primijetio da si tu”, promumljao je. “Va-

ljda se još vidimo, Bella.” Odstupio je i unezvjereno mi mahnuo.

Osmjehnula sam mu se. “Aha, vidimo se neki drugi put.”

“Oprosti”, opet je rekao prije nego što se okrenuo prema izlazu.

Edward me držao u svome naručju prije nego što je iduća pjesma počela. Bila je malo prebrza za polagano plesanje, ali to ga očito nije diralo. Spokojno sam naslonila glavu na njegova prsa.

“Bolje ti je?”, posprdno sam ga upitala.

“Ne baš”, kruto je rekao.

“Ne ljuti se na Billyja”, uzdahnula sam. “Samo se brine za mene zbog Charlieja. Nije osobno.”

“Ne ljutim se na Billyja”, rekao je odsječnim glasom. “Ali njegov sin mi ide na živce.”

Odmaknula sam se od njega i pogledala ga. Lice mu je bilo vrlo ozbiljno.

“Zašto?”

“Prije svega, natjerao me da prekršim svoje obećanje.”

Zbunjeno sam ostala zuriti u njega.

Šturo se osmjehnuo. “Obećao sam da te večeras neću puštati”, pojasnio mi je.

“A. Pa, ja ti opraštam.”

“Hvala. Ali tu je još nešto.” Edward se namrštio.

Strpljivo sam pričekala.

“Rekao ti je da si *zgodna*”, napokon je nastavio, dok mu se mrštenje pojačalo. “To je praktički uvreda, imajući u vidu kako doista izgledaš u ovom trenutku. Daleko si više nego zgodna.”

Nasmijala sam se. “Možda si malo pristrasan.”

“Mislim da nije u tome stvar. Uostalom, odlikujem se izvrsnim vidom.”

Opet smo se vrtjeli, a ja sam držala noge na njegovima dok me privijao uza se.

“Onda, hoćeš li mi objasniti čemu sve ovo?”, upitala sam ga.

Pogledao me odozgo, sav zbunjen, a ja sam se značajno zagledala u krep-papir.

Malo je razmislio, a onda je promijenio smjer, zavrtevši me kroz mnoštvo prema stražnjem izlazu iz dvorane. Načas sam opazila Jessicu i Mikea kako plešu i radoznalo me promatraju. Jessica mi je mahnula, a ja sam joj se na brzinu nasmiješila. Tu je bila i Angela, i izgledala je blaženo sretno u rukama maloga Bena Cheneyja; nije odmicala pogled od njegovih očiju, za glavu nižih od njenih. Lee i Samantha, Lauren, koja nas je strijeljala pogledima, s Connerom; mogla sam navesti ime svakog lica koje bi provijugalo pokraj nas. A zatim smo se našli vani, na prohladnom, prigušenom svjetlu smiraja dana.

Čim smo se našli nasamo, podigao me u naručje i odnio sjenovitim zemljištem sve do klupe u zaklonu stabala madrone. Tamo je sjeo i privio me uza se. Mjesec je već bio na nebu, vidljiv kroz koprenaste oblake, a lice mu je blijedo sjalo na toj bijeloj svjetlosti. Usta su mu bila tvrda, a oči izmučene.

“Čemu?”, blago sam ga podsjetila.

Prečuo me, zagledan u mjesec.

“Opet sumrak”, promrmljao je. “Još jedan svršetak. Ma kako savršen dan bio, mora završiti.”

“Neke stvari ne moraju završiti”, procijedila sam kroza zube, smjesta postavši napeta.

Uzdahnuo je.

“Doveo sam te na maturálnu”, polako je rekao, napokon odgovarajući na moje pitanje, “jer ne želim da išta

propustiš. Ne želim da zbog mene budeš uskraćena za bilo što, ako se mene pita. Želim da budeš *čovjek*. Želim da se tvoj život nastavi onako kako bi se nastavio da sam umro tisuću devetsto osamnaeste, kao što sam trebao.”

Stresla sam se na njegove riječi, a onda ljutito odmahнула glavom. “U kojoj bih to čudnovatoj paralelnoj dimenziji ja otišla na *maturalnu večer* vlastitom slobodnom voljom? Da nisi tisuću puta jači od mene, nikad ti ne bih dopustila da to izvedeš.”

Kratko se osmjehnuo, ali ne i očima. “Nije bilo naročito teško, sama si rekla.”

“Samo zato što sam bila s tobom.”

Neko vrijeme smo šutjeli; on je zurio u mjesec, a ja sam zurila u njega. Željela sam da postoji neki način da mu se objasni do koje mjere mi nije stalo do normalnog ljudskog života.

“Bi li mi nešto rekla?”, upitao me, načas me sa smiješkom pogledavši odozgor.

“Zar ti ne kažem svaki put?”

“Samo mi obećaj da ćeš mi reći”, ostao je uporan, široko se smiješeći.

Znala sam da ću gotovo smjesta požaliti zbog toga. “U redu.”

“Djelovala si mi iskreno iznenađeno kad si shvatila da te vodim ovamo”, započeo je.

“*Bila sam*”, upala sam mu u riječ.

“Upravo tako”, složio se. “Ali zacijelo si imala neku drugu teoriju... Zanima me – za što si to *mislila* da te to onako sređujem?”

Da, trenutačno žaljenje. Naškubila sam usne, oklijevajući. “Neću ti reći.”

“Obećala si mi”, prigovorio je.

“Znam.”

“U čemu je problem?”

Znala sam da misli da se suzdržavam zbog puke ne-lagode. “Mislim da ćeš se naljutiti ako ti to kažem – ili ćeš se rastužiti.”

Vjeđe su mu se skupile nad očima dok je razmišljao o tome. “I dalje me zanima. Molim te?”

Uzdahnula sam. Pričekao je.

“Pa... pretpostavila sam da je riječ o nekakvoj... svečanoj prigodi. Ali nisam mislila da će biti riječ o nekakvoj ljudskoj tričariji... o maturlnoj!”, prezrivo sam frknula.

“Ljudskoj?”, poklopio me pitanjem. Razabrao je ključnu riječ.

Pogledala sam svoju haljinu, igrajući se sa zalutalim komadićem šifona. Šutke je čekao.

“Okej”, užurbano sam mu priznala. “Dakle, nadala sam se da si se možda predomislio... da ćeš promijeniti *mene*, napokon.”

Desetak reakcija zaigralo mu je na licu. Neke sam prepoznala: ljutnju... bijes... a onda se nekako pribrao, a izraz lica postao mu je posprdan.

“Mislila si da bi to bila prigoda za elegantno odijevanje, je li?”, spustio mi je, dotaknuvši rever svoga svečanog sakoa.

Narogušila sam se da prikrijem sramotu. “Ne znam kako to ide. Meni to, barem, djeluje razboritije od odlaska na maturlnu večer.” I dalje se cerio. “Nije to smiješno”, rekla sam.

“Ne, imaš pravo, nije”, složio se, a osmijeh mu je izbljedio. “Samo, radije ću se ponijeti prema tome kao prema šali, nego vjerovati da ozbiljno to kažeš.”

“Ali ozbiljno ti to kažem.”

Duboko je uzdahnuo. “Znam. A jesi li zaista toliko voljna?”

Bol mu se vratila u oči. Ugrizla sam se za usnu i kimnula.

“Tako spremna da ti ovdje dođe kraj”, promrmljao je, praktički sebi u bradu, “da ovo bude sumrak tvoga života, iako ti je život jedva počeo. Spremna si odustati od svega.”

“Nije to kraj, to je početak”, usprotivila sam mu se gotovo bez daha.

“Nisam vrijedan toga”, tužno je rekao.

“Sjećaš li se kad si mi kazao da ne vidim sebe vrlo jasno?”, upitala sam ga, podigavši obrve. “Očito patiš od istoga sljepila.”

“Znam što sam.”

Uzdahnula sam.

Ali sad mi je prestao tako spremno odgovarati. Stisnuo je usne i stao me prodorno promatrati. Jedan dugi trenutak proučavao mi je lice.

“Znači, sada si spremna?”, upitao me.

“Ovaj.” Progutala sam knedlu. “Da?”

Osmjehnuo se i polako počeo priginjati glavu, sve dok mu hladne usne nisu dotaknule kožu tik pod kutom moje čeljusti.

“Baš sad?”, prošaptao je, studeno dišući uz moj vrat. I nehotice sam zadrhtala.

“Da”, prošaptala sam, da mi glas ne bi dobio priliku da prepukne. Ako misli da blefiram, razočarat će se. Već sam donijela tu odluku i bila sam sigurna u nju. Nije bitno što mi je tijelo kruto kao daska, što su mi ruke stisnute u šake, što mi je disanje nepravilno...

Mračno se zahihotao i odmaknuo od mene. Na licu mu se ipak vidjelo razočaranje.

“Ne možeš zaista vjerovati da bih tako lako popustio”, rekao je s ogorčenim prizvukom u podrugljivom tonu svoga glasa.

“Daj djevojci da sanja svoje snove.”

Podigao je obrve. “Zar o tome sanjaš? O tome da postaneš neman?”

“Ne baš”, rekla sam, namrštivši se na njegov izbor izraza. Neman, baš. “Uglavnom sanjam o tome da zauvijek ostanem s tobom.”

Izraz mu se promijenio, smekšavši se i rastuživši od prigušene boli u mom glas.

“Bella.” Prstima je blago prešao obrisima mojih usana. “*Ostat* ću s tobom – nije li to dosta?”

Osmjehnula sam se pod njegovim jagodicama. “Dosta je za sada.”

Namrštio se na moju upornost. Niko se večeras neće predati. Izdahnuo je, i pritom praktički zazvučao kao da reži.

Dotaknula sam mu lice. “Slušaj”, rekla sam. “Volim te više od svega ostalog na svijetu zajedno. Zar ti to nije dovoljno?”

“Da, to je dovoljno”, odgovorio mi je, osmjehnuvši se. “Dovoljno za zauvijek.”

A onda se nagnuo i još jedanput priljubio hladne usne na moje grlo.

Zahvale

← →

*Od srca se zahvaljujem: svojim roditeljima,
Steveu i Candy,
na ljubavi i podršci koju su mi cijeli život pružali,
na sjajnim knjigama koje su mi čitali dok sam bila mala,
i zato što me još uvijek drže za ruku kad mi je teško;
svome mužu, **Panchu,**
i svojim sinovima, **Gabeu, Sethu i Eliju,**
jer su me tako često morali dijeliti s mojim
izmaštanim prijateljima;
mojim prijateljima iz **Writers Housea,**
Genevieve Gagne-Hawes,
jer mi je pružila onu prvu priliku,
i mojoj agentici **Jodi Reamer,**
jer je najnevjerojatnije snove pretvorila u stvarnost;
mojoj urednici **Megan Tingley,**
na svemu što je učinila da *Sumrak* bude bolji nego isprva;
mojoj braći, **Paulu i Jacobu,**
na stručnim odgovorima na sve moje upite o
automobilizmu;
i mojoj internetskoj obitelji, nadarenim voditeljima i
suradnicima na **fansofrealitytv.com,**
naročito **Kimberly "Shazzer" i Collinu "Mantenni",**
na podršci, savjetima i nadahnuću.*